DAMLANUR BÜYÜKŞEN

BİR DELİ BAHAR DÜĞÜNÜ

müptela

Yüzüğün Suçu Ne?

Hayatımın romantik bir filme dönüştüğü ve benim en can alıcı sahnesinde başrolü kaptığım gece, aynı zamanda iç sesimin tüm edepsizliğiyle zafer çığlıkları attığı gece oldu. Hangi geceden mi bahsediyorum? Tabii ki en gizli hayallerimin bir üst sürümünü bana yaşatan, evlenme teklifi aldığım o geceden.

Ne varmış canım? Dünya üzerinde evlenen kadınların çoğu zaten muhakkak evlilik teklifi alıyor, hatta bazıları bu ânı hayatlarında birkaç defa yaşıyor diyebiliriz. Ancak sorarım size, bu dünyada kaç kadın Selim gibi bir adamdan evlilik teklifi almıştır? Üstelik sahnenin başrolündeki kadın karakter benim, Bahar. Namı diğer Delibaş; daha da net ifade edecek olursam yirmi sekiz yaşında ancak bu yaşına kadar erkeklerle arasını felaket seviyesinde tutmayı başarmış – çünkü onlarla arası bile yok –, mühendis fakat işsiz – beş yıl çalıştığı fabrikada istediği gibi yükselmek bir yana patrona platonik olarak âşık olduğunu sanıp her şeyi mahvedebilmiş –, baba evine, İzmir'e dönüp annesinin başlattığı çöpçatanlık oyunlarının ortasında kalmış bir bahtsız bedevi. Özetle, kısmetsizliğin resmi çizilecek olsa portresinden faydalanılacak bir vatandaşım ben. Eh, bilenler bilir, serde delilik de var. Anlayacağınız *Bridget Jones*'un

Türkiye şubesiyim ve bir *Mr. Darcy*'im* bile yok! Yani yoktu. Birkaç ay önce ellerimde kocaman bavullarımla İstanbul'dan İzmir'e, Adnan Menderes Havaalanı'na geldiğimde hayatım bir enkazdan farksızdı. Sonra her köşe başında ellerinde çiçek ve tek taş yüzükle kadınların üzerine atlamak üzere beklemediklerini bildiğim beyaz atlı prenslerden birini, en azından kendiminkini bulma umudumu kaybettiğim sırada çöl ayımı, sevdiceğimi, yârimi, Selim'imi buldum. Ailemin yanında geçirdiğim sürenin büyük bir kısmını ona âşık olmak ve ondan nefret etmek arasında kararsız kalarak geçirdim. Kâğıt üzerinde kesinlikle mükemmel erkekti Selim. Kadın hakları savunucusu bir avukat, zeki, yakışıklı, seksi, centilmen, zengin... Tüm anaların rüyalarını süsleyen ideal damattı o. Ancak tüm bu meziyetlerinin yanı sıra ilişkimiz kötü başladığından mıdır bilinmez, benim yanımda çoğu zaman bir çöl ayısına, gelgitlerle dolu hırçın bir okyanusa ve yeryüzünün en korumacı adamına dönüşüyordu.

Az önce kendimden bahsederken de belirttiğim gibi benim de pek akıllı bir insan olduğum söylenemez. Bu yüzden ben bu çöl ayısıyla hayallerimin *Mr. Darcy*'si karışımındaki adama sırılsıklam âşık oldum. Bu bir şans mı yoksa çılgın bir tesadüf mü bilmiyorum ama o da bana âşık oldu ve yaşadığımız milyon tane saçmalığın ardından sonunda bunu birbirimize itiraf etmeyi başardık.

Selim bu başarının bir simgesiymiş gibi siyah, kadife yüzük kutusunu cebinden çıkarıp kapağını kaldırdığı sırada beni bu rüyadan uyandırmaya cesaret edecek biri olursa en acımasız, en yaratıcı cinayet yöntemleriyle o kişiyi öldürebilecek haldeydim. Yüzüğümü loş ışık al-

* Jane Austen'ın Gurur ve Önyargı eserindeki başkarakter. (yhn.)

tında yeterince inceleyemesem de oldukça pahalı, sade ve zarif bir görüntüsü olduğunu söyleyebilirdim. Aslında ben büyük taşlı yüzükleri sevmem normalde. Seri üretim gibi duran her şeye sadece maddi yönden değer biçilebilirmiş gibi gelir bana. Ama yüzük yine de güzeldi, çünkü Selim onu benim için almıştı. Sonuçta adam da haklıydı kendince, minimalist bir şey alsa cimri gibi görünmekten korkmuştu belki de.

Kutusundan çıkan, evlilik yolunda verdiğim mücadelenin madalyası mahiyetindeki yüzük nihayet parmağıma takılmak istendi. Fakat birden, kulaklarımda çalan zafer marşının yerini aniden bir uzun hava, acıklı bir türkü aldı. Çünkü benim sevgilim, parmaklarımın tombul birer sosisi andırdığı gerçeğini sanırım henüz idrak edememişti. Yüzük, parmağımın ilk boğumunu atlattıktan sonra ikincide sıkışıp kaldı. Çocukluğumdan beri başıma gelmesinden en çok korktuğum evlilik teklifi sahnesi buydu işte. Aslında tükürükle ıslatsam parmağımı bir şansım olabilirdi sanki ama Selim'in gözünün önünde elime tükürme fikri pek iç açıcı gelmedi. Bu yüzden ona kızmayı tercih ettim.

"Ama aşk olsun Selim ya! İnsan evlenmeye karar verdiği kızın parmak ölçüsünü bilmez mi? Sevdiğim yemekleri biliyorsun da parmağımın çapını öğrenmek çok mu zordu? Gitti tüm romantizm şu an."

Hayal kırıklığına uğramış halim karşısında Selim haliyle savunmaya geçti. "Roma'dayken aldım yüzüğü, kimseye akıl danışacak bir durumda değildim o gün. Sonuçta sana evlilik teklif etmek için vereceğim yüzüğü almaya giderken elinden tutup seni de beraberimde götüremezdim ya!"

Daha teklifin üzerinden beş dakika geçmeden ilk

kavgamıza mı tutuşuyorduk biz, yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Zaten neredeyse yazılı olarak teklifin nasıl yapılacağını ben anlatacaktım. Sana kalsa kolumdan tutup doğrudan nikâh dairesine götürürdün beni. "

Haksızlık mı ediyordum acaba? Biraz şımarmış olabilirdim. O kadar hazırlandı sonuçta Selim ama yüzük konusunda haklı olduğumu düşünüyordum.

"Cidden pes ama Bahar! Ben var ya gökten yıldızları indirsem, seni sırtıma alıp evlenme teklif etmeye Ay'a götürsem yine yaranamam. Tombul parmaklı olan sensin, yine suçlu ben ilan ediliyorum."

Yemin ediyorum insan kavgada düşmanına söylemez bu lafı! Bir parmaklarım etli diye azar yemediğim kalmıştı.

"Sensin tombul parmak! Ne var yani yüzüğü bana göre almadın diye azıcık sitem ettiysem? Nazlanmaya da mı hakkım yok benim? Hemen bağır zaten! Bari bekleseydin de cicim aylarımız bitseydi."

Tartışmanın bu noktasında çok alakasız bir detaya takılarak gittikçe bana benzemeye başladığını ispat etti Selim. "O düğünden sonra olmuyor muydu ya? Cicim ayları balayıyla birlikte başlıyor diye biliyordum."

"O zaman tamam, evleninceye kadar bana kötü davranabilirsin. Selim, gerçekten türünün tek örneğisin. Şu tartıştığımız şeye bak, artık hiçbir şey söylemiyorum sana."

Masadaki yerime dönmek için ondan uzaklaştım ama Selim kolumdan tutarak beni tekrar kendisine çevirdi. Aniden birbirine yapıştırdığı bedenlerimiz de heyecanlanmama neden olunca gözlerimi ondan kaçırdım. Ne güzel tartışıyorduk, iki dakikada nasıl yine cilveleşme moduna geçtik anlamamıştım? Bir de üstüne

yüzüme baka baka gülmeye başlamasın mı?

"Bahar'ım, sevgilim, dört mevsimim... Biliyor musun, biz mükemmel bir çift olacağız."

Yakınlığımızdan etkilendiği için titreyen sesime alaycı bir tını katmaya çalışarak ona cevap verdim. "Bunu ilk andan tartışmaya başlayınca mı fark ettiniz Avukat Bey?"

Selim yüzüne o taptığım gülümsemesini yerleştirdi ve oyunuma ortak olarak flört eder bir ses tonuyla tezini savundu. "Aynen öyle Mühendis Hanım. Çevrene hiç bakmıyor musun sen? Evlilikleri uzun yıllar sürmüş çiftler nasıllar? Senin annen baban, bizimkiler... Tartışıp birbirleriyle uğraşmadan geçirdikleri tek bir gün bile yok."

Selim haklıydı. Bizimkileri düşününce birbirlerini yemedikleri bir gün bile olmadığını görüyordum. Hem Selim'le tartışmak kadar keyif aldığım ne vardı ki şu hayatta?

"O zaman bu gidişle çok yakında mutlu evliliğin kitabını bile yazabiliriz. Bizde o potansiyeli görüyorum."

Gülümseyerek alnıma bir öpücük kondurdu Selim. Sonra dudaklarını yanağıma kaydırdı. Ben de omuzlarına tutunarak aşktan patlamak üzereymiş gibi duran kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Beni ne hale getiriyordu böyle? Hem de hâlâ ilk günkü gibi, hatta her gün katlanarak büyüyen bir halde. En sonunda nefesini tenimde, boynumda hissedince gözlerimi sıkıca kapayarak temasın beklentisiyle iç geçirdim. Ve her zamanki gibi normal bir çiftin yaşayacağı azıcık romantizm bile bize çok görüldü. Arkamızdan gelen öksürük sesi üzerine toparlanarak gözlerimi açmak zorunda kaldım. Selim de şimdiye dek ondan hiç duymadığım kadar edep-

siz bir küfür homurdanarak şansımıza lanet etti.

"Arda, yine ne var kardeşim? Savaş mı çıktı? İzmir dışındaki tüm şehirler düştü de onu mu haber vermeye geldin? Şurada sözlümüzle iki gram romantizm yaşayamayacak mıyız? İki aydır kurudum burada, bu ne uğursuzluk kardeşim!"

Gülsem mi ağlasam mı bilemeden Selim'imin, benim dünya tatlısı çöl ayımın isyanını dinledim. Cümleleri bana bir yerden tanıdık geliyordu ama...

"Selim, abi hayırdır? Sen konuşurken Bahar sana dublaj yapıyor sandım. Siz iyice tencere kapak gibi olmuşsunuz."

Arda'ya genelde sırf uyuzluk olsun diye muhalefet olurdum ama bugün gerçekten haklıydı. Bu haline sevinmeli miydim bilemeden Selim'in yüzüne baktım. Sonuçta bu dünyaya bir deli Bahar yeterliydi.

"Arda, bak, bizimle uğraşmaya geldiysen yemin ediyorum çoluklu çocuklu adam demem döverim seni burada. Ne oldu, sen niye geldin?"

Arda Selim'in tehdidini ciddiye almadığını belli eden bir yüz ifadesiyle açıkladı durumu. "Sinan'ı gözaltına almışlar. Sizinkiler apar topar karakola gitti. Çabuk Selim'i alıp gel dediler. Telefonuna ulaşamayınca..."

"Ne?"

"Kavga etmiş genç bir çocukla, hastanelik etmiş diyorlar, bilmiyorum ben de ayrıntılı."

Şaşkınlıktan ağzım açık halde bir Selim'e bir Arda'ya çevirdim bakışlarımı. Neyse ki Selim'in şoku atlatması benden kısa sürdü. "Tamam, hemen gidelim." Arda'ya sanki birlikte çay içmeye gideceklermiş gibi bir sakinlikle söylediği şeyin ardından bana döndü ve çocuğunu yatıştırmak isteyen bir baba gibi konuştu. "Bahar, ca-

nım, sen de eve git. Kapıları iyice kilitle, korkarsan beni ararsın. Ben yalnız kalma diye kapının önüne birilerini bırakırım zaten."

Yanağımdan hızlı bir şekilde öptükten sonra bir adım attı ama ben elinden tutarak gitmesine engel oldum. "Ben de geleceğim."

İsteğimin ne kadar yersiz olduğunu anlamamı beklermiş gibi baktı yüzüme ve "Bahar, orası karakol ve sana uygun bir yer değil. Gelmiyorsun," diyerek itiraz etti.

"Arda annenlerin orada olduğunu söylemedi mi? Herkes oradayken evde oturmamı beklemiyorsun herhalde! Gelip yanınızda olacağım."

Sesim öyle kararlı çıktı ki ben bile kendime hayran oldum. Ama Selim yine de itirazını sürdürmek istedi. "Bahar..."

"Gelmemi, karışmamı istemiyorsan bunu bana evlenme teklif etmeden önce düşünecektin. Artık biz bir aileyiz, kusura bakma. Benimle tartışıp vakit kaybedeceğine önden yürü de arabayı çalıştır."

Kaşlarını çatıp öyle bir bakışı vardı ki bana, *Tamam,* dedim, *bu sefer sınırı aştın Bahar, adam lafını dinlemedin diye seni bir güzel azarlayacak.* Ama aklımdan geçeni bakışlarıma yansıtmayıp Selim'den daha sert bir şekilde baktım yüzüne. Sonunda birkaç saniyelik sessiz güç gösterimizin ardından o da elimden tuttu ve birlikte sahilden çıkıp sokak boyunca yürüdük. Savaşı kazandığımı anlayınca diğer elimdeki topuklu ayakkabılarımı evimin bahçesine atarak sandaletlerimi bulup ayağıma geçirdim. Selim de bu sırada arabayı çalıştırmış, yanına oturmam için kapıyı açmıştı.

Yolculuğumuz sırasında ailesiyle yaptığı telefon gö-

rüşmelerinden anladığımız kadarıyla daha önce Derya'nın yanında gördüğümüz çocuk evinin önüne kadar gelmeye cesaret etmiş, kızı telefonda tehdit ederek evin arka sokağına gelmesini söylemiş. Tabii Sinan da kardeşindeki garipliği fark ederek takip etmiş bizim kızı. Çocuğu yanında görünce de daha önce Selim'le yaşanan sahnenin bir benzeri yaşanmış. Ancak bu sefer etrafta onları ayırabilecek kimse olmadığı için Sinan anlık öfkesiyle Allah ne verdiyse girişmiş çocuğa. Meseleyi öğrenen Selim'in de öfkeden yine *Terminatör*'e dönüşmediğini söylersem yalan olur.

Selim karakola varıncaya kadar kendini suçladı. O serseriyi sakat bırakmadığı için yaşadığı pişmanlığı dile getirdi. Kendisinden yardım istemedi diye Derya'ya sövmeyi de es geçmedi. Sonra, "Benim kardeşimi tehdit etmeye nasıl cesaret eder o?" diye yine delirdi. Onu sakinleştirme çabam, tahmin edileceği üzere başarısızlıkla sonuçlandı. Bu halde karakoldan içeri adım atarsa onu da gözaltına alırlar diye korktuğum için arabayı durdurduğu an, baktım ona engel olmam ya da yeterince dikkatini çekmem mümkün değil, arabadan fırlayıp başını derde sokacak, ben de oturduğum yerde kollarından tutmaya çalışarak neredeyse Selim'in üstüne çıktım.

"Sakinleşir misin artık lütfen? Sinan zaten yapmış yapacağını. Şimdi senin görevin ağabeyini çıkarmak ama bunun için aklını başına toplaman gerekiyor. Yok, beceremem diyorsan başka bir avukat çağıralım da adamın başını da yakma."

"Bahar..."

Azarım karşısında siniri yarı yarıya yatışsa da renk vermemeye çalışarak öfkeli bir sesle adımı fısıldadı.

Ama ben artık Selim'in hangi halinin geri adım atmamı gerektirdiğini bilecek kadar tanıyordum onu.

"Hiç öyle dişlerini sıkarak gözlerini kısıp bana Bahar deme, haklı olduğumu biliyorsun da sinirden beynine kan gitmiyor. Yüzünde bu ifadeyle karakola girersen başına neler gelir, Allah bilir. Seri katillere benziyorsun şu an. Sonra bir de seni içeriden çıkarmak için uğraşacağız."

Selim kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı ve bakışlarını inatlaşmamız sırasında neredeyse tamamen kucağına çıkmış gibi duran bedenime kaydırdı. Ben de bu bakış doğrultusunda durumumuzun çirkinliğini idrak ederek kalkmak için hamle yaptım ama kafamı arabanın tavanına çarpınca inleyerek tamamen Selim'in dizine oturmak zorunda kaldım. Tahmin edildiği üzere, pozisyonumuz da Selim'in dikkatini tamamen başka yerlere doğru dağıttı. Geriye de sinir falan kalmadı.

"Bahar, bence bizi bu halde karakolun önünde, arabanın içinde görürlerse ikimizi birden tutuklarlar. Sorgusuz sualsiz sapık diye beş yıl yerim."

Derin bir nefes alsam da bozuntuya vermeden onu azarlamaya devam ettim. "Ne varmış canım halimizde? İnsanlık namına engel olmaya çalışıyorum ben sana, aklın hep fesatlıkta zaten!"

Direksiyona çarptığı için sızlayan kalçamı ovalayarak önce vitesin üstüne geçip tenimi morarttım, sonra kendi tarafımın kapısını açarak arabadan indim. En azından öfkesini geçirmeyi başarmıştım Selim'in. Dikkatini dağıttığım için kendimi tebrik ederek gülümsedim. O da yine elimden tutarak karakoldan içeri soktu beni.

İçeride ilk fark ettiğim, Selim'in duvar kenarındaki koltukta oturan annesiyle onun önünde volta atan ba-

bası oldu. İtalyan yengeyi evde bırakıp Doktor Mehmet Amca'ya ve Sevim Teyze'ye emanet etmişler. Kıyamadığım Zeynep Anne'min beni görünce öyle bir, "Kızım!" deyip boynuma sarılışı vardı ki içim parçalandı. Derya'nın da ifadesi alınmıştı, bu yüzden kızcağızı Arda'yla birlikte eve yolladık. Selim zaten yanımızda durmadan içeri geçti. Ben de bu sırada Zeynep Anne'den payıma düşen azarı dinledim. Selim'le tanıştığımız günlerde çıktığımız yemekte yaşanan olayı onlardan saklamamın doğru olmadığını söyleyerek bana sitem etti. Onlar kızlarının iyiliğini istedikleri halde meseleyi bilmedikleri için Derya'yı koruyamamışlar. Haklıydılar ama ben ne yapabilirdim ki? Selim susmamı söyledikten sonra bana onun kız kardeşi hakkında söz söylemek düşer miydi? Ayrıca Berkay denen delinin bir daha Derya'nın karşısına çıkmak gibi bir şuursuzluk yapabileceğini hiçbirimiz tahmin edememiştik. Kırılan burnu da mı ibret olmamıştı kızdan uzak durması için?

Karakoldaki ikinci saatimiz dolduğunda Selim'in ailesi de kızgınlıklarını kendi çocuklarına yönelttiler. O gece Derya'yla ilgilendiğim için bana teşekkür ettiler. İlk andaki kırgınlıklarının yerini minnet duygusu aldı. Bu saate kadar yanlarında perişan olduğum için benden özür dilediler. Derya'nın durumundaki bir genç kızın sırrını kimseye anlatmadığım için geç de olsa beni takdir ettiler. Ama asıl komedi Faruk Baba'nın söyledikleri oldu.

"Yok Zeynep, senin bu serseri oğulların adam olmayacak. En sonunda beni gebertip rahat edecekler. Kaç yaşında adamım, bunları karakoldan toplamak zorunda mıyım ben ya? Hadi Selim tamam, onun zibidiliklerine alıştık. Bu Sinan'a ne oluyor? Evli barklı adam,

baba olacak sözde, bizi düşürdüğü şu hale bak! Herif kızcağızı karnında çocuğuyla evde bıraktı, kendisi nezarethanede. Kime çekti bunlar, anlamıyorum ki!"

"Ben çünkü tek başıma yaptım bunları, babamın evinden getirdim, değil mi Faruk? Kime benzediklerini ikimiz de biliyoruz. Konuşturma beni kızın yanında."

Zeynep Anne'nin kocasını aratmayan bir aksilikle verdiği cevap üzerine Faruk Baba bana bakıp omuz silkerek söylenmeye devam etti. "Söylesen ne olacak? Rezilliğimiz ortada zaten! Kızcağız da bilsin nereye düştüğünü, sonra yarın bir gün uyarmadınız beni de bu serseri oğlunuzla evlenip başımı yaktım demesin."

"Kurban ol sen benim oğullarıma, ikisi de aslan gibi maşallah!"

Zeynep Anne'nin korumacı, taraflı azarı Faruk Baba üzerinde hiçbir etki yaratmadı.

"Seninkilerden insan olmaz zaten, haklısın. Ancak hayvana benzetirsin böyle diyeceğim, sonra hayvancağızlara ayıp olacak. Sen şımarttın bunları bu kadar. Bir şey diyeyim mi ben sana? Yapamadık biz bunları, olmadılar. İki tane faydasızı tepemize çıkardık. O Selim zaten avukat olacağım diye burnunun dikine bir gitti asilik edip ailesine, o günden beri başı dertten kurtulmuyor. Öteki desen..."

"Sinan'ı İtalya'ya sen yollamadın mı? Ne bekliyordun ki? Oğlum da İtalyan gelin getirdi mecburen."

Duruma müdahale etmek istedim ama öyle hararetli tartışıyorlardı ki araya girersem beni de harcayacaklarmış gibi geldi bana.

"Benim gelinlere söyleyecek sözüm yok. O kız ne yapsın? Kaç yıl önce oğlum tutup kolundan getirdi. Şimdi de karnında çocukla evde bekliyor, o da bir ana

babanın kızı. Ben ne diyeyim ona? Bak Bahar, sen de gör, sonra bu Selim'in adam olacağını sanıp hayale kapılma. Bir alt modeli ortada, ağabeyi ne ki kardeşi ne olsun!"

Sinan Elisa'yla yıllar önce nasıl evlenmişti acaba? Ne yaşanmıştı aralarında ki kimse memnun değil bu birleşmeden? Zeynep Anne çatılan kaşlarımın sebebini yanlış yorumlamış olacaktı ki elini benimkinin üstüne sanki koruma altına almak ister gibi koyarak kocasına kızmaya devam etti. "Sen bir sussana! Gelinin de aklını karıştıracaksın. Çocukların arası bozulacak senin yüzünden. Sen onu dinleme anneciğim. Benim oğlum sana çok âşık, hayırlısıyla düğününüzü de yapacağız. Çok mutlu olacaksınız siz."

Çocuk kandırıyormuş gibi söylediği sözler üzerine ona gülümsemeye çalışarak elimi tutan elini sıktım. Bu sırada gözleri ellerime takılınca panik içinde, "Bahar, kızım, senin yüzüğün nerede? Yoksa bizim yüzümüzden teklif edemedi mi Selim?" dedi.

"Senin oğlanlar neyi becerdi ki bunu becersin? O Selim kızı üzecek bir şey söyledi belki de..."

Faruk Baba'nın lafı bu sefer yanımıza gelen Selim tarafından kesildi. "Ayıp oluyor ama baba ya, karakol ortasında gelininin yanında oğullarını gömdün durdun, yetmedi mi? Enerjin de bitmiyor maşallah."

Gerçekten de enerjisi bitmiyordu, fazlasıyla formundaydı bu akşam. Bunu da yeterince ispat etmemiş gibi bu defa oğluyla atışmaya başladı. "Benim oğullarım gelinlerin gözü önünde karakolluk olmaya utanmıyor da ben söyleyince mi suçlu oluyorum?"

"Sanki oğlanın suratını ben dağıttım! Avukat oldu diye demediğini bırakmadığın kötü oğlun diğer oğlunu

çıkarmak için uğraşıyor burada. Bir de mesleğimi beğenmezsin."

"Selim!"

Zeynep Anne'yle aynı anda Selim'i susturmak için seslenip gözlerimizi tehditkâr bir şekilde kocaman açınca ilgisi bize yöneldi.

"Siz de birken iki oldunuz!"

"Ancak yetiyoruz sana işte."

Zeynep Annem vurdu gol oldu. Baldan tatlı kayınvalide yapmışlar, o da bana denk gelmiş. Asil, görmüş geçirmiş kadının hali bir başka oluyor işte. Bana bakıp göz kırptı annem ve hemen ardından ellerimi havaya kaldırarak sorusunu tekrarladı. "Konuyu dağıtmayın. Senin yüzüğün nerede bakayım?"

Buna ne denirdi ki? Oğlun o kadar özenip almış ama ben parmağımı sığdıramadım diye açıklama yapmak istemiyordum.

"Zeynep Teyze, yüzükle ilgili bir sorun çıktı da..."

"Teyze değil anne diyeceksin anneme. Benim yanımda diyordun ne güzel. Şimdi ne oldu, utandın mı?"

Selim'in eşsiz bir çöl ayısı olduğunu her fırsatta ispat etmesine artık şaşırmamam gerektiğinin farkındaydım. Ama yine de elde değildi işte.

"Sen var ya..."

Bu defa öfkeli bakışlarını sevdiğine yönelten taraf ben oldum fakat benim öfkemden de kimse etkilenmedi.

"Onu annemle bir olup bana karşı ittifak kurmadan düşünecektin hayatım. Yüzük Bahar'ın parmağına olmadı anne, dar geldi. Babam kararını değiştirmeyi başaramazsa biz evleneceğiz. Şu karakoldan bir çıkalım da..."

Neyse ki karakoldan çıkabilecektik çünkü Selim ço-

cuğun babasıyla konuşup anlaşmış ve karşılıklı olarak şikâyetler geri alınmıştı. Tabii taciz davasıyla yargılanmayı gözü yememişti. Aslında Selim pazarlık yapmazdı, tıkardı içeriye şerefsizi de, ortada tacizi ispat edecek bir delil yoktu. *Ailesi zengin olunca hemen salıverilir, iyi halden tutuksuz yargılarlar,* dedi. Bu davada davacıyı kızın ağabeyleri de darp etmiş oldukları için mecburen anlaşmaya varıldı. Babası hastaneden çıkar çıkmaz yurt dışına yollayacağına dair söz vermiş çocuğunu. O da oğlunun suçunun farkındaymış. Hatta psikolojik tedaviye başlayacaklarmış. Tüm bunlarla uğraştığımız için de Sinan'ı ancak güneş doğduktan sonra çıkarabildik.

Zeynep Anne'nin oğlunu gördüğü zaman yaşadığı mutluluğu görünce tüm geceyi uykusuz ve yorgun geçirdiğimize değdiğini düşündüm. Ne kadar söylense de Faruk Baba da rahatladı. Sinan da arabalara binmek için dışarı çıktığımızda kolunu omzuma atarak sanki nezarethaneden çıkan o değilmiş gibi benimle uğraşma fırsatını kaçırmadı.

"Kusura bakmayın gelin hanım, sizi de yorduk buraya kadar bu mutlu gününüzde."

"Bizim yorgunluğumuz önemli değil abi de hepimizi çok korkuttun. Asıl Elisa nasıl üzülmüştür kim bilir?"

Karısının adını duyunca kısa bir an yüzü asıldı Sinan'ın ama hemen toparlanarak muzip haline geri döndü. Bu değişim herhalde üç saniye içinde yaşanmıştı.

"Haklısın, o Derya'ya da soracağım eve gidince, bu kadar it kopuk birini nasıl bulabildi bu kız ya? Hem de bu yaşta! Hadi buldu, niye anlatmıyor bize? Sanki düşmanıyız biz onun."

"Utanmıştır kızcağız, kızacaksınız diye de çekinmiştir. Kolay değil yaşadığı, gitmeyin üstüne."

İki kardeş yorumuma hak vererek kısa bir an sessizleştiler ama sonra Sinan'ın dikkati Selim'e yöneldi. "Ya sana ne demeli? Utanmadın mı o soysuzu sağlam bırakmaya? Hem kardeşimizin yanında görüyorsun hem de kemiklerini kırmadan gitmesine izin veriyorsun."

Selim cevap vermeden araya girme ihtiyacı hissettim. "Selim de onları gördüğümüz gece burnunu kırmıştı yalnız, yani pek sağlam bıraktığı söylenemez. Zor girdik araya, yoksa karakolluk olacaktı o da. Valla ben Selim'i zor zapt ediyordum ama sen ondan da beter çıktın."

O değil de Sinan konuyu kapatsın diye karşısına geçip Selim'in şiddete başvuruşuyla övündüm ya, bana da pes artık. Beni duymamış gibi Selim'i izlemeye devam etti Sinan ve kardeşiyle uğraşmaya devam etti.

"Bir şey soracağım Selim ama delikanlı gibi cevap ver. Sen âşık olunca yumuşadın mı birader? Hanım köylü olmuş olabilir misin biraz?"

"Ne alakası var Sinan ya? Dün geceye rağmen bana bulaşacak enerjin var, görüyorum da kardeşim, benim hiç yok. Sen içeride yatarken ben koşturdum çünkü dışarıda. O yüzden lütfen bulaşma bana şu an."

Selim'in kötü bir şeyle suçlanmış gibi cevap vermesi, benim de haklı olarak, "Hanım köylü olmak kötü bir şey mi ki Selim bu kadar?" diye sormama neden oldu.

Tabii bu durumda köşeye sıkışarak ne söylemesi gerektiğini bilemedi ve kolay olanı seçip sitem etti bize. "Bahar, sen de üstüme gelme, hiçbiriniz acımıyor musunuz bana? Tüm gece oradan oraya koşturdum, kimsenin teşekkür ettiği yok. Beynim ağrıyor uykusuzluktan, hadi artık eve gidelim."

Sinan abi koluma girerek usulca Selim'in arabasının

ön kapısını açtı. "Ne yapacaksın yenge, bizim aile de böyle işte, alışacaksın artık bize." Hemen ardından da Selim'le ikisi küçük çocuk gibi anahtar kavgasına tutuştular. Sonunda Sinan, Faruk Baba ve Zeynep Anne'yi eve bırakacağını söyledi. Ben de Selim'le yine baş başa eve dönecek olmanın keyfiyle koltuğuma kuruldum. Emniyet kemerimi taktığımda elime sessizde bıraktığım telefonumu alarak cevapsız aramalarıma baktım. Sema beni yeniden aramış hatta kendisini aramam için mesaj atmıştı. *O beni durduk yere bu kadar aramaz ki, acaba bir şey mi oldu?* diye düşündüm Belki de anlatacak dedikodusu birikmişti yine. Öyle yorgundum ki söyleyeceği hiçbir şeyi dinleyebileceğimi sanmıyordum.

"Bir sorun mu var?"

Selim'in gözleri bu saatte boş olan yolla benim aramda gidip gelince kapanmak üzere olan gözlerimi açmaya çalışarak ona gülümsedim.

"Bizim kızlardan biri aramış. Ben dinlendikten sonra ona dönerim. Dedikodusu birikmiştir kesin."

"Kıyamam, tüm gece bizim yüzümüzden mahvoldun. Çok yoruldun, özür dilerim."

Sesindeki şefkat ve suçluluk duygusu yorgun bir şekilde gülümseyerek itiraz etmeme neden oldu.

"Saçmalama, gelmeyi isteyen bendim. Hem senin bir suçun yok ki. Ayrıca asıl yorulan sendin, ben sizinkilerle birlikte oturmak dışında bir şey yapmadım."

"Senin bizimkilerin yanındaki varlığın yeter, biliyorsun."

Minnetle söylediği samimi sözleri yüreğimi bir anda hoplatıvermişti yine. *Seviyorum bu adamı ya, ölüyorum aşkından, ötesi var mı?* Vitesin üstündeki elini benimkinin üstüne koyarak tuttu ve yüzündeki tatmin olmuş gü-

lümseme eşliğinde dudaklarına götürüp öptü. Sonra da hiç beklemediğim bir şey söyledi.

"Ben de senin aşkından ölüyorum."

İnanamıyordum, yüksek sesle konuşmuştum Uykuyla uyanıklık arasındaki çizgide gezmenin böyle tehlikeleri vardı tabii. *Aman, koyuver gitsin. Bilmediği bir şey söyledim sanki.* Boşta kalan elimle gözümü ovalayarak miskin bir sesle konuşmaya devam ettim. "O yüzüğü de en kısa zamanda yaptıralım yoksa herkese açıklama yapmak gerekecek. Baksana, annen bile sordu yüzüğün nerede diye."

Elimi usulca bırakarak yanlış bir şey söylemişim gibi ciddileşti Selim ve tamamen yola çevirdi gözlerini.

"Ne oldu ya?"

"Söylersem kızarsın."

Ne yaptı gene ama ya... İki arada bir derede beni kızdıracak ne yapmış olabilir yani?

"Birden söyle de tek seferde acısın bari. Ağda gibi düşün."

Benzetmem karşısında yüzünü ekşiterek trafik ışığında durdu ve kısa bir an bana baktı. Fakat hemen toparlanarak asıl konudan sapmamayı başardı.

"Bahar, çok özür dilerim ama ben gece telaştan yüzüğü kaybettim. Kutusundan parmağına takmak için çıkarmıştım da sonrasını hatırlamıyorum. Ceplerimde de bulamadım. Bir yerde düşürdüm galiba."

Benim uykudan açılmayan o kanlanmış gözlerim duyduğum şey üzerine resmen yuvalarından fırladı. Nasıl kaybederdi söz yüzüğümü? Galiba babası haklıydı, bir yüzük takmayı bile beceremiyordu. Demek ki bir şey biliyordu da konuşuyormuş Faruk baba.

"Kızlar evlenme teklifimi sorduğunda ben onlara ne

göstereceğim Selim? İki gün sonra annem de gelecek. Senin annen bile sordu hatırlarsan."

Selim ağlamaklı çıkan sesim karşısında iyice ezilerek tekrar özür diledi. "Gerçekten çok özür dilerim. Ben yenisini alırım sana, bu defa birlikte gidip parmağına göre olanı alırız, olmaz mı? Biraz dinlenip uyuyalım da önce, bugün alırız hatta."

"Tek isteğim sakin, huzurlu bir evlenme teklifiydi ama benim. Şu halimize bak Selim ya, önce geceyi karakolda geçirdik şimdi yüzük kayıp. Ben kimin beddualarını aldım da her işim bu kadar ters gidiyor? Sırada ne var? Kurşun döktürmek şart oldu artık. Biz bu kısmetsizlikle evlenemeyiz de. Uzaylı istilasına denk gelir düğün günümüz, dünyanın sonu falan gelir, bak demişti Bahar dersin."

"Sana söz veriyorum en güzel yüzüğü alacağım ben sana, lütfen ağlama."

O böyle söyleyince çenemin ağlama isteğiyle titremeye başladığını fark edip bu hissi geçiştirmek istercesine yutkundum. Cidden bir yüzük için ağlarsam büyük rezil olurdum.

"O kadar para verdin bir de sen o yüzüğe, yazık günah değil mi? Şimdiden bu kadar masrafa girilir mi? Anlamıyorum ki yüzüğün suçu ne? Sana da yazık, o kadar uğraştın, özendin. Benim parmaklarım şişman diye şu yaşadığımıza bak. Azıcık zayıf olsaydı parmağım takacaktım ne güzel, kaybolmayacaktı yüzük."

Sözlerim üzerine tüm samimiyetiyle beni teselli etme işine devam etti Selim. Sesi ve yüz ifadesi, çocuğu küçük bir şey için üzülünce onu teselli etmek isteyen bir babanın şefkatine büründü yine.

"İnsan böyle şeye üzülür mü çocuk kalpli yârim be-

nim? Alt tarafı bir yüzük, biz yan yana olduktan sonra ne önemi var? Ona değer katan bizim sevgimiz zaten Bahar."

Kıyamam ya. Şu yaşananlara rağmen böyle tatlı, romantik sözler söyleyince içim eriyor resmen. Kalbim ısınıyor.

"Sen bir kadının hayal edebileceği en güzel evlilik teklifini yaptın dün gece. Ben seni çok seviyorum."

Bu sözlerim üzerine, üzülürken birden aşka gelmiş oluşum onu şaşırtsa da beni bozmadan gülümseyerek cevap verdi. "Biliyorum sevgilim, ben de seni çok seviyorum."

Araba çevre yoluna girip sabit bir hıza ulaştığında uykusuzluğa daha fazla dayanamadan gözlerimi kapattım. Uykuya dalmadan önce son duyduğum şey ise sevgilimin kendi kendine söylediği sözler oldu.

"Allah'ım sen bana hamile kaldığında sabır ver, çok amin."

Evrenin Berbat Mizah Anlayışı

Başımın altındaki yastık boynumu acıtınca uykunun tatlı kollarından sıyrıldım ve yattığım yerde kıpırdanınca yanımda hissettiğim ılık beden tamamen kendime gelip gözlerimi açmamı sağladı. Selim'in yanında, onun yatağında olduğumu görünce önce biraz şaşırdım, sonra onunlayken şaşırmamam gerektiğini kendime hatırlattım ve gerinerek tüm miskinliğimle esnedim. Duvar saatinde gördüğüm kadarıyla dört saattir uyuyordum. Hayatım boyunca izlediğim filmlerde ve okuduğum kitaplarda esas oğlanın kucağında taşınırken uyanmayan kızlarla alay etmiştim. Yani bence bir hatun kış uykusuna yatmadığı sürece o kucakta uyanmaması imkânsız. Ama kazın ayağı öyle değilmiş işte. İnsan kendi başına gelince anlıyormuş. Hareketli geçen bir gün ve gecenin ardından Selim'in arabasında sızmıştım ve beni arabadan indirip evine getirirken, üstelik bir de yatak odasına taşırken hiçbir şey hissetmemiştim. Bir de utanmadan uykumun hafif olmasıyla övünürdüm.

Boynumu esneterek sevdiğim adamın uykudaki gö-

rüntüsünü izledim. Gözüme çok masum geldi bu uyuyan hali. Nemli saçlarını okşayarak yanağına minik bir öpücük bıraktım. Anlaşılan uyumadan önce duş almıştı çünkü saçları mis gibi şampuan kokuyordu. Muhtemelen ben terlemeyeyim diye de klimayı açmıştı ama nemli saçları buz gibi olmuştu. Yatakta doğrularak kumandayı elime alıp klimayı kapattım. Selim'in yanından ayrılmayı hiç istemesem de makyajımdan kalanları silmek ve kendime çekidüzen vermek için onu odada yalnız bırakarak banyoya gitmeyi planladım. Hem yiyecek bir şeyler de hazırlasam çok iyi olurdu. Bu amaçla bir sonraki öpücüğümü Selim'in saçlarının arasına bırakarak yataktan tamamen çıkmak için hamle yaptım ama o aniden kollarını bedenime sararak üstüne düşmeme neden oldu.

"Hayırdır, nereye kaçıyorsun?"

"Sen uyumuyor muydun? Utanmadan numara mı yaptın bana?"

Tüm şaşkınlığımla sorduğum bu soru gülümsemesine neden oldu. "Sen beni öpeceksin ve ben uyanmayacağım, öyle mi?"

Uyku mahmuru gözleri, boğuk sesi ve o yarım gülümsemesiyle öyle yakışıklı geldi ki gözüme, aklımdan geçenleri duysanız hepiniz beni kınardınız, biliyorum. Allah affetsin artık.

"Beni bırakır mısın lütfen?"

"Hayır."

Şeytan dolduracak en sonunda. Ateş ve barut hiç aynı yatakta durur mu canım bu kadar süre? Beni *gerçekten bırakması gerek.*

"Ama benim çişim geldi."

"Ne?"

Birbirimize tatlı tatlı gülümserken aniden söylediğim şey onu dumura uğrattı ve ben de bozuntuya vermeden kendimi geri çektim.

"Tuvalete gitmem gerek diyorum Selim."

Kendimi ve pratik çözümlerimi ne kadar çok sevdiğimden artık bahsetmeme gerek yoktur diye tahmin ediyorum. Selim halimize gülse mi yoksa kızsa mı bilemeden birkaç saniye yüzüme baktı ve sonrasında tespitini dile getirdi.

"Kısa ömürlü bir romantik anın daha sonuna geldik. Bahar Özdemir ve onun romantizmi katletme sanatı."

Beni bırakır bırakmaz yataktan çıkarak halının üstüne bastım. "İnsani bir ihtiyaç sonuçta, sen uyumaya devam et, ben üstümü başımı toparlayıp dönerim."

Dolabının üst rafından Selim'in tarifine göre aldığım eşofmanlarını da beraberimde götürerek kendimi banyoya kapadım. Önce sakinleşmek için yüzümü, boynumu yıkadım. Sonra yetmeyince kollarımı da suyun altına tuttum. Baş edemeyince mecburen kısa bir duş aldım. Tek başına yaşadığı için haliyle sadece Selim'in şampuanı ve duş jeli vardı banyoda. Baştan ayağa Selim gibi kokarak, üstümde onun kıyafetleri ve ıslak saçlarımla banyodan çıkıp mutfağa indim. İyice adamın dolabına göz dikmiş gibi duruyordum, farkındayım. *Bir zahmet kalkıp kendi evine gitsene kızım, ne işin var adamın evinde?* diyeceksiniz. Ama demeyin, ben değil ondan ayrı vakit geçirmek, gözlerimin önünden ayrıldığında bile kalp ağrısından duramıyordum. Ebeveynlerim başımda değilken azıcık yanında kalmak istemiştim sadece.

Babamın ve annemin ne zaman yapsam keyifle yedikleri meşhur omletlerimden hazırlayıp kahvaltı sofrasını kurdum. Selim'in çayını demledim, kahvaltıdan

önce içeceği kahvesini de yaptım. Bu sırada o da arkamdan gelerek belime sarıldı.

"Niye zahmet ettin bu kadar?"

"Karnımızı doyurmamız gerekiyordu, ben de hazırladım. Ne zahmeti? Bu arada kişisel eşyalarını kullandım ama..."

Beni kendisine çevirerek uzun uzun tenimin ısınmasına sebep olacak şekilde inceledi. "Düğünden sonra kendi giysilerini giymeni yasaklasam mı acaba?"

Gülerek başımı iki yana salladım ve kendimle alay ederek cevapladım onu. "Asker arkadaşı gibi gezeriz aynı evde, iyi fikir."

"Hiçbir askerlik arkadaşımda kıyafetlerimin böyle duracağını sanmıyorum."

Bakışlarındaki karanlığı fark ederek yutkundum. Bu rezil halimle bile gerçekten beni arzulayabiliyor muydu yani?

"Yapma Selim... Erkek gibi kokuyorum. Senin şampuanını ve duş jelini kullandım. Bari bu halime methiyeler düzme."

Durumu idrak edip uzaklaşmasını, bana hak vererek geri çekilmesini bekledim ama o, başını saçlarıma gömerek konuştu.

"Farkındayım, kokun benimkine karışmış."

Bilerek yapıyordu bunu. Kalbimin coşmuş, hormonlarımın dile gelmiş halinden sadistçe zevk alıyordu çünkü. Bir an gözlerimiz birbirine odaklandı ve o başını eğerek dudaklarımla yanağımın birleştiği yerden nazikçe öpüp geri çekildi. Haliyle, *Bu kadarcık mıydı?* der gibi yüzüne bakmaktan kendimi alamadım. O da eğlendiği her halinden belli olan bir yüz ifadesiyle bana sataştı. "Bir sorun mu var?"

Al işte, döndük yine kedi fare oyununa. "Omletini soğutacaksın, oyalanmadan karnını doyur."

Sesim kontrolümün dışında bir aksilikle çıktı ve Selim de bunu fark ederek iyice keyiflendi. "Sen gerçekten gittikçe bana benzemeye başladın. İstediğin olmayınca asabileşmeler falan..."

Bak sen, bir de utanmadan benimle alay ediyor. Ancak unuttuğu bir şey vardı. Ben istediğim zaman ondan daha kötü olabilirdim. Madem unutmuş, hatırlatayım bari, diyerek sandalyeye oturuşunu izleyip ellerimi omuzlarına koydum. Ayrıca oturduğu için ona tepeden bakma avantajımı kullanarak konuştum.

"İsteklerimi yerine getirmen için arada ben de bir iki numaraya başvuruyorum, ne yapayım? Aslında bence bugününe şükretmelisin. Aklımdaki diğer yöntemleri uygulasaydım hiç şansın olmazdı."

"Ne gibi?"

Işıldayan gözlerindeki merak dolu ifade dudaklarıma ukala bir gülümseme yerleştirdi. "Zamanı gelince konuşuruz onları da, acelesi yok bence."

Gözleri yüzümdeki gülümsemeye takıldı, elleri omuzlarındaki bileklerimi kavradı. "Yıldırım nikâhı hakkında ne düşünüyorsun?"

"İyi deneme ama işe yaramaz. Düğün işkencesini sana çektirmeden hayatta evlenmem."

Kollarımı kurtararak çayları hazırlamak için gitmek istedim ama o beni sertçe kendine doğru çekerek kucağına savrulmama neden oldu. Muhtemelen benim yerimde işveli bir hatun kişi olsaydı kedi gibi sokulurdu Selim'in kucağına ama ben şaşkın bir halde kalkmak için direnince onun kafasına alnımı çarpmış bulundum. Galiba çöl ayısının ininde böyle artistlikler yapmak tah-

min ettiğimden daha tehlikeliydi. Avcının elindeki av gibi kalakalmıştım çünkü kucağında.

"Sayenizde mazoşist de oldum zaten mühendis hanım."

Siteminin tatlılığı ve gözlerindeki sevgi az önceki kaçma hevesimi yok etmeye yetmişti. Başımı göğsüne yaslayarak Selim'in kucağına tamamen yerleşip kalp atışlarını dinlemeye başladım. Sonsuza dek de böyle kalmak istedim. Fakat aklımın bir köşesine, beni mutluluktan sarhoşa çeviren bu yakınlığın ona yetmiyor olabileceği ihtimali süzüldü. *Hey güzel Allah'ım, ben niye böyleyim? Neden her güzel anımda kendi kendimin huzurunu kaçıracak düşüncelerle doluveriyorum?* Ya Selim, uzak kalarak ona haksızlık yaptığımı düşünüyorsa? Benim inandığım, değer verdiğim şeyler onun için bir anlam ifade etmiyorsa mesela?

"Ben bazen sana göre fazla çocuksu kalıyorum, değil mi? Aklım bir karış havada, eserekliyim de malum. Böyle daha dişi, olgun, ne bileyim seksi bir kadın olsaydım herhalde tam istediğin gibi..."

Selim gülerek sözümü kesti ve beni de her kelimeyle biraz daha utanmaktan kurtardı. "Ne diyorsun sen ya? Nereden çıktı şimdi bu? Benim tam istediğim gibi olan sensin. Bunca zamandır ben bunu anlatamadım mı, hissettiremedim mi acaba sana? O tarif ettiğin türde bir kadın isteseydim gider öylesini bulurdum. Seni istedim ki seninleyim, senin peşinden koştum."

"Değişmemi istemiyor musun yani?"

Şüpheci bir ses tonuyla başımı Selim'in göğsünden kaldırarak sorduğum soruya cevabını içten bir şekilde gülerek verdi. "Seninle uğraştığıma bakma, sende ilk vurulduğum şey naif duruşundu zaten. Sanki baş-

ka bir yüzyıldan gelmiş gibisin. Çok güzel bakıyorsun dünyaya. Kalbinde kötülük yok derler ya, tam öylesin. Karanlık bir tarafın yok, kalbindeki hep dilinde. Mesela ileride kusursuz bir anne olacağından eminim ben. Hem çocuklarımın da senin ahlaki değerlerinle, hayata karşı senin bakış açınla yetişeceğini düşündükçe mutlu oluyorum."

Selim'in iltifatlarında samimi olduğunu ve gerçek düşüncelerini dinlemekte olduğumu bilsem de sözleri utanarak ondan gözlerimi kaçırmama neden oldu. O da bunu fark ederek çeneme dokunup yeniden kendisiyle göz teması kurmamı sağladı. "O güzel aklından nelerin geçtiğini çok iyi biliyorum Bahar. Ama seni, bizi beklemek dünyanın en güzel ve en heyecanlı şeyi benim için. Hiçbir şikâyetim yok, acelem yok. Şu an ne için endişelendiğini de çok iyi biliyorum ama boşuna sıkıyorsun o güzel canını. Benim sana olan hislerim zayıf değil, sandığın kadar dünyevi hiç değil. Benim için gözlerine bakmak ya da sesini duymak ne kadar çok şey ifade ediyor, haberin var mı senin? Ben senin rahatsız hissedeceğin, yeterince istemediğin hiçbir şey yapmana neden olmayacağım. Çünkü sen benim için çok değerlisin. Yani senin inandığın, senin için önemli, değerli olan her şey benim için de öyle."

Söyledikleri yüreğimi kanatlandırırken aklımdan geçeni ona hayran, âşık bir ses tonuyla dile getirdim. "Sen neredeydin bu zamana kadar Selim?"

"Aşık olacağın adama dönüşmekle meşguldüm."

* * *

Selim'le sahilde el ele yürürken denizi aydınlatan yakamoza bakıp gülümsedim. Birkaç adım gerimizde,

kumların üstüne serdiğimiz piknik örtüsüne oturan kuzenlerimiz ve dostlarımız tarafından izlendiğimizin farkındaydık ikimiz de. Selim de bu yüzden yerimize dönerken özellikle Hazal'ı hedef alarak onlarla uğraşmayı ihmal etmedi.

"İnsan azıcık utanır kızım, resmen bizi izleyerek çiğdem çitliyorsunuz."

Bu sözler üzerine Nazlı da Toprak da Hazal da Arda da rahatsız olmadı. Hatta Nazlı'nın elindeki incir tası elden ele uzatılırken minderlerin üstüne iyice yayıldılar. Ailem şehir dışındayken hep beraber vakit geçirip küçük bir kumsal pikniği yapmak istemiştik bu akşam. Termoslarla çay, çiğdem, örtü ve minder taşıdık sahile. Basit bir organizasyonla güzel bir akşam hazırlamaya çalışmış ve başarılı da olmuştuk.

"Valla enişte kusura bakma da bizim eserimizsiniz madem, sizi seyredip övüneceğiz elbette. Biz bu çöpçatanlık işini biliyoruz, kaptık artık bence."

Hazal'ın muzip sözleri Selim'in yalandan bir huysuzlukla cevap vermesine neden oldu. "Siz olmasanız sanki bulmayacaktık birbirimizi biz. Başarısız tanıştırma organizasyonunuzdan önce halletmiştik zaten tanışma işini."

Başımı, kolları arasına yerleştirdiğim Selim'den tarafa çevirerek ona manidar bir şekilde gülümsedim. "Sen bu dediğine gerçekten inanıyor musun?"

Aklımca tanıştığımız günün akşamında Arda'ya hakkımda söylediği şeyleri Selim'e hatırlatmak istedim ama o her zamanki gibi zeytinyağı gibi üste çıktı. "En büyük aşklar nefretle başlar hesabı ben bir kere oradan yürüyordum sana."

Göz kırpışına gülerek yanağına bir öpücük kondur-

dum Selim'in ve Hazal'ın elindeki incir tasından bir tane meyve alarak ısırdım. "Çok güzelmiş ya bu."

"Bizim bahçeden bardacık. Güzeldir tabii, yetiştirmek için o kadar uğraşıyoruz. Bu arada Sema mesaj atmış sana bir sürü, telefonun titreyip duruyor yarım saattir çantanın içinde. Haberin olsun."

"Şimdi hiç onunla bir saat konuşacak halim yok ya. Çok acil bir şey olsa Gonca'dan ulaşırdı bana. Belki Selim'i duymuştur Gonca'dan da niye bana bir şey anlatmadın diye kapris yapacaktır. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar soracak falan, boş bir vakitte ben ilgilenirim onunla."

Selim'in saçlarımın arasında gezinen parmaklarının rahatlatıcı etkisiyle kedi gibi tamamen sokuldum sevgilime ancak telefonu çalınca o kalkmak zorunda kaldı yanımdan.

"İşle ilgili sanırım, eski bir müvekkilim arıyor. Bu saatte aradığına göre önemlidir, ben geleceğim birazdan."

Ağır adımlarla eli cebinde yürümeye başladı Selim ve telefonda konuşurken kıyıda ters bir şekilde bırakılmış sandalın üstüne oturdu. Kızlar da Selim'den ayırmadığım gözlerim, arkasından uzun uzun bakışım karşısında gülüşerek benimle alay ettiler. Sonra Toprak da Nazlı'yı ayağa kaldırdı ve beraber küçük bir yürüyüş yapmak için yanımızdan ayrıldılar. Arda da Selim'den tarafa doğru yürüyerek bizi Hazal'la baş başa bıraktı. Bir süre sonra Selim telefonu kapattığında iki yakın arkadaş sandalın üstünde yan yana oturdular ve biz Hazal'la beraber sevgililerimizin samimi bir halde sohbet eden görüntüsünü keyifle izlemeye başladık. Hazal'ın kocasıyla benim evleneceğim adamın yakın arkadaş olması harika bir şeydi. Bunun için Allah'a şükrederek

bugüne dek evrene gönderdiğim tüm o mesajları, istekleri düşünüp yolladığı toplu cevap için teşekkür ettim. Termostan ikisine de çay koyarak yanlarına gittim ama onlar koyu bir sohbetin ortasında oldukları için arkalarından yaklaşan adımlarımı fark etmediler. Aslında sohbetlerini gizlice dinlemek gibi bir planım yoktu fakat Arda'nın kulağıma çalınan sorusu fazla cezbediciydi.

"Eee Selim, düğün ne zaman kardeşim?"

"Tarihi konuşmaya fırsat bulamadık ki Bahar'la. Ailesi Ürgüp'ten döner dönmez ben evdekileri toplayıp istemeye gitmek istiyorum. Biliyorsun, böyle işlerde acele etmek gerek. Başka türlü de ağzı olan konuşur, tanıyorsun çevremizdekileri. Nazlıların düğün geçtikten sonra da nişanı yaparız. Hemen ardından nikâh tarihini alıp el birliğiyle düğün hazırlıklarını hallederiz."

Tam kendi kendime, B*u kadar çabuk mu?* diyecektim ki Arda lafı ağzımdan aldı.

"O kadar çabuk mu? Selim, evlilik hazırlığı bu, nasıl yetişeceksiniz?"

"Siz varsınız ya, yardım edersiniz herhalde."

"Bunun bin türlü ayrıntısı var. Nerede yaşayacaksınız mesela siz? Bahar'ın babası mimar, adam kızını öyle kolay kolay her yerde yaşatmaz. İlk bulduğun evi alamazsın, alsan da aylarca tadilatı sürer zaten, söyleyeyim. Ayrıca Bahar'dan bahsediyoruz. Düğünün tüm ayrıntılarıyla kendi ilgilenmek isteyecektir. Farkında mısın bilmiyorum ama evleneceğin kız düğün kelimesini duyduğu an kendini kaybediyor. Çocukluğundan beri bugünü hayal ettiğinden eminim. Her detayı düşünüp araştıracak ve defalarca değiştirecektir. Öyle organizatör ayarlarız falan da deme, ben eminim en ince ayrıntısına kadar kendisi planlamak isteyecek Bahar.

Belediyeye gidip iki imza atmak değil yani evlilik. Bir de Ayten Sultan faktörü var. Kadının bir tane kızı var, kim bilir düğün için nasıl özenip her şeyi abartacak."

Arda konuştukça Selim'in omuzları çöktü, yaşam enerjisi çekildi resmen. Ne yazık ki Arda haklıydı. Ben dursam çevrem durmazdı. Bu düğünü bekleyen, özenen koca bir Özdemir sülalesi vardı. İtiraf etmek gerekirse ben de içten içe bekliyordum bugünün gelmesini. Aklım ilk ermeye başladığı günden beri kafamda düğünümün, gelinliğimin nasıl olacağı, ileride nasıl bir evde yaşamak istediğimle ilgili fikirler dönüp dururdu. Ebeveynlerimin bir tane evladı varken nasıl her şeyi aceleye getirip heveslerini kursaklarında bırakabilirdim ki?

Müsait bir vakitte onu incitmeden Selim'e düğün ve aile faktörünü uzun uzun açıklamayı yapılacaklar listeme ekledim geldiğimi anlasınlar diye hafifçe öksürerek oturdukları sandala birkaç adım daha yaklaştım.

"Gelebilir miyim?"

"Sormana gerek mi var hayatım? Gel tabii."

Beni görünce az önce çekilen hayat enerjisi sanki bir anda yeniden döndü vücuduna Selim'in ve kocaman gülümsedi. Çaylarını verirken de eli elime değdi ve tenimin soğukluğunu hissedip kaşlarını çattı.

"Sen üşümüşsün."

"Hayır, yani biraz ama önemli değil."

"O kadar da söylemiştim yanına hırka al diye, hasta olacaksın yaz günü."

"Şimdi çay içerim geçer, ısıtır o beni."

Onu geçiştirmek istedim ama bana fırsat vermedi. "Olmaz öyle şey, ben eve gidip getireyim hemen bir hırka. Zaten yakın, gelirim şimdi."

Konuşurken çoktan ayağa kalkıp yürümeye baş-

lamıştı bile. Ben de haliyle bana olan bu düşkünlüğü karşısında sırıtarak Arda'yla beraber Hazal'ın yanına döndüm. Hayatımda her şeyin kusursuz, mükemmel olduğunu hissettiğim nadir anlardan biri yaşanıyordu. Haliyle zevkten dört köşeyim diye düşünürken tahmin edeceğiniz üzere yine hayatın sillesini suratımın ortasına yiyiverdim. Öyle birini gördüm, o kadar saçma bir vaziyette kaldım ki ne yapacağımı bilemeden evrenin berbat bir mizah anlayışı olduğundan bir kere daha emin oldum.

"Bahar!"

"Okan!"

Kâbus

Hani gerçek olması imkânsız bir felaket başınıza geldiğinde olayı kabullenmek istemez ve bunun bir kâbus olduğuna kendinizi inandırırsınız ya işte ben tam olarak o duyguyu yaşıyordum. Sanki kıpırdamadan durup sessizliğimi korursam Okan gözümün önünden buharlaşıp yok olacaktı. İşin kötüsü seyircilerimiz de vardı. Nazlı'yla Toprak da yürüyüşten dönmüşlerdi. İki şahit yetmez tabii yıkılışımı izlemeye, en az dört lazım.

"Sonunda buldum seni."

Bana mı diyor o lafı o? İyi de beni ne diye aradı ki? Bana seslendiği ilk an yüzüne bakınca belki tatile çıkmıştır da tamamen tesadüf eseri karşılaşmışızdır demiştim ama adam alenen benim için gelmiş buraya. Yeminle çıldıracağım geliyor. Sen hayırdır Okan ya?

"Anlamıyorum. Kusura bakma ama senin burada ne işin olabilir ki? Beni niye arıyordun da buldun?"

Kesinlikle ortada çok büyük bir sorun vardı. Herhalde fabrikanın hesaplarında açık falan çıkmıştı da eski yeni tüm çalışanları dolandırıcılıkla suçluyordu. Farkında olmadan çalıştığım dönemde onları çok büyük bir zarara mı uğratmıştım? Birileri dava mı açmıştı, reklamasyon mu yemiştik? Borcu da benden tahsil edecekti zannımca. *Hadi inşallah öyle bir şey olsun. Kurban olduğum Allah'ım duy sesimi yine.*

"Biraz konuşursak anlatacağım. Kötü bir şey yok, endişelenme hemen. Kusura bakmayın, böyle damdan düşer gibi oldu gelişim ama iki dakika müsaade ederseniz..."

Okan'ın bakışları konuşurken bana değil yakınımda tüm korumacılıklarıyla iki ağabey gibi dikilen Arda ve Toprak'a yöneldi. Bunu fark edince başımı her an horozlanmaya başlayacak gibi duran iki adama çevirerek onlara, *Saçmalamayın, adam evli ve evinde taş gibi bir karısı var. Ördek dudaklı falan ama olsun, neticede onca zaman yüzüme bakmadı, şimdi ilanı aşk etmeye gelmemiştir bu kadar yolu İstanbul'dan herhalde, endişelenmeyin boşuna,* dercesine baktım. Ne kadarını anladılar orasını bilmiyordum tabii.

"İşle ilgili bir sıkıntı var sanırım. Bu kadar yolu benim halimi hatırımı sormaya gelmediğinizi tahmin ediyorum. Anlaşılan ciddi bir mesele..."

"Aslında tam olarak seni görmek için geldim."

Duyduğum şeyin beraberinde getirdiği rahatsızlık hissiyle yardım ister gibi kızlara baktım. Ama onlar da olup bitene benim kadar Fransız duruyorlardı.

"Öyle mi? Umarım eşini de yanında getirmişsindir. Arzu nasıl?"

Her ne saçmalayacaksa sussa iyi olurdu. Hava yeterince aydınlık olmadığı için seçemesem de alyansını görebilme umuduyla parmaklarına baktım.

"Bahar, ben gerçekten seninle konuşmak istiyorum. Sana anlatmam gereken şeyler var. Biraz baş başa kalabilir miyiz lütfen?"

"Zaten konuşuyoruz. Burada yabancı yok yani..."

"Gönderdiğin maili okudum. Bence sen de bunu baş başa konuşmak istersin."

Ne mailinden bahsediyordu? Ben haftalardır bilgisayarımı Gonca'yla konuşmak dışında doğru dürüst açmamıştım bile. Niye eski patronuma mail gönderecektim ki zaten? İş yerindeki mail hesabımı kullanmıyordum da artık. Ona itiraz etmek istedim ama o, buna izin vermeden bileğimden tutup beni izleyicilerimizden uzağa götürdü. Toprak'la Arda'nın olay çıkarmasını engellemek için boşta kalan elimle işaret edip onları uyarmak zorunda kaldım. Sokak lambasının aydınlattığı köşeye gelince durarak kolumu Okan'ın elinden kurtardım.

"Ben sana mail falan göndermedim Okan. Bak biri benim hesabımı kullanıp bir şeyler mi yaptı, seni zarara mı uğrattı, ne oldu bilmiyorum ama benim bir ilgim yok. Ayrıca ne olursa olsun bu tavrın, onca yolu bir haber bile vermeden gelip hesap sorar gibi karşıma çıkışın çok yanlış bir davranış."

Sözlerim karşısında bana doğru iki adım atarak aramızdaki mesafeyi azalttı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Dürüst olmak zorundaydım, beş sene ayran budalası gibi uzaktan uzağa izlediğim, beni fark etsin diye kırk takla attığım adam dış görünüş olarak bu çabayı da hak ediyordu. Uzun boyu, spor salonlarında şişirildiğini fazlasıyla iyi bildiğim kasları, siyah, dalgalı saçları ve etkileyici kahverengi gözleri vardı. Çenesinde, keyfi yerinde olduğu zaman iyice belirginleşen gamzesiyle karşımda duruyordu ama ben bu kadar kısa sürede onunla ilgili eskiden sevdiğim tüm bu ayrıntıları unutmuştum. Onu karşımda gördüğümdeyse benim için hiçbir anlam ifade etmediğini fark edip rahatlamıştım. Fakat onu kınayarak kurduğum cümleler kendisinde pek etki bırakmadı. Aksine yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle cevap verdi.

"Peki, senin özel hayatım hakkında yaptığın tüm o cesurca yorumlar? Bu şekilde konuşman ne derece doğru bir davranış sence?"

Karısı hakkında söylediklerimi, düşündüklerimi bir yerden duymuş olmalıydı. İyi ama kim ispiyonlayabilirdi ki beni? Hazal, Gonca ve Sema dışında kimseye bir şey anlatmamıştım zaten Okan'la ilgili. Kimdi bu hain? Mecburen bilmiyormuş gibi yapacaktım artık.

"Okan, sen iyi misin? Ben seni gerçekten anlamıyorum."

"İkimizin de bildiği bir gerçeği daha ne kadar anlamazdan geleceksin Bahar? O satırları yazabiliyorsan arkasında duracak kadar da cesur olmalısın. Ama sen hislerinin de sözlerinin de ardında duramıyorsun, değil mi?"

Eyvahlar olsun. Yuvamı kurulmadan yıkacaklar, beni evlenmeden dul bırakacaklar bunlar. Okan yoksa o utanç dolu, bir gece yarısı buhranı sonucu ortaya çıkan mailden mi bahsediyor? Ama ben o maili Okan'a göndermedim ki hiç, nereden bilebilir?

"Her ne anlatmaya çalışıyorsan kusura bakma ama bu üslupla konuştuğun sürece seni dinlemeyeceğim. Açıkça küstahlık yapıyorsun şu an."

Okan kaşları çatık bir halde sesini yükselterek bana meydan okudu.

"Küstah olan benim, öyle mi? Çakma sarışın, silikon göğüslü, ördek dudaklı karımdan bahsederken senin de çevrene asalet saçtığın söylenemezdi. Hani benimle tanıştığın yaştaki tecrübesiz, şımarık kızdan bahsediyorum. Vasıfsız, yanıma yakışmayan bir ahmakla evlenerek bana duyduğun saygıyı yok ettiğimi düşünüyordun en son. Genç karımı terfi ettirip bununla güç gösterisi

yapacak bir zavallı olduğumu düşünecek olursak bence küstahlığıma da şaşmamak gerek."

"Ben..." *Oyy... Ben bu defa sahiden öleyim inşallah. Tükendim, yemin ediyorum tükendim.*

"Lütfen buraya geliş amacımın sözlerin için sana kızmak olduğunu düşünme Bahar. Sadece yeterince cesur davranıp çok daha önce benimle konuşmadığın için kızgınım sana. İnsan zamanını yanlış insan için harcadığını anlayınca canı çok yanıyor. Bunu da söyleyen sendin. O sözleri de can acısıyla yazdığını biliyorum."

Neden kimse beni öldürmüyor şu an? Denizde boğamıyorlarsa da en azından kumun altına gömsünler. Buralarda bir yerlerde ölümcül zehirli bir böcek, akrep falan yok mudur? İnsanı felç edip yavaşça öldüren cinsten... Olsa ne iyi olurdu! Evrenle aramızdaki kavganın kan davası boyutuna geldiğini niye kimse söylemedi ki bana bu ana kadar?

"Bak, ben bu mailin eline nasıl geçtiğini gerçekten bilmiyorum. Çok saçma bir bunalım anında öylesine yazılmış bir şeydi. Çok utanıyorum. Onu hiç okumaman gerekiyordu."

Mahcup tavrım ve özrüm onu epeyce yumuşattı ama sesindeki şefkatin altında çok başka anlamlar yattığından şüpheleniyordum artık.

"Doğruları söylediğin için mi utanıyorsun? Burada utanması gereken tek kişi benim. Onca zaman hem bana olan hislerini hem de içine düştüğüm yanlışı göremedim. Seni de kendimi de üzdüm."

Kameralar nerede? Tam olarak hangi tarafa dönüp el sallamam gerekiyor? Bu arada bilin bakalım Okan'ın sol elinin yüzük parmağında ne eksik? Bugüne dek yakışıklı bir erkeğin elinde yüzük görmeyince üzüleceğimi söyleseler di asla inanmazdım.

"Anlamıyorum. Şu an neden burada olduğunu, ne için özür dilediğini bilmiyorum. İnan bu konuşmaya hiç gerek yok. Evde seni bekleyen bir karın var ve sen şu an ağzından çıkan her kelimeyle onu incitip zarar veriyorsun. Lütfen bitir şu saçmalığı. Ben seni daha fazla dinlemek istemiyorum."

Kollarımdan tutarak beni kendine doğru çekmeye cüret etti ve gözlerimin içine bakıp heyecan içinde konuşmaya başladı. "Sen haklı çıktın. Ben beş gün önce Arzu'yu başka bir adamla bastım. Daha evliliğimizin üçüncü ayında beni aldattı. Gerçek yüzünü gördüm o kadının, boşanıyorum ondan."

Hayda... Al bir de buradan yak. Olaylar olaylar yemin ediyorum.

"Ben yanılmadığım için üzgünüm. Yaşadığın hayal kırıklığı için ne diyebilirim bilmiyorum. Ama bunu paylaşmak, dertleşmek için bana gelmen doğru değil."

Yutkunarak kendisini açıklama çabasına devam etti. "Niyetim dertleşmek değil, yani belki biraz ama Arzu'nun bana yaptığı şey için sana dert yanmayacağım. Bahar, ben beş yıl önce, yeni mezun, heyecanlı bir mühendis kızla tanıştığımda ondan etkilenmeme rağmen benimle ilgilenmediğini düşünüp ona arkadaşça yaklaştığım için şimdi çok üzgünüm. Eğer o zaman senin de bana karşı bir şeyler hissettiğini bilseydim inan bana her şey çok daha farklı olurdu. Seni arkadaşım olarak görmeye çalışmazdım, bizi çok başka bir ilişki beklerdi."

Başımdan aşağı bir kova kaynar ve hemen ardından buzlu su dökselerdi daha az şoka girerdim herhalde. Adamın gözünün önünde kırk takla atıp okuduğum tüm dergi ve kitaplardaki flört tekniklerini uygulamıştım ben zamanında. Onunla çaresizce flört etmeye ça-

lışırken nasıl bu kadar yanlış sinyal gönderebilmiştim ki? O kadar mı beceriksizdim yani bu kadın erkek ilişkilerinde? Gerçi artık bir önemi de kalmamıştı. Benim için doğru olan adamı bulmuştum. Öyle ya da böyle, bir şekilde birbirimizi anlamayı, sevmeyi başarmıştık.

"Bence bu konuşma için çok yanlış ve çok uygunsuz bir zaman seçtin. Lütfen daha fazla..."

Okan heyecan içinde sözümü kesti ve hevesle konuşmaya devam etti. "Bana kırgın ve kızgınsın biliyorum... Kendince çok da haklısın. O kadar yıl sevdiğin, hislerine karşılık vermesini beklediğin adam gidip yanlış kadınla evlendi. Sen benim yüzümden buraya döndün. İşini, hayatını bıraktın. Öfkeni anlıyorum. Benden hıncını alana kadar istediğin gibi davran. Ama vazgeçmeyeceğim, kalbini yeniden kazanacağım Bahar."

Ne hıncından bahsediyor ya? Durduğu yerden bakınca naz yapan bir kadın gibi mi görünüyorum? Başım bağlı benim başım. Başkasının aşkıyım. Nazım da cilvem de Selim'e sadece. Onun dışındaki tüm erkekler dünya ahret kardeşim artık.

"Senden intikam almak gibi bir derdim yok benim. Sen..."

"Ne söylersen söyle pes etmeyeceğim. Sen İstanbul'a dönmeye ikna olana kadar buradayım. Sana ihtiyacım var Bahar. O fabrikanın senin deli dolu hallerin olmadan ne kadar sıkıcı olduğunu biliyor musun? Kahve molalarında elinde ikimiz için hazırladığın sıcak kahveler ve o samimi gülümsemenle karşıma geçip beni güldürmelerini özledim. Biz eskiden çok iyi bir takımdık. Sen gidene kadar sana ne kadar çok alıştığımı fark edememişim."

Gidip odana bir kahve makinesi al, bir de maskot tut kendine o zaman. Adam aşırı özgüvenden infilak edecek karşımda.

"Adresimi nereden buldun sen? Ya Okan delirme, kendinde misin sen? İnsan bir mail için bu kadar yol gelir mi? Ne yapıyorsun? Ne bekliyorsun, kendini ne olarak görüyorsun? Gözüm yaşlı halde aylardır burada bana gelmeni, karını bırakmanı bekledim falan mı sanıyorsun?"

"Burada bir yazlık eviniz olduğunu hep söylüyordun. Ayrıca bizdeki bilgilerinde ailenin adresi de vardı. Bahar, lütfen bana bir şans ver. En azından her şeye sıfırdan başlayalım. Ben artık doğru kadınla mutlu olmak istiyorum ve onun sen olduğuna inanıyorum. Bırak da yanlış adam olmadığımı sana da ispat edeyim."

Artık iyice sinirlenmeye başlamıştım ve sabrımın sonuna geldiğimi o da anlasın diye azarlarcasına konuştum. "Bu aydınlanmayı aylar önce yazılmış bir maili okuyunca mı yaşadın? O kadınla evlenirken aklın neredeydi? Yıllarca seninle burnunun dibinde çalıştım ben. O kadar kıymetliydim madem senin için niye gidip başkasıyla evlendin? Çıldıracağım yeminle, bu nasıl bir özgüven? Karını başkasıyla basınca teselliyi benim kollarımda bulabileceğini sana kim söyledi? Neyim ben ya burada? Hangi cesaretle arkadaşlarımın yanından beni çekip burada bu şekilde konuşabiliyorsun? Üstelik o kadar küstahsın ki sen istiyorsun diye bir emrinle İstanbul'a geleceğimi sanıyorsun. Evlisin sen evli! Bir kendine gel. Boşanacağım diyorsun bir de utanmadan karşımda. Oldu olacak karımı boşayıp seni alacağım de bari. Gören duyan da metresin sanacak beni. Adamdaki vizyonsuzluğa gel arkadaş! İş yerinde kendine kahve yapacak adam bulamamış diye beni geri çağırıyor."

Ay yine tutamadım çenemi, durduramadım kendimi de taramalı tüfek gibi sıraladım cümlelerimi.

"Bahar..."

Hâlâ utanmadan kolumdan tutma bahanesiyle bana mı dokunuyor o? Resmen uyanık halde kâbus görüyorum. Karabasan gibi çöktü üstüme.

"Dokunma bana! Zahmet olacak ama şu aramızdaki mesafeyi korursan sevinirim. Okan, bu mesele daha fazla tatsızlaşmadan geldiğin yere dön."

"Sana duygularımın samimiyetini ispat etmem için ne yapmam gerek benim Bahar?"

Ne duygusundan bahsediyordu karşımdaki adam? Duyan da birlikte destansı bir aşka imza attığımızı sanırdı. Alt tarafı kaşını gözünü beğeniyordum birlikte çalışırken. Günde on beş dakika kahve molasında sohbet ediyorduk, hepsi bu. Şimdi olayı devlerin aşkına bağlıyordu resmen. Beş gün önce karısından ayrılmaya karar veren adam ne ara beni hayatının kadını ilan edebilmişti? Bu kadar aciz ve terk edilme, sevilmeme korkusu yaşayan biri miydi hep? Boşta kalınca kriz falan mı geçiriyordu acaba?

"Hiçbir şey yapma lütfen. Ben zaten sözlü..."

"Sözlerim seni ikna etmeye yetmiyorsa bunu vereyim."

Sözlüyüm diyorum, sözlü. Bir kesme lafımı kurban olayım. Ancak gördüğüm şey ufak çaplı bir sinir krizi geçirmeme neden olunca kısa bir an susmak zorunda kaldım. Görgüsüz herif, bir de gidip nereden aldıysa kocaman bir pırlanta yüzük almıştı.

"Kaşıkçı elmasını getirseydin, bu ufak kalmış Okan. Ben ne diyorum, sen ne yapıyorsun Allah aşkına?"

Çağıracağım şimdi Toprak'la Arda'yı, ağzını burnunu dağıtacaklar bunun o olacak. Hayır, dövdükleri bir şey değil, Okan'ı insandan sayıp çocukları hapse ata-

caklar Allah korusun. Tüm bunlar üzerine bir de utanmadan elimi zorla tutup yüzüğü takmaya çalışmasın mı? Geri çekilerek dayak meselesini kimseye bırakmadan kendim halledecektim ki parmağıma takılmak üzere olan yüzüğü tanıdığımı fark ettim.

"Bir dakika ya, sen karının parmağından çıkardığın yüzüğü benimkine mi takmaya çalışıyorsun şu an? Bir de zorluyorsun sapık gibi. Bak, son kez söylüyorum. Git buradan, yoksa polis çağıracağım!"

Yüzüğün aile yadigârı olduğunu biliyordum ama kadına ne söyleyip onu parmağından alabildiğini bilmiyordum.

"Hayır ben..."

"Hayır ne Okan? Tamam, o maili aylar önce ben yazdım ama ben yollamadım. Bak, benim bir erkek arkadaşım var ve ona çok âşığım. Daha dün bana evlenme teklif etti ve kabul ettim. Yani artık nişanlı bir kadın var senin karşında. Anlayacağın, yaptığın şey çok çirkin, rica ediyorum daha fazla rezillik çıkmadan git buradan."

Bir süre sessizce yüzüme bakıp gerçeği idrak etmeye çalıştı. Ben de sorunu çözdüğümü düşünerek derin bir nefes aldım ama yanılmışım.

"Tamam, en azından eski patronun olarak tanışabilirim nişanlınla."

Selim'i genç yaşında müebbet hapislere mahkûm edecek kadar aklımı kaçırmamıştım çok şükür.

"Oldu canım, *Kavak Yelleri* çevirmiyoruz burada yalnız."

"Madem nişanlısın, niye parmağında yüzük yok senin?"

Bir tarafımdan uyduruyorum, yalan söylüyorum sandı

şimdi de. Allah'ım al canımı da kurtulayım. Bana bir tek kara toprağın altında huzur var, anlaşıldı.

"Birilerinin beni rahatsız etmemek için yüzük görmek isteyeceğini düşünemedik. O yüzden henüz yüzük almaya fırsatımız olmadı. En kısa zamanda alırız artık. Sosyal medyadan takip edersen her açıdan çekilmiş fotoğraflarını 'I said yes' diye paylaşacağım inşallah. Sen de beğenirsin o zaman."

Başını sallayarak ellerini ceplerine soktu. Bu arada neyse ki o cinayet aleti gibi duran yüzüğü de ortadan kaldırdı.

"Şimdi gidiyorum ama bu konu burada kapanmayacak Bahar. Ben birkaç gün daha İzmir'de kalacağım. Eğer fikrini değiştirirsen telefonunu bekliyor olacağım. Her ne kadar gerçek olduğuna inanmasam da hayatında biri varsa benim birkaç ay önce düştüğüm hatadan uzak durmanı öneririm. Dikkat et de yanlış adam için hayatını mahvetme."

"Böyle bir şey olmayacak. Bir daha görüşmeyeceğimizden de eminim. İyi geceler."

Hızla arkamı dönüp arkadaşlarımın yanına yürüdüm. Hepsi de uzakta kalsalar da belli ki yaşanan olayı tüm ayrıntılarıyla görmüşlerdi. Neyse ki Selim hâlâ ortalıkta yoktu. Yine de yapmam gereken bir açıklama olduğunun farkındaydım. Ancak bu saçmalığın herhangi bir mantıklı açıklaması da yoktu ki. Tahmin ettiğim gibi ilk konuşan kişi Arda oldu.

"Bu neydi Bahar?"

"İnan bana, ben de bilmiyorum. Çok özür dilerim ya."

Cevabım onu tatmin etmeyince hesap sorar bir tonda konuşmaya devam etti. "O herif kim? Nasıl seni o

şekilde yanımızdan götürmeye cesaret edebildi? Siz ne konuştunuz iki saat ağız ağza orada? Bana bak, o sana yüzük mü vermeye çalıştı?"

Daha dün akşam Selim'in evlenme teklifine evet dediğim, onunla düğün tarihini konuştuğum düşünülecek olursa bu akşam çizdiğim manzaranın nereden bakılırsa bakılsın mide bulandırıcı göründüğünün farkındayım. Bu yüzden utançla kendimi savunmaya çalıştım.

"Bakın, gerçekten benim bir günahım yok. Bu adam benim sadece eski patronum, yemin ederim başka bir şey yok. Kendi kendine saçma sapan gelin güvey olmuş işte. Ama ben gerekeni söyledim, haddini de bildirdim. Bir daha karşıma çıkmaya cesaret edemez artık. Ne olur siz de Selim'e bir şey söylemeyin."

Arda da Toprak da aynı anda bana itiraz ettiler. Kızlar zaten şokta olduklarından tepki bile gösteremediler. Toprak kelimelerini dikkatle seçmeye özen gösterdiğini belli eden bir yüz ifadesiyle beni onaylamadığını belirtti.

"Abla seni severim, sayarım biliyorsun ama ben böyle bir şeyi Selim abiden saklayamam."

"Toprak haklı, bir tatsızlık yaşandı ve Selim'in bunu bilmek hakkı."

Selim'in tarafını tutacaklarını bildiğim iki adamın yüzüne bakarak iç geçirdim. Ben de biliyordum anlatmam gerektiğini ama benim de bir günahım yoktu ki. İnsan nasıl böyle bir şeyi nişanlısına anlatabilirdi? Arda'yla Toprak bile masumiyetime inanmamış gibi bakıyordu yüzüme. Selim nasıl inanırdı Okan'ın kendi kendine gelin güvey olup bu kadar coştuğuna? Hadi ilan-ı aşk ediyorsun da o yüzük nereden çıktı? Dışarıdan görünen şey cidden çok çirkindi... Bu gece evli bir adam

karısının yüzüğünü benim parmağıma takmaya kalkmıştı. Üstelik ben de bir başkasıyla beraberdim. Nasıl bir pembe dizinin ortasına düşmüştüm böyle? Hayatım bir gecede *Yalan Rüzgârı*'yla *Dallas*'ın karışımına dönüşmüştü.

"Selim gidip katil mi olsun istiyorsunuz? Kavga çıkaracak, kendi başını derde sokacak. Nasıl söyleyeyim şimdi?"

"Katil olmasını gerektirecek bir durum yoksa olmaz, manyak mı bu adam?"

Bu saçma soru Arda'dan geldi ve hak ettiği cevabı da tabii ki benden aldı. "Evet, manyak. Arkadaşını tanımıyor musun sen Arda? Ali'yi bile gözümün önünde dövdü, alamadım elinden."

"Çünkü herif sahilin ortasında, karanlıkta seninle dans ediyordu! Asılıyordu sana hatırlarsan."

"Onu dövüyorsa bunu kesin öldürür o zaman. Herif size iki adım mesafede askıntılığı bıraktı, evlenme teklif etmeye çalıştı. Vallahi söylerseniz mutsuzluğumun sebebi olursunuz. Hayatlarınızdaki vicdan azabı olurum."

Ömrümün kalanında görüş günleri için börek açıp temiz çamaşır mı götüreceğim Selim'e? Nikâhımız hapishanede mi kıyılacak? Tabii kıyılacak bir nikâhımız kaldıysa. En doğurgan çağımda kocamın mahpus damlarında çürüyüşünü mü izleyeceğim? Ayrıca nasıl derim bu adam benim peşime düştü çünkü beş sene yavru ördek gibi ben arkasından ayrılamadım diye? İnsana sorarlar, *bu herif nereden cesaret alıp karşına çıktı da o kadar yolu senin için geldi diye.*

"Tamam, söyleyeceğim Selim'e. Şöyle kınayarak bakmayı kesin siz de bana. Sonuçta utanılacak bir şey yapmadım. Suçsuzum. Ama Okan birkaç gün daha İz-

mir'deymiş. O gittikten sonra konuşacağım Selim'le. Şimdi öğrenirse gidip o öfkeyle onun yakasına yapışır. En azından Okan İstanbul'da olursa yanına ulaşmasına, onu bulmasına engel olurum. Hiçbir şey beceremesem bile peşinden gidip Okan'ı bulana dek sakinleşir Selim. Lütfen siz bir şey anlatmayın. Ben halledeceğim."

Toprak ortamdaki gerginliği dağıtmak için gülümsemeye çalıştı ve beni sakinleştirme amacıyla babacan bir tavırla bana sarıldı.

"Biliyoruz ablacığım bir günahının olmadığını, sadece..."

"Biliyorum, görünen manzara çok kötüydü."

"Merak etme, sen doğruları söyledikten sonra o seni anlayacaktır. Deli gibi âşık zaten sana."

Öyle tabii, Selim bizi bir kendini bilmez yüzünden harcayacak değildi elbette. Sadece Okan meselesini anlatmak fazla can sıkıcı olacaktı. Bu arada Selim'in neden geri gelmediğini merak edip aradık fakat telefonlarımıza çıkmadı. Toprak'a mesaj atmış, Sinan aradı da onun yanına gittim apar topar diye. Bu hali bana garip gelse de deşmek işime gelmediği için sorgulamadım. Gelseydi baskına uğramış olacaktım, bugünüme şükredip kendimi bu işten nasıl tamamen sıyıracağımı düşünmek en iyisiydi. Fakat anlamıyordum, benim saçma mailim nasıl olmuştu da Okan'a ulaşmıştı? O geceye ve sonrasına dair tüm hatırladıklarımı düşünüyordum. Yazdıklarımı ona göndermediğimden emindim. Hem mail yanlışlıkla yollanmış olsa bile bu kadar zaman nasıl okumamış olabilirdi Okan onu? Eski bilgisayarım kendi kendine mi göndermeye karar vermişti maili? Aslında bir teorim vardı ama bunu kabul etmek istemiyordum. *Sema böyle bir hainliği bana yapmamıştır, değil mi?* Tam da o anda ka-

famdan geçen soruya cevap verir gibi telefonum çaldı ve arayanın Sema olduğunu görünce şüphemde haklı olduğumu anladım. Telefonu açar açmaz da konuşmaya başladı.

"Bahar, çabuk beni dinle! Nihayet kızım ya. Sıkı dur şimdi, Okan İzmir'e, senin yanına geliyor!"

"Çoktan geldi Sema. Sen ne yaptın, onu söyle bana."

Sesimdeki sinirli tonu fark etmemiş olacaktı ki sakince her ayrıntısıyla eski patronumun karısıyla olan sorunlarını, Arzu'nun Okan'ı boynuzlama hikâyesini anlattı. Anlaşılan herkese madara olmuşlardı. Sonra da hevesle Okan'la aramızda neler olduğunu, geldiği zaman ne konuştuğumuzu sordu.

"Onun buraya geleceğini sen nereden biliyordun Sema?"

"Yanıma gelip seni sordu çünkü. Maili okuduktan sonra adamın kafası tamamen uçtu sanki..."

"Sema sen o maili nereden biliyorsun? Nasıl gitti o mail Okan'a?"

"Çünkü ben gönderdim canım. Burada işler karıştı. Okan karısından boşanacak. Ben de artık senin duygularını öğrenmesi gerektiğini düşündüm. Baktım senin bir şey yapacağın yok, mutluluk için son şansını kaçırmana engel olmak istedim."

Ellerim duyduklarım üzerine sinirden titrerken öfkeyle, "Sen böyle bir şeyi nasıl yaparsın ya?" diye bağırdım.

Sesimin sahilde yankılanışı beni bile ürpertti. Tahmin edildiği üzere Sema da epeyce korktu benden.

"Bahar, sakin ol lütfen. Ben senin iyiliğin için... Eski bilgisayarın bendeydi biliyorsun. Yanlışlıkla senin hesabına girmişim. Şifren bilgisayarda kayıtlıydı. Taslaklar-

da maili görünce önemli bir şeyse bakayım, belki yanlışlıkla taslaklara kaydetmiştir dedim. Okuduktan kısa süre sonra da boşanma meselesini duyunca..."

Bu yaptığına kızmamak, sakin kalmak mümkün müydü? O bilgisayar da taslağa kaydedecek başka mail mi bulamadı Allah aşkına!

"Aferin Sema! Okan'ı istememe ihtimalim, çoktan başkasına âşık olmuş olabileceğim hiç aklına gelmedi, değil mi? Beni ne hale düşürdüğünün farkında mısın? Senin yüzünden sevdiğim adama bu saçmalığı açıklamak zorunda kalacağım. Arkadaşlarımıza, akrabalarımıza rezil oldum. Eğer senin yüzünden Selim'i kaybedersem var ya..."

Konuşmanın devamı benim tehditlerim ve Sema'nın şaşkın, gereksiz özürleriyle geçti. Sonunda telefonu kapattığımda sinirden elim ayağım titremeye devam edince çocukların yanından ayrılarak biraz yürümek, temiz hava almak istedim. Sahile çıkan yürüyüş yolunda bir süre yürüdükten sonra Selim'in önceki akşam bana evlilik teklif ettiği ağacın yanına geldiğimi fark ettim. Ağaçtaki süsler aynen dursa da yemek yediğimiz masayı kaldırmışlardı. Sandaletlerimi çıkarıp elime aldım ve tam ağacın altına geldiğimde kumların üstüne oturdum. Yüreğimin bayram yeri olması gerekirken bu içimi saran korku reva mıydı bana? Hayatım kaosa dönmüştü yine. Keşke bu gece bir kâbus olsaydı da ben bu öğlen olduğu gibi Selim'in yanında açsaydım gözlerimi. Şaka gibi, onca yıl kısmetsizim, bahtsızım diye ortada gezdikten sonra iki gece üst üste evlilik teklifi aldım. Her ne kadar ikinciyi düşününce midem bulansa da bir daha bir şeyden şikâyet edip çok istediğim şeyler için dua ederken iki katı dikkat edecektim. Beş sene bo-

yunca Okan beni sevsin diye dua ettikten sonra gerçek aşkı bulup mutluluğa yelken açmaya karar verdiğim gün duamın kabul olması da bana kaderimin bir oyunu olmalıydı. *Bu evren niye beni sevmiyor? Gerçi Selim seviyor ya, buna da şükür. Millet de bana aşkını itiraf etmek için âşık olmamı bekliyormuş meğer. Seven sevene maşallah...*

Kendi kendime sinirden gülerek çocukluktan kalma bir alışkanlıkla ellerimi kumların arasına soktum. Minik taşlara dokunurken bir tanesinin ortasının delik olduğunu fark ettim. Neydi bu şimdi, açma halkası mı? Elime alıp yokladığımda dudaklarımdan minik bir çığlık döküldü. Hemen telefonumun ışığıyla doğruluğunu teyit ettim. Evet, bildiniz! Selim'in dün kaybettiği yüzüğümü bulmuşum. Hemen yüzüğü elbiseme silerek keyifle güldüm. *Selim görünce çok sevinecek,* diye düşündüm. Yeniden yüzük alışverişine çıkma külfetinden kurtardım onu, hem de kaybetti diye üzülmüştü o kadar. Yarın bir şekilde parmağımı yüzüğe sığdırıp takayım da sürpriz yapayım Selim'e diye hayal kurdum hemen. Evren belki de o kadar da düşman değildi bana, yani sonuçta hiç beklemediğim bir anda yüzüğümü bulmamı sağlamıştı. Mucizelere inanmayanlar utansın. Ben herkese inat mutlu olmaya devam edecektim. Bulduğum yüzüğüm de bunun en büyük işaretiydi, biliyordum.

Söylenen Ve Susulan Şeyler

Uzun ve stres dolu gecenin ardından güneş doğduğunda Selim'in yanına gitmeden önce kendimi sahile atarak buz gibi denizde yüzüp duşumu aldım. Sabunla, duş jeli ve şampuanla girdiğim savaşı kazanarak parmağımı yüzüğüme sığdırmayı da başardım. Bir gün daha parmağımda aşkımın nişanesi olmadan gezmemekte kararlıydım. *Maazallah sonra yine başıma bir iş gelir, hiç gerek yok. Dost düşman görsün de çatlasın,* diye düşündüm.

Yüzük müjdesini vermek için Selim'e gitmeye karar verip hazırlandım ama tam kapıdan çıkacakken telefonumun hatırlatma alarmı bana ertesi gün annemin doğum günü olduğunu söyledi. Bu durumda bilin bakalım yılın en ilgisiz evladı kim oldu? Babamı tanıyordum. Ürgüp'te gözlerden uzak, baş başa bir kutlama planlamış olması imkânsızdı. Üstelik yıllardır annemin doğum günlerinde yanında olamamıştım İstanbul'da yaşadığım için. Adım kadar emindim, annem doğum gününü bensiz geçirmek istemeyeceğinden yarın akşam İzmir'e döneceklerdi. Teyit etmek için babamı

aradım ve annemin doğum gününü unuttuğunu da planının ne olduğunu sorduğum an öğrenmiş oldum. Paçaları tutuştu tabii ve neden annemin yarın akşam İzmir'e dönme konusunda direttiğini, uçak biletlerinin neden grubun geri kalanından erken alındığını da anladı. Haliyle annem için onlar gelmeden bir parti organize etmem konusunda emir verdi çabucak bana. Eh, benim babam da ancak bu kadar romantik olabilen bir adamdı. Ayrıca parti dedim evet, kutlama falan değil. Yirmi sekiz yıllık ebeveynlerimin orta yaş bunalımına girdiklerinden de bu sayede emin oldum. Bizim evdeki en son parti benim on birinci yaş günümde yapılmıştı, gerisini siz düşünün.

Tahmin edileceği üzere her zamanki gibi hevesle bir panik havasına girdim. Koşarak soluğu Selim'in kapısında aldım. Madem önümde diz çöküp evlenme teklifi etmesini biliyor o zaman kötü günümde de yanımda olacak diye düşündüm, ne yapalım? Hem dün gece neden apar topar Sinan'ın yanına gitmişti, çok merak ediyordum. Zaten geçen gün karakola hâkim olan garip hava beni iyice şüphelendirmişti. Bir fırsatını bulsam şu Elisa işini de soracaktım ama durduk yere insanların özel hayatına çomak sokamıyordum. Önce konuyu usul usul oraya getirmem gerekiyordu. Fakat Selim kapıyı açtığında ben ne kadar enerjiksem, o da o kadar bezgin ve yorgun bir halde karşıladı beni.

"Bahar, icra memuru musun sen, niye bu kadar basıyorsun bu zile alacaklı gibi sabahın dokuzunda?"

Yanağındaki yastık izine ve sesinin boğukluğuna bakacak olursak kıyamadığım yârimi uykusundan uyandırmışım. Tam şefkatle yaklaşacaktım ki kendisine, yarı çıplak görüntüsü dikkatimi dağıttı.

"Selim, yanlış anlama ama böyle durumlarda kapıyı açmadan önce üstüne bir tişört geçirsen daha iyi olmaz mı? Yunan tanrısı gibi dikilmemiş olursun insanların karşısına. Benim yerime yabancı biri de olabilirdi sonuçta. O zaman ne olurdu diye düşünmek gerek."

"Üstüme atlayıp tecavüz ederdi herhalde."

Hadi bakalım, çöl ayısı tersinden kalkmış bu sabah anlaşılan. Selim kapının önünden çekilip saçlarını karıştırarak içeri geçince peşinden gittim.

"Uzun bir geceydi galiba. Her şey yolunda mı?"

Salondaki masanın üstünde duran boş içki şişelerine bakıp istemsizce kaşlarımı çattım. Burada bir sorun olduğu ortadaydı.

"Evet, Sinan'la biraz dışarı çıktık, sonra da bana geldik işte."

"Selim, bir sorunun mu var?"

Kaşlarını kaldırarak durduğu yerde vücudunu rahatlatmak için gerindi ve manidar bir ses tonuyla sordu. "Benim yok, senin var mı?"

İşte şimdi bir şeyler olduğundan emindim. Çocuklar bana söz verdikleri halde bir şeyler mi anlatmışlardı ona yoksa? Şüpheyle Selim'in yüzüne baksam da yutkunarak başımı hafifçe iki yana salladım. "İşle ilgili bir durum mu var? Çalışmışsın biraz sanırım. Diz üstü bilgisayarın açık."

Bu arada bilgisayarının ekran koruyucusu olarak tanıştığımız günlerde birlikte gezdiğimiz gün lunaparkta kendisinin çektiği bir fotoğrafımı görünce yüzüme gergin de olsa bir gülümseme yerleşti.

"Benden yana bir problem yok Bahar, beni kontrolün bittiyse sen anlat. Bu saatte buraya geldiğine göre söyleyecek bir şeyin var herhalde."

O an Selim öyle tuhaf ve yabancı geldi ki gözüme, onda hiç alışık olmadığım bu muamele kendimi değersiz, fazlalık gibi hissetmeme neden oldu evinde ve gitmek için kapıya yöneldim.

"Sen hâlâ ayılamamışsın anlaşılan, biz en iyisi sonra konuşalım."

Kolumdan tutarak ruh halini yansıtan bir karalığa bürünmüş gözlerini benimkilere dikti ve bedenimi kendisininkine çevirdi. "Ne için geldiysen söyle, sonra gitmek istersen gidersin."

"Ne oluyor Selim? Sana biri bir şey mi söyledi?"

"Bana kim ne söyleyebilir Bahar? Sen neden bu kadar tedirginsin bu sabah? Ben onu anlamadım."

"Senin bu üslubun yüzünden olabilir mi? Moralin bozuk olabilir, anlarım. Sinan'ın ya da senin bir derdin olabilir, işle alakalı olabilir. Paylaşmak istememeni de anlarım ama bana bu şekilde yansıtırsan bir şey anlatmadan elbette sorgularım. Tavrının sebebi bensem de doğrudan yüzüme söylemeni tercih ederim."

Kolumu bırakarak tekli koltuğa oturdu ve burun kemerine parmaklarını bastırarak gözlerini kapadı. "Daha uyanalı iki dakika oldu. Biraz merhamet edemez misin? Seni dinliyorum, lütfen anlat."

Toparlandı ve yüzüne daha düzgün bir ifade yerleştirerek gözlerini ovaladı. Ben de pencereleri açarken açıklama yaptım.

"Annemin doğum günü yarın. Tatilden dönecekler ve yıllar sonra hep birlikte kutlayacağımız ilk doğum günü olduğundan özel bir şeyler yapmak istiyorum. Senden yardım istemeye geldim."

Bunun üzerine Selim, *Bu muydu yani derdin?* dercesine yüzüme baktı ve işaret parmağını kaldırıp alnını kaşıyarak konuştu.

"Yaparız, sıkıntı değil de ben de başka bir şey için geldin sanmıştım. Acil bir şeymiş gibi girince içeri..."

Önüme düşen bir tutam saçı elimle geriye ittikten sonra parmağımdaki yüzüğe takıldı gözüm ve asıl geliş amacımı hatırlayarak elimi yüzüğümü görebilsin diye havaya kaldırdım. "Aslında bunun için gelmiştim de dikkatim dağılınca unuttum. Ben dün gece yürüyüşe çıktım, yüzüğü buldum bizim ağacın altında."

Selim beklediğim, hayal ettiğim şekilde sevinmedi ne yazık ki ve yüzünde donuk bir ifadeyle, zoraki bir ilgiyle, "Takmayı nasıl başardın?" diye sordu

"Biraz zor oldu ama hallettim. Sabun falan sürdüm. Sonra kuyumcuda yaptırırız tabii de..."

Sessizce başını sallayıp arkasına yaslanışını izlerken, *Kesin bir şey duydu, biliyor,* diye düşündüm. Bana bu kadar soğuk, kötü davranmasının başka bir açıklaması olamazdı çünkü. Ancak emin olmadan, ne kadarını bildiğini öğrenmeden konuşamazdım onunla. Bu yüzden kaçan keyfimi yüzüme yansıtarak ayağa kalktım.

"Nereye?"

"Kızlara. Önce alışveriş yapar sonra da yarın için bir şeyler pişiririz. Ben istedim ki tüm aile bir araya gelsin. Seninkiler, benimkiler, kuzenler... Herkes dünür olacak, birbirimize karışacağız madem, iyice kaynaşmaları güzel olur diye düşündüm."

"Ben duş alacağım, sen de o sırada bana sert bir kahve hazırlayıver zahmet olmazsa, sonra ben götürürüm alışverişe seni. İyi düşünmüşsün herkesi bir araya getirmeyi."

Gerek yok demek istesem de Selim cevabımı beklemeden merdivenlerden yukarı çıkınca ben de kahveyi hazırlamak için mutfağa girdim ve hemen Arda'yla

Toprak'a mesaj atarak Selim'e bir şey anlatıp anlatmadıklarını sordum. Ancak ikisi de hiçbir şey söylemediklerine dair yemin ettiler. O zaman Selim niye böyle yapıyordu? *Ah be Zeynep anne! Gerçekten şu adamın yanında bir kullanma kılavuzu verseydin ne olurdu sanki?* Baktım iyice deliriyorum, bari ona kahvaltı hazırlayayım da oyalanıp stresimi atayım dedim. Sofrayı hazır ettiğim esnada Selim temiz kıyafetleri, tıraş losyonu kokusu ve nemli saçlarıyla mutfağa girdi. Onu böyle görmek de kalbimi her zamanki gibi sıcacık yaptı. *Hayranım sana be adam, elimde değil. Seni görünce rock* yıldızı görmüş ergene bağlamadan duramıyorum işte.

"Ne dedin sen öyle Bahar?"

Yüzüne sabahtan beri ilk defa yarım bir gülümseme yerleşti ve ben Selim'in yüzüne ayran budalası gibi bakarken yine aklımdan geçirdiğim şeyi yüksek sesle dile getirdiğimi fark ettim.

"Senin huysuzluğuna karşı benim romantizmim, sence hangimiz kazanacağız bugün Selim?"

"Kazanan aşk olsun da, gerisi mühim değil."

* * *

Sanırım konuştukça battığımız için kahvaltı boyunca ikimiz de sessizce karnımızı doyurduk ve sonra yola koyulup hızlıca market alışverişimizi yaptık. Bu sırada ben sürekli Selim'i inceleyip her hareketini gözlemleme isteğimi bastıramadım. Onu tanıyordum artık, eğer Okan'ı görmüş olsaydı muhakkak yanımıza gelirdi ve ona saldırırdı. Şahitlerime de sessizlik yemini ettirdim. O zaman neden böyleydi bu adam? Delirmek üzereydim.

Poşetlerimizi arabasının bagajına koyarken bu sağır

edici sessizliği artık sonlandırmak isteyerek, "Yardımın için teşekkür ederim. Yordum seni de," dedim.

"Biz evleneceğiz Bahar, aynı hayatı paylaşma hazırlığındayız, market alışverişinin lafı bile olmaz."

Son poşeti de yerleştirdikten sonra kapadığı bagaja bakarak kaşlarımı çattım. "Neden bunu şimdi böyle dile getirdin? İkimiz de evleneceğimizin zaten farkındayız."

"Söylemek istemiş olamaz mıyım? Belki dile getirmeyi seviyorumdur."

Yüzüne, söylemek istediğim şeyin tedirginliğiyle baktım ve Selim sürücü koltuğuna oturmak için arabasının kapısını açtığında elinden tutarak onu durdurdum.

"Selim..."

"Efendim?"

Yok, ben yapamayacağım. Kesin inanmayacak bana. Ritmi bozulan kalbimi sakinleştirmek için derin nefesler aldım ve aklımdakini değil kalbimdekini dile döktüm.

"Ben seni çok seviyorum. Biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum da, bu nereden çıktı şimdi?"

Omuz silkerek gülümsemeye çalıştım ve cevap verdim. "Belki ben de bunu söylemeyi seviyorumdur."

Güven

Yıllar önce – internetin herkesin eline düşmediği zamanlardan bahsediyorum – çok sevdiğim bir aile dostumuz, *İnsan kaderini kendi yazar, yaşadığımız hayatın sebebi seçimlerimizdir,* demişti. O da bir yerlerden okumuştur muhakkak ama ben henüz çocuk yaştayken ilk ondan duymuştum bu lafı ve o zamanlar çok etkilenmiştim, hafızamda yer etmiş. Ömrüm boyunca bu konuyu defalarca düşündüm. Tanıdığım insanların yarısı kaderin iplerinin elimizde olduğunu söylerken diğer yarısı seçimlerimiz ne yönde olursa olsun bizi aynı kadere, aynı sonuca götürdüğünü söyledi. Yani hangi yoldan gidersen git, yolun sonunun aynı yere çıktığını savundular. Peki, benim durumumda hangisi geçerliydi?

Selim beni arabadan indirip kendi garajına park ettikten sonra peşimden bizim bahçeye girdi. Kızlar da biz yoldayken mutfakta geçirilecek saatlerime destek kuvvet olmak için gelmişlerdi, bahçede bizi bekliyorlardı. Tam hep birlikte içeriye geçecektik ki bir motorlu kurye kapıya yanaştı. Elinde koca bir buket kırmızı gülle kapımda dikilen motorcu çocuk herkesin duyabileceği kadar yüksek sesiyle, "Bahar Özdemir burada mı oturuyor?" diye sordu ve yeterince gergin değilmişiz gibi ortalık buz kesti. Hemen şüpheyle Selim'e çe-

virdim bakışlarımı. Gerçi daha bakmadan gönderenin o olmadığını biliyordum çünkü Selim benim kırmızı gül sevmediğimi gayet iyi biliyordu. Üstelik kendisi yanı başımdayken neden bana kuryeyle çiçek yollasın ki? Tahmin ettiğim gibi omuz silkerek ellerini ceplerine soktu ve umursamaz bir ses tonuyla konuştu. Ancak sesi ve vücut dilinin aksine gözleri yine kararmıştı karşımda.

"Ben göndermedim, en az sevdiğin çiçeğin kırmızı gül olduğunu bilmeyecek değilim herhalde."

Bu durumda mecburen kuryenin yanına giderek kimliğimi ifşa etmek zorunda kaldım.

"Evet, benim."

"Çiçekler sizin için."

Herkesin sorgulayan bakışları eşliğinde kollarımı uzatarak dev boyuttaki buketi kucağıma aldım. Üstündeki kartı da aceleyle güllerin arasına sıkıştırdım ve bir an evvel içeriye kaçmak isteyerek kuryeye teşekkür edip arkamı döndüm. Fakat Selim hemen arkamdaydı. Haklıydı tabii, biri ona çiçek yollasa ben dünyayı ayağa kaldırırdım. Adam sadece arkamdan geldi.

"Kim göndermiş?"

Gönderen kesinlikle Okan'dı. Bu güller, kuryeler tam onun tarzıydı, biliyordum. Derin bir nefes alıp yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım ve en iyi bildiğim şeye, yalana sığındım.

"Babamdan başka kim olabilir? Kesin internetten verince siparişi, vaktini yanlış ayarladı. Yarın annemin doğum günü ya, onun için kırmızı güller."

Yalanlarımı sıralarken haliyle Selim'in yüzüne bakamadım. En azından gözünün içine bakarak yalan söyleyecek kadar ar damarım çatlamamıştı henüz.

"Notu okumayacak mısın?"

Sesi titrememe neden oldu. Acaba yalan söylediğimi mi anlamıştı, yoksa ben mi kuru havadan nem kapıyordum? *Allah'ım ne olur anlamamış olsun,* diye geçirdim içimden. Yani hakikaten yalan da yalanı getiriyormuş. Ama bu saatten sonra anlatsam da demez mi geceden sabaha aklın neredeydi, niye sakladın diye? Hem herif eve çiçek bile yolladı ya, kim inanırdı aramızda bir şey olmadığına, masumiyetime şu saatten sonra artık? *El mecbur, gittiği yere kadar yalan söyleyeceğim,* dedim kendi kendime.

"Yazan kişi babam da olsa not bana değil anneme yazılmış, ben okuyamam."

Sonunda bunu da yaptım işte, sevdiğim adamın güzel kahverengi gözlerine, göz bebeklerindeki yansımama bakarak yalan söyledim inandırıcılığım artsın diye. Sanki bir bataklıkta gibiydim. Çırpındıkça batıyor, battıkça da kirleniyordum. Kendimden nefret ederek eve herkesten önce girdim ve mutfak masasının üstüne fırlattığım çiçeğe bakmadan gözyaşlarımı serbest bıraktım. Tabii ki Hazal peşimden geldi. Halimi görünce bir bardak su doldurup elime tutuşturdu. Ben de suyu titreyen ellerimle içip sakinleşmeye çalıştım.

"Bahar, bu iş gittikçe çirkinleşmeye başladı. Gerçekten çiçekleri o mu gönderdi?"

"Notu okumaya cesaret edemedim. Ben hâlâ kâbustan uyanacağım anı bekliyorum. Bu saçmalığın içinde olduğuma inanamıyorum. Hazal, Selim bir şeyler biliyor. En azından şüpheleniyor, artık eminim. Belki de beni terk etmek için itiraf etmemi bekliyor. Baksana, vicdan azabı gibi karşımda... Nasıl söyleyeceğim ben bunu ona? Bana inanmayacak. Ali meselesinde bile ne-

ler yaşandı, biliyorsun."

Yeni bir gözyaşı krizinin geldiğini hissedince musluğu açıp mutfak lavabosunda yüzümü yıkadım. Bu sırada Hazal da notu okudu ve kısık sesle küfretmeye başladı. Ben de onun tepkisi karşılığında notu elinden alarak sorunumla bir kere daha yüzleştim.

Bana geleceğin ânı sabırsızlıkla bekliyorum...

Okan

Bulaşık selesindeki çatalı boğazıma saplayıp kendimi öldürmediğim için bence tebrik edilmeyi sonuna kadar hak ediyordum. İçimi saran korku ve panik eşliğinde notu asla bir araya getirilemeyecek kadar küçük parçalara ayırıp çöpe attım. Gözlerimi yeniden Hazal'a çevirdiğimde onun da benden farksız olduğunu gördüm.

"Arda bu çiçek işini öğrense Selim'e bırakmadan o herifin gidip ağzını burnunu kırar. İstersen ona söyleyelim."

"Sonra Selim'in kulağına gidince benimle birlikte Arda'yı da silsin hayatından, değil mi?"

"Ya Bahar, moralini bozmak istemiyorum ama benim tanıdığım Selim öğrendiği an bu herifin anasından emdiği sütü burnundan getirecek. Öğrenmemesi de mümkün değil. En iyisi hep birlikte alalım karşımıza, böyleyken böyle oldu diye anlatalım. Her an biraz daha zor oluyor çünkü söylemek."

Başımı iki yana sallayarak mutfak masasının yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. "Ben bunu Selim'e söyleyemem ya... Baksana söyleyemediğim halde utançtan yerin dibine geçiyorum. Sonra nasıl bakacağım yüzüne? Bir de yalan söyledim saklayacağım diye."

"Ama sen masumsun be güzelim."

Hazal'ın beni teselli etmek için söylediği sözler bir işe yaramadı.

"Anlamıyorsun Hazal. Selim'in eski nişanlısı gitmiş onun en zor zamanında en yakın arkadaşıyla evlenmiş. Bu adamın zaten güven sorunu var. Ya beni de o kadınla aynı kefeye koyarsa? Ben Selim'in güvenini kaybedersem biz biteriz. Hayatımda ilk defa bu kadar güzel, özel bir şey yaşıyorum. Onu kaybetmek istemiyorum."

"Ama zaten bir şeylerden şüpheleniyor diye kendin demedin mi? Eninde sonunda konuşmanız gerekecek."

Hazal da haklıydı, zaten ne hikmetse bugünlerde benim dışımda herkes haklıydı.

"Bugün olmaz ama yarın annemin doğum günü kutlaması geçtikten sonra anlatacağım, tamam."

"Herkese evleneceğinizi söyledikten sonra mı?"

Valla evet. Başkaları öğrendikten sonra bana kızıp kararından dönmesi zor olur. İki kez düşünmek zorunda kalır en azından, diye düşündüm.

Kafamı dağıtmak için ayağa kalkarak marketten alınan şeyleri dolaba yerleştirmeye başladım. O dalgınlıkla sinirden bir üzüm tanesi attım ağzıma ve tam çiğnediğim sırada Selim mutfağa girdi.

"Kolay gelsin, yardım edilecek bir şey var mı?"

Burnumu çekerek başımı iki yana salladım ve yanaklarımı kurulamak için Selim'e arkamı dönmeye çalıştım ama bana engel oldu.

"Ağladın mı sen? Ne oldu?"

"Yoo... Niye ağlayacakmışım ki? Soğandan oldu o."

Kaşlarını çatarak arkamızdaki boş mutfak tezgâhına baktı ve bariz bir şekilde söylenmiş yalanım karşısında artık pes dercesine bakışlarını yeniden yüzüme çevirdi.

"Ben de niye soruyorsam..."

"Sen gelmeden halledip dolaba kaldırdık, arpacık soğanıydı."

Yer yarılsaydı da içine girseydim, kör kuyularda ışıksız kalsaydım. Nefes boruma üzüm tanesi kaçsaydı da boğularak can verip ana haber bültenine çıksaydım keşke! Bu kaçıncı yalan oldu artık? Ben sayamıyorum da bir zahmet siz sayarsınız diye umuyorum.

"Ben gidip yarın için pasta sipariş edeceğim. Sonra da herkese gidip ikimiz adına konuşarak yarın akşam buraya gelmeleri için davet edeyim. Söyleyecek bir şeyin yoksa çıkıyorum şimdi."

Öyle bir baktı ki o güzel eşek gözleriyle... Keşke hemen sırtıma atıp yıldırım nikâhı kıymaya götürebilseydim. Sonra hiç ayrılamasaydı benden, dedim kendi kendime. Yutkunarak ağzımı açtım. *Söylesem hemen şimdi bir çırpıda, insan bu kadar sevdiği, bir ömrü bir arada geçirmeyi düşlediği adama bu kadarcık şeyi de söyleyebilmeli sonuçta. İşin ucunda ölüm yok ya, Selim kıyamaz bize, kıymasın yani, kıymamalı bence. Lütfen kıyma Selim.*

"Bahçeye ışık mı taksak acaba rengârenk şöyle, güzel olur yarın akşam bence."

Bir adım geri çekilerek bıkkın bir nefes aldı. Bu da bakışlarımı yeniden kaçırmama neden oldu. Ödleğim ben ödlek. Beş para etmez huyum da ne yapayım? Mizacım böyle.

"Burası hâlâ ev Bahar, pavyona çevirmeyelim bence. Düğün de yapmıyoruz sonuçta. Toprak'a söylerim, bir bakar ama gene de. Sen nasıl istiyorsan öyle olsun."

* * *

Selim'i uğurladıktan sonra kızlarla birlikte güneşi nasıl batırdık, o kadar yemeği nasıl yaptık o moral bo-

zukluğuyla, hiç bilmiyorum. Sonunda hepsini evlerine göndererek tek başıma kaldım ve az da olsa duygusallığı bir kenara bırakarak mantıklı düşünmeye başladım. Selim'in yerinde ben olsaydım ve o sebebi ne olursa olsun bana yalan söyleseydi çok kötü hissederdim. Oyalandığım, sustuğum her anın durumu kötüleştirmekten başka bir halta yaramadığını kabullenmek zorunda olduğumu düşündüm. *Ne olacaksa olsun artık, kendi kendime burada durup işkence çekmekten iyidir yüzleşmek,* dedim ve evden çıkıp Selim'in tarafına geçtim. Ancak tam kapısını çalacaktım ki arka bahçesinden gelen cam kırığı sesiyle yerimden korkuyla sıçrayarak hızlı adımlarla çim yoldan ilerleyip arka tarafa geçtim. Oradaki bambu koltuklara oturmuş iki erkek silueti görünce de duvarın kenarında durarak daha ileriye gidemedim. Selim ve Sinan'ın yorgun fakat omuz omuza görüntüleri beni olduğum yerde durmaya zorladı. Kırılan şeyin içki bardağı olduğunu anladım. İki gece üst üste içiyorlardı demek... Ne hakkında konuşuyor olabileceklerine dair aklımda dönen ihtimaller sebebiyle ağzımda atan kalbimi yatıştırabilirmişim gibi elimi üzerine koydum ve dinlemek için tamamen duvara yaslandım.

"Olmuyor Sinan, zaten akıllı bir adam değildim şimdi iyice hiçbir yere sığamıyorum."

"Burada kendini yiyip bitireceğine çık karşısına, ne öğrenmek istiyorsan sor yüzüne. Seni üzeni anlat da rahatla."

Ellerini sıkıntıyla saçlarından geçiren Selim küfrederek başını gökyüzüne çevirdi. "Ne soracağım? Nasıl soracağım Sinan? İnsan âşık olduğu kadının karşısına geçip yüzünü kızartarak nasıl böyle şeyleri konuşabilir? O anlatmadıktan sonra ben ne diyeceğim? Nasıl bu

kadar yüz göz olacağım da olduktan sonra üstünü örteceğim?"

"Ne yapacaksın peki? Burada durup sızana kadar içecek misin her gece? Ne zamana kadar?"

"Bir yandan diyorum, Bahar başkalarına benzemez, vardır bir açıklaması, diye ama açıklamıyor bile tenezzül edip. Gözümün içine bakarak yalan söylüyor. Ne için, kim için beni kandırmaya çalışıyor bu kız Sinan? Ben onun dürüstlüğüne, deli cesaretine, çocuk kalbine âşık olmadım mı? Hayır, daha önce sordum da. O herif onu aradığında da bu işte bir pislik olduğunu hissettim. Ama bana eski patronum, iş arkadaşım o dedi. Herif dün gece herkesin içinden çekip almış da tenhada, baş başa, ağzının içine girerek konuştu utanmadan. Ya bir de evli şerefsiz! Bunların arasında geçmişte ne vardı da Bahar'a yüzük takmaya çalıştı? Gözümle gördüm. Benim evleneceğim kadının evli bir adamla ne işi olabilir? Herif Bahar'ın karşısına geçip özür diledi, pişmanım dedi. Karımdan boşanacağım dedi! Allah kahretsin! Kulağımın duyduğu, gözümün gördüğü şeye mi inanayım ben ne yapayım sen söyle? Çünkü Bahar'ın bana bir halt anlatacağı yok. Anca yalan söyleyip kaçıyor, aptal yerine koyuyor beni."

"Selim bak, ben bu kızı gördüm, tanıştım. Tamam, deli dolu bir şey ama sana olan hislerinin samimi olduğunu düşünüyorum ben. Öyle sevdiğine ihanet edecek bir kız da değil, belli. Görgülü, saygılı, merhametli bir kız Bahar duyduğumuz, gördüğümüz kadarıyla. Dinlemeden yargılarsan yazık olur ikinize de."

Sinan'ın beni savunan sözleri Selim'i iyice huysuzlaştırdı ve aksi bir üslupla cevapladı ağabeyini.

"Ben de biliyorum bunları! Bahar'ı senden iyi tanıyorum herhalde. Öyle bir herifle işi olmaz, olamaz onun

normalde, olmaması gerekiyordu. Ama duyduklarımı da bir mantığa oturtamıyorum. Sonra bana karşı olan tutumunu hazmedemiyorum. Ya hem herif Bahar'ın parmağına yüzük takmaya çalıştı diyorum Sinan, ben bunun neresini hazmedeyim! Nereden aldı o herif bu cesareti? İnsan ortak bir geçmişi olmadığı, bir şeyler yaşamadığı birinin karşısına geçip karımdan boşanacağım diyerek nasıl ona yüzük takmaya çalışır?"

Kardeşinin omzuna kolunu koydu Sinan ve bardağında kalan içkiyi tek seferde bitirerek cevap verdi. "Geçmişte aralarında bir şey olduysa bile adı üstünde geçmiş bu, seni ilgilendirmez Bahar'ın dünü. Neticede o kızın parmağında bugün senin yüzüğün var. O herifi de reddetmiş, göndermiş yanından, belli. Kız seçimini çoktan yapmış."

Histerik, öfkeli bir halde, alayla güldü Selim. "Ne geçmişi Sinan? O şerefsiz burada! Bugün bir buket gül gönderdi benim sevdiğim kadına. Nasıl geçmiş bu? Madem dünde kaldı, bugünde ne işi var o herifin?"

Dile getirilen suçlamaların ağırlığı, içine düştüğüm durumun çirkinliği gözyaşlarımın yanaklarımı ıslatmasına, dizlerimin bağı çözülerek duvara tutunmama neden oldu. Meğer zaten bana anlatacak bir şey kalmamış. Boşuna gelmişim buraya kadar, boş yere korkmuşum bu kadar. Çoktan korktuğum başıma gelmiş benim, Selim'i kaybetmişim.

"Aklını bunlar doldurdu madem, yarın Bahar'ın elini tutup nasıl herkese biz evleneceğiz diyebileceksin? Çok büyük bir adım atmak üzeresiniz, farkındasın değil mi?"

"Farkında olduğum için bu haldeyim. Böyle bir şeyi ben Bahar'ın yüzüne bakarak dile getiremem Sinan. Bana ihanet etmiş olabileceğine inanamıyorum. Nasıl

bu kadar kolay yalan söyleyebiliyor bana, hem de gözümün içine bakarak? O yalana başvurdukça benim kalbim kararıyor, şüpheye düşüyorum. Güvenimi kaybediyorum."

Anlayışla kardeşinin dizine dokundu Sinan ve şefkatli bir ses tonuyla, "Ne olacak peki? Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum, inan bana ne bok yiyeceğimi hiç bilmiyorum. Bir tarafım da ya geçen seferki gibi bir şeyse diyor, beni frenliyor. Eğer yanılan taraf bensem ondan şüphe ediyorum diye Bahar beni affetmez ama ne gördüğüm de ortada. Neyini yanlış anlayacağım ben o manzaranın?"

"Ne geçen seferi Selim?"

"Sen o hikâyeyi bilmiyorsun. O da zaten apayrı bir saçmalıktı. Daha önce de Bahar'ın etrafında bir herif dolanıyordu böyle sevimsiz, kaypak bir şey. Üniversiteden arkadaşım o benim demişti Bahar ama ben anlamıştım ilk günden herifin niyetini. Bahar aşırı iyi niyetli, çok saf bir kız. O şerefsizin yanına yanaşmasına izin verdi herkesi kendi gibi bildiği için. Gerçi sonunda benim lafıma geldi Bahar, ben haklı çıktım ama benim de gözüm döndü. Kırdım döktüm o zaman. Bahar da ona güvenmiyorum diye bana çok kırıldı. Karşı tarafın faturasını da ona kesmişim gibi oldu. Çok kıskandım, kıskanıyorum, ona güvenmiyorum diye Bahar da incindi. Sonra da Bahar'a bir söz verdim. *Bundan sonra ne olursa olsun önce seni dinleyeceğim. Ne gördüğüme ne de duyduğuma göre hareket etmeyeceğim. Sen ne dersen o olacak, yalnız sana inanacağım,* dedim. Şu an sadece o sözümü tutmaya çalışıyorum."

"Of oğlum ya, tuttu gene inadın. Nereye kadar susup bekleyeceksin böyle? Her an biraz daha uzaklaşıyorsu-

nuz birbirinizden. İnsan sırf bir söz verdi diye kendini yiyip bitiren şüpheyle nasıl yaşar?"

Gölgesinden yüzünü ovaladığını tahmin ettiğim Selim başını sessizce sallayarak konuşmaya Sinan'ın bıraktığı yerden devam etti. "Bahar'ın gözlerindeki korkuyu, yalana sarılışındaki acizliği unutamıyorum. Bu defaki başkaydı, Bahar bambaşkaydı Sinan. Ben onu cidden çok sevdim. Nasıl baş edeceğimi bilmiyorum. Yüzleşirsek olacaklardan çok korkuyorum. Ben onun ihanetini kaldıramam. Kendimi bu kadar çok kaptırmışken nasıl ondan ayrılabilirim ki?"

Terk edilmişliğin idrakiyle sicim gibi gözyaşlarım sessizce yüzümü ıslatmaya devam etti. Artık yüzleşmenin, konuşmanın gereksizliğini fark ederek en azından bu halde görülmemek için arkamı dönerek gitmek istedim fakat ağladığım için görüşüm net olmadığından biraz uzağımda, yaslandığım duvara dayanmış halde duran bahçe küreğini göremeyip devrilmesine neden oldum. Haliyle çıkan ses akşamın sessizliğinde yankılandı ve arkası bana dönük halde oturan iki adam da hızla ayağa kalkınca varlığım ifşa oldu.

"Bahar!"

Selim seslenince burnumu çekerek arkamı döndüm ve onunla karşılaşmak istemediğimi düşündüm. Hakkımda o böyle düşünürken biz ne konuşup nasıl bakacaktık ki zaten birbirimizin yüzüne? Hem de ben bu haldeyken... Hızla bahçeden çıkarak kısa yolu kat edip sahile çıktım. Yaptığım her ne kadar çocukça olsa da belki beni kendi halime bırakır da peşimden gelmez diye düşündüm. Ancak o kaçmamın sebebini, yalnız kalma ihtiyacımı göremeyerek hemen arkamdan gelip koluma yapıştı.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Selim bırak..."

Gözyaşlarım da beni rezil etmeye yeminliydi herhalde. Sanki yeterince küçük düşmemişim gibi akmaya devam ediyorlardı.

"Bizi mi dinliyordun sen?"

Şimdi de bunun için mi suçlanacaktım yani? Daha kötüsü olamaz dedikçe dibe batıyordum resmen.

"Rahat bırak beni, git lütfen. Bakma suratıma. Beni görmeni istemiyorum, hele bu haldeyken..."

"Ben ne yaptım sana da şimdi ağlıyorsun?"

Kolumu tutan parmaklarının baskısından rahatsız olunca geriye doğru adım attım fakat sendeleyince bu defa iki eliyle tuttu beni.

"Ben ne yaptım peki sana? Gerçekten seni aldattığımı, kandırmak için yalan söylediğimi mi sandın? Benim ben, Bahar! O çok iyi tanıdığını söylediğin, âşığım, seninle bir ömür geçirmek istiyorum diye direttiğin kadınım. Hâlâ güvenmiyorsan bana, biz ne yapıyoruz ki burada?"

Gözyaşlarımın arasında öfkem kırgınlığıma galip gelince bağırmaya başladım. Ancak bu hareketim onun öfkesini de iyice tetikledi ve hararetli bir kavgaya tutuştuk.

"Sensin madem, o zaman tanıdığım, bildiğim, sevdiğim Bahar gibi davransaydın! Gözümün içine baka baka yalan söylemeseydin! Ben sana ne zaman dürüst olmadım? Ne bilmen gerekiyorsa anlatmadım mı sana? Sen beni aptal yerine koymaya çalışıyorsun, ne yaptığın belli değil!"

"Korktum ya korktum! Hayatımda ilk defa birini seviyorum, güzel bir şey yaşıyorum, onu da kaybetmeyeyim diye aptal gibi korktum. Bana inanmazsın, güven-

mezsin sandım yine. Haklıymışım da. Kızarsın dedim, başın belaya girer, anlamazsın yine dinlemezsin beni dedim. Bakma şöyle cinayet işlemişim gibi yüzüme..."

Akan burnumu, gözlerimi elimin tersiyle silip bu defa aramızdaki teması bitirerek geri çekilmeyi başardım. O da davranışım, sözlerim karşısında kızgınlığına karışmış bir hayal kırıklığıyla baktı yüzüme.

"Ben bu kadar mı anlayışsız, zorba bir adam oldum gözünde? Kendini açamayacağın, derdini anlatamayacağın kadar uzaktım, yabancıydım madem biz hakikaten ne yapıyoruz?"

"Bu soruyu soracak hale geldiysek şimdiden, bir şey yapmıyoruz, yapamıyoruz demektir zaten. Merak etme."

Öyle çok incindim, kırıldım ki gururumdan kalanları toparlama umuduyla yüzüğü çıkarmak için hamle yaptım ama öyle dardı ki çabam canımı acıtmaktan başka işe yaramadı.

"Saçmalama Bahar, ne yapıyorsun?"

Selim'in aksi ama bir o kadar da yapmakta olduğum şeyin verdiği acıyla şimdiden asılmış yüzüne her şeyi kabullenmiş bir ifadeyle baktım.

"Yapılabilecek tek şeyi yapıyorum. Sen bana güvenmiyorsun, hatta belki de içten içe kafanda yıllar önce arkadaşınla evlenen o kadınla kıyaslayıp aynı kefeye koyuyorsun beni. Ben bununla baş edemem Selim. Pamuk ipliğine bağlı, en ufak bir hatamda yargılanıp kalemimin kırılacağı bir ilişkiyi sürdüremem. Aklına o şüphe girdiği an karşıma çıkıp sorsaydın, bu tiyatroyu çevirmek yerine benim yapamadığım dürüstlüğü sen yapsaydın keşke. Ama yine kafanda hükmünü verdin, mahkemeyi tek başına kurup sonuçlandırdın zaten.

Mesele o adamla kavga çıkarman ya da çıkarmaman değil. Sen daha derdin benimleyken olayı benimle çözmeyi bilmiyorsun."

Daha bugünden böyleysek biz evlendiğimizde ne olacaktı? Çocuk oyuncağı gibi en ufak şeyde ayrılık lafını mı açacaktık? Selim benimle yüzleşmeden ayrılığın acısını yaşamaya başlamıştı resmen.

"Gerçeği senden dinlemek için illa sormam mı gerekiyor? Bir kere de sen gelip anlat, ortaya çıkana kadar üstünü örtmeye çalışacağına kendin dök ne varsa ortaya! Zeytinyağı gibi üste çıkma Bahar. Ortada bir tiyatro varsa onu sen çevirdin."

"İyi, seni bu kadar hayal kırıklığına uğratıp kendimden nefret ettirdiğime göre bu yaptığım şey için kızacağına sevinebilirsin."

Ben bu saatten sonra ne söylesem dinlenmeyecekti, dinlense de anlamayacaktı ki. Kalbi zehirlenmiş bir kere, şüphe girmiş içine. Sözlerimin bir değeri kalmadı yani. Selim bizi çoktan bitirmiş kafasında. Dile getirecek cesareti yoktu da bana zarf atıyordu. Bitiren taraf olmak istemiyordu belli ki.

"Bu kadar kolay mı yani? Tek laf etmeden yine beni suçlu bulup bir de üstüne terk edeceksin, öyle mi? Sende de ne büyük bir heves varmış Bahar benden ayrılmak için! Bulduğun ilk fırsatta kaçıp kurtulacaksan kaç zaten."

Gözlerimi ondan ayırmadan kumların bitimine doğru iki adım daha attım ve yere eğilerek kıyıya vuran dalgalara sağ elimi daldırdım. Suyun sağladığı kayganlıktan da faydalanarak parmağımı yüzüğün kıskacından kurtardım ve doğrularak yüzüğü sahibine uzattım.

"Al o zaman."

Sesim içimdeki ateşe inat buz gibi çıktı. Gözlerimizdeki karanlıkta birbirimizi görmeye, ulaşmaya çalışarak kısa bir süre birbirimize baktık. Ama en azından bu gece için beyhude bir çabaydı bu.

"Allah aşkına benim sinirimi daha fazla bozma, gözümün önünde tutma şu yüzüğü Bahar! Sabrımın sınırındayım, görmüyor musun?"

"Gördüğüm için veriyorum zaten! Bana böyle baktığın için... Al yüzüğünü, bende durmasın."

Kollarımdan tekrar, sertçe tutarak yüzünü benimkine yaklaştırdı ve nefesini tenimde hissetmeme neden olacak kadar yakınıma girerek sakin, soğuk bir sesle konuştu. "İlla tek tek seni sevme nedenlerimi öldüreceksin, değil mi? Bunun için zorluyorsun bu kadar."

Ellerinden birini hafifçe sıktığı kolumdan aşağı kaydırarak elimi tuttu ve avucumda duran yüzüğü alarak bir an bile tereddüt etmeden beyaz köpüklü, karanlık dalgaların arasına fırlattı.

"Oldu mu? Rahatladın mı artık? Aldım işte senden."

Sonra sanki tenini yakıyormuşum gibi beni bıraktı ve arkasını dönüp öylece gitti. Karanlık sahilde dalga seslerinin arasında tek başıma kısa bir süre dikildikten sonra daha fazla dayanamayıp dizlerimin üstüne, kumlara çöktüm. Yaşanan şeyin ağırlığı kafama dank etti. Öfkemin kırgınlığımın yerini beni tüketen bir korku aldı. Ne yaptım ben? Nasıl yapabildim? Gerçekten bitti mi şimdi? Ayrıldık mı biz? Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım ama yine de gözyaşlarımı zapt edemedim. Orada öylece ağladım. Sanki içimdeki boşluğu doldurabilirmişim gibi...

Deli

Uykusuz geçen gecenin ardından elimde bir diş fırçasıyla evimizin mutfak fayanslarının üstünde çökmüş derz aralarını ovalarken başımda dikilen Nazlı'nın son derece endişeli bir halde beni izlediğinin farkındaydım. Güneş doğalı henüz iki saat olmuştu ve ben sabaha dek ağlayarak temizlik yaparken Nazlı da korkuyla başımda nöbet tutmuş, beni sakinleştirmeye, bana göz kulak olmaya çalışmıştı. Bu vakte kadar ağladığım için başımda korkunç bir ağrı ve boğazımda da fazlasıyla rahatsız edici bir kuruluk vardı. Tıpkı çocukken olduğu gibi bademciklerim şişmişti.

"Bahar abla, kurban olayım azıcık dur ya, evi kazıdın resmen. Sende de hakikaten deli kuvveti varmış. Hiç mi yorulmadın? Bari iki lokma yemek yiyelim."

"Sen ye Nazlı, dolap orada. Sonra da evine git artık hadi. Bak akşama parti var. Dinlen, uyu biraz. Ben iyiyim."

"Ne partisi ya? Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu halde insan içine çıkamazsın. Ayten Teyze bir görüşte anlar zaten her şeyi. Ki bence sen bile bu kadar çalışmaya dayanamazsın. Akşam olmadan yorgunluktan düşüp bayılacaksın."

Tam halimde ne olduğunu soracaktım ki mutfak ca-

mına vuran yansımamdan gördüğüm manzara Nazlı'ya hak vermek zorunda bıraktı beni. Gözlerimin altı kızarmış ve gözaltı torbalarım çıkmıştı. Yüzümün de oldukça solgun görünüyordu. Kolay değildi tabii göz göre göre mutsuzluğa yelken açmak bir gecede. Tam mutlu oldum derken bütün dünyam yıkılmıştı.

Sonunda Nazlı'nın çenesinden kurtulmak için temizliği bırakıp soğuk suyun altına girerek uzun bir banyo yaptım. Duştan çıkar çıkmaz da ıslak saçlarımı taradıktan sonra kurutma ya da toplama gereği duymadan elime geçen ilk elbiseyi giydim, çantamı taktım ve merdivenlerden aşağı indim. Alt katta beni bekleyen Nazlı dışarı çıkma hazırlığım karşısında panikle kaşlarını çattı ve karşıma dikildi.

"Nereye gidiyorsun şimdi?"

"Akşam için dün pasta siparişi verilmişti ama bir şeyler daha ayarlayacağım. Arda'yla Toprak'tan da yardım isteyeceğim bahçe düzenlemesi için. Bir sürü işim var, duramam evde."

Nazlı endişeli bir şekilde beni süzdükten sonra itirazını yineledi. "Bence bu parti hiç iyi bir fikir değil. Selim'in ailesi gelir mi gelmez mi onu bile bilmiyoruz. Kavgalı olduğunuzu öğrenirlerse ne olacak? Selim abinin gelmemesi çok dikkat çeker."

"Ne yapmam gerek Nazlı? Sen söyle o zaman. Bir de annemin doğum gününü zehir edecek değilim. Sonuçta bu akşamı onun için hazırlıyorum. Annemi sevip saymayan gelmesin madem. Selim de benden ayrılmaya bu kadar hevesliyse uğurlar olsun. Zorla yanımda tutamam kimseyi."

Derin bir nefes alarak kollarını göğsünde bağladı ve bana Selim'i savundu Nazlı. "Yalnız yüzüğü çıkarıp

atan sensin. Bu durumda ayrılan taraf da sen oluyorsun."

"Ben yüzüğü çıkaran tarafım canım, senin Selim abin de atan taraf."

"Çıkarmasaydın atamazdı."

Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirirken sinirle başımı çevirerek Nazlı'nın yüzüne baktım. "Başka ne yapsaydım Nazlı? Ben ettim sen etme diye ayaklarına mı kapansaydım Selim paşanın?"

"Ortada bir hata varsa özür dilemeyi bilmek de erdem değil midir?"

"Öyledir canım da, özür de affetmeye niyeti olandan dilenir. O zaten asmış, kesmiş, bir güzel bitirmiş her şeyi. Ben beni suçladığı şeyleri yapmadım ki. Tek suçum susmaktı."

"O mu dedi bitti diye?"

Ayakkabımın bağcığını bağladıktan sonra iç geçirerek oturduğum yerde tamamen Nazlı'dan tarafa döndüm. "Demedi ama..."

"O zaman ne ama? Onun yerinde sen olsaydın kızmaz mıydın hiç? Aklına benzer düşünceler dolmaz mıydı? Bir özür, açıklama istemez miydin ondan, eline yüzük vermesi yerine?"

"Denedim zaten Nazlı, korktum, utandım senden dedim. Öyle sinirliydi ki dinlemedi beni."

"Sen de lafı ayrılığa getirerek iyice sinirlendirdin onu."

"Çünkü bana güvenmedi!"

Kuzenim yanıma oturarak benimle göz temasını korudu ve sakince sordu. "Sen güvenini kazanmak için ne yaptın?"

"O benim güvenimi kazanmak için ne yaptı?"

Sevdim ben onu, elini tuttum, birlikte bir gelecek hayal ettim daha ne yapayım? O sanki çok mu güvenilesi bir adam imajı çizdi bugüne dek?

"En azından güvenini kırmak için de bir şey yapmadı. Sonuçta kırk yıllık karı koca değilsiniz ki. Kusura bakma ama Okan meselesi de hiç normal değil. Adam manyak gibi bir şey çıktı. Biraz empati kursan? Selim'i de anlamaya çalışsan? Ne olursa olsun o yüzüğü parmağından çıkarmadan sorununuzu çözmeye çalışman gerekirdi. Vazgeçmek, yıkmak kolay, önemli olan tamir etmeyi başarmaktır bence. "

Ne günlere kaldım Allah'ım? Daha dünkü çocuk bana akıl vermeye kalkıyor. İşin üzücü tarafı da söylediklerinde haklı olması... İçim ezilirken dolan gözlerimi kırpıştırdım ve çaresiz bir şekilde aklımdakini dile getirdim.

"Ben ne yapacağım Nazlı? Nasıl düzeleceğiz ki biz?"

Artık gözyaşlarımın tuzundan tahriş olmaya başlamış yanaklarımı milyonuncu kez kurulayarak dizlerimi karnıma çektim. Bu sırada kapı çaldı ve Nazlı kapıyı açınca Hazal iki çocuğuyla, kocasıyla beraber içeri girdi. Yere oturmuş, ağlayan halimi görür görmez de içindeki şefkat dolu anneyi serbest bıraktı.

"Bahar'ım... Kıyamam sana ben ya!"

"Mezarımı ziyarete mi geldiniz ailecek?"

Arda halime bakıp Emre'yi kucağından indirdi ve elini uzatarak beni ayağa kaldırdı. "Abarttın iyice ha, drama kraliçesi. Şu tipe bak, nereye gideceksin bu halde sen?"

"Güzellik yarışmasına değil herhalde."

Ben de farkındaydım korkunç göründüğümün, hatırlatılmasına hiç ihtiyacım yoktu. Arda baktı beni bana bırakırsa sonum iyi değil, duruma el koydu. Nazlı'ya

nöbeti Hazal'a devredip evine dönmesini söyledi ve Hazal'a da bana kahvaltı hazırlamasını tembihleyerek beni kolumdan tuttuğu gibi salona götürdü. Bu sırada Emre de bana teselli vermek istercesine paçama yapıştığı için kucağıma aldım sadık yârimi.

"Bahay, kim üzdü seni? Sen üzülme olur mu? Ben ona çok kızarım."

Ah be Emre, ah be gönlümün fatihi... O iş keşke dediğin kadar kolay olsaydı. Arda da benimle hemfikir olacaktı ki çocuğunu kucağımdan alarak yere indirdi ve mutfağa, annesinin yanına gönderdi.

"Bari uzak dursunlar da çocukların psikolojisi sağlam kalsın. Ne oluyorsunuz bu kadar Bahar?"

"Bir şey olduğu yok, birbirimize girdik işte."

Cevabım üzerine alaycı bir gülümseme belirdi dudaklarında ve yüzüme birer tokat gibi çarpan acımasız sözlerini sıraladı Arda. "Bu bir şey olmayan haliniz mi? Maşallah bir dağıldınız, toplayacağız diye hepimiz helak olduk peşinizde. Ne öyle yüzük atmalar falan ayrıca? Hadi madem atıyorsun yüzüğü sonra niye karalar bağlıyorsun? Bu hale gelip divane olacaksan niye ayrılıyorsun adamdan? Mazoşist misin sen güzel kardeşim?"

"Düştüm ya bir kere, sen de vur anasını satayım."

"Derdim vurmak değil ayağa kaldırmak, silkeleyip ikinizi de kendinize getirmek. Arpanız mı fazla geldi sizin? Baktınız aşkınız fazla geldi, duygu fazlasından nereye sıvayacağınızı bilemediniz herhalde. Selim'e de söyledim aynı şeyi merak etme. Yok birbirinizden farkınız çünkü. İki deli güzel buldunuz birbirinizi."

Derin bir nefes alarak oturduğum koltukta arkama yaslandım. "Sen söyle Arda, ne yapayım ben şimdi?"

"Burada oturup annene doğum günü partisi organi-

ze etme mesela. Yahu sözlünle, nişanlınla, artık her neyse işte sevdiğin adamla kavga etmiş, yüzük atmışsın. Gelmiş burada ev temizliyorsun, ağlıyorsun. Sen kendi kendine istediğin kadar dövün, bir işe yaramaz. Al Selim'i karşına, insan gibi anlaşın, konuşun sakince."

"Onu denedim herhalde."

Ben bilirim senin konuşmalarını, der gibi baktı Arda yüzüme ve lafı gediğine güzelce oturttu.

"Valla kusura bakma da dün gece siz konuşmamış dövüşmüşsünüz. Karşılıklı hırlaşmışsınız. Tam altı yıl oldu, biliyor musun? Selim benim çocukluk arkadaşım sayılır, biz beraber büyüdük, oradan biliyorum. O zaman evleneceğim, seviyorum dediği kızdan, Duygu'dan ayrılalı Selim o kadar zaman oldu. O kızdan sonra bu işlerden elini ayağını çekti zaten. Yanında ara sıra gördüğümüz kızların ismini bile hatırlamıyoruz hiçbirimiz. *Gönül işleri bana göre değil, benden aile babası olmaz,* deyip durdu yıllardır. Geçmişin vicdan azabıyla ister hayata küstü de ister kadınlara, sen bilirsin. Zaten altüst olmuştu psikolojisi, bir de evleneceğim dediği kız ondan ayrılır ayrılmaz o zamanki en yakın arkadaşıyla evlenince bence ne kadar inkâr etse de kadınlara da kahretti Selim. Sana bile çok büyük bir acabayla yaklaştı kafasında."

Selim'in geçmişte kalan hayal kırıklığı ilk defa böyle açıkça dile getiriliyordu karşımda. Üstelik bunu dışarıdan biri, Arda anlatınca birden oturuşumu düzelttim. Sözlerinin devamını dikkatle, onu bölmekten korkarak dinledim. "Biz çeldik aklını, günlerce üstünde baskı kurduk, bu kız bambaşka demekten dilimizde tüy bitti. Sen de bizi haklı çıkardın. Bak Bahar, ben seni çok severim, sen de biliyorsun. Ancak Selim de benim kardeşim. Onu da çok severim. Altın gibi bir kalbi var be-

nim kardeşimin. Sana olduğu kadar ona da kefil olduğumuz için biz sizi bir araya getirmek istedik. Bu adam seni gerçekten çok seviyor. Sana güvenip inanmasaydı kalbinde, hayatında böyle özel bir yere koymazdı seni. Başkasıyla kıyaslayacak olsaydı zaten o başkalarına yaptığı muameleyi yapmaya kalkardı sana da. Harcama yaşadığınız şeyi ilk tökezlemenizde. Üzmeyin birbirinizi boş yere."

Gözlerimi kucağımdaki ellerime dikerek gözyaşlarım elbiseme düştükçe oluşan ıslak daireleri izledim. "Bana çok kızdı. Tamam, yalan söyleyerek büyük bir hata yaptım ama Selim de..."

O da beni harcadı ilk hatamda, haksız mıyım?

"Kim haklı davasına girerseniz çıkamazsınız, bence ikiniz de suçlusunuz zaten. Tartışmayı kavgaya çevirmeyin, ikiniz de yenilirsiniz. Sen güçlü, akıllı ve iyi bir kızsın. Döktüğün tertemiz gözyaşların öyle kıymetli ki Selim sana ne diyor unuttun mu? Sen onun çocuk kalpli sevgilisisin."

Ezber bozuldu işte, oysa ne kolay erkekleri suçlu bulmak. Hep onlar hata yapar, biz kadınlar da affeden taraf oluruz. Kırılmak da üzülmek de bizim kaderimiz. Erkekler önce yakıp yıkar, sonra da af dilemek için peşimizde sürünür. Neden kadınların da suçlu olduğu durumlar için yazılmadı kitaplar, çekilmedi filmler? Ben yalanlarımla Selim'in içindeki şüpheleri büyüttüm, güvenini yitirdim. Sonra da bana güvenmediği için ona kızıp küstüm. Şimdi nasıl toparlanacağız ki biz?

Arda akşam için bahçenin hazırlanmasına, mangalın yakılmasına yardım etmek üzere geri geleceğine, Toprak'ı da beraberinde getireceğine söz vererek evden ayrıldı ve gitmeden de telefonumu avucuma bıraktı. Evine gitsem Selim'i bulamazmışım çünkü. Selim'in

Sinan'la birlikte olduğunu, ona kendisinden ulaşamazsam Sinan'dan ulaşabileceğimi söyledi. Arda gittikten sonraki birkaç dakika boyunca telefonum bana baktı, ben telefonuma baktım. Sonunda rehberimden Selim'in adını buldum fakat tam onu arayacaktım ki Hazal verandada hazırladığı kahvaltı için beni çağırdı. Bu sırada kapımızın önünde de bir motor sesi duyuldu. Merakla çıktığım bahçede dünkü kuryeyi elinde bir buket kırmızı gülle tekrar kapımda görünce yüzüm nasıl bir renge büründüyse Hazal endişeyle koluma dokundu ama bende Hazal'ı görecek göz mü kalmıştı?

Her zaman insanların nasıl sinir krizi geçirdiklerini, kendilerini kaybedip cinnet geçirecek noktaya nasıl geldiklerini merak etmişimdir. Can alma noktasına geliş, göz kararması... O an yaşadığım tam olarak bu oldu. Belki de hayatımda ilk defa lakabımın hakkını gerçekten verdim. Mantık denen şey zaten beni ilk terk eden oldu. Kuryenin elinden aldığım çiçekleri önce hırsla yere fırlattım. Sonra üstünde tepindim ve gözlerimi kapatıp Okan'ı hayal ederek güzelce ezdim. Zavallı çiçekçi adam da gördüğü sıra dışı manzara karşısında arkasına bile bakmadan gitmek zorunda kaldı. Hıncımı alamadığımı fark ettiğimdeyse içeri girip çantamı aldım ve salondaki aynalı konsolun çekmecelerini hınçla açarak arabanın anahtarlarını aramaya başladım.

"Ne arıyorsun öyle Bahar?"

"Arabanın anahtarlarını tabii, başka ne olacak?"

Panikle beni durdurmak için konuştu Hazal ancak bu hiçbir işe yaramadı. "Delirdin mi? Otur oturduğun yerde, hayatta salmam seni dışarı. Arattırma bana Toprak'la Arda'yı!"

Bu sırada nihayet bulduğum anahtarları elimden

zorla kaptı ve ben de tüm öfkemi ona yönelterek Hazal'a bağırdım.

"Hazal ver dedim!"

Kolumdan tutarak beni sakinleştirmeye çalıştı ama onu ittirerek canını yakma pahasına anahtarları ondan almayı başarıp evden çıktım ve arabanın yanına koştum. Hazal da bağırmakla derdini anlatamayacağını anlayıp bana yalvarmaya başladı. Garaj kapısını hiç zorlanmadan açıp tek seferde arabayı çalıştırdım. O andan sonra gözümü kan bürüdüğünden Okan'ın yanına gidişimi pek net hatırlamıyorum. Okan'ın kaldığı otelin yakınlarındaki küçük bir restoranın adresini ona yollayarak beni orada beklemesini mesaj attım. Düşüncelerimde tutuştuğum kavganın heyecanıyla vaktin nasıl geçtiğini anlamadan ve fazlasıyla sürat yaparak kısa sürede restorana ulaşmayı başardım. Arabayı park edip hışımla mekândan içeri girdim. Cam kenarında bir masada oturmuş, yüzünde kendinden emin bir gülümsemeyle bana bakar halde buldum Okan'ı. Ne sandı da buraya gelip beni beklemeye başladı acaba? Boynuna atlayıp dudaklarına yapışacağımı falan mı hayal etti ki? Bir yerine yapışacağım kısmı doğru ama benim aklımda daha çok gırtlağı var. Çantamı yanımdaki sandalyeye fırlatıp Okan'ın karşısına oturdum. Geldiğimi görünce ayağa kalkıp elini uzatmıştı ama boşta kalan elini indirip o da oturmak zorunda kaldı.

"Hoş geldin Bahar. Görüşmek istediğini yazınca hem çok şaşırdım hem de çok sevindim. Ben..."

Elimi kaldırarak onu susturdum. Arsız sesini biraz daha duyarsam ses tellerini parçalayabilirdim çünkü. Bunun için içtiği kahvenin yanındaki metal kaşığı gırtlağına sokmaktan da hiç çekinmezdim.

"Evime çiçek yollayıp beni ve ailemi taciz ederek ne yapmaya çalışıyorsun Okan?"

"Amacımın ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Bahar ben..."

"Sen ne? Beni evleneceğim adamın yanında nasıl bir duruma soktuğunun farkında mısın? Ya da arkadaşlarımın? Rezil oldum! Nasıl bir yüzsüzlük, sapıklık senin bu yaptığın?"

Oldukça yüksek perdeden çıkan sesim, onu suçlayan tavrım karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi baktı yüzüme ve savunmaya geçti.

"Senden hoşlandığım için mi suçlu oldum? Sadece hislerimi göstermeye çalışıyordum. Sen kaçtın ben de kovaladım Bahar."

Ne hoşlanmasından bahsediyor hâlâ geri zekâlı! *Hoşlanamazsın kardeşim sen benden, Selim'den başka kimse hoşlanamaz. Ben ona aitim, o da bana! Tartı*şmaya açık bir konu değil *bu.*

Neyse ki hava sıcak olduğu için insanlar evlerinde ya da plajda vakit geçirmeyi tercih etmişlerdi de koca restoranda etrafımızdaki masalar boştu. Gerçi sabahın on birinde bizden başka balık restoranına gelen olmaması gayet normal olurdu hava durumu farklı olsaydı da. Bu demek oluyordu ki işler iyice çirkinleşirse yaşanacak vahşete sadece garsonlar tanık olacaktı. Hırsla elimi masaya geçirip oturduğum yerden doğrularak Okan'a tekrar bağırdım.

"Utanmadan nasıl böyle konuşuyorsun ya? Nesin sen? Babam mı, kocam mı yoksa sevgilim mi? Hiçbir şeyimsin! Eskiden iş arkadaşımdın ama artık sadece beni taciz eden eski patronumsun! Kulağını aç iyi dinle, eğer senin bu saçmalıkların, beni sürüklediğin rezalet yü-

zünden başıma açılanlar düzelmezse seni mahvederim! Bir daha beni taciz edersen seni pişman ederim! Hep diyordun ya sana niye deli diyorlar diye, sebebini kendi gözlerinle görmüş olursun! Evli barklı adamsın, git başımdan belanı benden bulma Okan! Bir daha adımı bile ağzına almayacaksın!"

Sözle anlamıyorsa Osmanlı tokadımın da tadına baktırabilirdim. Benim için hava hoştu. O an, belki öfkeden gözüm döndüğü için belki de karşımdaki düşmana odaklandığımdan arkamdan gelen adamı fark edemedim. Koluma okşarcasına dokunan tanıdık elin sahibinin kadifemsi sesi kulaklarımı doldurup beni içine düştüğüm cinnet kuyusundan çıkardı.

"Özür dilerim sevgilim, geciktim."

Sanki zaman durdu, etrafta kelebekler uçuşmaya, çevremizi yıldızlar aydınlatmaya başladı. Selim'im gelmişti... Hem de öyle güzel bakarak gelmişti ki gözlerimin içine, bir anda bahar getirmişti ayazda kalmış yüreğime. Kolumdaki elini belime kaydırarak bana sıkıca sarıldı ve diğer elini enseme koyup başımı onunkine yaklaştırdı. Bir an bile duraksamadan dudaklarımı anlık da olsa öpüp geri çekildi. Benim de heyecandan dizlerim titremeye başladı. Selim beni tekrar oturabilmem için yönlendirmeseydi bunu başarabileceğimi sanmıyordum. Sonra da Okan'a dönerek elini ona uzattı.

"Ben Bahar'ın nişanlısıyım. Adım Selim. Sen de eski patronusun sanırım."

Okan tereddütle elini uzattığında ben daha çok Selim'in sakinliğine odaklandım. Hiç normal değildi bu hali. Okan'la medeni bir şekilde tokalaşıp konuşacağını hiç sanmıyordum. Bir şey olacaktı, orası kesindi. Tahminimde de haklı çıktım. Elini öyle bir sıkışı vardı ki

Okan'ın, gözüne dolan yaş bir yana parmak boğumlarının renk değiştirişini görmemek mümkün değildi. Selim elini bırakıp arkasına yaslandığında gülümseyerek konuşmasına devam etti.

"Sadece eski patron değil yeni tacizci, son model sapığısın bir de. Şimdi şöyle bir şey yapacağız. Biz buradan gideceğiz ve sen hemen otele gidip eşyalarını topladıktan sonra ilk uçağa binip geldiğin yere döneceksin. Bir daha Bahar'ı değil arayıp karşısına çıkmak, onu aklından bile geçirmeyeceksin. Yoksa gelir, seni hangi deliğe girersen gir bulup çıkarır ve gebertirim. İnan bana üşenmez yaparım bunu. Göründüğüm gibi sakin ya da medeni bir adam değilim. Aslında bildiğin mağaramdan çıkıp geldim. O derece çağ dışıyımdır. Anladın mı güzel kardeşim?"

Selim'in yüzündeki sadist gülümsemeyi görmek benim bile kanımı dondurdu. Okan'dan da bir cevap beklemeden bakışlarını yeniden bana yöneltti.

"Kalk hadi Bahar, gidiyoruz!"

Selim elimden tutup diğer eline de çantamı almıştı ki Okan hayatının hatasını yaparak konuştu. "Bu herifle gitmek istediğine gerçekten emin misin?"

Ben onun bu cüretkâr tavrı ve gereksiz sorusu karşısında henüz şaşkınlığımı atamamıştım ancak üstüne bir de boşta kalan diğer koluma dokundu. Bir de Selim'den tarafa döndü ve bardağı taşıran son sözlerini söyledi. "Kimsin lan sen? Utanmıyor musun kızın yanında artistlik yapmaya? Gelip buraya masamda oturan kızı mı götüreceksin yani?"

Cümlesi tamamlanır tamamlanmaz bana dokunan eli kıvrıldı Okan'ın ve Selim nasıl becerdiğine hayret ettiğim bir hızla masanın etrafından dolanıp ona kafa attı.

"Ulan şerefsiz! Sen kimsin de Bahar'a dokunuyorsun? Ben ona dokunan elini ne yapayım şimdi? Nereden buluyorsun lan sen kendinde bu hakkı?"

Okan'ın hak etmediğinden ya da içimin yağlarının erimediğinden değil ama Selim'in tersinin ne kadar pis olduğunu çok iyi bildiğimden bu işin sonu felaketle sonuçlanmasın diye yardım dilenerek etrafıma baktım ve şef garsonun panikle telefonuna sarıldığını fark ettim. Muhtemelen polisi arayacaktı. Selim'in katil olmasını engelleyecekse polisleri yanımızda isteyebilirdim ama başını da derde sokmasını istemiyordum. Zaten Selim'e dur demeye dilim hiç varmadı. Okan'ı Selim'den kurtarmaya hevesli değilim diye beni suçlamayın. Üstelik eskiden kavgadan, şiddetten hiç hoşlanmayan biriydim ben. Fakat sanırım bazı insanların tatlı dilden anlamadığını kabullenmeye başlamıştım bugünlerde. Özellikle de tacizci insanların...

Çok şükür ki sessiz yardım çığlığım duyuldu. Sinan bir süper kahraman edasıyla içeri girip garsonun elinden telefonu aldı. Arkasından gelenler de diğer iki garsonu tuttu. Bize doğru yürürken rahatlatmak istercesine bana bakarak göz kırptı ve hafifçe gülümsedi. Sanki hep birlikte sohbet etmek için burada toplanmışız gibi rahattı tavırları. Onu böyle görünce yeniden Selim'e odaklandım. Okan'ın karşılıklarını ustalıkla savuşturmasını izledim. Elbette sevdiğim adamın tarafını tutuyorum ama ne zaman bu kadar kavgacı olmuştum orasını hâlâ bilmiyordum. Resmen etrafımdakilere tek tek gösterip, *İşte bana dokunan adamla kavgaya tutuşan bu yakışıklı var ya o benim evleneceğim adam,* diye bağırmak istedim. Aklımdan geriye kalanları da kaybetmiştim herhalde. Arada Selim'in de birkaç yumruk yediğini itiraf edip yine de

meseleye objektif yaklaşmaya çalışıyordum. Sonunda Sinan ağabey duruma müdahale ediyor diye sevindim ama o da boğuşan adamların yanına ilerleyip Selim'in omzuna vurarak ilgisini çektiğinde, tek yaptığı Okan'ın yakasından tutup onu mutfak kapısından çıkararak daha da tenha olan arka bahçeye sürüklemek oldu. Ben de dehşet içinde kalıp durumun ciddiyetini nihayet tam anlamıyla idrak ederek, *Durun, yapmayın!* diye peşlerinden koşmak zorunda kaldım.

Öldürür müydü ki bu deli ağabey ve kardeş Okan'ı? Ben başları derde girmesin dedikçe olay planlı, organize bir cinayete dönüşüyordu.

"Sinan abi, bir şey yapsana ne olur!"

Baktım izlemek dışında müdahale edeceği yok kolundan dürtüp bağırmak zorunda kaldım koskoca adama. Fakat yapmaz olaydım. Sinan, "Haklısın yenge, kusura bakma," dedikten sonra Selim'i geri çekerek Okan'a okkalı bir yumruk attı. Cidden nereye düşmüştüm ben böyle?

"Bir daha yengeme yaklaşırsan senin var ya..."

Belli ki cümlenin kalanı çirkin sözcüklerle doluydu. Çünkü yan gözle bana bakıp susmayı seçti. *O kadar şiddet dolu sahneyi bana izlettikten sonra küfrü mü sansürlüyorlar yani?* diyecektim ki Sinan'ın yerine Selim tamamladı cümleyi. "Seni önce hadım eder sonra da..." Galiba Selim de sözlerine sansür koyma ihtiyacı hissetmişti çünkü bir an bakışları beni bulduktan sonra cümlesini sadece Okan'ın duyabileceği bir sesle tamamladı. Son cümlesini duyabildim ancak. "Bir daha kimseye yaklaşamazsın böyle zorlayarak, anladın mı beni?"

İyiden iyiye acımaya başlamıştım Okan'a çünkü kavganın sonuna doğru yoruldu ve ağzı yüzü yara bere

içinde kaldı. Muhtemelen konuşacak hali kalmadığından tehdidi anladığını anlatmak istercesine hafifçe başını sallayıp toprak zemine oturdu. Sinan da garsonların yanından ayrılıp yanımıza gelen adamlarına işaret etti ve Okan'ı tıpkı bir çuvalmış gibi taşımalarına izin verdi.

"Öldürmeyeceksiniz değil mi? Hapse atarlar hepimizi valla! Şimdi bile adam dövmekten hüküm giyeceğiz bence."

Korkudan üç buçuk atmanın ne demek olduğunu o gün iyice öğrenmiştim. Sinan abi sanki duyduğu en mantıksız şeyi söylemişim gibi gülerek kolunu omzuma attı ve saçlarımı karıştırıp, "Yok artık kızım, canavar mıyız biz? Önce tanıdık bir doktora götürüp pansuman yaptıracağız. Sonra da ilk uçakla memleketine uğurlayacağız arkadaşı," dedi.

Onun bu genişliğine tezat paniğimle konuşmaya devam ettim. "Ya şikâyetçi olursa bizden?"

"İsterse bir denesin. Ama bence tüm kirli çamaşırlarını ortalıkta görmek istemeyecektir. Azıcık aklı varsa susar."

Bu açıklama üzerine, *Demek ki var bir bildikleri ki böyle rahatlar,* diye düşünerek Selim'e baktım. Bazen bu aile gerçekten beni tedirgin ediyordu. Elleri, kolları fazla uzundu ve nerede duracaklarını, ne kadar ileriye gidebileceklerini kestiremiyorum. Selim'in de gözleri yerdeydi. Benden tarafa bakmaya yeltenmiyordu bile. Sinan bana cesaret vermek ister gibi sırtımı sıvazladı. Korkudan kaynaklı adrenalin bedenimi usulca terk edip yerini başka bir buruk heyecana bıraktı. Yavaş adımlarla Selim'e yaklaşırken ellerinde yumruk atmaktan oluşan kızarıklığı fark ettim.

"İyi misin Selim?"

O an ona yardım etmek, hem ruhuna hem de bedenine pansuman yapmak istedim... Çünkü onu iyi edince benim de iyi olacağımı çok iyi biliyordum.

"Birkaç morluk sadece, merak etme. İki güne kadar geçer. İyiyim." Bunları söyledikten sonra beni öylece bırakıp Sinan'a döndü ve arabanın anahtarlarını istedi ama Sinan Selim'in isteğini reddetti.

"Nereye gideceksin acaba? Kafan buradayken trafiğe çık da bir de kaza yap. Hoşuna gidiyor değil mi iki gündür olayların merkezinde olup rol çalmak herkesten?"

Ağabeyinin azarı karşısında Selim de altta kalmadı her zamanki gibi. "Saçma sapan konuşma Sinan. Benim asabımı bozma."

Duruma müdahale etmem gerektiğini hissederek konuşmaya zor da olsa cesaret edebildim. "Selim..."

Aniden geri çekilip yüzüme kısa bir an baktı ve o böyle yapınca geceden bu yana ne kadar kötü göründüğümü hatırlayarak utandım.

"Efendim Bahar?"

"Biraz konuşabilir miyiz?"

"Başarabileceğimizden emin misin? Kavga etmek sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi, söyleyeyim."

Buzlukta bekletti herhalde ses tellerini geceden sabaha. Bu nasıl bir soğuk duruş, konuşma şeklidir?

"Selim!"

Sinan aksi bir ses tonuyla bağırarak kardeşini uyarmak istedi ama Selim onu da tersledi. "Senin derdin ne ya benle bugün? Eve gidip karınla uğraşsana. İşin yokmuş gibi bize mi taktın şimdi de?"

"Benim derdim seni Bahar'a devredip sorumluluğundan kurtulmak oğlum. Meraklı değilim yoksa kaç gündür bakıcın olmaya. Ne konuştuk biz seninle? Aş-

kından gebermiyormuşsun gibi kıza artistlik yapma, alırım ayağımın altına, yeter be. Sıçarım böyle aşkın ıstırabına!"

Öfkeyle yüzünü sıvazlayıp iç geçirdi Selim. Ben de onun bu huysuzluğu karşısında sinirlenmeye başladığımı fark ederek isteğimi tekrardan dile getirdim.

"Çocukluğu bir kenara bırakırsan iki yetişkin gibi konuşabileceğimizi umuyorum. Zaten ne geliyorsa başımıza konuşamamaktan geliyor, biliyorsun. Selim lütfen, gururu bir kenara bırakalım. Birbirimize kinleneceğimize konuşarak derdimizi anlatalım."

Dudaklarına yerleşen alaycı gülümsemeyi saklamadan yüzüme baktı Selim. Fakat bir süre sonra bakışları yumuşadı ve sessizce bakıştık. Yüzümün her noktasını tekrardan inceleyip zihninde durum değerlendirmesi yaptı. Sonunda da elimden tutarak babamın arabasına doğru beni çekiştirdi ve bir taraftan da söylenme fırsatını kaçırmadı.

"Karşıma çıktığın ilk andan beri sorun yumağısın yemin ederim. Neyin sınavısın anlamadım ki deli kadın! Zahmet edip konuşmasaydık, ben sana rağmen Sinan'la birlikte her şeyi çözdüm zaten."

Barış Girişimi

Arabanın kapısını binmem için açan, sürücü koltuğuna otururken her hareketinden soğukluk akan sevgilime ürkek gözlerle bakıp sessizce yanındaki yerime oturdum. Ayrıca Selim'in yıkıcı öfkesini şu anki soğuk asaletine bin kez tercih edeceğimi fark ettim. O içlerinde kaybolmak istediğim karamelli çikolata gözleri dondurma kıvamındaydı şu an.

Gerçi kızgınlığının ve aşkının çatışma halinde olduğunu biliyordum ve bundan korkmuyordum. İlişkimizin başı da bu duygulara dayanmıyor muydu zaten? Yine de bundan sonrası için bir cevap bulma umuduyla Selim'in yüzünü incelemeye başladım ve gözlerimin dolmasına engel olamadım. Ya bu onu son görüşümse? "Film izler gibi yüzüme bakmaya devam edecek misin?"

Aniden konuşunca irkilerek kaşlarımı çattım.

"Sana bakarken izin almam gerektiğini ya da bakışlarımdan rahatsız olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Dün akşam beni terk ettiğin düşünülecek olursa teknik olarak gözlerini üstüme canının istediği gibi dikme hakkından da feragat etmiş oluyorsun."

Huysuz yemin ediyorum bu adam. İsteyince çok zalim olabiliyor.

"Daha çok karşılıklı bir ayrılma durumuydu diyelim. Kavganın hararetiyle verilmiş acele ve yanlış bir karardı. Böyle şeyler sakinleşip karşılıklı konuşulmadan verilecek kararlar değildir malum."

Onun kavgacı üslubuna karşılık bakalım benim bu sağduyulu halim işe yarayacak mı?

"İlk cümlen dışında sana katılıyorum. Ancak o konuya açıklık getirecek olursak ayrılma lafı ağzımdan bir kere bile çıkmadı benim sana karşı."

"Sinan'a söyledin ama. Eğer beni aldattıysa nasıl ayrılacağım ben ondan dedin."

"Düşün, bana öyle bir şey yapmış olsaydın bile senden nasıl ayrılacağımı düşünüp kahroluyordum dün gece. Sen de gittin, gözünü bile kırpmadan çıkardın yüzüğü parmağından."

Onca zamandır Selim'le girdiğimiz ağız dalaşlarından, karşılıklı atışmalarımızdan bile ne kadar çok keyif aldığımı hatırladım. Tartışırken bile insanın karşısında zeki, konuşmasını bilen biri olmalı. Ne güzel baba olurdu Selim çocuklarıma kim bilir. Mutluluk için son şansım da böylece kaçıp gitmişti. Selim'in yokluğunda iflah olmayacaktım ben. Ailemin evinde bir meczup gibi yaşlanacaktım. Onlar öldükten sonra ben ve her tarafa tüylerini döküp duran kedilerim bir arada yaşayacaktık. Hissediyordum, obezitenin pençesine düşeceğim için evden çıkamaz hale gelecektim. Belki yılda birkaç defa Hazal ve Nazlı kapımı çalardı, o da evlilik yıldönümlerinde çocuklarına bakıcılık yapmam için. Muhtemelen çocuklar da bana gelmemek için isyan edeceklerdi. *Biz o deli kadının evine gitmek istemiyoruz anne!* diye huysuzlanacaklardı. Zaten lakabım deliydi, iyice mahallenin deli Bahar Teyze'si olacaktım. Bu da mı gelecekti başıma?

Kesin saçlarım da dökülürdü. Fazla çikolata tüketiminden dişlerim çürürdü de bundan on yıl sonra takma diş paramı devlete ödetmeye çalışırdım. Diş hastanesinde kaç gün sonrasına gün verirlerdi acaba?

Birden eteğime süzülen gözyaşımı fark edip yanaklarımı kurulamaya çalıştım. Selim'in en azından bu kadarını görmesini istemiyorum. Gözyaşlarının ardına saklanan bir kadın olduğumu düşünmemeliydi.

"Yine hangi hayalde kayboldun da kafanda kurup duruyorsun?"

Cebinden bir paket mendil çıkarıp kucağıma bırakırken konuşunca ağladığımın da farkında olduğunu anladım.

"On yıl sonrama bir göz atıyordum da..."

Yüzünde yarım bir gülümsemeyle cevabıma tepki gösterip babamın arabasını kullanmaya devam etti. Bir an içimi bambaşka bir panik sardı. Acaba benimle konuşmadan öylece eve mi bırakacaktı?

"Konuşmayacak mıyız?"

"Ne konuşalım Bahar? Bu kadar istediğine göre senin söyleyeceklerin var herhalde."

"Senin hiç mi yok söyleyecek bir şeyin yani bana? Ben senin aşk acından dişsiz, saçsız ve obez olduğu için hastaneye yatırılan mahallenin deli Bahar Teyze'sine dönüşmek istemiyorum."

Ay konuya nereden girdim gene ya... Yok, benden bir cacık olmayacak. Aklımdaki mantıklı barışma cümleleri nereye kayboldu? Selim de kaşlarını kaldırarak kısa bir an yüzüme baktı ve şaka yapmadığımdan emin olunca konuştu. "Akıl sağlığın için sana hayal kurmayı yasaklamamız gerek."

"Engel olamıyorum işte, beynim susmuyor bir tür-

lü. Olur olmadık zamanlarda fazladan mesai yapıyor olmadık teoriler üretmek için. Sence ne yapmak gerek? Bir çaresi var mıdır?"

"Olduğunu sanmıyorum. Bununla yaşamayı öğrenmemiz gerekecek."

Çok yanlış yerden girdim konuya, şim*di de çabaladıkça dibe batıyoruz. Nereye geldi bu muhabbet böyle?*

"Benim bu hallerim hep duygu fazlalığından oluyor. Hislerle yönetilirken fazla duygusal tepkiler veriyorum. Aşk fazla olunca her şeyi uçlarda yaşatıyor insana."

Selim birden arabayı durdurdu ve suçu aşkıma atışım karşısında sessizliğini koruyarak dışarıya çıktı. Ben de deniz kenarına geldiğimizi görerek peşinden indim, gözlerimi dalgalı Ege Denizi'ne çevirdim. Ağustos ayında olmamıza rağmen saçlarımı savuracak şiddette bir rüzgâr vardı bugün. Selim'le aramızdaki buzları eritecek bir çözüm arayarak gökyüzüne baktım ve doğru olduğuna inandığım tek gerçeğimi dile getirdim.

"Seni seviyorum."

İki kelimelik bu cümlem karşısında hiç şaşırmadı Selim, yüzündeki ifade de değişmedi. Derin bir nefes alarak sakince konuşmayı seçti. Ancak sesinde yorgunluk vardı.

"Biliyorum ve sana hissettiğim aşkın beni dönüştürdüğü adamdan korkuyorum. Şu halime bak. Öyle çok bağlamışım ki kendimi sana, ilk kavgada feci dağıldım. Senden gelen en ufak darbenin etkisi bile bende öldürücü olabiliyor."

O kadar sade, gerçek ve samimiydi ki söylediği şey, kalbimin orta yerine bir öküzün yerleştiğini hissettim. Derin bir nefes alarak bugüne dek yaşadığım özgüven sorununu, ne kadar hayalperest olsam da güzel hayaller

kuramadığımı, kursam da onların gerçeğe döneceğine dair içten içe beslediğim inançsızlığı itiraf ettim. Kimsenin beni sevilmeye değer görmeyeceğine kendimi inandırmıştım ben Selim'e dek. Koşulsuz sevginin varlığına inanmıyordum. Kusurlarım vardı ve çevremdekiler tarafından bu yüzden hep yargılanmıştım. Sanki herkes eleştirmenim gibiydi benim. O kadar çok değiştirilmeye çalışılmıştım ki bugüne dek, Selim'in birden ortaya çıkıp beni böyle sevmesi inanılır gibi değildi.

Ben nasılsa mutlu olamam diye ömrüm boyunca karşılıklı bir ilişki yaşamaya teşebbüs edememiştim mesela. Sırf bu yüzden hiçbir zaman beni sevmeyeceğini, aramızda bir ilişki yaşanmayacağını tahmin ettiğim patronuma uzaktan, platonik hisler beslemeye karar vermiştim. Çünkü gerçek bir ilişki yaşamaya cesaretim yoktu. Karşıma çıkan her adamı kendimden uzaklaştırıyordum isteyerek, sırf canımı yakamasınlar diye. Okan'la da aramda hiçbir şey geçmemişti. En sonunda benden beş yaş küçük bir kızla ilişkiye başlayıp evlenme kararı aldığında bu saçmalığa daha fazla devam etmek istememiştim. İşimde mutlu değildim, İstanbul'u sevmiyordum ve sırf aileme meydan okudum diye kendimi ispat etmeye çalışmaktan yorulmuştum. Yirmi sekiz yaşıma bastığım gün hayatımda elle tutulur, güzel bir şeyler olmadığını fark edip İzmir'e dönme kararı almıştım. Bunun Okan'la ya da başka bir adamla ilgisi yoktu. Selim'le tanışmaksa başıma gelen en güzel şeydi. Belki başta sevmeye, sevilmeye ve onun elini tutmaya korkmuştum. Çünkü onun beni üzeceğini, ben ona bağlandıkça beni inciteceğini düşünmüştüm. Buna güven eksikliği ya da korkaklık diyebilirdi. İki türlü de haklıydı. Fakat ondan ayrılmanın düşüncesine bile katlana-

mıyordum artık. Dün gece o yüzüğü parmağımdan çıkarırken samimi değildim. Ben ayrılmak istemiyordum.

Sonunda konuşmaktan boğazım ağrıdığında susarak Selim'in bana vereceği cevabı bekledim. Beni hiç susturmadı konuşurken. İtiraz etmedi ya da yorum yapmadı. Öylece aklımdan geçenleri söylerken beni dinlemekle yetindi. Belki de ben hazır konuşmaya cesaret etmişken beni sonuna dek dinlemek, anlamak istedi.

"Tüm bunları biliyorum zaten. O herifi yanında ilk gördüğüm anda soruşturmadım mı sanıyorsun kim olduğunu? Yetmedi, sosyal medyadan bile araştırdım. Bugün de sen öyle gözü dönmüş bir halde gidince Hazal hemen telefona sarılıp beni aradı. Biz de Sinan'la yakınlardaydık, yetişmemiz zor olmadı babanın arabasına. Aptal bir adam değilim Bahar. Genelde fazla tedbirliyimdir. Bunda çok kazık yemiş olmamın da etkisi var. Zaten beni aldattığına hiçbir zaman inanamadım ama sen başka şekilde de olsa sonunda beni aldattın, bu da hayal kırıklığı yarattı bende. Sen bana yalan söyleyerek beni aldatmış oldun. Sonra da beni incitecek şeyi yapıp ayrılığın lafını açtın. Tabii ben de çok sinirliydim, o öfkeyle seni kıracak şekilde konuştum. Özür dilerim."

"Öfkelenip başını derde sokmandan korktum ve bu yaşananın suçlusu ben olmasam da yine de utandım senden. Biliyorsun işte, bana göre bu yaşanan şey çok utanç verici bir durum. Ayrıca çok saçma, aylar önce yazdığım aptal bir mail yüzünden huzurumuz bozulsun istemedim ben. Seni üzmekten, beni anlamamandan çekindim. Hatalıyım, kabul ediyorum fakat ha deyince anlatabileceğim bir şey değildi bu. Asıl ben özür dilerim. Hem de çok özür dilerim. Boş yere seni de kendimi de üzdüm."

Yüz ifadesi ben konuştukça yumuşadı Selim'in, bakışları anlayış ve şefkatle gezindi yüzümde.

"Hayır, anlıyorum da, yakalıyorum da yalanını ama yine de aksi için çabalıyorsun. Ben senin gözüne baktığımda aklından, kalbinden ne geçtiğini görebiliyorum. Kaşını çatışından, aldığın nefesten dahi sıkıntın varsa hissedebiliyorum. Sana dün çok kızdım, ben bu kadar mı yabancıyım sana da benden utanıyorsun dedim fakat bugün böyle hissediyorsan sebebini kendimde aramam gerektiğini fark ettim. Demek ki yeterince yakın olamamışım sana. Bendeki seni anlatmayı beceremem işim sana ki beni kaybetmekten korkuyorsun hâlâ."

"Böyle söyleme lütfen, sen zaten benim en yakınımsın."

Samimiyetime inanmasını isteyerek onun güzel gözlerine baktım.

"Bazen içinde bulunduğumuz durum hiç sağlıklı değilmiş gibi geliyor. Zaten akıllı bir adam değildim, şimdi bir de seninle aram bozulunca iyice kontrolden çıkıyorum. İnsan şifa bulmak için canını yakandan medet umar mı? Şu haline bak, sen de benden farksız halde umutla gözlerime bakıyorsun. Anlaşılan ikimiz de iflah olmayacağız."

Elimi Selim'in kalbinin üzerine koyarak burnumu çektim ve verilebilecek tek cevabı verdim ona. "Çünkü âşığız."

Bu sözüm üzerine tamamen benden tarafa döndü ve yanağıma hafifçe dokunarak benimle barışmak için şartlarını dile getirdi.

"Benden gözyaşların da dâhil olmak üzere bir daha hiçbir şey saklamayacaksın. İstemiyorum. Söz ver. Ayrıca bir daha ne kadar büyük bir sorunumuz olursa olsun,

çıkmazda olduğumuzu düşünsek dahi sonuna kadar derdimiz neyse çözmeye çalışacağız. Bırakıp kaçmaya kalkmak yok. Ayrılık lafını duymak istemiyorum."

Onun bu sözleri üzerine hevesle başımı sallayarak konuştum. "Söz veriyorum hatta yemin ediyorum. Bir daha ne ayrılık lafı çıkacak ağzımdan ne de ne olursa olsun gerçeği saklamayacağım. Ağladıkça burnum da aksa, gözlerim de şişse..."

Heyecanla tamamlamaya çalıştığım mantıksız cümlem sevdiğim adamın öpücüğüyle kesildi. Dudaklarını geri çekip alnını benimkine yasladığında kurduğu cümleyse geceden beri ilk defa gülümsememe neden oldu.

"Ben seninle ne yapacağım benim deli kadınım?"

Aslında bu konuda saatlerce susmadan konuşabilirim. Ona üç ciltlik bir yapılacaklar listesi de hazırlayabilirim ama bunun yerine tek bir öneri cümlesi kurdum. "Sevmeye devam edebilirsin?"

"Onu zaten istesen de istemesen de seni tanıdığım günden beri yapıyorum. Kontrolüm dışında gelişen bir olay seni sevmek yani."

Başımı göğsüne yasladığında aidiyet hissiyle gevşedim. Selim de tamamen sakinleşinceye dek sırtımı okşamaya devam etti ve güzel sözler mırıldanarak sabırla beni yatıştırdı. *Ben nasıl gaza gelip o yüzüğü parmağımdan çıkarabildim ya? Bir daha böyle bir şey yaparsam ciğerim solsun. Onsuzluktan sızlayacak burnum kopsun. Kendi ellerimle yüzüksüz bıraktığım parmağıma bir daha aynı densiz muameleyi yaparsam ellerim kireçleme olsun inşallah.* Yaslandığım göğüs sarsılmaya başladığında ve Selim'in kahkahaları dalga seslerine karıştığında yüksek sesle kendime beddua ettiğimi fark ettim. O da çenemden tutup gözlerine bakmamı sağladı ve burnuma bir öpücük bırakarak saçlarımı okşadı.

"Bazen büyümeni istediğimi inkâr edemem ama sen hep böyle masum kal, olur mu çocuk kalplim?"

Sağ elimi yüzüne yaklaştırıp parmağımı inceledi ve yüzük parmağımın tahriş olmuş görüntüsü karşısında tadı kaçtı. Barıştık ama evlilik meselesi ne oldu? Ben onun yerinde olsam ne yapardım kestiremiyordum. Yüzüksüz de kalmıştım. Gerçi yoldan bulduğu bir tel parçasını hatta ipliği bile taksa benim için dünyanın en güzel, en kıymetli yüzüğü olurdu.

"Zaten parmağına göre değildi, beğenmemiştin de. Bahaneyle iyi oldu, kurtuldun yüzükten."

Öylece ağzımı açıp Japon balığı gibi Selim'in yüzüne baktım önce. Doğru duymuştum, değil mi? Sonra toparlanmaya çalışıp savunmaya giriştim. "Sen benim için seçip almışsın o kadar, hiç beğenmez olur muyum? Çok beğenmiştim gerçekten. Lütfen öyle düşünme."

"Ben sana gözünden anlarım diyorum sen hâlâ..."

İyi de ne deseydim? Evlenme teklif eden adama yüzüğü beğenmedim denir mi canım?

"Modeli zevkime uygun değildi kabul, fazla abartılıydı. Eğer aksesuar olarak görseydim beğenmedim derdim, hatta değiştirmek isterdim. Ama farklı bir amaç için almıştın yani manevi değeri açısından..."

"Aslında hata bende, binaların ruhu olduğuna inanan, alışveriş merkezlerinden nefret eden, gösterişi sevmeyen bir kadına âşık olduktan sonra o kadına sokakta herkesin parmağında görebileceğimiz klasik bir tek taş aldım."

Aklımı okuduğundan şüpheleniyorum bazen bu adamın...

"Sen bana ne alırsan, nasıl verirsen öyle kabulüm. Yeter ki alan da veren de sen ol."

"Düğün hazırlıkları sırasında hatırlatırım ama?"

Düğün kelimesi ne kadar da güzel bir kelimeydi. Sabaha kadar düğün diyebilirdi karşımda, hiç sıkılmadan dinlerdim onu.

"Sağ salim evlenelim de ben başka bir şey istemiyorum."

Derin bir nefes alıp beni onaylamak için o da başını salladı. Başımıza gelebileceklerin hayaliyle gerçeği dile getirdi.

"Haklısın, sonuçta bir deli Bahar düğünü olacak ve bu düğünü bekleyen bir ordu insan var."

Üstün Başarı Ödülü

Selim beni eve bırakır bırakmaz el birliğiyle bahçeyi hazırlamaya başladık. Masaları taşıyıp uç uca ekledik, çevresine tüm misafirlere yetecek şekilde sandalyeleri dizdik ve lambaları ağaçlara asarak verandadan kablo çekip aydınlanmayı sağladık. Selim Toprak'la beraber mangalı yaktı ve biz kızlarla salata yapma işine giriştik. Neyse ki Arda etleri çoktan hazırlamıştı. Apar topar giyinerek annemin ve misafirlerin geliş saatine göre hazırlıkları tamamladık.

Mangala koyulan etlerin bir kısmı piştiği sırada misafirlerimiz bahçeye giriş yaptı ve onlardan sadece birkaç dakika sonra annemle babam da bahçeye adım attıkları an arka taraftaki ışığı gördüler. Kalabalığın sesini duyarak annem için yapılan hazırlığı fark ettiler. Haliyle annem kendisi için hazırlanan organizasyonun büyüklüğü karşısında sevinerek bana sıkıca sarıldı.

"Bahar'ım, güzel kızım benim. Unutmazmış da annesinin doğum gününü. Bu kadar insanı sen mi getirdin, bunca hazırlığı sen mi yaptın benim için?"

Etrafımdaki akrabalarımıza bakıp gülümseyerek benimle birlikte emek harcayan arkadaşlarımı ve Selim'i gösterdim. "Hep birlikte hazırladık. Doğum günün kutlu olsun anneciğim."

"Benim bebeğim ne zaman bu kadar büyüdü de annesine sürprizler hazırlayacak yaşa geldi? Canımın içi, görüyor musun Ahmet, kızımızı? Doğurduğum kocaman olmuş da bana sürpriz yapmış. Çok şükür Allah'ım sana!"

Babamla birbirimize göz kırpıp kocaman gülümsedik. Sonra elini öpüp ona da sarıldım.

"Kızım, bahar kokulum..."

Bu sırada annemin bakışları ellerimde gezindi ve parmağımda bulunması gereken yüzüğün yokluğuyla kaşları çatıldı. Telefonda Selim'in evlenme teklifinden onlara bahsetmiş bulunduğum için yüzüksüz teklif mi olurmuş dercesine şaşırdılar tabii. Herkes selamlaşıp masanın etrafına yerleşirken kalabalığa bakıp kocaman bir aile olduğumuzu düşündüm. Neredeyse koca bahçeye zor sığacak kadar kalabalık olmuştuk. Selim mangalla ilgilenirken ben kızlarla beraber zeytinyağlıları servis etmeye başladım.

Akşam boyunca herkes mide fesadı geçirecek kadar yemek yiyip keyif içinde şarkılar söyledi. Bulunduğumuz bahçeden resmen dünyaya pozitif enerji ve mutluluk sinyalleri gönderdik. Pasta kesildi ve Türk Sanat müziği yerini zeybeğe bıraktı. Ailenin yaşlı kurtları hep bir arada zeybek oynadılar. Meğer Faruk baba Zeynep anneyi bir düğün sırasında görüp beğenmiş. Oynadığı zeybekle de gönlünü fethetmiş. Selim'in anneannesi neredeyse evlenmelerine izin vermeyecekmiş de bakmış Faruk baba kızını kaçıracak, mecburen müsaade etmiş ve Selim'in dedesi rahmetli Selim dedeyi de o yumuşatarak bu evliliğe ikna etmiş.

İlerleyen saatlerde söz, Nazlı ve Toprak'ın düğününe, hatta yaşadığımız dans kursu macerasına gelince

birden masadaki ilgi odağı olduğumuzu fark ettim. *Ne öğrendiniz düğünden önce, bize bir gösteriverin,* diyen aile büyüklerinin karşısında topu bize attı fütursuzca Nazlılar. Asıl marifetli olan Selim'le benmişim. Biz hiç ders almadan onlardan iyi dans ediyormuşuz. Çok uyumlu bir çiftmişiz. Resmen babam Selim'i öldürsün diye çabalıyorlardı. Diğerleri tehlikeyi fark edemeyecek kadar rehavete kapıldığından konuyu değiştirmek için bulaşıkları götürme bahanesiyle mutfağa sıvışmak zorunda kaldım. Kısa bir süre orada vakit geçirdikten sonra da kalabalıktan kaçmak için ön bahçeye çıktım ancak arkamdan gelen Selim'i bizimkilerin ortalığı inleten gürültüleri sebebiyle başta fark edemedim. Yanıma gelip elini bana uzatınca da ne olduğunu anlamadan bir an yüzüne baktım. *Babamın burnunun dibinde yapılacak şey mi canım romantizm?* Yürek mi yedin *Selim sen, ne yaptın kaşla göz arasında?*

Kırılmayacağını ya da böyle kapının ağzında başımda dikilirken iyice dikkat çekmeyeceğini bilsem, "Otur oturduğun yerde!" der, terslerdim onu herhalde. Fakat o bana tüm ciddiyetiyle bakıp elini kararlılıkla uzatırken tutmaktan, kendimi ona teslim etmekten başka seçeneğim yokmuş gibi hissettim. Kulağıma dolan *Por una Cabeza* ile Nazlılar için müzik açıldığını ve biz ön taraftayken arkada da bir dans gösterisi olduğunu tahmin ettim. *İyi de ben ne anlarım tangodan? Ya Selim'i sakat bırakırım ya da kendimi. Bu geçen seferkiler gibi birbirimize sarılıp ortada sallanmaya benzemez.* Bunu bakışlarımla ona da anlatmaya çalıştım fakat pek umurunda değilmiş gibi kırk yıllık tangocu edasıyla gözlerime bakarak elimden tuttu Selim ve beni rahatça hareket edebileceğimiz açıklığa getirdi. Adamdaki özgüvenin çeyreği bende olsa

herhalde bambaşka bir insan olurdum.

Bir elini belime koyup diğeriyle yönlendirerek elimi omzuna koymamı sağladı. Adımlarımı yönetip gözlerini benimkilerden ayırmadan bizi uyum içinde hareket ettirdi. Anlaşılan içimizden biri gerçekten ne yaptığını biliyormuş. Kendimi *Kadın Kokusu* filminde Al Pacino'yla dans eden Gabrielle Anwar gibi hissederek kontrolü tamamen Selim'e bıraktım. Tek fark benim Al Pacino'mun görme engelli olmayışıydı. Gözleri içime, kalbimin en gizli köşelerine işleyip tenimi yaktı sanki. Kollarında dönüp yeniden bedenimi onunkiyle kavuşturduğunda belimdeki ılık baskının verdiği güvenle sokuldum ona. Beni yanında yürütüşü, ikimizi beraber döndürüşü, birbirine uyum sağlayan adımlarımız, iri avucunda kaybolan ve dans boyunca bırakmadığı elim, boynumda hissettiğim nefesi... Beni kendisinden uzaklaştırıp sırtımı göğsüne hapsederek yanağını saçlarıma dokundurduğunda kulaklarım arka bahçenin gürültüsüne kapandı. Dünyadaki herkes yok olmuş da bir tek ikimiz kalmışız gibi hissettim. Selim bacağını onunkine doladı ve belimdeki baskısını artırarak üstüme eğildi. Dansın finaliyle beraber benim de dudaklarım tutkuyla onunkileri buldu. Ancak ilk toparlanan, nerede olduğumuzu hatırlayan bu defa Selim oldu ve alnını benimkine yaslayarak gülümsedi. Derken neşeli melodisiyle çalmaya başlayan telefonum bizi romantizmimizi sonlandırmak zorunda bıraktı. İsteksiz bir şekilde Selim'in kollarından sıyrıldım ve cebimdeki telefonu elime alarak ekranda yazan isme baktım.

"Hayırdır, arayan kim?"

Sorusu üzerine telefonu onun da görebileceği şekilde havada sallayarak gülümsedim.

"Gonca arıyor. Pasta ya da nikâh şekeriyle alakalı bir sorun çıkmıştır kesin. Bu arada ben sana söylemedim kesin tarihi galiba, iki gün sonra İstanbul'a gidiyorum, düğünde nikâh şahidiyim."

İstanbul'a düğün için gideceğimi bilse de tarihi unuttuğu yüzündeki ifadeden belli olan Selim'e gülümsemeye devam ederek telefonu en neşeli ses tonumla açtım ve arkadaşımın düğün saçmalıklarını dinlemeye kendimi hazırladım. Ancak o, aile büyüklerinin sürekli didişmelerinden dert yanarak biletimi öne çekmemi, bana İstanbul'da çok ihtiyacı olduğunu söyledi. Sesindeki yorgunluk da bu isteğini ikiletmeden kabul etmeme neden oldu. En kısa zamanda görüşeceğimizin sözünü arkadaşıma verdikten sonra telefonu kapadığımda karşımda dikilmeye devam eden Selim'le göz göze geldim ve ona durumu izah ederek biletimi değiştirip ertesi sabah gideceğimi söyledim.

Hemen cebinden telefonunu çıkararak biletimi ertesi gün öğlen gidebileceğim şekilde benim yerime değiştirdi. Aslında benim hayalim arkadaşımın düğününe Selim'le beraber gitmekti ama bu isteğimi dile getirmeye çekindim onun karşısında. Bu yüzden başka bir şey diyemeden misafirlerin yanına döndük. Neyse ki akşamı vukuatsız kapadık, üstüne bir de Faruk babayla babam, beni istemeye gelecekleri tarihi İstanbul'dan dönüşümden birkaç gün sonrası olarak belirlediler. Bu da biraz olsun keyfimi yerine getirdi.

* * *

Sabah kahvaltısının ardından beni havaalanına bırakan babamla vedalaşarak yanımda taşıdığım gri bavulumla ilk kontrol noktasından geçtim ve bagajımı tes-

lim etmek için gözlerimle havayolu şirketini aradığım sırada, en azından böyle zamanlarda miyop gözlerime gözlük takmam gerektiğini düşündüm. Normal şartlar altında takmıyordum çünkü doktorum birkaç yıl önce bilgisayar başında çok oturmaktan bozulan gözlerimi muayene edip gözlük verdiğinde, "Bunu benim hep mi takmam gerek artık?" diye sormuştum ve "Sadece görmek istediğinizde," yanıtını alınca hayatımın geri kalanında uzakları görmesem de olur mantığıyla yaşamaya başlamıştım. Ancak işte böyle dolmuş, otobüs beklerken ya da bir tabela, uyarı yazısı okuyacağım zamanlarda fark ediyordum kararımın kötü sonuçlarını.

Telefonum çantamda titremeye başlayınca, "Bir sen eksiktin!" diye söylenerek çantamın içinde bir kazı çalışması başlatmak zorunda kaldım. Bu çantaya her el attığımda her şeyi bulup asıl aradığım şeye asla ulaşamıyor oluşumun sebebini anlamıyordum. Nihayet telefon kapanmadan yetiştim ve arayanın Selim olduğunu görünce sırıtarak açtım telefonu.

"Günaydın sevgilim, nasılsın?" dedi Selim enerjik sesiyle.

"İyiyim, hayatım. Havaalanındayım işte, şimdi bagajımı teslim edeceğim. Sen nasılsın?"

Sesimdeki gülümsemeyi fark etmiş olacak ki tatlı bir şekilde cevapladı beni. "Arkada bırakılmış ve huysuzum. Bunun dışında bizi tanıştıran gri bavulunu yeniden görmek az da olsa neşemi yerine getirdi. Ne yapsam? Bu defa ben mi karıştırsam bavulları da bahaneyle kaynaşsak?"

Hemen etrafımda dönmeye başladım ve havaalanının içinde Selim'i görme umuduyla çevreme baktım. "Neredesin sen şu an?"

"Sen ne güzel sırıtıyorsun öyle beni görme ihtimaliyle."

"Ya Selim! Buradaysan çıksana ortaya."

Arkamdan bedenime dolanan kollar beni Selim'e doğru çevirdi ve göz açıp kapayıncaya dek sevdiğim adamın kolları arasında buluverdim kendimi.

"Emriniz olur mühendis hanım."

Yüzümü okşayan ılık nefesi gözlerimi kırpıştırarak tamamen ona sokulmama neden oldu. Bu sırada bavulumun sapını da elimden aldı. İkimiz de telefonlarımızı ortadan kaldırdık.

"Sen nereden çıktın?"

"Çıkmayacağım mı sanıyordun yoksa?"

Dudaklarımı büyük bir iştahla öperek sırıtan Selim'in boynuna kollarımı dolayarak kaşlarımı çattım. "Veda öpücüğümü almadan bırakmam diyorsun yani, öyle mi?"

"Aslında bu veda değil, hoş geldin öpücüğümdü. Seni oralara tek başına yollayıp burada yalnızlıktan ölmeme nasıl izin verecektin acaba? Bence artık bazı şeyleri konuşma zamanı geldi."

Yapmacık ciddiyeti karşısında kıkırdayarak bu defa kaşlarımı ilgiyle ve söylediği şeyin beraberinde getirdiği sevinçle havaya kaldırdım. Demek o da benimle gelmek istiyordu.

"Sizi dinliyorum avukat bey, buralara kadar gelip yoluma çıktığınıza göre konuşmak istediğiniz şeyler önemli olsa gerek."

"Elbette önemli. İlk olarak bir yere gitmeden önce veda öpücüğümü bana teslim etmeyi unutmaman konusunda anlaşmak zorundayız."

Selim tekrar dudaklarıma yöneldi ancak bu defa kısa bir öpücüğün ardından başını geriye çekerek konuş-

masına kaldığı yerden devam etti. "İkinci ve en önemli madde, birlikte gidebileceğimiz her yere bundan sonra ayrı gitmeyeceğiz."

"O niyeymiş peki?"

"Seni bilmem ama ben Bahar yetmezliğinden ölmek istemiyorum."

Arkasından çekip yanına aldığı gri bavulu görünce gülümsemem yerini şaşkınlığa bıraktı ve kollarımı boynundan çözüp birbirinin aynı olan bavullarımızı işaret ederek, "Sen o bavulu tamir mi ettirdin yoksa yenisini mi aldın?" diye sordum ona.

"Elbette tamir ettirdim. Saklayıp torunlarımıza bile göstereceğim ileride. 'Sizin nineniz az deli değildi, buldu yakışıklı adamı diye bavul hırsızlığına soyundu,' diyeceğim."

"İftiracıya bak sen! Karıştı bizim bavullarımız canım bir kere."

Tatlı itirazım karşısında gülerek elini cebine soktu ve çıkardığı kırmızı kurdeleyi bavulumun sapına güzelce bağladı.

"Bu ne şimdi Selim?"

"Bir daha bavulun kimseninkiyle karışmasın diye önlem alıyorum. Ben sevgilimi sokakta bulmadım."

"Yani... Sen de sonuçta havaalanında buldun şimdi, öyle düşünecek olursak."

Bu defa elini öbür cebine soktu ve ben acaba şimdi ne çıkaracak derken sağ elimi avucuna alarak yüzük parmağıma şimdiye dek gözlerimin gördüğü en güzel yüzüğü taktı.

"Üçüncü madde, bu yüzük ne olursa olsun asla parmağından çıkmayacak. Yani ileride gelinin olur, ona verirsen o kadarını bilemem de..."

Şaşkın bir hayranlıkla sevdiğim adamın sözünü kestim. "Selim, bu çok güzel. Sen bunu ne ara aldın?"

"Almadım, bu yüzük anneannemindi. Dün gece senin yanından ayrılıp ona gittim ve kapısına dayandım. Ailemize onun da benim de gönlüme göre bir gelin getirdiğimi söyledim. O da bana rahmetli Selim dedemin zamanında kendisine taktığı yüzüğü verdi sana vermem için."

Selim'in gülümseyerek yaptığı açıklama benim de yüzümdeki şapşal gülümsemeyi genişletti ancak yine de tereddüdümü dile getirdim. "Ama bu çok değerli bir şey Selim. Kabul etmem doğru olur mu ki?"

Bakmayın böyle söylediğime, şimdiden o kadar sevdim ve benimsedim ki yüzüğü şimdi Selim parmağımdan çıkarıp bana hak verse kesinlikle içimin gideceğine ve yüzüğü ona vermek istemeyeceğime eminim. Fakat sevilmeyecek gibi de değildi. Yüzüğün tasarımına, boyutuna bayılmıştım. Ortadaki büyük taşın etrafındaki minik taşlar yüzüğün güzel bir çiçek gibi görünmesini sağlıyordu ve çok zarif, asil bir görüntüsü vardı. Klasik, tornadan çıkmış gibi duran, birbirinin aynı yüzüklerden farklıydı bu. Hem gösterişli, hem zarifti, üstelik tam parmağıma göreydi. En güzel tarafı da yaşanmışlıkları vardı. Maddi değerinden öte manevi bir değere sahipti. Çocukluğumdan beri özendiğim gibi, parmağıma bir aile yadigârı takmak nasip olmuştu sonunda.

"Çok değerli olduğu için zaten kabul etmen doğru olur Bahar. Senden önce bir ömür parmağında taşıyan kadının mutlu bir evliliği, kendisine âşık bir kocası, çocukları, torunları oldu. Ben inanıyorum, bu yüzük bize de uğur getirecek. Anneannem de değerini bilecek biri takacağı için mutlu oldu. Yani için rahat olsun."

Sözlerinin sonunda kolunu omzuma atarak beni kendine çeken Selim'le yürüdük ve o bagajlarımızı teslim ederken ben de hayranlıkla gülümseyerek yüzüğümü izlemeye devam ettim. Öyle mutluydum ki Selim'in anneannesinin yüzüğü neden zamanında oğlu Mehmet amca evlenirken Sevim yengeye ya da Sinan'ın karısı İtalyan yengeye değil de bana verdiğini de çok sonra merak edecektim. Çünkü Selim'imle İstanbul'a gidiyor olmanın, üstelik kısa sürede elde ettiğim üstün başarıların nişanesi gibi duran madalyamı, yüzüğümü parmağımda taşımanın mutluluğundan sarhoş vaziyetteydim.

Yeni Bir Sınav

4 Gün Sonra

Pilotun karizmatik sesi kulaklarıma dolarken ben inatla başımı yaslı olduğu sert omza gömme işime devam ettim. İşte tam o sırada Selim'in eli saçlarımda gezindi ve kadifemsi sesiyle beni uyandırabilme umuduyla adımı fısıldadı. Böylece ben de birkaç günlük özgürlüğümüzün, kısa süreli romantik İstanbul kaçamağımızın sona erdiğini kabullenmek zorunda kaldım. Gözlerimi açarak onun o güzel yüzüne baktım.

"Günaydın sevgilim."

Ne güzel günaydın deyiştir o ey zalimin oğlu... Her uykudan beni böyle uyandıran sen olsan keşke, Uyuyan Güzel'e dönüşmezsem şerefsizim.

Her zamanki gibi kalbimden taşan hislerim kabak gibi yüzüme yansıyınca Selim de gülümsedi ve uyumaya çalışırken muhtemelen dünyanın en korkunç şekline soktuğum saçlarımı elleriyle yatıştırmaya çalıştı. İtiraf ediyordum ki artık onunlayken nasıl göründüğümle ilgili endişelenmeyi bırakmıştım. Adamın yanında girmediğim kılık kalmamıştı ne de olsa. O beni böyle sevmiş, böyle beğenmişti. Açıkçası aniden alnımın ortasında üçüncü bir göz bile belirse Selim için dünyanın en

güzel kadını olmaya devam edeceğimi düşünüyordum artık. İşte aşkın gözü böyle kördü. İnsan sevince çoğu şey önemini yitiriyordu.

Uçaktan inince Selim'le sarmaş dolaş olmanın beraberinde getirdiği huzur eşliğinde havaalanına girmek için otobüse bindim ve cep telefonumu açarak muhtemelen şu an balayının ilk saatlerini yaşayan Gonca'ya sağ salim İzmir'de olduğumuzu bildiren bir mesaj attım. Öyle böyle derken şu hayattaki en büyük hayallerimizden biri de gerçek olmuştu. Gonca'nın nikâhı için İstanbul'a, koluma âşık olduğum, evleneceğim adamı takarak gitmeyi başarmıştım. Yani artık arkadaşlarının evlenişini seyreden müzmin bekâr değildim. Ayrıca Selim, Gonca'nın nişanlısı Ömer'le tanışıp üstüne bu kadar kısa sürede onunla arkadaş olmayı da başarmıştı.

Bu arada Selim'in benim yanımda değil de bir iş için Ankara'da olduğunu sanıyordu herkes. Yalanımız ortaya çıktığı takdirde nasıl patlayacağımızı hayal etmek bile istemiyordum. Üç gün sonra kız isteme törenim gerçekleşecekti fakat bizimkiler için bunun bir önemi yoktu. Gelinle damat düğünden önce hiçbir sebeple baş başa şehir değiştiremezlermiş. Neymiş, yakışık almazmış. El âlem ne dermiş? Ah ben bir bulsam şu el âlemi zaten tüm hemcinslerim adına açacağım ağzımı, yumacağım gözümü. Kendi başını yesin inşallah, zira nice gençlerin ömrünü yedi de doyuramadık bir türlü.

Selim'le bavullarımızı almak için havaalanının içinde bantlara doğru ilerlerken sıkıca tuttuğum elini bir an bile bırakmadım. Alyans da yoktu zaten parmağında, Allah korusun, sahipsiz sanan, laf atan olabilirdi. Ben Selim'e değil çevreye güvenmiyordum. Ayrıca ne vardı canım sevdiğimi biraz fazla sahiplendiysem? Zaten

zor bulmuştum adamı, elbette kimseye kaptırmamak için önlem alacaktım. Ağustos sıcağında terden ellerimiz birbirine yapışsa da bırakmadım Selim'imi. Havaalanının otoparkında bıraktığı arabasına bindiğimizde farkında olmadan yine hayal âlemime dalıvermiştim. Bu birlikte çıktığımız ilk yolculuktan dönüşümüzdü. Bu halimizle balayından dönen yeni evli bir çift ya da düzenini oturtmuş bir aileye benziyorduk. Belki bir gün arkaya bebek koltuğu ekler ve arabamızın arka camına da dikkat bebek var yazan bir yazı yapıştırırdık. Hafta sonları beraber market alışverişimizi yapar, onun ailesini mi yoksa benimkileri mi önce ziyaret edeceğiz diye bayram sabahlarında birbirimize girip kavga ederdik.

"Ay hadi inşallah!"

"Yine hangi fantezinin en heyecanlı yerinde aşka geldin sevgilim?"

Yaptım yine değil mi aynı şeyi?

"Bayram sabahı kavgalarımız için dua ediyordum."

Sesim sanki çok normal bir şey söylemişim gibi çıkmıştı ve Selim de bana ayak uydurarak gülümseyip sohbeti devam ettirdi. "Bence tüm sülaleyi bir araya toplamak en iyisi. Böylece her evi tek tek gezip ikramları yemeye çalışırken mide fesadı geçireceğimize ortak bir mekânda buluşup tek bayram sofrasıyla yırtarız. Ne dersin?"

Kulağa güzel geliyor da hiç yadırgamadan neden bahsettiğimi anlaması ve çözümü bu kadar hızlı sunması sizce de ürkütücü değil mi?

"Sen..."

"Geleceğimiz hakkında tek hayal kuran sen değilsin hayatım. Bizim de kendimize göre planlarımız var."

Gerçekten ruh eşimi buldum değil mi? Yanımdaki

adamla bazen birbirimizin aklından geçeni bile okuyor, leb demeden leblebiyi anlıyorduk artık. Hatta ben leb demeden Selim Çorum'u bile anlıyor olabilirdi. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuştu resmen. Birbirimizin alışkanlıklarını, huylarını bile almaya başlamıştık şimdiden.

"Çok tatlıyız biz böyle ya! Bazen diyorum acaba boynuma kocaman bir nazar boncuğu mu assam ne olur ne olmaz diye?"

Vitesin üstündeki elini benimkinin üzerine koyarak dudaklarına götürdü ve avucumdan öptü Selim.

"Bizimkiler zaten aramız bozulmasın diye dualar okuyup adaklar adıyorlar her gün. Malum, asi oğullarını alacak bir kız buldular otuzundan sonra."

Ben o asi oğula kurban olurum be adam! Yemin ediyorum seni anan benim için doğurmuş.

"Benim annemin de çok farklı durumda olduğu söylenemez. Kadının mutluluktan ayakları yere değmiyor resmen. Sanki ben değil de o âşık oldu."

Ben tam tatlı tatlı sohbet ediyoruz zannederken Selim öyle bir cümle kurdu ki gülüşümü yüzümde dondurmayı başardı.

"Herkes bu kadar mutluyken ben senden bir şey istesem yaparsın değil mi Bahar'ım?"

O yüzündeki tehlikeli gülümsemeyle ne zaman bana bakıp *Bahar'ım* dese bir şeyler oluyor, bir aksiyonlara dalıyorduk biz zaten. Belli ki iki dakikalık huzuru çok görmüştü bana. Ne isteyecekti acaba? "Korkmalı mıyım?"

"Ben yanındayken mi? Aşk olsun."

Yeminle büyük bir şey geliyor. Selim cilveleşerek bir şey istemek için yol yapıyor çünkü.

"Zaten aşk olsun diye diye bu hale geldik. Bir seferde söyle de acısız olsun madem."

"Ağda olayı diyorsun yani."

Yüzümü buruşturarak iç geçirdim. "Günde kırk tane şey söylüyorum sana, bunu mu seçtin aklında tutmak için?"

Ayrıca yüzüğü kaybettiği zamanki kadar büyük bir bomba patlatacak demek ki, harika.

Derin bir nefes alıp ikimizin de güvenliği için arabayı kenara çekti Selim. Fakat gözlerini yoldan ayırmadan konuşmayı tercih etti. "Seni yirmi dört saat içinde anneanneme götürmem gerek."

"Ne?" *Allah'ım sana geliyorum. Ama sebebim bu defa aşk değil, ciddi ciddi geliyorum.*

"Gonca'nın nikâhına gitmeden önce apar topar köye gidip ona senden bahsettim, parmağına takmak için dedemden kalan yüzüğü istedim, biliyorsun. O da verdi ama bir şartla verdi. Seninle tanışmak istiyor, hem de hemen."

Dalgınlıkla gözlerimi sağ elimdeki güzel yüzüğe çevirdim. Bedeli bu kadar ağır mı olmalıydı bunun?

"Olmaz, ben senin anneannenden korkuyorum."

Cevabım karşısında şaşkın bir şekilde yüzüme baktı ve ciddi olduğumu anlayınca savunmaya geçti. "Ne demek olmaz Bahar? Neyinden korkuyorsun yaşlı başlı kadının?"

"Anneannen beni sevmezse ne olacak? Ya yüzüğü parmağımdan çıkarıp 'Ben bu kızı torunuma almam!' derse?"

Selim sanki komik olmayan bir espri yapmışım gibi baktı bana ve konuşmaya devam etti. "Şu an gerçekten saçmalıyorsun. Canavar mı benim anneannem? Sana

Türk dizisi seyretme yasağı getireceğim ama artık."

Çevremdekilerden duyduğum kadarıyla anneannesi bir canavardı. Pekâlâ dizilerdeki kötü kaynanalar gibi olabilirdi. Selim'i duyan da gerçek hayatta hiç böyle şeyler olmuyor sanırdı.

"Sen kendin anlatmadın mı yüzüğü neden Sinan'ın ya da dayının karısına vermedi diye sorduğumda, onları sevmedi çünkü diye? Bence sen bile çekiniyorsun anneannenden. Sevim teyze kaç yaşında kadın olmasına rağmen alenen korkuyor. Kendi anlattı."

Sinan abi İtalyan yengeyle evleneceği zaman, ben onu evimden içeri sokmam diye kıyameti koparmış anneannesi. Açıkça torununun karşısına geçip, "O kızla evlenirsen beni öldü bil," demiş. Gözünün tutmadığı, sevmediği insanları hayatına almama konusunda fazlasıyla kararlı bir insanmış anlayacağınız.

"Anneannenin Sinan'ın karısına yaptıklarını bana yapmayacağının garantisi var mı? Baban bile annenle evleneceği zaman izin vermemiş başta anneannen. Üstelik Sevim teyze kendisi anlattı diyorum, 'Bir kere bana adımla hitap etmedi kayınvalidem, sırf sevmediğinden hâlâ gelin der,' diye."

Saydığım onca örneğe rağmen savunmasına büyük bir ciddiyetle devam etti Selim.

"Bir kere babam annemi sevdiğine anneannemi ikna ettikten sonra anneannem onu Mehmet dayımdan bile çok sevmeye başlamış. Özellikle biz doğduktan sonra araları tamamen düzeldi. Zamanında annemle tanıştığında başka biriyle nişanlıymış babam, bu yüzden ayran gönüllü olduğunu düşündüğü için annemi vermek istememiş anneannem. Sevim teyzeyi de biliyorsun. Şimdi anlattırma bana gıybete olan zaafını. Zamanında

nişanlıyken çenesini tutamamış. Anneannemin dedikodusunu yapmış birkaç kişiye kaynanam diye bahsederek, anneannem de bunu duyduktan sonra ısınamadı ona bir türlü. Yıllardır intikam alıyor gelin hanım diyerek, ismini zikretmiyor. Bir çeşit soğuk savaş var aralarında. Bu sebeple vermedi yüzüğünü de. Hem o zaman dedem de yaşıyordu, anneannem kendi parmağına takıyordu yüzüğü."

"Peki, Elisa yenge meselesine ne diyeceksin?"

Erkekler hep böyleydi. Annelerine ya da ailelerindeki kadınlara toz kondurmuyorlardı. Onları büyüten kadınların kusursuz olduğuna dair inançları sarsılmıyordu. Ben de kusur aramıyordum anneannesinde ama korkutucu bir kadın olduğunu kabul etmeliydi Selim bence.

"Onu açıklama gereği duymamıştım ama madem soruyorsun söyleyeyim. Elisa bizim âdetlerimizi, kültürümüzü, geleneklerimizi bilmiyordu ve hiçbir zaman öğrenmeye çalışmadı. Ayrıca defalarca söylememize rağmen Sinan'ın Türkiye'ye dönmesine engel oldu. Yani o burada yaşamak istemiyor. Sinan da önce babam yüzünden yerleşti, şimdi de evli diye İtalya'da kalıyor. Öyle ki artık bizi ziyarete geldiği tarihler bile seyrekleşti. Tabii bir de şey var. En büyük sebep o zaten."

"Ne var?"

Bunu tüm merakımla sordum çünkü nihayet Sinan'ın karısı hakkındaki tuhaflıklara cevap bulabileceğimi hissettim. İnsanlara karşı niye bu kadar mesafeliydi, neden bu ailenin bir parçası olmak istemiyordu bu kadın? Sürekli aykırı bir hali vardı. Kimse sevemiyordu haliyle onu. Sinan'dan da cidden çok farklıydı. Tamam, zıt kutuplar birbirini çeker derlerdi ama bu da biraz su-

yunu çıkarmak oluyordu artık. Öyle cana yakın, neşeli ve samimi bir adamın karısı olması başlı başına tuhaftı. Yani evet, anneanne o konuda biraz haklı olabilirdi. Yine de torunu sevip beğendikten sonra en azından saygı gösterebilirdi.

"Bu biraz gizli bir konu, aile sırrı gibi bir şey... Sinan Elisa'yla evlendiğinde Elisa hamileydi. Yani aslında hamile kalmamış olsaydı evlenmeyeceklerdi. Tek gecelik bir kaçamak, ihmalkârlık birbirini tanımayan iki insanın evlenmesine sebep oldu. Sinan'ın gençlik hatasıydı Elisa. Düğünden kısa süre sonra da düşük yaptı. Bu konuyu da kimse bir daha dile getirmedi. Aileye dâhil olma hikâyesi fazlasıyla nahoş olduğundan o bahsi kapadık. Anneannem de hem Sinan'a başını yaktı, edepsizlik yaptı diye kızdı hem de Elisa'ya. Çünkü birbirlerine uygun olmadıkları apaçık ortadaydı."

Doğrusu böyle bir hikâye dinleyeceğimi tahmin etmiyordum. Selim bana dizileri yasaklıyordu ama onun ailesinin de dizilerden aşağı kalır yanı yoktu anlaşılan.

"İyi de geçmişte ne yaşanmış olursa olsun Elisa şimdi yeniden hamile olduğuna göre birbirlerini seviyor olmalılar. Yani evlilikleri korkulduğu gibi sorunlu değildir artık diye düşünüyorum."

"Çok uzun süredir ayrı yaşıyorlardı, biz avukatlara boşanma evraklarını hazırlatmıştık aslında. Hatta ben ilgilendim o işle. Ama imzalayacakları gün Sinan arayıp Elisa hamile, biz bir daha deneyeceğiz dedi. O mesele de öyle kapandı. İnşallah çözerler sorunlarını, ortada bir çocuk var. Bu arada bu ayrılık kısmından annemlerin haberi yok. Şimdi torun telaşı sardı herkesi, bilmesinler de."

Duyduklarım beni hem çok şaşırttı hem de Sinan için

de doğmamış o masum yavru için de çok endişeli hissettim. *Eh be kardeşim, sorunları çözmeden çocuk niye yapmaya kalkarsınız ki? Neyin gazına geldiniz acaba?*

"Tamam, canım elbette aramızda kalacak bu durum. Böyle şeyler anlatılmaz zaten."

"Bu konuyu da aydınlattığımıza göre benimle yarın sabah köye, anneannemin elini öpüp hayır duasını almaya gelir misin?"

Sevdiğime kavuşmak için daha kaç engel atlatmam gerekiyor benim? Ne zaman bitecek bu çilem? Hayırlısıyla, ölüp gitmeden ya da Allah korusun menopoza girmeden gelin olamayacak mıyım? Şu hayatta gerçekten insanın ne dilediğine dikkat etmesi gerekiyormuş. *Tüm çocukluğumu masallardaki gibi efsaneci bir aşk hikâyesi dileyerek geçirdikten sonra ne bulmayı umdum acaba? Masallarda* âşıklar *birçok zorlukla mücadele eder. Yeterince üzülüp gözyaşı dökmeden kimse mutluluğa yelken açamıyor* işte. Neyse, *en azından mutlu sonla bitiyor ya masallar, ona da şükür.*

Başımı sessizce sallayarak kabul ettim Selim'in teklifini ki zaten pek teklife de benzemiyordu. Sanki gitmemek, kaçmak gibi bir seçeneğim varmış gibi soruyordu. Anlaşılan her zamanki gibi yeni bir sınav beni bekliyordu mutluluk yolumda.

Can Suyu

Nihayet evime vardığımda aklımda ertesi sabah yaşanacak anneanne sınavının korkusuyla içeri girdim ve beni buram buram bir *klorak* kokusu karşıladı beni. Ama öyle böyle değil, sanki ev *klorak*la baştan sona üç kez yıkanmış gibiydi. Tahmin edeceğiniz üzere bu olayın başkahramanı sevgili annem, bir tanem Ayten Sultan'dı. Bavulumu bir kenara bırakarak savaş alanına dönmüş mutfağa yöneldim.

"Anneciğim hayırdır? Arife gününde de değiliz ama bu neyin temizliği?"

"Hoş geldin kızım, hiç gelmeseydin yavrum. Biz seni görücülerle birlikte ağırlardık. En olmadı vekil tayin ederdin de gıyabında istenirdin."

Annem mutfak önlüğüyle tezgâhın üstünde *klorak*lı suyla dolu leğendeki ellerini çıkarmadan tüm öfkesiyle yüzüme baktı konuşurken.

"Anne niye gezmekten gelmişim gibi kızıyorsun? Gonca'yı evlendirmese miydim yani?"

Annem ellerini leğenden çıkarmasa da ustalıkla "azarlayan anne" duruşuna geçti ve azimle beni azarladı. "Bekâr hiçbir arkadaşın kalmayıncaya kadar bekledin zaten. Bir Gonca'yı kocaya vermediğin kalmıştı. Nikâh memuru musun kızım sen? Arkadaşın evleniyor-

sa gider bir gün kalır edebinle dönersin. Sen maşallah yıllandın. Üç gün sonra seni istemeye gelecekler, farkındasın değil mi?"

Demek o yüzden tüm evi büyük bir şevkle sterilize ediyordu. Zannedersiniz ameliyat yapmaya gelecekler eve. Haliyle hemen üstümü değiştirip elime bir bez alarak ben de camlara giriştim. Uzun uzun temizlik maceramı anlatmayacağım merak etmeyin. Halıları yıkamak, koltukları silmek, fayansları silmek, tuvaletleri *klorak*la ovalamak, derz aralarına diş fırçasıyla girişmek, kapıların ve mobilyaların tozunu almak, evdeki tüm tül ve perdeleri yıkayıp yeniden asmak... Özetleyecek olursak gece yarısı olduğunda benden geriye kopacakmış gibi ağrıyan bir bel, *klorak*la girdiği seviyesiz ilişki yüzünden buruşmuş eller ve perde asmaktan tutulmuş bir boyun kaldı. Sanki görücüler beni değil bizim evi almaya gelecekti. Ayrıca oğullarına gelin mi yoksa evlerine temizlikçi mi istiyorlardı bunlar? Türk insanının evlilikte dişi kişiden beklentileri neden bu yöndeydi? Sürünerek yatağıma ulaşmanın hayallerini kurarak ertesi sabah Selim'le birlikte anneannesiyle tanışmaya gideceğimi söyledim anneme. Ancak keşke söylemez olaydım. Zira saat bir sularında salondaki koltukta televizyon karşısında uyuyan babamın bile uyanmasına neden olan bir coşkuyla evimizin ortasında kriz masasını kurdu kadın anam. Sabah ne giyecektim? Erken kalkıp ne pişirecektim? Saçlarımı nasıl toplamalıydım da ideal gelin imajı çizmeliydim? Usturuplu oturup kalkmalıydım. Konu mankeni gibi süzüleceğime kalkıp hizmet etmeli, yaşlı başlı kadının benim yüzümden mutfağa girmesine izin vermemeliydim.

Bu öğütleri yaklaşık bir saat dinledikten sonra bey-

nim zaten muhallebi kıvamına geldi. Kafama bir taraftan vursanız diğer taraftan sallanacaktı bıngıl bıngıl, o derece. Ben niye evleneceğim adamın anneannesine kendimi sevdirmeye çalışıyordum ama bu kadar? Sonuçta torunu otuz yıllık ömründe evlenmek için beni zor bulmuş işte kapasitesi belli. Prostata yakalanmadan baba olacak diye sevineceği yerde beni mi sınava tutacaktı bir de? Neticede tüm kayınvalidelerin hayali, orta yaşlı teyzelerin gönüllerinin kraliçesi değil miydim ben? Bugüne dek geçemediğim gelin testi olmuş muydu ki şimdi strese giriyordum? O yaştaki kadının Nazi subayı gibi davranacak hali yoktu ya.

En kötü ihtimalle onaylanmazsam Selim'i kaçırıp dağa kaldırırdım. Bence bu davranışıma onun da herhangi bir itirazı olmazdı. Zaten dünden razıydı.

* * *

Gece aldığım gaz uykumda peşimi bırakmayan kâbuslar yüzünden tükenince sabahın köründe henüz güneş doğmadan kalkıp mutfağa koştum. Bilinçaltımın korkunç kayınvalide fantezilerini size de anlatıp içinizi karartmayacağım, endişelenmeyin. Aceleyle hamur yoğurup poğaça yapmaya giriştim. Ne poğaçası, insan börek yapar dediğinizi duyar gibiyim ama demeyin. Ne yapayım yani börek açamıyorsam? Benim de elimden bu kadarı geliyor. Anneme yaptırıp yalan söylemeyi düşündüysem de yaşlıların yalanın kokusunu uzaktan alma gibi bir huyları olduğunu bildiğimden riske girmek istemedim.

Mutfaktaki işim bittiğinde de annemi uyandırıp fırındaki peynirli poğaçalarımla ilgilenmesini söyledikten sonra koşarak banyoya girdim. Kısa bir duşun

ardından çeyizim için saklanan fakat annemden gizli el koyduğum oyalı kırmızı bir tülbendi saç bandı olarak kullandım. Düzgün bir elbise giyecektim ki annemin giymem için bıraktığı diz altı kalem eteği ve dirsek kollu bluzu gördüm. Bunları ne zaman benim için alıp yıkayıp ütülemişti? Bir insan nasıl her duruma bu kadar hazırlıklı olabilirdi? Annelerin her zaman bir bildiği vardır diyerek giyindim ancak aynanın karşısına geçtiğimde kendimi emekli öğretmenle güne giden elti karışımında hissedince bunun doğru seçim olup olmadığı konusunda tereddüde düştüm. Sonuçta zamanında beni fondöten surata da çevirmişliği vardı annemin. Hafiften kolundaki bilezikleri şıngırdatarak kaynanasının evinde bulaşık yıkayan yeni gelinlere de benzedim aslında.

Aynanın karşısında tüm kafa karışıklığımla kendimi izleyip acaba üstümü değiştirsem mi diye ikilemde kaldığım sırada Selim mesaj atınca çantamı omzuma asıp koşarak aşağı inmek zorunda kaldım. Elimde poğaça tasım ve ayağımda babetlerimle sekerek bahçe kapısını açtım ama Selim'le karşılaşma ânımızı betimleyecek tek kelime felaket olurdu herhalde. Önce beni görünce sanki görmemiş gibi kafasını çevirdi ancak yaklaşık iki saniye sonra yeniden baktığında bakışlarını üzerime sabitleyerek gözlerini kocaman açtı. *Belki görüntümü beğendi adam, hayranlıktan bakıyor öyle hemen fesatlaşmayayım,* dedim de insan beğendiği kadına kahkahalarla güler mi? Acaba açıkta bir yer mi kalmış diye etrafımda döndüm ama görebildiğim kadarıyla tamamen giyiniktim de.

"Ne oluyor Selim, sabah sabah?"

"Onu benim sana sormam gerekmiyor mu?"

"Deli gibi gülen sensin, ben değilim."

Poğaça tasını eline verip binmek için arabanın kapısını açtım ama onun beni bindirmeye niyeti yoktu Allahtan.

"Ben bilmeden seni kızdırdım mı Bahar, yoksa dalga mı geçiyorsun benimle?"

Ne diyorsun sen yine Selim?

"Ne alakası var? Uyanamadın mı bu sabah sen? Çık şu şifreli yayından da ne anlatmaya çalışıyorsan anlayayım."

Sesindeki muziplikten laf dokunduracağını, benimle uğraşma çabasında olduğunu anladım ama cebren ve hile ile anneanne ziyaretine götürülen benken Selim nasıl benimle uğraşan taraf oluyordu onu anlamadım.

"Bana şu an yaşattığın travmanın mantıklı bir sebebi var herhalde demiştim. Acaba şair bize bu kombiniyle ne anlatmaya çalışıyor? Lütfen söyler misin neden mahallede top oynarken susayıp zilini çaldığım komşu teyze gibi görünüyorsun? Mahalledeki diğer teyzelerle toplaşıp gün mü yapıyorsunuz? Bir elinde kısır tabağı eksik diyecektim ki onun yerine poğaça tasın var."

O kadar mı kötü ya? Bence biraz abartıyor.

"Ne var yani biraz resmi giyindiysem? Hiç mi olmamış?"

Kabul ediyorum, benim kalçalarıma sahip bir kadın kalem etek giymemeliydi, zira hareket kabiliyetim kısıtlandığı için biraz penguen gibi yürüyordum. Ayrıca benim de tereddütlerim çoktu giymem için seçilen bu parçalarla alakalı ama yine de...

"Fondöten surat bile bundan bin kat iyiydi be Bahar'ım. Ne yaptın böyle kendine Allah aşkına? Geç kalmadan gidip değiştir lütfen."

"Aman tamam. Senin diline düşeceğime kendimi

körfeze atarım daha iyi zaten. İnsan sözlüsüne böyle söyler mi ya? Komşu teyze neymiş? Şu yaptığın benzetmelerden, yakıştırmalardan utan azıcık."

"Sen benim bu dürüst halime bayılıyorsun zaten, şimdi böyle söylüyorsun ama..."

Tüm ukalalığıyla arabanın kaportasına yaslanmışken onu çekici bulmam beni hastalıklı bir insan mı yapardı? Yine de çekici olması sık sık sinirlerimi bozduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Biz ona dürüstlük değil patavatsızlık diyoruz sevgilim ama sen kendini böyle de teselli edebilirsin tabii."

Yapıştırdığım cevap üzerine belime sarılarak yüzümü onunkine çevirdi ve çok iyi bildiğim flörtçü gülümsemesiyle bakışlarını üzerimde gezdirdi. Fakat sanmayın ki kulağıma aşk sözcükleri fısıldamak için yaptı bunu. Aksine damarıma basacak şekilde açtı ağzını yine ve sırf pislik olsun diye konuştu. "Bahar, kurban olayım üstünü değiştir ya, yoksa kendime engel olamayıp yenge, bacım demeye başlayacağım sana."

"Kurban mı olursun? Ne bacısı, ne yengesi? Abarttın sen de iyice ha, kıracağım şimdi kafanı!"

Benim güzel anam, anneannenin kalbini kazanacağım diye sevdiğimden mi olayım istiyordu acaba? Tahmin edileceği üzere hızla eve döndüm ve koşarak odama çıkıp soluğu dolabımın karşısında aldım. *Yenge ne be? Ben şimdi göstereceğim ona bacıyı, komşu teyzeyi. Nerede benim kırmızı elbiselerim?* Kendi diktiğim hem dekoltesiz hem de zarif, askılı bir elbiseyi elime alarak hızla üstümü değiştirdim. Midi boy olduğu için bu elbise hem köyde hareket kabiliyetimi kısıtlamazdı hem de anneanne için yeterince usturuplu olabilirdi. Maşa yardımıyla kurumaya başlamış saçlarımın buklelerini

şekillendirip biraz da makyaj yaptım. Çantamı yeniden omzuma takıp ayağıma da bez spor ayakkabılarımı giydim ki köy yollarında düşüp kendimi rezil etmeyeyim.

Arabanın yanına vardığımda poğaçalarımdan birini mideye indiren Selim öyle bir yutkundu ki durduğum yerden sesini duyduğuma yemin edebilirdim.

"Senin hiç ayarın yok değil mi Bahar?"

"Görünümümle ilgili bu sefer nasıl bir sorunu var Selim paşamızın acaba?"

"Senin bu yaptığına savaş ilanı derler, biliyorsun değil mi?"

Yüzünde hedefe kilitlenmiş bir ifadeyle üstüme yürüdü ve beni arabanın kapısıyla kendisi arasına her zamanki gibi ustalıkla sıkıştırdı.

"Sen bana yenge derken iyiydi *kurban olduğum*. Baktım ayarların bozulmuş, abuk sabuk konuşmaya devam etme diye azıcık özen gösterdim kendime işte."

Kaşları manidar bir şekilde havaya kalktı ve dudaklarında yarım bir gülümsemeyle tespitini dile getirdi. "Resmen meydan okuyorsun."

"Sen öyle görmek istiyorsan öyle olsun."

"İyi madem, pilavdan dönenin kaşığı kırılsın."

Ben anneanne işkencesine maruz kalıyordum madem, o da tüm gün ciğerci önündeki kedi gibi beni izleyecekti böyle. Allahtan bu konuda karmaşık bir sistemi yoktu. Selim'i kudurtmak için gerekli olan kırmızı bir şeyler giymekti, denklem son derece basitti. Sonuçta hayat müşterekti ve buna işkenceler de dâhildi.

* * *

Uzun araba yolculuğumuzun ardından Kemalpaşa'ya geldiğimizde dağ manzarası beğeniyle etrafıma

bakmama neden oldu. Köyün dar sokaklarından arabayla geçip eski evlerin, ahırların arasından ilerledik. Böyle el değmemiş, tarih kokan yerleri seviyordum. Gerçi burası biraz da gübre kokuyordu ama siz orasını çaktırmayın.

Ben en turist bakışlarımla etrafı incelerken Selim önünden geçtiğimiz diğer evlere göre daha ihtişamlı duran bir konağın önünde arabayı durdurdu. *Vallahi artık şaşırmayacağım dedikçe her gün şaşıracak yeni bir şeyler bulabiliyorum ya pes. Bu ailede hiç mi kimse kötü bir evde oturmuyor? Ben Selim'e onunla uğraşmak için paşa diyorum da hakikaten soyu paşalara dayanıyor olmasın bu adamın? Artık ciddi ciddi şüpheleniyorum.*

"Anneannen burada mı yaşıyor diye soracağım ama saçma bir soru olacak. Köyün en gösterişli evi burası olduğuna göre elbette burada yaşıyor."

Selim büyük bir sakinlikle, zenginliği sindirmiş bir şekilde açıklamaya girişti. "Evet, dedem vefat ettikten sonra çok ısrar ettik bize daha yakın bir eve yerleşsin, koca konakta yalnız kalmasın diye ama dinletemedik. Sen in arabadan da ben arabayı garaja çekeyim. Biraz dar bu yol, kapı da bazen arıza yapıyor. Sen boşuna bekleme yanımda."

Şaka yapıyordu herhalde, anneannesinin karşısına tek başıma çıkacağıma kafamı bahçedeki çim biçme makinesinin içine sokardım daha iyi. Ya da sokmaz, yine Selim'in bir gülüşüne, bakışına aldanıp bir elimde saksı içindeki çiçeğim, diğerinde poğaça tasıyla Selim'in anneannesi Şule Hanım'ın kapısında buluverirdim kendimi. Ama bu Selim'in cazibesini kullanarak her istediğini bana yaptırması haksızlık değildi de neydi? Neticede ben de hormonlarıyla yönetilen zavallı bir hatun kişiy-

dim. *Bu kadar gidilmez ki insanın üstüne. Ne diyeceğim yani ben kadın kapıyı açtığında karşısına geçip?*

Merhaba anneanne ben geldim, hayallerinin gelini!

Şule Hanım günaydın, sabah sabah kapınıza dayandığım için korkmayın lütfen, sapık değilim, torununuzun manitasıyım.

Şule Teyze nasılsın? Ben Bahar, Selim'in sözlüsüyüm inşallah.

Anneannem! Selim'imin atası, anaların bir tanesi! Ver o mübarek elini öpeyim.

Oldu olacak bir de "Size anneanne diyebilir miyim teyze?" deseydim! Nerede gene benim beynim? İyice gizli işsiz oldu yemin ediyorum. Tam çok geç olmadan köy meydanına doğru kaçsam mı acaba derken aniden büyük, ahşap bahçe kapısı açıldı ve mavi gözlü, nur yüzlü bir kadınla karşı karşıya geldim. Beyaz namaz örtüsü, çiçek desenli uzun elbisesi ve gençken kusursuz bir fiziğe sahip olduğunun ispatı gibi duran hâlâ ince olan beliyle Zeynep anne ile Zehra teyzenin annesi olduğu her halinden belli oluyordu. Ben de kulaklarımda çalan ölüm marşını susturmak istercesine yutkundum.

"Hayırdır kızım, birine mi bakmıştın?"

Sesi de canavar gibi değildi ama bu yüzü tatlı, sesi tatlı kadın gerçekten insanlardan dinlediğim anneanne olabilir miydi? Mantıklı bir cümle kurarak kendimi uygun şekilde tanıtmak istedim fakat ağzımı açtığımda sanki konuşmayı unutmuş gibi kadıncağızın yüzüne bakmaya devam ettim. Kesinlikle geri zekâlı olduğumu düşünecekti. Neyse ki ellerimdekilere bakarak gülümsedi ve sağ elime odaklanarak benim yerime o konuştu. "Sen Bahar mısın?"

"Evet, Selim arabayı park ediyordu da bana önden gelmemi söyledi."

Açıklamam karşısında gülümseyerek yana çekildi. "Söylesene kızım, boş yere kapıda kaldın elindekilerle."

Kapıyı ardına dek açarak beni bahçeye buyur etti Şule anneanne. Ben de ne olur ne olmaz diye sağ ayağımla adım atıp besmele çektim. Meyve ağaçlarının arasından geçerek güzel bahçede ilerleyip bizim için hazırlanan masanın yanına ulaştım. Kapıdayken büyük bahçe duvarları yüzünden bu manzarayı görememiştim. Burası gerçekten çok güzel bir bahçeydi. Masanın bulunduğu çardaktaki asmalara hayranlıkla bakarak gülümsedim ve aklımdan geçeni anneanneye karşı da dile getirdim.

"Eviniz çok güzelmiş. Bahçenize bayıldım."

"Hadi canım sen de, şimdiki kızların köy evini sevdiği nerede görülmüş? Ahırdan gelen kokuyu burnun almıyor mu yoksa?"

Sedire oturarak bana da oturmam için yanını işaret etti. Ben de elimdeki yüklerle mümkün olduğunca usturuplu oturmaya çalışıp poğaça tasını kahvaltı masasının kenarına bıraktım.

"Pek iç açıcı bir koku olduğu söylenemez, evet ama şehirde de egzoz kokusu var her yerde. Betonların arasında oksijenden yoksun yaşamaktansa burada dağ havasının yanında ahır kokusunu çekmeye razı olabilirim."

Yine fazla mı açık sözlüyüm ne? Hep derim, dürüstlük ve patavatsızlık arasında çok ince bir çizgi vardır diye...

"Elindeki saksıyı bana getirdin herhalde."

"Evet, küçük bir şey ama Selim de dün akşam haber verince..."

Önceden haber verseydi ne yapacaktım acaba, çelenk mi yaptıracaktım sanki?

"Saksıda çiçek yetiştirmeyi beceremiyorsam, sevmiyorsam ne olur, hiç düşünmedin mi?"

Hediye getirene hiç böyle söylenir mi canım? Beğenmediysen bile nezaketen kabul edersin.

"Ölü çiçekler getirmek yerine canlısını tercih ettim. Yetiştirmeyi bilmiyorsanız da sizin elinizde ölür, sağlık olsun."

O Selim isimli çöl ayısını öyle güzel öldüreceğim ki akşam televizyondaki tüm ana haber bültenleri bizden bahsedecek. Nerede kaldı ya? İnsan sevdiğini kurban eder mi böyle? Biraz daha gelmezse zaten gelmesine gerek kalmayacak. Anneannenin de sinirlerini bozmuş olmalıydım herhalde bu diken üstünde gibi duran halimle ki kadın karşımda gülmeye başladı.

"Ne garip kızsın sen böyle! Gördüm de senin kadar doğrucu Davut bir kız görmedim."

İyi bir şey mi dedi şimdi yoksa kötü bir şey mi? İltifat ettiyse teşekkür edecektim de insan kendisine garip diyene teşekkür ederse gerçekten garip olurdu herhalde. Bu yüzden sessizliğimi korumayı tercih ettim. Zaten konuştukça batırıyordum.

"Birer çay koyayım da içelim hadi, poğaçaları sen mi yaptın?"

"Olur mu öyle şey? Siz oturun, ben koyarım. Evet, bu sabah yaptım. Umarım beğenirsiniz."

Tam ayağa kalkmıştım ki tekrardan konuştu anneanne ve benim yeniden bir çam devirdiğimi düşünmeme neden oldu.

"Yaşlı olabilirim ama kendi çayımı koyamayacak kadar elden ayaktan düşmedim küçük hanım."

Alın bir de buradan yakın! Yaşlılık kompleksi olup hâlâ gençlik iddiasında bulunan bir teyzeye denk geldim demek? Nasıl toparlayacağım şimdi?

"Elbette bundan şüphem yok. Maşallah çok sağlıklı

görünüyorsunuz. Zeynep annenin kime çektiği ortada, ben sadece kendimden büyük insanların bana ikramda bulunmasına alışkın değilim. Rahat edemiyorum, tedirgin oluyorum."

Annemden öğrendiğim taktikler, mahalledeki teyzelerimden bu yaşıma kadar dinlediğim öğütler, iş pratiğe dökülünce anneannenin karşısında bir işe yaramıyormuş demek ki. Ya da benim dürüstlük damarım tuttu çok fena. Kendim olma işini inşallah fazla abartmıyorumdur. Şükür ki anneanne gülümseyerek çayları koymam için eliyle işaret edip izin verdi. Ben titreyen ellerimle çay servis ederken de poğaçalar için teşekkür edip hangi yağı kullanarak yaptığım, iç harcına neler koyduğumla alakalı birkaç soru sordu. Verdiğim cevaplardan tatmin oldu mu yoksa beceriksiz olduğumu mu düşündü, yüzündeki ifadeden anlayamadım.

Sonra konu Selim'le nasıl tanıştığımıza, ailelerimizin arasındaki arkadaşlığa geldi ve ben hikâyeyi en başından dile getirmeyi seçtim. Aslında havaalanı faciasını ailelere anlatmama konusunda kararlıydık ama anneannenin karşısında dilim çözülüverdi. Özet halindeki bilgilendirmem sona erdiğindeyse sağ elimi kavrayarak parmağımdaki yüzüğü incelemeye aldı anneanne. Kısa süreli gergin bekleyişimin ardından çenemden kavrayarak yüzümü sevdi.

"Maşallah, su gibisin. Dupduru, doğal, samimi... Ay parçası gibi yüzün var. Adın gibi kalbin de güzel çıktı çok şükür. İnsanın içi açılıyor sana bakarken, seninle konuşurken. Selim'im tam kendine, bize layık bir gelin seçmiş. Biraz fazla dürüstsün, kalbinden geçen dilinde ama olsun, böylesi daha iyi. Yüreği güzel olanın dilinden zehir dökülmez zaten."

"Teşekkür ederim efendim, ben..."

Sözümü bitirmeme izin vermeden yanağıma şaka yollu bir fiske vurdu bu defa ve kaşlarını çatarak tatlı bir şekilde itiraz etti anneanne. "Kızım, ben öğretmenin miyim yoksa müdürün mü? Saygından siz diyorsun anlıyorum ama anneanne diyeceksin. Benim Zeynep'e bile anne dediğine göre bana anneanne demen çok zor olmaz herhalde, değil mi?"

Görünüşe göre kalbindeki dilinde olan tek insan ben değilmişim. İsteğini yerine getirip tatlılığına hayran kaldığım kadına büyük bir keyifle anneanne dedim. Tam Selim'in geleceği yok, biz kahvaltıya başlayalım derken içeri giren sevgilimin bizi can ciğer kuzu sarması halinde görünce yaşadığı mutlu şaşkınlığı anlatmama gerek yoktur herhalde. Gelemeyişinin sebebini özürleri eşliğinde sıralarken *her şerde bir hayır vardır* sözünün haklılığına bir kere daha ikna oldum. Selim arabayı garaja çektikten sonra kapının önüne geldiğinde köyün ihtiyar heyetinden onu küçüklüğünden beri tanıyan bir amcası görmüş ve ille de bırakmam deyip kahveye götürmüş, bir çay ısmarlamış. Selim oradaki ihtiyarlar tarafından lafa tutulmasaydı biz anneanneyle baş başa kalıp kaynaşamayacaktık. Belki de tüm gün gergin şekilde bakışarak oturup kalacaktık.

Kahvaltının ardından sofrayı toplayıp bulaşıkları yıkadık Selim'le beraber. İşimiz bittiğinde de Selim'i önden dışarı yolladım ve üçümüze Türk kahvesi yaparak çardağa, yanlarına çıktığımda ikisini kısık sesle konuşurken bulmak benim hakkımda konuştuklarını düşünerek meraklanmama neden oldu. Ancak gülerek yanlarına yürüyüp çaktırmadım.

"Soğutmadan kahvelerinizi getireyim dedim."

"Ellerine sağlık Bahar kızım, isteme kahvelerini de içeriz inşallah böyle."

"Âmin!"

Anneannenin imalı duasına benim yerime tüm içtenliğiyle âmin diyen isim Selim oldu. Haliyle onun bu tepkisine güldüm ve sedirdeki yerime geçtim. Anneanneyle ben kahve yaparken ne konuştu, aralarında nasıl bir diyalog geçti bilmiyordum ama gözleri sanki güneşiymişim gibi üzerime çevrildi yine. Aptal âşık gibi gülümseyerek yüzüme bakıp durdu. Anneanne de bunu anlamış olacaktı ki Selim'i sen sıkılmışsındır evde diye kahveye yollayarak, daha doğrusu evden kovarak yine baş başa kalmamızı sağladı. Belki de sınavlarım bitti diye sevinmek için acele etmiştim. Çünkü öyle can alıcı bir soru sordu ki ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Sen keşkek yapmayı biliyorsun, değil mi Bahar?"

Ege bölgesine ait meşhur bir yöresel lezzettir keşkek. İzmir doğumlu bir kızın ismini duymamış olması mümkün değil. Hangi malzemelerle yapıldığını, tadının neye benzediğini biliyorum elbette. Fakat aramızın pek de iyi olduğunu söyleyemezdim. Balık meselesinde olduğu gibi keşkekle de bir türlü yıldızı barışmamış biriydim ben. Herkesin bayılarak yediği, hastası olduğu yemeğin tadını bir türlü sevemedim. Doğal olarak tadını sevmediğim bir şeyin pişirilişi de pek ilgimi çekmedi.

"Aslında hayır. Bizim evde pek pişmez."

"Yoksa annen de mi bilmiyor?"

"Annem biliyor da babam sevmediği için pişirmiyor."

Babayla kızın arasında böyle şeylerin lafı olmazdı tabii. Babam kızının hayatını kurtarmak için masum bir beyaz yalana ortak oluvermişti.

"İyi de Selim çok sever. Evlendiğinizde her canı keşkek çektiğinde annesine ya da bana mı gelecek bu çocuk?"

Bir kere de ortak bir yemeği sevmesek ölür müsün be çöl ayısı? Hoş, yemeğe çıktığımız ilk gün beni balık lokantasına götüren adamdan ne bekliyorum ki?

"Bilmiyorum ama öğretirseniz elimden geldiğince yapmaya çalışırım anneanne. Yani tabii size de zahmet olmazsa."

Ne yazık ki benim isteğim doğrultusunda kolları sıvayarak birlikte mutfağa girdik. Halime gülsem mi ağlasam mı bilmiyordum ama birkaç saat öncesine kadar ödümü koparacak kadar korktuğum kadınla beraber onun mutfağında keşkek yapmayı öğreniyordum resmen.

Ben buğdayları güzelce ayıklayıp yıkadıktan sonra haşlanması için ocağa koyarken o da düdüklü tencereye tavuğu koydu. Mutfaktaki küçük masanın yanındaki sandalyelerden birine yerleşerek bana da oturmam için işaret etti ve iç geçirerek gülümsedi. "Sen benim nereli olduğumu biliyor musun? Zeynep'in babasıyla, rahmetli Selim dedenizle nasıl tanıştığımı?"

"Hayır, siz de mi İzmirlisiniz anneanne?"

"Trabzonluyum kızım ben."

Karadeniz şivesi olmadan mükemmel bir Türkçeyle konuşan kadına şaşkınlık içinde bakarak sordum. "Ama nasıl? Yani..."

"Selim Trabzon'da askerdi. Ben de o zamanlar daha on yedi yaşındaydım. Çarşı iznindeyken beni görmüş, beğenmiş. Benim babam, ağabeylerim çok kıskançtı. Sokağa çıktığımda başımı kaldırıp etrafıma bakmam bile mümkün değildi. Rahmetlinin de farkında değildim.

Bir gün annemle çarşıdan dönerken elimdeki poşetler ağır olduğu için arkada kalmıştım. Bir baktım arkamdan biri geliyor. Korktum haliyle, bir gören duyan olursa evdekilere söylerlerdi. Ağabeylerim kemiklerimi kırardı. Usulca yanaştı ve hiç unutmam, kulağıma doğru fısıldadı o gün. 'Affedersiniz, niyetim sizi rahatsız etmek değil. İzin verirseniz sizinle tanışmak istiyorum,' dedi."

"Siz ne dediniz peki?"

Meraklı tavrım anneanneyi memnun etmiş olacaktı ki daha bir hevesle devam etti anlatmaya. "Hiçbir şey söyleyemedim ki korkudan, başımı önüme eğip koşarak anneme yetiştim. Ama o pes etmedi. Sonraki hafta nasıl yaptıysa çantama gizlice mektup sıkıştırmış, eve gidince gördüm. Niyetinin ciddi olduğunu, ilk gördüğü günden beri beni düşündüğünü ve yüz yüze görüşmek istediğini yazmış. Bir de gören duyan olmasın diye bizim semtten uzakta bir randevu yeri, zamanı yazmış."

Boşuna demiyorlar eskilerin aşk hikâyeleri bir başka oluyor diye. Benim Selim'im de kolumdan tutup yemeğe çıkacağız dedi ancak. Azıcık dedesine çekseydi ne olurdu sanki? Mektubu bırak mesaj bile atmıyor bugünlerde.

"Buluşmaya gittiniz, değil mi?"

"Hiç gider miyim kız tanımadığım adamla? Üstelik biri görse, tanısa rezil olurdum. Bıkmadan üç hafta daha mektup yolladı küçük bir oğlan çocuğuyla, ben hiçbirine cevap vermedim. Sonra bir gün kapı çaldı. Annemler komşuya gitmişti. Babamla ağabeylerim kahvedeydi. Yine çarşı iznine çıkmış. Bu defa gözünü karartıp kapıma kadar gelmiş. Önce su istedi. Kapıya gelmiş askerin isteğini geri çevirmek olmaz diye vermek zorunda kaldım. Yine konuşmayacaktım da öyle bir baktı ki yüzüme, içimde bir şey hop etti. Sanki o su onun boğazından

geçmedi de ılık ılık benim koynuma aktı. Mektubunu elden verdi, reddedemedim. Koskoca adam gözümün önünde çocuk gibi mutlu oldu ben alınca mektubu. Öyle mektuplaşmaya başladık."

"Sonra da istemeye geldi herhalde." Bu sorum üzerine, *Sen öyle san,* der gibi bakarak anlatmaya devam etti.

"Babam benden habersiz bir arkadaşına söz vermiş, onun oğluyla evlendirecek diye beni. Selim bunu bir şekilde benim öğrendiğim gün duymuş. Delirdi, çarşı izni olur olmaz kapıya dayanıp beni babamlardan istedi. Ağabeylerimden, amcamın oğullarından dayak yedi. Beni de hırpaladılar, utanmıyor musun oğlanlarla konuşmaya diye. Ben de umudumu kestim, kaderime razı oldum ama kısmetimde Selim'le evlenmek varmış. Tezkeresini alır almaz gecenin bir yarısı gizlice eve girdi. Beni öylece, üstümde pazen gecelikle, çıplak ayaklarımla kaçırıp İzmir'e getirdi. Ben seni sevdim, o suyu elinden içtiğim gün eşim olarak kabul ettim dedi. Bir daha da bırakmadı. Zaten on sekizime basmama on gün kalmıştı. Bastığım gün nikâh kıyıp telli duvaklı gelin aldı beni. Ailemden, memleketimden ayırıp buraya yerleştirdi. Ama bana yeni bir yuva, memleket verdi. Bir daha arkama dönüp bakmadım. Babamlara da evlendiğimin haberini gönderdik. Kızlarının gelin olduğunu bilsinler istedim. Affetmediler ama Selim de yokluklarını bir gün olsun hissettirmedi. Gül gibi geçinip gittik. O seviyor istiyor diye, tüm Ege yöresine ait yemekleri öğrendim. Keşkeği çok severdi rahmetli. Bu köyde benden lezzetli keşkek yapanı bulamazsın. Anlayacağın, insan sevdiği için her şeyi öğreniyor, her şeye alışıyor kızım."

Ölmüş kocasından hâlâ aşkla bahsedecek kadar çok sevmişti demek onu. Selim'in de benim peşimde koşup

inat ettiği, vazgeçmediği zamanlar geldi gözümün önüne.

"Anlaşılan Selim biraz dedesine çekmiş. Hikâyenizle bizimki arasında bazı ufak ortak noktalar var."

"Bilmez miyim? Her hareketi, gülüşü, öfkesi, şefkati aynı dedesi Selim'in... Seni tanıdıktan sonra anladım ki sevdası da benziyor. Oğlumun o kadar uzun zamandır gözünde fer yoktu ki bu dünyadan göçmeden mutlu olduğunu göremeyeceğim diye korkuyordum. Ama benden dedesinin evlendiğimizde taktığı yüzüğü istemeye geldiğinde canına can katılmıştı sanki. Gözleri ışıl ışıldı. Gece yarısını geçmişti kapıma dayandığında, sabah ezanı okunana dek de anlattı durdu seni. Allah razı olsun senden kızım, adın gibi oğlumun hayatına baharı getirdin. Can suyu oldun Selim'in. Önemli olan bu, diğer her şey hallolur, öğrenilir."

Anneanne öyle güzel konuşmuştu ki kalbim kanatlandı sandım. Hiç utanmadan anneannenin boynuna sarılıp içimin huzurla dolmasına izin verdim. Nemli gözlerimizi kurulayarak keşkek yapımına geri döndüğümüzde aramızda güçlü bir bağ oluştuğunu iliklerime kadar hissettim. Mutfakta uyum içinde çalışarak haşlanmış tavuğu elimizle didik didik edip parçalara ayırdık. Sonra suyuyla beraber haşlanmış buğdayın içine attık. Gösterdiği şekilde buğdayları ezerek yarım saat boyunca karıştırıp pişirdim. Bu sırada Selim de yanımıza döndü. Tüm arsızlığıyla mutfağa dalıp keşkeğe aşkla baktı. Tabağa koyup üzerine tereyağı kızdırdığımda biraz ılınmasını bile beklemeden sıcak sıcak yemeye başladı.

Şimdi siz güçlenen aile bağlarımız, dinlediğim romantik hikâye doğrultusunda keşkek için hayatımda yediğim en lezzetli keşkek olduğunu söyleyeceğimi

hayal etmiş olabilirsiniz. Ama lütfen, bir filmin içinde olsaydık bile bu kadarı aşırı olurdu.

Anneannenin yoğun ısrarları sonucunda, sevmediğimi itiraf edemediğim için ben de bir tabak dolusu keşkek yemek zorunda kaldım. Üstelik çok beğenmiş gibi numara yapıp kadıncağızı iltifatlara bile boğdum. Anlayacağınız, insan sevdiği için çiğ tavuk yer mi bilmiyorum ama ben Selim için hayatım boyunca ağzıma sürmediğim, yutmayı bile beceremediğim keşkekten koca bir tabak yedim. Üstelik hayatımda yediğim en lezzetli şeymiş gibi numara yaptım. Bu fedakârlığımdan sonra kim kimi daha çok seviyor tartışmasına girmeye gerek yok sanırım.

Tuzlu Kahve

Anneanneyle tanışma merasimimin ardından akşama kadar köyde onunla kalıp sohbet ettik ve eski fotoğraf albümlerini inceledik. Siyah beyaz gelin fotoğrafını gördüğümde beğenimi dile getirmekten çekinmedim. Kesinlikle çok güzel bir gelin olmuştu, gelinlik seçimi için onu tebrik etmekten de kendimi alamadım. Selim'in dedesininse ona yakışır karizmaya sahip bir damat olduğunu belirtmeden geçemem. Vedalaşma anımızda kucaklaşırken beni istemeye geldiklerinde onun da orada bulunmasını özellikle istediğimi söyledim ve beni kırmayıp gelmeyi kabul etti anneanne. Eve dönüş yolunda, gelişimdeki ölüm marşının aksine zafer marşları çalınıyordu kulağımda. Hayali gelin tacımın, başımın üstündeki parıltısını bir tek ben mi görüyordum? Kesinlikle egom Everest'in tepesine ulaşmıştı artık.

Sonraki günüyse akşama kadar mutfakta geçirip görücüler için ikramlar hazırladık. Açıkçası bir ara tüm İzmir'in bu mutlu günüme şahitlik etmek için bizim eve geleceğini düşünmedim desem yalan olurdu. Dolaplarda yer kalmayınca Ayşe yengeyle Nazlı da yardıma geldi. Böylece onların fırınını ve ocaklarını da seferber etmiş olduk. Akşamüstü pastaneye gidip hayallerimdeki pasta siparişini verebilmek için babamdan arabanın

anahtarlarını isteyecektim ama o sıkışıklığın arasında Selim arayıp kapının önüne çıkmamı söyleyince dünya durdu her zamanki gibi ve işi gücü bırakıp dediğini yaptım hevesle.

Biliyorum, "İnsan sözleniyor diye bu kadar da mutlu olmaz ki, ne koca meraklısıymışsın Bahar," diyeceksiniz. Haklısınız da, bu defa kendimi savunacak bir sözüm yok. Meraklısıyım kardeşim Selim'in. Mutluyum işte, içimde atlar tepişiyor, kulaklarımda aşk şarkıları çalıyor, burnuma sadece bahçemizdeki güzel çiçeklerin kokusu doluyor. İzmir'in sıcağında mutfakta fırının başında börek, tatlı yapmak bile zor gelmiyor hevesimden. Utanmasam bayılarak izlediğim Hint filmlerindeki karakterler gibi son ses müzik açıp ortalıkta dans edeceğim.

Selim de bahçenin demir kapısına yaslanmış gelişimi izlerken yüzünde benimkinden farksız bir gülümseme olduğunu görüp iyice keyiflendim.

"Hoş geldiniz Bahar Hanım."

"Hoş bulduk Selim Bey, asıl siz hoş geldiniz. Hayırdır, yoksa günleri mi karıştırdınız? Biz sizi ailenizle beraber yarın bekliyorduk."

"Hiç karıştırır mıyım? Aksine saatleri sayıyorum."

Zalimin oğlu yine ne güzel bakıyor be! İçim eriyor sanki. Böyle devam edersek ben düğünü göremeden buharlaşacağım. Eriyorum komşular, yetişin.

"O zaman beni görmeye mi geldin?"

"Aslında bende sana ait bir şey vardı. Onu getirdim. Gelmişken de bahaneyle biraz seni seyrederim dedim."

Ne iyi demişsin öyle. Yüzümdeki şapşal gülümseme iyice genişledi, kapının diğer tarafına ellerimi koyarak yakışıklı yüzünü seyre daldım Selim'in. İçeride yetiştirilmesi gereken bir dünya iş olabilirdi, pastaneye

gitmem de gerekebilirdi evet, ama o bana böyle güzel bakarken aklımı başıma toplamam nasıl beklenebilirdi? Onu izlemeye mola verip konuşmaya niyetim olmadığını anlayınca gülümseyerek sessizliği bozan taraf da Selim oldu.

"Ne getirdiğimi sormayacak mısın? Eskiden daha meraklıydın sen. Huyun suyun mu değişmeye başladı yoksa?"

"Nasılsa göstereceksin diye sıkboğaz etmeyeyim dedim. Ne getirdin?"

Ellerinde de bir şey yok ama cebinde mi acaba? Onunla gelmemi söyleyerek kapıyı açıp elimi tuttu. Sokak boyunca biraz ilerledikten sonra da köşeye park edilmiş halde beni bekleyen Vosvos'umu gösterdi. Hayal görmediğimden emin olana dek birkaç defa gözlerimi kırpıştırdım ve coşkuyla gülmeye, sevincimi dile getirecek bir şeyler söylemeye çalıştım.

"Kızım! İnanmıyorum sana Selim ya, bana kızımı getirmişsin!"

Koşarak yanına gittim ve hayallerimin arabasının, can yoldaşımın kaportasına sarıldım. Farlarını okşayıp hasret giderdim. 1968 model gece mavisi dünya güzeli bir kızdı benim canım arabam. İzmir'e yerleşmeden önce yolculuk sırasında bozulmasından korktuğum için İstanbul'da, içim acıyarak Gonca'nın yanında bırakmıştım. Münasip bir kısmeti çıkınca satmasını da söylemiştim ama nikâh maceramız sırasında hiç alıcı çıktı mı diye akıbetini sormak aklıma gelmemişti.

"Öyle hasretle bahsediyordun ki kızından ben de gitmişken Gonca'dan anahtarlarını istedim. Buraya yolda bozulmadan getirilmesi için bir çekici ayarladım. Merak etme, muayene de ettirdim güvenli bir tamircide, küçük

bir bakıma soktuk. Şimdi turp gibi kızın."

"Aşkım benim ya! Sen var ya gözlerimin gördüğü en mükemmel müstakbel kocasın, biliyorsun değil mi? Seni çok seviyorum!"

Üstüne atlayarak sımsıkı boynuna sarıldım Selim'in. Arabamın benim için ne kadar değerli olduğunu biliyordu ve üşenmeyip ayrılığımıza bir son vermek istemişti. Üstelik öyle ince fikirliydi ki bana sürpriz yapmıştı onca işin gücün arasında. Yanaklarını öpücüğe boğup en sonunda geri çekildiğimde yüzünde çapkın bir sırıtışla belimdeki ellerini çekmeden yakınlığımızın tadını çıkardı Selim.

"Üstüme atlamana sebep olacağını bilseydim daha önce getirirdim. Sevdim bu işi, sonunda ikimiz de kârlı çıktık."

"Selim!"

Şakayla omzuna vurup onu hafifçe ittirmeye çalıştım ama tabii ki yerinden bir santim bile kıpırdamadı. Gerçekten tuhaf bir çifttik biz. Benim mutlu olmak için emektar arabama kavuşmam yeterliydi ve Selim içinse boynuna sarılıp onun deyimiyle üstüne atlamam mutluluğun anlamı olabiliyordu. Anahtarlarımı Selim'in elinden alıp pastanenin yolunu tutarken de bozuk teybimin yerine yenisini aldığını keşfederek açtım ve bağıra bağıra şarkı söyledim. Şarkıda da söylendiği gibi Selim kalbimin mehtabı, güneşi, ruhumun vazgeçilmez bir eşiydi. Bazen şüpheye düşüyor, bizden olacak mı acaba diye merak ediyordum. Bence biz çoktan olmuştuk bile, hem de bal gibi olmuştuk.

* * *

Aynanın karşısında kendimi son kez kontrol ederek

bakışlarımı çevremde dikilen kızlar çetesine çevirdim. Hazal iki küçük çocuğuyla birlikte hazırlanmama yardım etmek için sabahtan beri benimleydi. Nazlı da zaten kuzen kontenjanından iki gündür bizimle birlikte her işe koşturuyordu.

"Ne dersiniz kızlar, olmuş mu?"

Şarap rengi elbisemin dizlerimin altına kadar inen dökümlü eteğini iki elimle tutarak etrafımda döndüm. Belime tam oturduğu için bütün gün karnım çıkmasın diye doğru dürüst bir şey yiyemedim. Kahve servis ederken ayakkabımın topuğuna takılıp sakarlık yapmamak için de önceden ayakkabılarla yürüyerek prova bile yaptım. Yani herhangi bir aksilik yaşanmaması için bir sürü felaket senaryosunu kafamda değerlendirerek kendimce önlem almaya çalıştım. Hazal da ne kadar stresli olduğumu fark ederek endişelerimi gidermek için ellerimden tuttu ve gülümseyerek yanıt verdi.

"Göz kamaştırıcı görünüyorsun. Hem farklı, hem de çok zarifsin her zamanki gibi. Merak etme, çok güzelsin."

Nazlı da yanıma gelip bana sarılarak yatıştırma işine Hazal'ın bıraktığı yerden devam etti.

"Bahar ablacığım hiç merak etme, Selim abi akşam gözlerini senden alamayacak. Gerçekten çok güzel olmuşsun."

Kuaförde geçirdiğim bir saatin işe yaramış olmasına çok sevinmiştim. Kuaförde dalgalı fön çektirdiğim saçlarımı elimle düzelterek makyajımı da kontrol edip söz yüzüklerimizi koyduğum tepsinin yerini Nazlı'ya bir kere daha gösterdim. Ben parmağıma yine Selim'in anneannesinin yüzüğünü takacaktım ama İstanbul'dayken parmağının ölçüsünü öğrenebilmek ve bunu yaparken

de şüphe çekmemek için çarşıda her bulduğum dükkâna sokup karşıma çıkan tüm aslan kafalı, kartal kanatlı ya da kılıç desenli yüzüğü zorla Selim'e taktığımı inkâr etmeyecektim. Adamcağız nasıl delirmeyip beni çarşı ortasında bırakmamıştı gerçekten bilmiyordum. Alyans olduğu her halinden belli olsun diye olabilecek en klasik alyansı onun için aldım ve yüzük meselesini hallettiğimi, merak etmemesi gerektiğini söyledim Selim'e. Ben o dünya güzeli yüzüğü takarken Selim'in tüm dişilere yüzüksüz eliyle bekârlık sinyalleri gönderecek hali yoktu herhalde.

Bahçede hazırladığımız bambu koltuk takımı, masa ve ahşap sandalyelerle ilgilenen Arda'yı yönlendiren annem işini bitirdiğinde pasta siparişimiz de gelmiş ve bozulmaması için buzdolabındaki yerini almıştı. Mutfaktaki küçük masa ve tezgâhın üstü ikramlarla dolmuş, isteme törenimin ardından bahçedeki masa ziyafet masasına çevrilmişti. Babamsa istemeyle söz aynı gün olacağı için biraz huysuzlanmıştı. Takım elbisesinin kravatıyla girdiği savaş da gönülsüz girdiği işi iyice ortaya sermişti. Yardım için yanına gittiğimde kravatını ustalıkla bağlayıp gömleğinin yakasını düzeltince dolan gözleriyle yüzüme baktı ve tarazlı sesiyle buruk bir şekilde aklından geçeni sordu.

"Sen gidince ben ne yapacağım deli kız? Tam hasret bitti artık dizimin dibindesin derken, yeniden alışmışken yapılacak iş miydi bu şimdi? Evimizin bereketi, neşesi olmadan nasıl yaşayacağız biz?"

Boğazıma bir yumru oturduğunu hissedip ağlamamak için derin nefesler aldım. Babam haklıydı çünkü... Peki ben her nazımı çeken, dertlerime ortak olup neşemi paylaşan ebeveynlerim, deli dolu ailem olmadan ne

yapacaktım? Neyse ki annem gelmişti de drama boğulmuş ruhlarımızı içine düştükleri karamsarlıktan bir güzel silkeleyerek çıkarmıştı. Herhalde bizi azarlamasaydı baba kız misafirler gelene kadar karşılıklı ağlaşırdık.

"Deli misiniz siz? İnsanlar gelecek birazdan, üzülecek zamanı mı buldunuz? Sanki kız yarın gidecek kocaya, istemeye geliyorlar daha dur. Şimdi ağlarsan gelin ettiğimizde ağıt yakarsın herhalde Ahmet. Turşusunu kuracak halimiz yok ya! O da evini, yuvasını bilsin artık, kazık kadar oldu. Her şey vaktinde güzel..."

Bence ben kesin evlatlıktım. Yani en azından annemin üvey olma ihtimali üzerine oturup tartışmamız gerektiğini düşünüyordum. Hazal'ın, bahçenin ön kısmında koşturan oğlu Emre misafirlerimizin geldiğini coşkuyla haber verince o ana dek sakinliğini koruyan bedenim tuhaf tepkiler göstermeye başladı. Ellerim titredi ve gelenleri karşılamaya çıkarken bacaklarım bağımsızlığını ilan etti. *İsteme törenimde bayılmam değil mi? Gerçi kalp krizi de geçiriyor olabilirim çünkü sağ tarafım uyuşuyor. Sahi kalp krizi sırasında insanın hangi tarafına ağrı giriyordu? Yok ya, o sol taraftı. Ay yoksa felç mi geçiriyorum Allah korusun? Zira yüzüme yapıştırdığım gülümseme yamuluyormuş gibi hissediyorum.*

Önce Sinan'la Derya'yı gördüm. Arkalarından zorla getirilmiş gibi surat asan Elisa yenge, Selim'in dayısı Doktor Mehmet Amca – adamın mesleği öyle havalı ki elde değil, ondan her bahsedişimde unvanını dile getirmeden duramıyorum – Sevim teyzeyle Selim'in anne ve babası da göründü. En arkada ise anneannenin koluna girmiş, yürümesine yardım eden Selim'im vardı. Siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve gri kravatıyla çok yakışıklı görünüyordu yine. O güzel gülümsemesiyle

öyle bir baktı ki yüzüme sanki kalbim göğüs kafesimin içinde takla attı. Annem kaş göz işareti yapıp dürtmese, beraberlerinde getirdikleri çikolata gondolunu almayı akıl edemeyecektim. Resmen beynim heyecandan bedenimi terk etti. Gerçi onun ilk görevden kaçışı değildi ya neyse. Hızla içeri götürdüğüm çikolatanın ardından yeniden yanlarına döndüğümde Selim elindeki dev çiçek buketini verebilmek için kollarını uzattı bu defa. *Ay ben onları aynı anda almamış mıyım? Gerçi nasıl taşıyayım? Hey maşallah gondol gerçekten gondol olmuş. Çiçek desen az daha zorlasak çelenk olacak. Bunda Faruk babanın parmağı yoksa ben de bir şey bilmiyorum.*

Kocaman sırıtarak orkide ve beyaz lilyumdan oluşan dev buketi elime aldım. Bu sırada benim dünya tatlısı müstakbel sözlüm görünüşümle ilgili birkaç güzel söz fısıldadı bana ama benim kulaklarım iptal vaziyette olduğundan ne söylediğini anlayamadım.

Ay ışığının ve bahçe lambalarımızın aydınlattığı gecede karşılıklı hatır sorma, hava durumundan bahsetme, Nazlı ve Toprak'ın yaklaşan düğünüyle ilgili hazırlıkların durumunu sorma gibi ortamı yumuşatmak için girişilen çeşitli sohbetlerin ardından o meşhur "Kahvelerinizi nasıl içersiniz?" sorusunu sordum. Misafirlerimizin geneli vicdan sahibi insanlar oldukları için tek tek uğraşmamı istemediklerinden tüm kahvelerin sade olması konusunda anlaştık. Sinan abi ise özel sipariş veren tek konuğumuz oldu.

"Benimki tuzlu olmasın da gelin hanım, nasıl yaparsan yap razıyım."

Arkamdan gülüşürlerken benim de aklıma bu ayrıntı düştü. Bunu nasıl akıl edememiştim? Damada tuzlu kahve içirmek âdettendir. Nazlı ve Hazal, hatta ailesi-

nin yanından kaçan Derya bile mutfağa peşimden gelip önceden hazırladığımız fincanların başına geçti ve kahveye tuz koyup koymayacağımı sorup gözlerimin içine baktılar.

"Çok çirkin olmaz mı öyle ya? Yani boğazı yanar. Herkesin içinde yutamazsa rezil olur Selim, kıyamam."

Hakikaten kıyamam. Zaten yeterince stres altındaydı bizimkilerin karşısında, bir de tuzlu kahve işkencesine gerek yok. Fakat herkesten önce Derya isyan etti benim pamuktan yapılma yüreğime, kadifeden hallice vicdanıma.

"Olur mu öyle şey yenge ya! Âdettendir, ağabeyim o tuzlu kahveyi içecek. Bir kere olan bir şey sonuçta, hem ileride çocuklarınıza anlatırsınız."

"Derya haklı Bahar, size de anı olur. Hem ne var yani, bir tuzlu kahve içse ölmez herhalde."

"Allah korusun Hazal ya, öyle ölüm mölüm deme. Olmaz, ben ona kıyamam."

Kınayarak baktı yüzüme Hazal ve acımasızca tespitini dile getirdi. "Sen eskiden böyle değildin be delibaş. İyice koca meraklısı, buldumcuk oldun başımıza. Vaktiyle Arda'nın kahvesine tuzu boca eden sen değil miydin? Şimdi sıra kendi sevgiline gelince kıyamıyorsun."

Zamanında Arda'yı arkadaşımı elimden alıyor diye içten içe pek hazzetmediğim için türlü işkenceler yaptığım ve kahvesine tuzu kendi ellerimle koyduğum doğruydu. Düğünlerine iştirak edemesem de sözlendikleri dönem henüz öğrenci olduğumuz döneme tekabül ettiğinden ben epeyce çektirmiştim Arda'ya. Ama sonuçta sevdiğinin elinden bir tuzlu kahve içti diye ölmedi ya, dünya güzeli arkadaşımla evlendi o da. Bence gayet adaletli bir alışverişti bu ama anlaşılan aynı şeyi arka-

daşlarım da benim için düşünüyordu. Kahve kavanozu elimden alınarak misafirlerin kahvesi pişirilirken beni bir köşeye oturtup hiçbir şeye elimi sürmememi sağladılar. Sonunda bol köpüklü Türk kahveleriyle dolu ilk tepsiyi bahçeye götürüp yaşça büyük olanlara herhangi bir kaza bela yaşanmadan ikram ettim. Mutfağa döndüğümde ellerinde tuzlukla zavallı Selim'in fincanına suikast düzenlerken tartışan çeteyle karşılaştım. Derya çok az tuz koyduklarını, Selim'in tuz tadı bile almayacağını söyledi. Nazlı abartmamaları için uyarırken Hazal da biraz daha eklemelerini söyleyip tuzluğu iyice silkelemeye başladı. Bir taraftan da tuzluğun delikleri tıkanmış diye söylendiler. Sonunda dayanamayıp duruma müdahale etme ihtiyacıyla doldum. Tuzluğu Hazal'dan almak için uzandım ama o, çocuk gibi geri çekilmeye çalıştı. Tuzluğun tabanı onda, üst kapağı bende, kendimize doğru çekiştirirken birden kapak tamamen elimde kaldı ve tuzluktan fazlasıyla büyük bir miktar tuz kahvenin içine döküldü. Birkaç saniye ne yapacağımı bilemeden boş gözlerle fincana baktım. Yenisini pişirmem gerekiyordu fakat zaten çok oyalanmıştık. Kahve vermesem hiç olmazdı. Tam yardım istemek için kızlara bakacaktım ki dışarıdan annem seslenip nerede kaldığımı sordu. Mecburen tuzlu kahveyi içine koydukları tepsiyi kızların elime tutuşturmalarına izin verdim o telaşla. Bahçeye çıkıp tuzlu kahve fincanını kimsenin almasına izin vermeden, Selim dışında herkese kahvelerini ikram ettim. En sonunda titreyen ellerimle karşısına geçtiğimde başına geleceklerden habersiz gülümsüyordu o da bana. Yavaşça eğilip fincanı alışını izledikten sonra fısıldadım. "İçme."

Ne söylediğimi anlamış mıydı bilmiyordum çünkü

kaşlarını çatıp yüzünde anlamsız bir ifadeyle bakışlarını üzerime çevirdi. Köşedeki sandalyeye kucağımda boş tepsiyle oturdum ve kahvesini keyifle yudumlayan anneannenin konuşmasına odaklanmaya çalıştım.

"Efendim sebebi ziyaretimiz malum. Gençler birbirini görmüş, beğenmiş hatta sevmiş. Bize de büyükleri olarak destek olmak düşer. Allah'ın emri, Peygamber Efendimizin kavliyle kızımız Bahar'ı oğlumuz Selim'e istiyoruz."

Babam bakışlarını Selim'le benim aramda gezdirerek derin bir nefes aldı. Bu sırada ben gözlerimi elindeki fincana hamle yapan Selim'den ayıramadım. İçme diye de söyledim o kadar, neyini anlamadı da hâlâ içmeye çalışıyor? Sıkıntıyla bana baksın diye kaş göz işareti yapmaya başladım ama geldiği andan beri gözlerini üzerimden ayıramayan kendisi değilmiş gibi bu defa inadına fincanın içine dikti gözlerini. *Hayır, yani kahvesine tek taş yüzük koymad*ım ya, *ne diye fincanın içine bakıyor?*

"Bir de kızımıza sormak lazım, ne dersin Bahar? Rızan var mı kızım?"

İsmimi duyunca başımı babamdan tarafa çevirip ağzımı açtım ama o sırada tuzlu kahve genzine kaçan Selim'in öksürüğü üzerine yerimden fırlayarak onun yanına gitmek zorunda kaldım. Oturduğu koltuğa doğru eğilip sırtına vururken Sinan abi de sırıtarak bir bardak su getirdi.

"Aşkım, iyi misin? Biraz su iç, yukarı bak Selim."

Suyu içmesini sağlayıp biraz toparlandığında geri çekildim ama o, koluma yapışarak sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Senin gerçekten ayarın yok," diye fısıldadı.

Şimdi de ben mi suçlu oldum? Uyardım o kadar içme diye de o dinlemedi sözümü. Bu sırada herkesin gözü de ikimizin üzerine çevrildi yine. Anneanne gülerek babama döndü. "Sanırım Bahar kızımız ne düşündüğünü belli etti. Rızası olmasa böyle üstüne titrer miydi?"

Herkes bir ağızdan bize bakıp gülmeye başlayınca utançla başımı önüme eğdim. Selim ise az önce can havliyle masaya bıraktığı kahve fincanını yeniden eline aldı. Ben ne yapmaya çalıştığını anlamak isterken de gözlerimin içine bakarak fincanda kalan tuzlu kahveyi tek seferde bitirip boşunu aldığı yere bıraktı. Değil yutamamak yüzünü bile ekşitmedi bu defa. Herkesin duyabileceği bir sesle bana hitaben konuştu. "Kahve için teşekkürler, ellerine sağlık."

"A-afiyet olsun."

Babam tuzlu kahveyi içişinden mi etkilendi Selim'in yoksa gözünün önünde Selim'e göstermek zorunda kaldığım ilgiden mi rahatsız oldu bilmiyorum ama sonunda merasimi daha fazla uzatmadan ondan beklenen cevabı verdi. "Madem öyle, ben de verdim gitti. Allah utandırmasın, mesut etsin."

Rahatlayıp şükreden yakınlarımızın yüzlerindeki gülümsemeler eşliğinde ayağa kalktık. Nazlı elinde yüzüklerin olduğu tepsiyle yanımıza geldi ve Arda da fotoğraflarımızı çekmeye başladı. Anneanne, ailenin en büyüğü olarak yüzüklerimizi takmak için harekete geçti.

"Allah tamamına erdirsin, İnşallah yüzünüz hep böyle gülsün çocuklar. Tebrik ederim," diyerek kocasından kalma kendi yüzüğünü benim parmağıma, Selim'e aldığım alyansı da torununun parmağına taktı ve kurdeleyi kesti. Herkesle kucaklaşıp ellerini öptükten sonra sıra

bize geldiğinde ikimiz de büyük bir iş başarmış gibi gururlandık. Toprak her zamanki gibi müzikten sorumlu kişi olduğu için romantik bir şarkı kulaklarımıza dolduğunda sesin kaynağını merak etmeden güldüm. O güzel, alyanslı elini bana uzatan Selim'in dans teklifini kabul ederek ait olduğum yere, onun kollarının arasına geçtim. Etrafımızda patlayan flaşlar eşliğinde dans ederek gözlerimizi birbirine kenetledik. *Gerçekten sözlendim şimdi değil mi? Evlilik yolunda nihayet resmi bir adım atabildik! Artık sözlü bir kad*ınım.

Haliyle içimdeki mutluluğu Selim'le de paylaştım. "İnanamıyorum ya! Çok değil, iki ay önce sözleneceğimi, üstelik seninle sözleneceğimi söyleselerdi asla inanmazdım."

"Sen onu bir de bana sor."

Demek ki şu hayatta asla büyük konuşmamak gerekiyormuş. Mesela ben zamanında Selim'in yüzüne karşı bin tane hakaret ettim. Peki, sonuç ne oldu? O hakaretler yağdırdığım adama sırılsıklam âşık oldum, şimdi parmağımda yüzüğünü taşıyorum diye zevkten dört köşeyim.

"Biraz zor ve tuzlu oldu ama bu geceyi de atlattık gibi, ne dersin Bahar? Tabii başka işkencen kaldıysa orasını bilemem."

Selim'in yüzündeki halinden memnun ifadeye tezat, sözlerinde ciddi olmadığını bilsem de savunmaya geçtim. "Kahve kızların işiydi bir kere, günahımı alma boşuna. Durduramadım onları. Keşke içmeseydin, bitirmek zorunda da değildin. Sahi, sen nasıl içtin o şeyi?"

"İçtim çünkü sen benim için hazırladın. Hem sen benim için keşkek yiyebiliyorsun da ben niye senin için tuzlu kahve içemiyorum?"

"Onunla bunun ne alakası var?"

Selim saf bir şaşkınlıkla sorduğum soruya tüm bilmişliğiyle yanıt verdi. "Balık restoranında yüzünün aldığı şekli unuttuğumu mu sandın? Keşkeği görünce de aynı tepkiyi verdin."

Anlaşılan aşkımız için yaptığım keşkek fedakârlığını tuzlu kahve macerasıyla eşitlemişti Selim. Valla ne diyeyim? Kim daha çok seviyor tartışmasının bu raundunu şu kahveden sonra tartışmasız o kazandı.

Kavga Zamanı

Denizden çıkıp bikinimin üstüne giydiğim plaj elbisemle ve ıslak saçlarımla sahilde otururken kucağımdaki Ece Naz'ın ısrarla boynumdaki tuzları yalamasına engel olmaya çalıştım ve diğer taraftan da Emre'nin küçük küreğiyle etrafımıza saçtığı kumlardan korunup onun dikkatini daha ilgi çekici bir oyuna çekmeyi amaçladım. Çünkü kız kıza denize girmeye karar verdiğimiz bu güzel günde nedense çocuk bakıcılığı yapma görevi yine bana düşmüştü. Nazlı benden önce evlenebilecek kadar büyüktü ama zoru görünce "Ben ne anlarım çocuk bakmaktan?" deyip işin içinden sıyrılabiliyordu. Kocaya gitmeyi, gelin olmayı biliyordu yalnız. Hazal'a zaten kıyamıyordum. Hayatı iki küçük çocuğun etrafında koşturarak geçiyordu zavallı arkadaşımın, yani birkaç saatini kendisine ayırabilmesi için elbette ona yardımcı olacaktık. Çetemizin yeni ve en genç üyesiyse sevgili görümcem Derya'ydı ve kızcağız anladığım kadarıyla beni kendisine idol seçmek gibi büyük bir yanlışa kapılmıştı. Hâlbuki Selim'le de yılın çifti değildik, kendi halimizde yuvarlanıp gidiyorduk. Benim neyime imrenip sevmişti beni bu kadar görümcem?

İsteme törenimin ardından ne yazık ki tüm aileyi birbirine katan sorular apar topar gündemimize oturu-

verdi. Öncelikle nişanımız ne zaman yapılacaktı? Daha da önemlisi kız tarafına ait bir kutlama olacağı için doğduğum günden beri bugünü hayal eden annemi abartmaması için kim durduracaktı? Kontrolsüzce para harcanacak, düğün ihtişamında bir nişan beni bekliyordu, çok iyi biliyordum. İzmir'deki tüm beş yıldızlı otellerin balo salonlarını incelemeye almıştı zaten hemen. Merak ediyorsanız söyleyeyim, genel olarak herhangi bir konuda fikrimi alma zahmetinde de bulunmamıştı. Nişan için sonunda Nazlı'yla Toprak'ın düğünlerinden sonrasına karar verilmişti. Onlar balayından döner dönmez yine tüm sülale benim nişanım için bir araya gelecek şekilde organizasyon girişiminde bulunuldu. Babamın ortaya attığı bir diğer soru da ilerleyen zamanlarda yaşayacağımız gerginliklerin fragmanı oldu. Düğün tarihimizi ne zamana düşünüyorduk? Nerede yaşayacağımıza ona göre karar verilecekmiş. Babamın kızı bekâr evinden bozma bir apartman dairesinde yaşayamazmış. Bu noktada Selim'in şimdiye dek hiç görmediğim Alsancak'taki evinden bahsedildi ve herkes tarafından hemen elendi, o evden Selim'in en kısa zamanda çıkmasına karar verildi. Faruk baba yeni bir eve geçilip benim zevkime göre döşeneceğini söylediğinde bile tam olarak memnun edemediler babamı. Kızının yaşayacağı evi tadilattan geçirmeden rahat edemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. İnşaatında kullanılan tuğla, çimento ve kolonlarına kadar her şeyi incelemek isteyecekti müstakbel evimin. Fayanslarından yer döşemelerine kadar yeniden döşetmek, hatta duvarlarını kırdırıp odalarıyla oynamak için teşebbüste bulunacaktı. Haliyle konumu hem merkezi hem de iki tarafın da ailelerine yakın bir ev araştırılıp tadilat için erkenden satın alınmasına karar verildi.

Selim'le dedesinden kalma konakta yaşama fantezimiz de dış mihraklar yüzünden suya düştü. Gerçi iki başımıza koskoca konakta yaşayamazdık zaten ve eve yapılacak tadilat aylar sürerdi. Ayrıca bulunduğu muhit açısından güvenlik sorunu yaşayacağımız da aşikârdı. Selim'le bela çekme konusunda yeterince usta değilmişiz gibi bir de gidip belanın ortasına taşınacak kadar gözü kara değildim henüz. Sonuçta ne töre dizisi çeviriyorduk ne de ben hanım ağaydım. Tamam, çocukluğum *Asmalı Konak* seyretmekle geçmiş olabilir ama gerçek hayat hiçbir zaman dizilere benzemezdi. Ne yapacaktık evin etrafında korumalarla, şoförlerle mi gezecektik bir konakta yaşama sevdası uğruna? Ayrıca hatırladığım kadarıyla Seymen Ağa defalarca ölümden dönmüştü. Her sezon bir kere komaya girip hastane önlerinde ağlayarak hayat mı geçerdi?

Konumuza dönecek olursak Gonca'yı kaçak düğün yapmaya sürükleyen ebeveyn baskısından biz de payımıza düşeni alacak gibiydik. Bizi sokacakları hazırlıkları yetiştirebilmemiz için düğünün sonsuzluk kadar uzak bir tarihte yapılması gerekiyordu. Sonsuzluk olmasa bile menopozumdan önce. Benim beyaz atlı prens kılığına girmiş çöl ayım ise ebeveynlerimize gerektiğinde hayır demeyi öğrenmemiz gerektiğini savunup benim bu konuda kimseyi kırmamak için oradan oraya sürüklenmemi zayıflık olarak gördüğünü söyledi. Evet, yanlış duymadınız. Ben gerektiğinde hayır demeyi bilmezsem bu düğün kontrolden çıkarmış. Acaba hiç düşünüyor mu eğer ben huysuz ve her şeye itiraz eden bir gelin olsaydım iki aile arasında nasıl bir kıyamet kopardı?

İki gün sonra Nazlı'nın kına gecesi, üç gün sonra

da düğünü vardı ama benim nişan bohçam bile hazır değildi. Çünkü cümbür cemaat çıkılacak alışverişin düşüncesi mideme ağrılar sokuyordu ve sürekli bir bahane uydurarak alışveriş gününü erteliyordum. Bu kadar kısa sürede nişan için boş mekân bulamayacağını söyleyip erteletmek isteyen annemi bir kaşık suda boğmak isteyen Selim de sabırsızlığını dile getirmesin diye onlar arasında ara buluculuğa soyunmuştum iyice. Resmen herkesin arasında tampon görevi görüyordum. Eylül ayının ilk günleri geride kalmıştı ve nişanın eylül bitmeden yapılması gerekiyordu. Fakat ortada henüz hiçbir şey yoktu. Öyle ki sözde eylül başında işe başlayacaktım ama henüz fabrikanın bile önünden geçememiştim bunca işin arasında.

Selim'le nişan için otel gezmekten fazlasıyla yorulmuştuk. Ben abartısız, müsrifliğe, daha doğrusu görgüsüzlüğe kaçmadan, biz bize, sade bir nişanın hayalini kurdukça annemle bunun savaşını vermekten yorulmuştum. Uzun bir süre otel görmek istemiyordum artık. Ayrıca son günlerde Selim de ortadan kaybolmaya başlamıştı. Galiba ikinci bir Toprak vakasıyla karşı karşıyaydık. Düğün yaklaştıkça telaşından bunalan, alışveriş ve hazırlıklardan kaçan bir damada dönüşeceğini şimdiden belli etmeye başlamıştı Selim. Bir de zamanında beni tavlamak için utanmadan Toprak'ın bu davranışını uzun uzun kınamıştı. *Erkek milleti değil mi işte, hiçbirine güven olmuyor.*

Ece Naz başını boynumdan çekip tükürüklerini saçarak tuhaf sesler çıkarmalı bir oyun icat ettiği sırada ben de boşta kalan elimle hiçbir cevapsız arama ya da mesaj bulunmayan telefonumun boş yere ekran kilidini açıp kapadım. Ancak kızlar abartılı kaş göz işaretleriy-

le arkama bakmamı söylediklerinde tam olarak "Selim niye beni aramıyor" temalı bir isyan başlatacaktım ama bakmama gerek kalmadan geldiğini anladım çünkü tanıdık tıraş losyonu kokusu ondan önce ilerleyip burnuma doldu.

"Hanımlar merhaba, rahatsız etmiyorumdur umarım?"

"Hoş geldin enişte!"

Merak ediyordum, bu çetenin pek asil üyeleri gerçekten benim arkadaşlarım mıydı, yoksa Selim'in hayran grubu mu? Kızların gülen yüzlerine, sıcak karşılamalarına inat Selim'e arkam dönük halde oturmaya, yüzüne bakmamaya devam ettim.

"Hoş bulduk demeyi isterdim ama hayırdır kızlar? Müstakbel nişanlım dönüp yüzüme bile bakmıyor. Bilmeden yine onu üzecek ne yapmış olabilirim sizce?"

Bir de soruyor ya pes. Daha düne kadar günde on defa arayıp mesaj atan adam sanki o değilmiş gibi utanmasa telefonlarıma çıkmamaya başlayacak. Bizim bunları evliliğin ilk senesi dolduktan sonra yaşamaya başlamamız gerekmiyor muydu?

"Sizin öğle vakti sahilde ne işiniz var avukat bey? Kıymetli vaktinizi bizim gibi insanlarla harcama nedeniniz nedir? Sizi ulaşılabilir halde görme şerefini neye borçluyuz?"

"Sizin gibi insanlarla kıymetli vaktimi harcamak derken? Sanırım kastettiğiniz şey sizin gibi güzel, akıllı ve eğlenceli bir kadının yanında ne işim olduğu. Zevkli bir adamım, hepsi bu. Şimdi arkadaşlarınızın başını şişirmeden sizi biraz kaçırmak istiyorum, izin verirseniz."

Aklı sıra alttan alıp şirinlik yaparak gazımı almaya çalışıyor. Ben yer miyim bu numaraları?

"Beni arayıp birlikte vakit geçirmek istediklerini söy-

leyen, davranışlarımı yargılamak yerine nişan alışverişi maceralarımı sabırla dinleyip bana destek olan bu tatlı insanlarla vakit geçirmeyi, canı istediğinde yerli yersiz karşıma çıkıp beni kaçırmayı teklif eden adama tercih ederim, teşekkürler."

Bu da Bihter Ziyagil'in Matmazel'e soktuğu lafı aratmadı uzunluğuyla ya neyse. Fakat Selim üzerinde istediğim etkiyi bırakamadım maalesef. Bakışlarını kızlara çevirip doğrudan onlara hitaben konuştu. "Duydunuz değil mi? Oldukça kibar bir üslupla konuşup izin istedim, tatlı dilimle gönlünü almaya çalıştım. Ama benden günah gitti. Derya, Ece Naz'ı yengenin kucağından al da bir sakatlık çıkmasın canım."

Ne saçmalıyor ki şimdi Selim? İki dakika naz yapayım dedim diye beni aksiyonlara mı gark edecek nedir? Derya sanki yıllardır ağabeyinin ona bu emri vermesini bekliyormuş gibi ikiletmeden Ece Naz'ı kucağımdan çekip aldı. Başımı kızlara çevirip tam olarak neye gülmeye başladıklarını anlamaya çalışırken beni bileğimden kavrayan zorba yârim tarafından zorla ayağa kaldırıldım.

"Ne yapıyorsun Selim, öyle çekilir mi insan?"

"Seni kaçırıyorum."

Öyle fena çekti ki kolumdan, direnirsem canım acır diye çekinip ayak uydurmak zorunda kaldım. "Kaçırıldığımı görebiliyorum herhalde hayatım. Nereye götürüldüğümü anlamaya çalışıyorum sadece."

Ben ne zaman ağız tadıyla kapris yapabileceğim bu adama? Kızgın kumlara ayağım değip yanmasın diye plaj terliklerimi bulup önüme koydu ve elimden tutarak giymemi bekledi. İşte böyle hayatın içinden anlarda beni düşünecek bir şeyler yapıp üstüme titreyince sinirimi kursağımda bırakıyor, içimin yağlarını eritiveriyordu Selim. Sonra kolaysa vır vır edip surat as böyle

yâre. Güneş gözlüğümü ve şapkamı da kızlardan alıp küçük bir çocukmuşum gibi bana taktıktan sonra kaldığı yerden beni peşi sıra yürütmeye devam etti.

"Nereye gidiyoruz, söylemeyecek misin?"

Sahil bitimine bıraktığı arabasının yanına yürüdüğümüzü fark edince durdum hemen.

"Görünce bayılacaksın. Çok güzel bir yere gidiyoruz."

"Bayılmak istemiyorum. Hele ki üstümde plaj kıyafetlerim varken."

"Bahar'ım, güzel sevgilim, balo elbisesi giyecek halin yok ya. Zaten arabayla götüreceğim seni, kimse görmez."

"Selim'im, canım yârim, görmüyor musun? Tuzluyum, kumluyum, hatta salyalıyım! Üstümde bebek salyası var. Zorlama istersen de insan gibi bir şeyler giyeyim bari."

Sözlerim üzerine bir adım geri çekildi ve üstümü inceleyerek isyanıma hak verdi. Sanırım onu en çok etkileyen kısım Ece Naz'ın üstümdeki salyalarından bahsetmem oldu.

"Tamam canım, eve gidip duş almana ve temiz giysiler giymene izin veriyorum. On beş dakikan var."

"Allah razı olsun. Valla ne zaman hazır olursam o zaman gelirim. O kadar acildi madem götüreceğin yer, önceden haber etseydin. Beni ilgilendirmez."

Gelmeden önce arayıp haber verdi, seni bir yere götüreceğim dedi de ben mi hazırlanmadım? Utanmadan on beş dakika süre veriyor bir de.

"İşte biz böyle habersiz girişimlere sürpriz diyoruz zaten Bahar. Bekletirsen size gelirim, baştan uyarıyorum."

"İstersen gel, babamla oturup tavla oynarsınız üç beş el."

"Aşağıdan geleceğimi kim söyledi ki? Ayrıca babanla annenin bugün evde olmadıklarını biliyorum. Urla'daki bir aile dostunuza misafirliğe gitmişler. Bu durumda doğrudan senin yanına, yukarı çıkmayı düşünüyorum. Daha önce odana hiç tırmanmamışım gibi konuşmayalım istersen. On dört dakikan kaldı."

Ama bu haksızlıktı. Zaten Selim'in hiçbir tehdidini ciddiye almama lüksüm yoktu çünkü kestiremiyordum, sağı solu belli olmuyordu. Onda da vardı delilik. Bu sebeple hayatımın en hızlı duşunu alabilmek için tartışmayı uzatmadan doğrudan evin yolunu tutmak durumunda kaldım.

* * *

Selim'in arabasında gizemli bir yolculuğa çıkışımızın üzerinden hatırı sayılır bir zaman geçtikten sonra ilerlediğimiz otobanın bizi nereye götüreceğini merak ederek huysuzca, "Daha çok var mı?" diye sordum.

"Kaç gündür doğru dürüst görüşmüyoruz. Bu kadar çabuk mu sıkıldın benden? Hiç özlememişsin bakıyorum da..."

"Vay... Sen görüşemediğimizin farkındasın yani? Hazır konusu açılmışken sorayım, sen ne ayaksın Selim ya? Son zamanlarda böyle bir karabatak haller, ortadan kaybolmalar, sonra bir sürpriz aşkıyla ortaya çıkıp dikkatimi dağıtmaya çalışmalar..."

Selim, kaşlarını çatarak gözlerini yoldan ayırmadan, sorduğum soruları küçümseyen bir yüz ifadesiyle cevap verdi.

"Sana da hakikaten yaranılmıyor. Bir romantik jest

yapayım dedim bin tane laf yedim. Romantik olsam ayrı dert olmasam ayrı..."

Ay yesinler, zannedersiniz Romeo oldu paşa da ben bilemiyorum kıymetini.

"Bırak Allah aşkına, yeme beni. Normal ol, ben başka bir şey istemiyorum."

"Normal mi? Ben normal bir adam olsam burada, senin yanında ne işim var benim ya?"

"Edepsizsin, terbiyesiz ve saygısızsın şu an. Normalden de vazgeçtim, bir parça insan ol yeter."

Lisede sınıfta konuşan, yaramazlık yapan öğrencilere kızan edebiyat öğretmenimiz gibi elimle o bir parçanın miktarını göstererek Selim'i azarladığımı fark edince sözünde haklı olduğunu da kabullenmek durumunda kaldım. Haliyle toparlanarak omuz silktim.

"Aman tamam. Normal olsan sıkıcı olurdun zaten. Ben normal adamla yapamam. Kendim de deliyim. Oh sefam olsun. Deli meli, buldum ya kocayı sen ona bak. İyisini kötüsünü bilmem de Allah gönlüme göre verdi, orası kesin."

Ondan çok kendi kendime konuşan bu halim karşısında gülerek elini uzatıp yanağımdan makas aldı Selim.

"Bak o konuda haklısın işte. Ben o deli damarına vurulduğum için seviyorum seni. Bakma son günlerde gözükmediğime ortada, kasım ayında sınav var ya, ona çalışıyorum. Bazı davalarımı devrediyorum. Çalışıyorum anlayacağın. Zaten ailelerimiz de sağ olsunlar, bir rahat bırakmadıkları için her buluşmanın konusu düğün hazırlıkları oluyor. Ne baş başa kalabiliyoruz ne de geçen vakitten tat alabiliyoruz."

"Ben böyle olacağını sana söylemiştim sen evlenme

teklif etmeden önce. Bir süre idare etmek zorundayız herkesi."

"Şikâyet etmiyorum ben de. Vuslata varan yolda çekeceksem çileyi razıyım."

Fakat ne abarttı ya. Alt tarafı nerede oturacağını, nasıl yaşayacağını, nerede evleneceğini, balayına nereye gitmesi gerektiğini söyleyen yaklaşık on kadar insanla uğraşıyor. Bir de sülalelerin kalabalık olduğunu, ne bileyim mesela aşiret olduğumuzu hayal etsenize. En azından kiminle evleneceğimize karışan yok. Bence bugünümüze şükür... Yalnız ayaküstü yine bardağa dolu tarafından bakmanın kitabını yazdım burada.

Baktım Selim arabayı Çiçekli Köy yoluna sokuyor, kendi kendime, "Zorla getirildiğim yer piknik miydi yani?" dedim. Zaten ormanın, denizin dibinden geliyorduk. Piknik için niye o kadar kilometre yol geldik? Çiçekle takı alsın, yerli yersiz yemeğe çıkarsın bir de tam olsun. Aldatan sevgili profilini güzelce tamamlamış olurdu böylece.

"Hayır olsun, bizim oralarda çimene ağaca kıran mı girdi? Niye buraya geldik ki şimdi Selim?"

"*Bebeğim*, sen böyle her şeyi soracak mısın?"

Bizim ilişkimiz ne ara birbirimize modası geçmiş sosyal medya esprileri yapacak seviyeye gelmişti böyle? Nasıl böyle yüz göz olmuştuk? Yine de boşluğuma geldi ve bastım kahkahayı. Bir de üstüne radyonun sesini açıp o berbat sesiyle şarkı söylemeye başlamasın mı? Keşke başlamasaydı. Nota bilgisi, müzik kulağı ne durumda bilmiyordum fakat makamı sıfır olduğu kesindi. Kalıbına bakan içinden bir Pavorotti çıkacak sanırdı ancak Selim'in de başarısız olduğu alan buydu işte. Fakat bu durumun fazlasıyla farkında olup kendisiyle alay

edişi, yüzümü güldürmek için yaptığı saçma dans figürleri yine onu günün yıldızı yapmış, sonunda amacına ulaşmıştı. Bir noktadan sonra gerdan kırıp oturduğum yerden ritim tutarak ben de bu gösteriye katıldım. Öyle ki gideceğimiz yere vardığımızı bile arabayı durdurduğunda kahkahalarımın arasında zor fark edebildim.

Arabadan indiğimde benden hızlı davranarak önüme geçti ve talimatta bulundu. "Gözlerini kapatır mısın? Sana göstermek istediğim bir şey var."

Evlilik teklifi de etti çoktan ama bu romantik aksiyonun amacı ne ola ki şimdi? Neyse canım, içinden geldi madem fazla romantizm göz çıkarmaz diyerek gözümü yarı yarıya kapadım ve Selim gözlerimi bağlamak için hamle yapınca itiraz ederek geri açtım. "Sen benim fularımı ne ara alıp el koydun?"

"Aldım işte bir ara, hem sen hani kapamıştın gözünü? Benimki de laf, çaktırmadan baktın yine değil mi?"

Mekânın uzun giriş yolunu elimden tutarak yürüttü bana ve sonra açıklığa geldiğimizi söyleyerek ellerimi bırakıp gözlerimi açmam için izin verdi. Düğümünü çözdüğüm fular boynuma düştüğü an gördüğüm manzara iç geçirerek etrafıma bakmama neden oldu. Çok güzel ve büyük bir restoranın bahçesinde buldum kendimi. Mükemmel bir peyzaja ve orman manzarasına sahip, garip şekilde el değmemiş, bakir kalmış bir yanı olduğunu hissettim. Onlarca yıldır orada olduğu belli olan ağaçların gölgesinden yararlanılarak hiçbirine zarar verilmeden yerleştirilen masalar doğal bir gölgelikle korunmuş vaziyetteydiler. Etraftaki güllerin, ortanca ve yaseminlerin esen hafif rüzgârla beraber kokuları burnuma doldu. Ortaya yerleştirilmiş mermer süs havuzundan yayılan su sesine, çevresindeki kuğulara ba-

karak buranın masallarda anlatılan saray bahçelerine benzediğini düşündüm. Tam ağzımı açıp konuşacaktım ki Selim gözlerimin önünde ayakkabılarını çıkardı ve çimlere çıplak ayaklarıyla basıp gülümsedi. "Ne duruyorsun? Sen de çıkarsana."

Düşünmeden söylediği şeyi yaptım ve sandaletlerimi çıkardım. Bu sırada bizim için hazırlatılmış olan masayı da gördüm. Masanın üstündeki minik vazoda yeni toplandığı belli olan kır çiçekleri vardı. Yakınında duran mangala da bakacak olursak Selim'in bana ziyafet vermeyi planladığını anlayabildim. Bizim için hasır bir piknik sepeti ve kareli örtü bile düşünülmüştü.

"Söyleyecek bir şey bulamıyorum şu an. Tek kelimeyle bayıldım."

Büyülenmiş görüntüm karşısında keyifle gülümseyerek konuştu Selim. "Bayılacağını söylemiştim. Seni tanıyorum."

"Bence benim yerimde kim olsa bayılırdı."

Masamıza yerleştikten sonra restoranın sahibi yanımıza gelip bizimle tokalaştı ve Selim bizi tanıştırdı. Kendisi Selim'in liseden arkadaşıymış. Kısa süreli bir sohbetin ardından bizi tekrar baş başa bıraktı ve Selim de kolları sıvayıp mangalı tutuşturdu. Geliş saatimizden mi gününden mi bilmiyorum ama etrafta bizden başka kimse olmayınca daha da hoşuma gitti burası. Karnımızı doyurduğumuz sırada da Selim nişan için burayı nasıl bulduğumu sordu. Bu kadar kısa sürede otellerin balo salonlarında yer bulamamamız bir yana, böyle huzurlu, doğal güzellikte bir yeri bin defa tercih edeceğimi bildiği için aklına gelmiş. Bana da gösterebilmek için bugünü ayarlamış. Mangal ateşinde pişmiş bol köpüklü Türk kahvelerimizi içerken nişanı burada yapsak nasıl

olur diye hayal kurmaya başladık. Selim'in arkadaşı da isteğimize uygun şekilde masaların süslenebileceğini, burayı kır düğünü için uygun bir hale getirebileceklerini söyledi. Normalde düğün için kiralamıyorlarmış kimseye ancak Selim'in onda hatırı büyükmüş. Anlayacağınız, *Mekân sizin, dilediğiniz gibi kullanabilirsiniz yenge, elimizden gelenin en iyisini yaparız,* dedi adam. Ne yalan söyleyeyim ben de bir an düşünmeden balıklama atlayıverdim bu fikre. Ruhsuz bir otel yerine doğayla iç içe, cennetten bir köşede nişanlanmayı tercih ederim.

Hemen içimdeki düğün organizatörü serbest kaldı. Mahalleden servisler kaldırarak misafirlerimizin ulaşım sorununu çözebileceğimizi, özel aracı olanlarla da zaten uzun bir konvoy oluşturarak kolayca Çiçekli Köy'e ulaşabileceğimizi söyledim Selim'e. Şehir merkezine en fazla yarım saat uzaktaydık nasılsa. Masaların düzenlemesi, kullanılacak çiçekler, yemek menüsü hakkında kısa sürede öyle heyecanla konuşmaya başladım ki yaklaşık on beş dakika içinde hemen hemen her şeyi planlamıştım bile.

Sonunda eve dönme vakti geldiğinde tam toparlanmış, yola çıkmaya hazır haldeydik ki Selim'in telefonu çaldı ve o beni çok rahatsız eden bir şey yaparak rahatça konuşabilmek için duyma mesafemin dışına giderek yanımdan uzaklaştı. *Muhtemelen, "Ne varmış canım bunda? Belki işle alakalıdır, senin başını şişirmemek için gitmiştir," diyeceksiniz ancak özel görüşme için benden bilmem kaç metre uzağa gitmesini gerektirecek ne gizli işi olacak ki bu adamın? En son hatırladığım kadarıyla MİT için çalışmıyordu sonuçta.*

Konuşması bitip geri döndüğünde benim şüphe dolu bakışlarım altında arabayı çalıştırdı ve yola koyulduk.

Fakat haliyle suratım düştü, yüzüm asıldı. *Sen ne işler çeviriyorsun böyle?* diye sorup kavga çıkarmamak için kendimi tutacağım diye kasılmaktan boynum tutuldu resmen. Selim de sonunda bende bir haller olduğunu anlayarak, "Bir şey mi oldu *yine*?" diye sordu.

"*Yine* derken? Yok bir şey." Sesimde gizleyemediğim bir aksilik vardı ve Selim de bunu fark ederek benimkini bastıran bir aksilikle konuştu.

"Sen bu ses tonuyla bu şekilde cevap veriyorsan kesin var bir şey. Neye bozuldun, hadi söyle. Atma içine ki zaten seni biliyorum. Şişersin, sessiz kalamayıp söylersin eninde sonunda."

"Doğru, ben sessiz kalamıyorum. İçim dışım bir benim. Öyle gizlim saklım yok. Yalan da söylemeyi beceremiyorum sana. Böyle düşününce de aslında ne kadar farklı yönümüz varmış diyorum istemsizce."

Ani çıkışım üzerine kaşlarını çattı. "Çok merak ediyorum, bu sefer ne yaptım da asfalyalarını attırdım? Yüzünü güldürmek için o kadar çabaladığım gün bari kavga çıkarma."

Vay anam vay... Ben neymişim böyle?

"Ben mi kavga çıkarıyorum hep yani? Bir suratıma karşı geçimsizsin demen eksikti, o da oldu. Çok güzel."

"Evet, sen çıkarıyorsun. Ben seni mutlu etmek için çabaladıkça şikâyet edecek bir şeyler buluyorsun. Şu an tamamen suçsuzum."

Zeytinyağı gibi üste çıkmak nedir ve nasıl yapılır sorularının cevabıyla karşı karşıyayım. Gerçekten çok güzel...

"Ah canım, kıyamam. Ne çektin be Selim. Kaprisim ayrı dert, kavgacılığım, nankörlüğüm... Sen de en ufak bir kavgada döküyorsun tüm içinde biriken pislikleri ortaya. Güzel oluyor böyle."

Sözlerim üzerine tamamen sinirlendi Selim ve ona boş yere kapris yaptığıma olan inancı yükseldi. "Regl mi olun ne oldun anlamıyorum ki. Çattık resmen. Deli damarına basmak için ben hiçbir şey yapmadım çünkü. Şu an yaptığın şeyin tek bir adı var, o da kusura bakma ama şımarıklık."

Pes, vallahi pes... O içinden geldiği gibi sinsi işlerin peşine düşsün sonra ben şımarık olayım.

"Sen benden dert yanıp konuyu değiştireceğine açık açık söyler misin? Kim aradı seni az önce? Utanmasan vilayet değiştirecektin ne konuştuğunu duymamam için. Pasaportunu da alsaydın yanına. Giderdin sınır kapısına kadar. Yunanistan'a geçseydin."

"Yok artık ya, kıskançlık krizine girdin de ondan mı bu kadar lafı yedim ben durduk yere?"

Sesindeki şaşkınlık ve ufak çaplı rahatlama ancak diğer yandan dinmeyen kızgınlığı iyice delirtti beni. "Saçma sapan konuşma Selim. Bana daha nikâhı kıyamamışken aldatma telaşına girecek halin yok herhalde. Sen daha benimle baş edemiyorsun. Ama aldatan erkek tiplemesine girdiğini görecek kadar kafam çalışıyor çok şükür. Bu da demek oluyor ki senin benden sakladığın bir şeyler var. Bir haltlar karıştırıyorsun. Hissediyorum, anlıyorum. Bir sinsilik çöktü üstüne bugünlerde. Yalanı bırak da anlat hadi. Kimdi arayan?"

Arabayı yol kenarına çekerek emniyet kemerini çıkardı ve benden tarafa dönerek bağırdı. "İş diyorum iş, müvekkilimdi arayan! İstersen her dava dosyasını birlikte konuşalım, hatta tüm müvekkillerimle tanıştırayım seni! İster misin?"

Resmen konuyu saptırmaya çalışıyordu. "Bu kadar sinirlenmeni, bana bağırmanı gerektirecek bir durum

olduğunu sanmıyorum. Açıkça soruyorum Selim, başını derde sokacak bir şeyleri mi kovalıyorsun sen yine? Bak sen tehdit almaya, şantajlarla uğraşmaya, diken üstünde yaşamaya alışkın olabilirsin ama ben değilim. Parayla tutulmuş ızbandut gibi adamların kapımda beklemesini, gittiğim her yerde beni izlemesini de istemiyorum. Bilmem asıl derdimi yeterince anlatabildim mi?"

Açık sözlülüğüm onu iyice rahatsız etti ve hırçın tavrını sürdürdü. "Ben seni tehlikeye atacak bir şey zaten yapmam ama senin de işime saygı duymayı öğrenmen gerek. Ben attığım her adımı sana rapor edemem Bahar. Ne istiyorsun sen? Tüm gün dizinin dibinde oturmamı mı?"

Bu sözlerin Türkçe açıklaması, *Sen istediğin kadar kendini parala, surat as, ben burnumun dikine gideceğim,* demek oluyordu.

"Evlilik arifesindeyken beladan uzak durmanı istedim diye mi şimdi bir kamyon lafı ben yiyorum yani? Hayır, başını derde soktuğun yetmiyormuş gibi bir de gözümün içine bakarak yalan söylüyorsun. Kim bilir yine kimlere bulaştın! Anlatmıyorsun da, neyin içinde olduğumuzu bile bilmiyorum senin yüzünden."

"Ne yapmamı istiyorsun peki? Bir yanlış gördüğüm zaman kafamı mı çevireyim? Bana dokunmayan yılan bin yaşasın mı diyeyim?"

Belki de mantıklı olan kavga büyümesin diye susmaktı ama haklıyken haksız duruma düşmek, korkularımın küçümsendiğini görmek sinirlerimi bozdu.

"Kahraman değilsin sen, insanüstü güçlerin olmadığını bir kabul et artık! Evlenmek, aile kurmak üzere bir adam olduğunu anla. Ona göre bir yaşam tarzı benim-

se kendine. Bir an evvel evlenmek için ısrar edeceğine kendi hayatını ona göre organize et mesela. Çok yakında her akşam vaktinde gitmen gereken bir evin, seni o evde bekleyen bir karın olacak. Beni her akşam gözü yaşlı, elinde telefon, pencere önünde seni beklemeye mi layık görüyorsun sen? Kusura bakma ama ben bunu kabul etmiyorum."

"Nereye getiriyorsun yani lafı?" Bakışlarındaki hırçınlığın beni susturmasını mı bekledi bana böyle bakarken bilmiyordum ama etkilenmediğimi açıkça söyleyebilirdim.

"Kurtardığın hiçbir can, arkadaşının kardeşini geri getirmeyecek diyorum sana açıkça. Kendini bağışlamayı, önüne bakmayı öğrenmezsen vicdanını temizlemeye çalışırken kendini de seni seven herkesi de yıpratacaksın. Bir gün biri senin canına kast edene kadar bunun sonu yok. Kusura bakma ama ben de susup oturarak o günü bekleyecek değilim."

Gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmadan emniyet kemerini çıkardı. Arabanın kapısını açıp bir adımını dışarı attı ve anladım ki duydukları hoşuna gitmediği, işine gelmediği için kaçmayı seçecekti.

"Nereye kaçıyorsun Selim? Burada ciddi bir sorundan bahsederken yetişkin gibi davranacağına çocuk gibi gidecek misin?"

"Direksiyona geç Bahar, bu yolları biliyorsun. Yirmi dakika sonra evde olacaksın zaten."

Sözlerini bitirir bitirmez arabadan indi ve gücünü denercesine kapıyı çarptı. Onun koltuğuna geçtiğimde camı açarak ben de arkasından bağırdım.

"Sen ne yapacaksın? Şu hareketinin mantıklı bir açıklaması var mı?"

Kızgın, soğuk tavrını sürdürerek verdi cevabını. "Bu konuşmayı burada bitirsek iyi olacak. İkimiz de sakinleşince devam ederiz. Beni merak etme, ben bulurum yolumu."

İyi, *kaçsın bakalım. Duymak istemediği şeyleri her dile getirişimde verecek cevap bulamayınca gitsin böyle yanımdan. Ne hali varsa görsün. Böyle oyuncağı elinden alınmak istenen bir çocuk gibi küsecekse istediği kadar küsebilir. Ya kendisine çekidüzen verir ya da düzelene kadar o aceleye getirmeye çalıştığı düğünü ancak rüyasında* görür.

Felekten Bir Gece

Selim'in arabasını kendi evimin önüne park ettiğimde sinirden titreyen ellerimle içeriye zor girdim ve teselliyi uzun zaman sonra yine eski dostum, sadık yoldaşım çikolata kavanozunda buldum. O beni anlayıp mutlu ediyordu, üstelik hiç kavga etmiyorduk. En azından kavanozun dibini görene kadar oldukça seviyeli bir ilişki sürdürüyorduk.

Biraz sonra annem arayıp geceyi Bornova'daki evde geçireceklerini söyledi. Her ne kadar Selim'e kızgın, kırgın hatta küskün olsam da kendi kendime çikolata kavanozunu kaşıklayarak koltukta uzanırken evimin zili çaldığında, *Acaba pişman oldu da Selim mi geldi?* diye düşünerek kapıyı saçma bir heyecanla açtım. Fakat kapımda gördüğüm kişi Selim değil Nazlı oldu. Benimkinden farksız, üzgün ve bir o kadar da kızgın yüz ifadesiyle içeri girip saniyesinde söylenmeye başladı.

"Ömrümü bir sığıra verecek ne günah işlemiş olabilirim gerçekten anlamıyorum! Sonuçta tanıştığımızda günahsız, masum bir çocuktum. Ama adam o günden beri hayatımı karartmakla uğraşıyor! Genç yaşımda çürüttüler beni Bahar abla ya!"

Tüm bıkkınlığımı yansıtan bir ses tonuyla Nazlı'ya neler olduğunu sormadan önce kendimi koltuğa attım

ve ayaklarımı uzatarak yarım ağızla sordum. "Yine ne yaptı seninki?"

"İnsan gibi dedim tatlı dille, özeniyorum diye. Yarın akşam kına gecesi var tamam da niye bu gece kız arkadaşlarımla, sizinle bekârlığa veda partisi veremiyorum ben? O iki gün önce meyhaneye gidip çilingir sofrası kurdurttu ama! Benim neyim eksik ondan?"

Kasap et derdinde koyun can derdinde. İnsanların ne dertleri var ya Rabbim!

"Birkaç kilo eksiğin olduğu ortada, kilo al kızım. Zafiyet geçireceksin ya da rüzgârda uçacaksın diye korkuyorum."

Nazlı, "Beni ciddiye alır mısın?" diye bana ufak bir sitem ettikten sonra salonumun ortasında volta atarak söylenmeye devam etti. Ben de isyanının arasında olup biteni tam olarak anlayabilmek ve baş ağrıtan dırdırını sonlandırmak adına duruma müdahale etmek zorunda kaldım.

"Anlamadığım şey şu; sana bekârlığa veda partisi yapamazsın mı dedi Toprak da böyle delirdin?"

"'Ne gerek var Nazlı? Amerikan filmi çevirmiyoruz burada,' dedi hayvanat bahçesi kaçkını!"

"Yalnız seviye şu an ilkokula kadar geriledi. Çocuğun arkasından ettiğin hakaretlere bak. Ayıp etmiş Toprak ama seninkinin ilk vukuatı değil ki be kuzum. Aklına gelen dilinde, hep patavatsızdı."

Çocuk sorumsuzdu ama daha büyüme çağındaki adamla aceleyle evlenirse olacağı da buydu. Ne bekliyordu ki? Gereken olgunluğa önümüzdeki beş yıl erişemeyecekti Toprak. Nazlı büyütecekti artık onu. Hoş benimki de gereken olgunluğa erişememişti ya. Kavganın ortasında çocuk gibi küsüp gittiğine göre. Belki de

hiçbir zaman erkeklerin erişemeyeceği bir olgunluk seviyesinden bahsediyorduk.

"Demek ki ben katlanamıyorum artık Toprak'ın bu hallerine ki ondan şimdi sorun oldu benim için. Ne var yani evlerden birini ayarlasaydık da kız kıza eğlenseydik? Yaşlıların yanında rahat edemediğimi biliyor! Kına gecesi aileleri memnun etmek için düzenlenir. Bekârlığa veda partisi de gençler arasında olur. Daha bunun ayrımına varıp saygı duyamıyor geri zekâlı."

Ne diyebilirdim ki, kendince haklıydı kızcağız. Ancak kendisini daha fazla gaza getirmek istemediğim için susma hakkımı kullanmayı tercih ettim. Zaten verandaya açılan kapı da tam Nazlı yorum yapmam için yüzüme bakarken tıklatıldı. Ayağa kalkarak yüzünü cama dayamış, içeriye alınmayı bekleyen Hazal için kapıyı açtım. Ancak yalnız olduğunu görünce şaşkınlıkla bebekleri aradı gözlerim.

"Hazal'ım, seninkiler nerede? Ne yaptın çocuklara?"

"Kunduz suratlı babalarına bıraktım!"

"Kunduz deme kız kocana, iki çocuğunun babası sonuçta, ayıptır."

Onun da ayarı kaçmıştı anlaşılan, yanımdaki diğer koltuğa çöküp çikolata kavanozuma el koymasından belliydi.

"Size ne oldu, yüzyılın ideal çifti?"

Soru Nazlı'dan gelmişti ve ben de iç sesimle verdim cevabı. *Nazara geldiler herhalde onlar da.*

"Kırk yılda bir işten eve erken geldi. İnsan gibi rica ettim Emre'nin yemeğini yedir, ben de Ece Naz'ı yıkayayım, sonra kızı uyutuver diye. Beyefendi yorgunmuş. Zaten sürekli işteymiş, erken geldiği gün de çocuklarla mı uğraşacakmış!"

Hazal da haklıydı şimdi, bu kız bütün gün evde tam zamanlı bakıcılık ve hizmetçilik yapıyor ve bir gün bile izin kullanamıyordu. Arda yardım etse ölür müydü karısına?

"Sen de çocukları başına atıp bana geldin herhalde? İyi yapmışsın," diyerek arkadaşıma arka çıktım. Ama o, *Dur, daha bitmedi,* der gibi baktı yüzüme ve söylenmeye devam etti.

"O kadarla kalsa yine iyi, öyle deyince kendim uğraştım çocuklarla, sonra tansiyonum düştü herhalde, bir fena oldum. Ne dedi tahmin edin! Yoksa yine mi hamileymişim, ne oluyormuş bana!"

Gaza getirmeme politikası buraya kadardı. Zaten tüm erkek cinsine savaş açmış durumdaydım. Nazlı'yla aynı anda tepki gösterip saydırmaya başladık Arda'ya. Haliyle Hazal da iyice öfkelendi.

"Ben çünkü o iki çocuğu o olmadan yaptım, mitoz bölündüm. Yaparken iyiydi ama. Emre küçük, ona bir kardeş yapalım da beraber büyüsünler deyip başımın etini yiyen yine kendisiydi. Tek başıma hamile kalmışım gibi utanmıyor böyle söylemeye! Demek bugün hamile olduğumu öğrensek üzülecek terbiyesiz."

Madem bu sohbet bütün akşam sürecek gibi, bir çay suyu koymanın vakti geldi, diye düşündüm. Sessizce ayağa kalktım ama yine de Hazal'ın radarından kaçamadım.

"Sahi, sana ne oldu da çikolata kavanozuna sarıldın? Çöl ayınla kavga mı ettiniz?"

"Hiç anlatamayacağım şu an Hazal, susma ve sizi dinleme hakkımı kullanabilir miyim?"

"Öyle bir hakkın yok canım."

Nazlı da yüzüme beklentiyle bakıp kolumdan tutarak beni yanına oturttu. "Bahar ablanın konuşmak iste-

mediği an olarak tarihe geçirmeliyiz bugünü. O kadar mı kötü?"

Soruyla beraber dudaklarım büküldü, omuzlarım çöktü ve dökülüverdim. "Her şey çok güzeldi. Nişanı yapacağımız yeri kararlaştırdık. Piknik yaptık, sohbet ettik. Çok tatlıydı Selim bugün ama zaten içten içe şüpheleniyordum ben son zamanlarda ortada yok diye ondan. Haklıymışım şüphelerimde, yine başını bir derde sokmuş. Bir de inkâr etti başta. Resmen salak yerine koydu beni. Sonra bağırıp üste çıkmaya çalıştı, gerçekleri duyunca ağır geldi. Yolda bana küsüp çocuk gibi arabadan indi. Daha iki yetişkin gibi kavga bile edemiyoruz biz. Kendisini süper kahraman ilan edip belanın ortasına dalmak gibi sapkın bir tutkusu var! Onu kaybetmek istemediğim için de beni suçluyor."

Ben onları nasıl haklı bulduysam kızlar da bana hak verdi. Birbirimizi bir süre teselli edip erkek ırkına olan nefretimizi kustuk. Nazlı tam olarak kaçıncı dakikada gaza geldi ve ayağa kalkıp aklına gelen dâhiyane fikri bizlerle paylaşmak istedi, orasını kestiremiyordum.

"Biz niye burada oturup onların arkasından gözyaşı döküyoruz? Kalbimizi kırdılar, bizi üzdüler ve biz onların umurunda bile değiliz. Şimdi Allah bilir kadın dırdırından uzak birkaç saat geçirecekler diye mutludurlar. İş yerinde canlarını sıkan bir olay olduğunda öfkelerini bizden çıkaramazlar. Konuşmak istemediklerinde sorunlardan kaçmak için bize bağırıp utanmadan kavga çıkardıktan sonra arkalarını dönüp gidemezler! Kendileri canlarının istediğini yaparken bizi hiçbir şeye layık görmüyorlar, ciddiye almıyorlar. Bu devran böyle sürüp gidemez!"

Ne yapacağız yani? Adamlardan birini rehin alıp istekleri-

mizi yerine getirmezlerse onu öldüreceğimizi mi söyleyeceğiz diğerlerine? Evimin salonunda bir direniş hareketi başlatmıyoruz inşallah. Hazal da Nazlı'ya hak verip ayağa fırlayınca abartılı tavırları karşısında bıkkınlıkla iç geçirerek üzerlerine yastık fırlattım.

"Adamlara köpek gibi âşık olan biz değiliz sanki. Ne yapabilirsiniz? Onlarsız olamayacağımıza göre katlanacağız bir şekilde."

"Sınırlarını bilmeleri, kendilerine çekidüzen vermeleri gerek. Mesela ben o Toprak'a inat, istediğim bekârlığa veda partisini yapabilmeliyim. O ev ayarlayıp yardım etmiyorsa dışarı çıkarız biz de."

Bu Nazlı da iyice aldı sazı eline. Üstüne bir de yetmezmiş gibi onun bıraktığı yerden Hazal devraldı. "Ben de o Arda'nın bana acıyıp yardım etmesini beklemeden kendime zaman ayırabilmeliyim. Çocuklarını da annesine mi bırakır, kendi mi bakar bilemem. Bence de bu akşam biz bize eğlenmeye çıkmalıyız. Onlar canlarının istediğini yaparken biz felekten bir gece çalamayacak mıyız?"

Ne saçmalıyor bu isyankârlar? Ergenlik dönemleri de geride kaldı ama ebeveynlerine karşı çıkan çocuklara benziyorlar şu halleriyle karşımda.

"Kızlar, oturun oturduğunuz yerde, ben şimdi bir çay demlerim mis gibi oturup film de izleriz. Çiğdem çitleyip çikolatanın dibine vururuz. Gerekirse markete de uğrar abur cubur alırım bir sürü. Alın size felekten bir gece."

Hiç mi film izlemediler? Böyle geceler saçma olaylarla biterler ve ertesi sabah hissedilen tek duygu pişmanlık olur.

"Ruhun ölmüş kızım senin, kırk yılda bir kendin için bir şey yapmaktan acizsin."

Hazal kendince beni gaza getirmeye çalışıyordu da işe yaramayacağını göremiyor muydu?

"Kaç yaşında kadınsın Hazal, delirtme beni, otur oturduğun yerde. Sonra kocanla iyice birbirinize gireceksiniz. Arda sanki arkadaşlarıyla dışarı çıkmaya kalksa sen izin veriyorsun da şimdi misilleme yapmaya kalkıyorsun. Yani bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama içinizde tek aklı başında olan ben miyim? Bir de bana deli diyorsunuz ya pes!"

Fakat onlar kafalarına koymuşlar bir kere dışarı çıkmayı, durdurabilene aşk olsun. Ne haliniz varsa görün demeyi isterdim gerçekten ancak başlarında bir yetişkin bulunması gerekiyormuş gibi göründüler gözüme. Üstelik birinin ablası, diğerinin kardeşi sayılırdım. Bu durumda yalnız bırakılmaları söz konusu olamazdı. Mecburen peşlerinden odama çıkıp onlarla hazırlanırken buldum kendimi. Nazlı'nın ısrarına dayanamayıp saçımı ve makyajımı ona yaptırdım. Nazlı dolabımdaki kıyafetleri bir bara gitmek için uygun bulmadığından evine uğrayıp üstünü değiştirdi. Gerçi bulsa da bedenine göre zor bulurdu. Kızın bel ölçüsü benimkine göre çok küçüktü.

Hazal da dolabımdan kendine göre bir tulum seçti. Zamanında alıp bir kere bile giymediğim bir şeydi bu. Bense dolabımda yaptığım kazı çalışmasının ardından yıllardır ortaya çıkarmadığım siyah, sade, boyundan bağlamalı, kısa bir elbiseyi üzerime geçirdim. Açıkçası içine sığabileceğimi hiç düşünmemiştim denerken. Fakat biraz nefesimi tutmam gerekse de fermuarı çekmeyi başardım. Dizimin neredeyse bir karış üstünde bittiği için alışkın olmadığım bir rüzgâr bacaklarıma değdi hafiften. En son ne zaman bu kadar kısa giyinmiştim ben?

Yalnız elbisenin göğüs kısmı beni zorlayacak gibi görünüyordu çünkü dekolte yakanın bir kısmını iğne ve iplikle tuttursam da elbise dar geldiği için gerildi. Alışkın olmadığım için bana tuhaf geliyordu böyle kıyafetler. Ben pamuklu, bol, rahat elbiselerin insanıydım. İstesem de dişi olamıyordum. Başka türlüsü eğreti duruyordu üzerimde.

Ayağıma geçirdiğim yüksek topuklu ayakkabılarım ve el çantamla bahçeye çıkmadan önce annemleri arayıp kızlarla olduğumun haberini verdim. Tamam, belki bardan bahsetmeden kızlarla bu gece bir arada kalacağız demiş olabilirim ama ne olmuş yani? Şimdi bir de ebeveynlerimi musallat edemezdim kendime.

Tam kızları da toparlayarak evden çıkacaktım ki Nazlı kesti önümü. *Tövbe estağfurullah bu kız ne giymiş öyle?* Ben de acaba ben mi abarttım biraz diyordum. Anlaşıldı, bu akşam kendimi ona siper etmem şart olmuştu. Kendi kendine bir sürü fotoğraf çektiği yetmiyormuş gibi telefonunu bir de burnumun dibine dayadı. Ben de en bezgin ses tonumla, "Sırası mı şimdi fotoğrafın Nazlı?" diye söylendim.

"Asıl şimdi sırası. İnstoşa fotoğraf koymadan hiç eğlence olur mu? Bu fotoğrafları paylaşıp geceye hazırız yazacağım altına da. Çok güzel olmuşsun ayrıca, paylaşayım da dost düşman görsün."

İnstoş mu? Allah'ım sana geliyorum. Neyin içine düştüm ben böyle? Tüm ısrarlarıma ve sıkılmalarıma rağmen dakikalarca poz poz fotoğrafımızı çekti Nazlı. Ben de bu işlerin artık benden geçtiğini, yaşlandığımı anladım. İnsan daha gece dışarı çıkmadan, hazırlığı sırasında yorulup bunalır mıydı?

Elimde *Vosvos*'umun anahtarlarıyla nihayet kapıya

çıktığımda, kızların benden habersiz Selim'in cipinin anahtarlarını aldığını gördüm. Peşimden gelip benim külüstürümle gitmek istemediklerini söylediler. Onlara kızım hakkında doğru konuşmalarını söyleyip Selim'in arabasını ondan izinsiz kullanamayacağımızı anlatmak için ağzımı açtım ama bu sırada bahçeme dalan üç adam aklımdaki kelimeleri unutmama neden oldu. Arda kapıya yakın duran Hazal'ı kolundan tuttuğu gibi içeri sokarken Nazlı'ysa Toprak tarafından sürüklendiği arka tarafa gitmemek için direnmeye çalıştı. *Olacağı buydu işte, saf gibi daha dışarı çıkmadan o kadar fotoğraf paylaşıp kendimizi ihbar edersek böyle daha sokağa adım atamadan yakalanıveririz.*

Peki, hedefe kilitlenmiş füze gibi bana bakıp üstüme yürümeye başlayan Selim'e ne demeli? Ağır adımlarla gerilim filmi karakteri gibi yanıma ulaştı. Ve yüz ifadesinden beklenmeyecek bir sakinlikle konuştu. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Kızlarla dışarı çıkacağız, yani basılmasaydık çıkacaktık."

Sanki Nazlı'nın paylaştığı fotoğraf üzerine kapıma dayanıp baskın yapmamış gibi soruyordu bir de. Cevabım üzerine bakışlarını uzun süre bedenimde gezdirip incelemesini bitirdi ve yeni bir soru sordu. "Bu elbiseyle mi?"

"Sence?"

"Süslenmişsin."

Selim'in sesinden etrafa yayılan kıskançlık dalgalarını bir tek ben mi hissedebiliyordum?

"Süslenmişsin ne ya? Dışarı çıkacağız herhalde, biraz özen gösterdim."

Bakışları tüm vücudumda dolaştı ve elbisenin üstü-

me tam oturan kısımlarında epeyce bir oyalandı. Bu da benim olduğum yerde kıpırdanmama neden oldu.

"Keşke beni de çağırsaydın, birlikte giderdik. Güzel olurdu."

"Seninle gitmek isteseydim arayıp davet ederdim."

Yürüyüp yanından geçmek istedim ama önümü keserek gitmeme engel oldu Selim.

"Gerçekten çok güzel olmuşsun. Bahar..." Yutkunarak ne söyleyeceğine karar veremiyormuş gibi biraz düşündü ve bana doğru bir adım daha yaklaştı. "Ben de geleyim, hem bugünkü meseleyi de..."

"Bugünkü meseleyi ne? Unutalım mı diyeceksin? Bayılıyorum şu senin sorunları çözmeden üstünü kapama huyuna."

Hep aynı şeyi yapıyordu. Tartışıyorduk, bir şeyler oluyordu, sonra Selim iki güzel söze bir göz süzüşe onu affedeyim istiyordu. Olaylar hiç yaşanmamış gibi mutluluğa yelken açmaya hevesleniyordu. Mesele affetmek de değildi, sorunun bir yere gittiği yoktu çünkü.

"Tartışamıyorum bile seninle, dikkatim dağılıyor. Eşit şartlarda savaşmıyoruz şu an Bahar." İltifatlarla göz boyama taktiğinin de modası geçmedi mi hâlâ?

"Boşuna nefesini tüketme. Derdim senden iltifat duymak değil, senin tarafından güzel bulunmak için de giyinmedim. Kızlarla baş başa çıkacağız bu akşam. Ayrıca biz savaşmıyoruz Selim. Sen vurup kaçıyorsun. Sonra da seninle oynamaya devam etmemi istiyorsun."

Çok güzel konuştum ama ya, kızlar yanımda olsalar gurur duyarlardı. Gerçi şu an kendi başlarının çaresine bakmakla uğraşıyorlardır muhtemelen.

"Benim sana ihtiyacım varsa ne olacak peki? Bu akşamı sevdiğim kadınla geçirmek istiyor olamaz mıyım?"

Gözlerindeki beğeni dolu, karanlık ifade karşısında hafiften etkilenmeye başlamış olsam da bunu ona çaktırmadım. Geri adım atacak değildim iki göz süzüşe.

"Ben düşmem artık kolay kolay bu numaralarla. Bir karar aldım. Bundan sonra beni arayıp sormadığında, açıklamak istemediğin işlerinle uğraşıp beceriksizce benden saklamaya çalıştığında ağzımı açıp tek laf etmeyeceğim. Ama aynı şey senin için de geçerli olacak. Telefonuna cevap vermediğimde, bana ulaşamadığında beni merak etmeyeceksin. Herhangi bir konuda bana hesap sorma hakkını kendinde görmeyeceksin. Sen beni habersiz bırakıp istediğin yerde istediğin işi yapabiliyorsan ben de yapabilirim. İlişkimizde eşit haklar istiyorum. Madem işine gelmediğinde sana karışmamı istemiyorsun, istediğin gibi olsun. Ben seni bunaltmayacağım, sen de beni."

Yüzünün renkten renge girdiğini karanlıkta bile görebiliyordum. Ancak umursamadım. Geri adım atmayacaktım.

"Bahar..."

Elimi havaya kaldırarak onu susturdum. "Kabul ediyorum, bir tartışma sırasında uygun kelimeleri çoğu zaman seçemeyip öfkemle hareket ediyorum ve ağzımdan ne çıktığını bilmiyorum. Kendimi ifade edemeyip haksız duruma düşüyorum. Ayrıca olaylar karşısında her zaman en kötüsünü düşünüp felaket tellallığı da yapıyorum. Ama ortada bir gerçek var. Ne kadar abartıyor olursam olayım sen geçmişte başındaki dertlerin bana da zarar vermesinden korktuğun için benden bile uzak durmaya çalıştın. Demek ki o kadar küçümsenecek sorunlar yaşamamışsın. Gözlerimdeki korkuyu ve bu korkunun beni nasıl tükettiğini göremiyor musun?

Arkamdan iş çeviriyorsun. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Sen beni hayatının dışında bırakacaksın madem, ben de seni dışarıda bırakıyorum. İşine gelirse..."

Sesim bana bile yabancı çıktı sanki konuşurken, öyle sakin ve soğuk konuştum ki kendime hayret ettim. Gitmek için de tekrar yeltendim fakat Selim yine izin vermedi.

"Bahar, seni bu konuşmanın üzerine asla yalnız bırakmayacağımı biliyorsun."

Yüzüme alaycı, samimiyetsiz bir gülümseme yerleştirip yeniden Selim'in yüzüne baktım. "Ama ben bırakmanı istiyorum. En azından bir gece nefes almama izin ver. Bu defa da ben sorunlardan kaçayım, seni yalnız bırakıp sensizlikle sakinleşeyim. Hayatımda bir defa olsun ortadan kaybolan taraf ben olayım. Senin gözünün önünden yok olayım. Gelme, seni istemiyorum."

Bir kere de onun benim için endişelenip neler hissettiğimi anlama vakti gelmişti artık. Selim'in de habersiz kalıp öylece bekleyen için hiçbir şeyin kolay olmadığını görmesi gerekiyordu.

Hanım Köylü Kral

Vosvos'uma atlayıp gece karanlığında yaklaşık bir saat otobanda araba kullandım. Sonunda da kendimi Kordon'da, sahil yolunda buldum. Yıldızları görebilmek umuduyla gözlerimi gökyüzüne çevirdim ama şehrin ışıkları yüzünden bir şey göremedim. Işıklı oyuncak, balon, çiğdem, midye ve darı satıcıları yol üzerinde belli aralıklarla bekliyorlardı. Çimlere uzanmış çiftler ve arkadaş grupları keyif içinde sohbet edip gülüşüyorlardı. Bebek arabası süren çiftler, el ele yürüyenler ve yürüyüşe çıkmış aileler... Bakışlarımı karanlık denize çevirip kokusunu içime çektim. Banklar dolu olduğu için denizle yolu birbirinden ayıran alçak beton duvara oturdum. Sorunlarından kaçan, herkesten uzaklaşan insanların bunu neden yaptığını gerçekten anlamıyordum. Burada ezik gibi bir başıma oturmak bana iyi gelmemişti. Aksine kendime acımaya, iyice melankolikleşmeye başlamıştım. Şimdi burada kaderime ağlamam, buğulu gözlerimle uzaklara mı bakmam gerekiyordu? *Yok kardeşim, anladım ki benim tabiatımda sessizce bir köşeye çekilip üzülmek yok. Gider Selim'in başını ütülerim, arkadaşlarımın beynini yerim çok daha iyi. En azından deşarj oluyorum o zaman. Şimdi çözdüm olayı, filmlerde ve dizilerde izlediğimiz melankolik sahneler zaman doldurmak*

için planlanmış şeylermiş gerçekten. Ben en iyisi kalkıp evime gideyim. Bu neymiş böyle canım?

"Kalbini rahatlatmıyor değil mi?"

"Selim!"

Aniden yanıma oturan adama şaşkınlıkla bakıp acaba gerçekten burada mı yoksa ben mi kafayı yedim emin olmaya çalıştım. Bu kısa süreli bakışma ânından sonra da haklı olarak sordum.

"Senin burada ne işin var?"

"Seni takip ettim." Gülümseyerek zorla elimi tuttu ve konuşmaya devam etti. "Kaybolmak istediğini iddia ederken aslında bulunmak istiyordun. Biliyorum çünkü hiçbir zaman tek başıma kaldığımda içim rahatlamadı. Senden ne zaman kaçsam seni yeniden görene dek iyi hissedemedim."

"Çok affedersin de manyak mısın o zaman sen? Ne diye kavganın ortasında kaçıp gidiyorsun da ikimizi de sinir ediyorsun?"

"Kalırsam dilime hâkim olamam, seni iyice üzerim diye korkuyorum. Kaçışlarımın sebebi bu yani, özür dilerim."

"Hangi yaptığın yanlış içindi şimdi bu özür?" *Hangi konudaki haksızlığını kabul ediyor? Onu bileyim de şimdi ona göre muamele edeyim.*

"Her şeyden önce seni üzdüğüm, senden bir şeyler saklamaya çalıştığım için özür dilerim. Sana bağırıp kavga çıkararak suç bastırmaya çalıştım. Anlatmak istemedim çünkü korkup üzüleceğini biliyordum. Ayrıca haklı yerine bana kızacağının da farkındaydım."

Sükûnetimi korumak için derin bir nefes aldım. Bir şey söylemeyeceğimi anladığında Selim konuşmaya devam etti. "Seni kendimden uzak tutmaya çalıştığı-

mı düşünme lütfen. Sadece her şeyi anlatıp canını sıkmak istemedim. Kendimi tutamadım Bahar. Ben birine yardım edebilecekken başka türlü yapamıyorum. Yapmak da istemiyorum. Başta bu geçmişimle alakalıydı ama artık değil. İnsanlığımla ilgili bir şey bu... Bazen hayatına karıştığımı düşünmekte de haklısın. Ancak seni hayatımın merkezi haline getirdikten sonra başka türlüsü olmuyor. Sürekli zarar görecekmişsin, incinip üzülecekmişsin gibi hissediyorum. Fazla korumacı yaklaşarak seni boğuyorum galiba. Elbette ne kadar güçlü, mükemmel bir kadın olduğunun, bana ihtiyaç duymadığının farkındayım. Sadece ben korumacı davranınca iyi hissediyorum, daha az endişeleniyorum. Benim için ne kadar kıymetli olduğunu, sana ne kadar çok saygı duyduğumu biliyorsun."

Rüzgârdan dalgalanan saçlarımı yatıştırmak için önüme düşen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve yüzüklü sağ elimin onun avuç içindeki görüntüsüne odaklanarak konuştum. "Madem beni bu kadar çok düşünüyorsun o zaman beni en iyi senin anlaman gerekmez mi? Kimseye arkanı dön demiyorum zaten ama devlet kurumları var, polis var. Ne zamana kadar görünmez bir pelerin takıp her gördüğüne, duyduğuna sen koşmaya devam edeceksin? Ben senden özür ya da sevgi sözcükleri istemiyorum. Biz birbirimizin aşkından şüphe edecek zamanı çoktan geçtik. Beni ne kadar çok sevdiğini zaten gayet iyi biliyorum. Sorunların üstünü aşk yeminleriyle, tatlı dille kapatarak sadece bugünü kurtarabiliriz. Hiç değişmeyeceksin, değil mi? Bin yıl da geçse vicdanının sesi her şeyin üstünde olacak. Bu şekilde yaşamaya devam edeceksin."

Tespitim üzerine iç geçirerek sakince, uzlaşma umu-

duyla söze girdi. "Murat'ın kız kardeşine, Meryem'e yardım edemedim ama bu başkalarının hayatına dokunamayacağım anlamına gelmez. Dışarıda yardıma muhtaç insanlar var. Kulaklarımı yardım çığlıklarına kapatıp vicdanımı susturamam Bahar. Değişmeyeceğim ancak sınavlara hazırlandığımı biliyorsun. Bundan sonra insanlara yardım elini daha resmi yollardan uzatmaya çalışacağım."

Kısa bir süre ne düşündüğümü anlamak istercesine dikkatle yüzüme baktı ve ben inatla sessizliğimi korumaya devam edince konuşmaya devam etti. Bu suskunluğumun sebebi de ne söyleyeceğimi bilemediğimdendi aslında, onun için bu kadar çok korkarken ne diyebilirdim ki?

"Anlamak zorundasın Bahar. Daha on yedi yaşında bir genç kız, üç yıl önce babası başlık parası karşılığında ondan yirmi beş yaş büyük bir adama onu satmış. Kimlikte yaşını büyük gösterip evlendirmişler. Hayatının son üç senesinde, okula gidecek yaşta bir çocuk her gün tecavüze uğradı. Üstelik dayak yedi. Hamile kalmamak için gizlice doğum kontrol hapı içmiş. Bu defa çocuğu olmuyor diye zulüm görmeye başlamış. Sonunda kocası olacak pislik hapları bulunca dövmüş, darp etmiş. Zavallının dönebileceği bir baba evi bile olmadığı için sonunda öldürüleceğini bile bile evden kaçmış. Terminalde yaşanan kovalamaca yüzünden İzmir'e gelmiş. Babası, ağabeyi, kocası öldürmek için peşindeyken ne yapsaydım? Yardım için ona elimi uzatmak zorundaydım."

Yutkundum ve birkaç saniye duyduklarımın etkisinde, kıpırdamadan Selim'in yüzüne baktım. "Devlet yardım etmiyor mu?"

"Kocasından şiddet gördüğünü nasıl ispat edecek? Elinde darp raporu yok. Hastaneye götürmemişler zaten. Kimlikte yirmi bir yaşında görünüyor. Şikâyet edenleri, defalarca hakkında uzaklaştırma kararı çıkartılanları bilmiyor muyuz? Her gün haberlerde öldürülen kadınları dinliyoruz. Önce kemik yaşına baktırıp gerçek yaşını ispat edeceğim. Sonra boşanmasını sağlayıp gerekirse mahkeme kararıyla kimliğini değiştireceğim ve onu okutup izini kaybettireceğim. İşte bu kızın davasını üstlendiğimi senden sakladım."

Pes ederek iç geçirdim. Ne diyebilirdim ki? Bana söylenecek bir şey bırakmama konusunda epeyce uzmandı avukat bey.

"Yine elimi kolumu bağladın. Söyleyecek bir şey bırakmadın. Ne diyeyim Selim şimdi ben sana? Hayır, bir şey yapıyorsun, bari benden saklama. Ne olduğunu bilmeyince iyice kuruyorum kafamda, daha beter üzülüyorum, korkuyorum."

İnsan gibi karşısına alıp anlatsa bana en başından böyle bir durum var diye, belki ondan önce ben koşardım o kızcağızın yardımına. Birlikten kuvvet doğacaktı belki ama Selim fena halde takmış vaziyetteydi bu yalnız kovboy olma durumuna. Selim doğru ve iyi olan taraftı. Kötü bir şey yapmıyordu ki ben onu yolundan döndüreyim. İnsanların iyiliği için mücadele eden bir adamı nasıl doğru yoldan caydırırdım sırf o yol tehlikeli diye? Benim sinirimi bozan şey onun kapalı bir kutu olması ve gözü karalığı, her ne yapıyorsa bunu tedbirsizce yapmasıydı. Neyin içinde olduğumuzu bilemiyordum onun yüzünden. Ayrıca fedai gibi, süper kahraman gibi davranıyordu. Umarım savcılık sınavını kazandığında, gerçek bir savcı olduğunda şu kahramanlık işlerini

daha yasal yollarla, kitabına göre halledebilen bir adam olurdu.

"Bahar..."

Ne düşündüğümü kestiremeyerek gözlerime baktı, bir şeyler söylemek istedi fakat muhtemelen ne söylemesi gerektiğini de bilemedi. Konuşarak onu bu sıkıntıdan kurtaran taraf ben oldum.

"Bir daha benden hiçbir şeyi saklamayacaksın ve bana olduğu gibi anlatacaksın. Biz birlikte bir ömür geçireceğiz Selim ve ben başımız her derde girdiğinde bizi nelerin beklediğini bilip ona göre davranmak istiyorum. Arkamdan bir kere daha iş çevirmeye kalkma ne olur. Yalan dolanla ilişki yürütülmez. İkimizin de bunu çoktan öğrenmiş olması gerekiyordu."

Selim ellerimi tutarak öptü ve içten bir şekilde bundan sonrası için söz verdi. Artık aramızda yalan olmayacağına dair yemin etti. "Ne olursa olsun senin zarar görmemen için her zaman tüm gücümle çabalayacağım. Hiçbir konuda üzülmeni istemiyorum Bahar. Her şey çok güzel olacak. Nefes aldığım sürece senin yüzündeki gülümseme için yaşayacağım. Lütfen değişemediğim için bana kızma. Ben girdiğim bu yoldan çıkarsam artık senin âşık olduğun adam olmam."

"Biliyorum ama bir zahmet kendini de korumayı öğren artık Selim. Ben kendimden çok senin için korkuyorum. Kızdığım nokta kendini hiç düşünmemen. Böyle olmaz. Ayrıca beni güldürmek için değil bizi güldürmek için yaşamalısın."

Ben sadece Selim hep yanımda kalsın istiyordum. İyi olsun, mutlu olsun, madem bir iyilik yapacak, kitabına uygun yapsın. Baktım beni anladığını göstermek istercesine başını sallayarak gözlerime şirin şirin bakıyor,

bundan sonra daha dikkatli olacağına dair de söz veriyor, sakallarının pürüzlendirdiği yanağına şefkatle dokunup sevgilimin boynuna sarıldım. Korkularımı onun kolları arasında yatıştırmaya çalıştım. Bugünden sonra bana karşı dürüst olacağına dair verdiği sözü tutacağına dair ona güvenmekten başka çarem yoktu zaten.

Bu kısa sakinliğimizi bozup havamızı değiştiren şey çalan telefonum oldu. Hazal'ın numarasını görünce onları evde eşleriyle mücadelelerinde yalnız bıraktığımı hatırladım. Neyse ki korktuğum gibi kıyamet kopmamıştı. Nasıl başardıklarını bilmiyordum ama Arda ve Toprak da kadınlarının kalbini onarmayı başarmışlardı. Planda küçük bir değişiklik yaparak hep beraber dışarı çıkmışlardı. Telefonu kapatıp hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım ve Selim'in elinden tutup yanımda yürütmeye başladım. O da adımlarını benimkilere uydururken barış sağlamış olmanın verdiği rahatlıkla gülümseyerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bizimkilerin yanına... Sanırım tarihin ilk çiftlerle yapılan bekârlığa veda partisi olacak. Gelmek ister misin diye sana sormadım ama?"

Sözlerimdeki imaya gülerek belime sarıldı ve cevap verdi. "Hanımım nereye ben oraya, bir erkeğin yeri her zaman hanımının yanıdır."

Bakalım ne kadar sürecekti bu süt dökmüş kedi halleri paşamızın. "Bana bak, sen iyice hanım köylü mü oldun bizim başımıza? Sinan haklı galiba bu konuda..."

"Size de ne yapsak yaranamıyoruz mühendis hanım."

"Sizin bana yaranabilmeniz için daha kırk fırın ekmek yemeniz gerek avukat bey. Daha yolun başındayız, gözüm üzerinizde."

Yanağıma arsız bir öpücük kondurdu ve Kordon'da sarmaş dolaş halde yürümeye devam ettik.

"Bu deneme süresi bir gün bitecek mi merak ediyorum. Beğenmeseniz ne yapacaksınız? El mecbur nüfusa alıp besleyeceksiniz. Kabullenin bence."

"Kabullenmiş olmam nüfusum altında dilediğiniz gibi at koşturma özgürlüğü vermez size saygıdeğer nişanlım beyefendi. Seviyoruz dediysek tapuyu üstünüze yapmadık ya."

"O da olacak inşallah. Biz bir imzayı atalım da..."

Seviyorum seni adam, ne yaparsan yap, ne söylersen söyle seviyorum işte. Bunun artık bilimsel gerçeklerle bir açıklaması yok. Hem de öyle günümüz aşkları gibi de değil. Eskiler gibi sevdalıyım sana. Sen ne derece hanım köylü oldun bilmiyorum ama ben çoktan senin kalbimdeki hükümdarlığını kabullenmiş bulunuyorum.

Sarhoş Juliet

Birazdan anlatacaklarıma kulak vermenizi ve dikkatle dinlemenizi hepinizden rica ediyorum. Dinleyin ki benim düştüğüm hatadan uzak durun. Ben yandım başka kızlar yanmasın. Anlayacağınız ben ettim siz etmeyin kardeşlerim.

Evet, bu acıklı girizgâhın ardından yeterince ilginizi üstüme çektiğime göre sanırım artık başlayabilirim. Öncelikle hayatınız boyunca hiç sarhoş olmadıysanız ve nasıl tepkiler göstereceğiniz konusunda bir fikriniz yoksa bu deneyimi âşık olduğunuz adamın yanındayken yaşamamanızı şiddetle tavsiye ediyorum. Yoksa yirmi sekiz yaşından sonra rezil olma ihtimaliniz tahmin edemeyeceğiniz kadar yüksek olacaktır. Bugüne dek atasözlerimizin doğruluk payını inkâr etmedim ama ilk defa bu kadar hak verdiğimi itiraf etmek zorundayım. "İçki tüm kötülüklerin anasıdır", "İçki şişede durduğu gibi durmaz" gibi sözlerin doğruluğunu bu zavallı kardeşiniz bizzat test etti.

Selim'le el ele Alsancak'ın dar sokaklarında dolaşıp arkadaşlarımızın bulunduğu bara gittiğimizde içeride bizi coşkulu bir ortam karşıladı. Kalabalığı aşıp dostlarımızın masasına ulaştığımızda aslında her şey çok güzeldi. *Peki, sen ne zaman saçmalamaya başladın?* diye

soracak olursanız, emin olmamakla birlikte "Ne içersiniz?" sorusuna benim yerime Selim cevap verdiğinde diyebilirim. İçki içmediğim için bana alkolsüz meyve kokteyli sipariş edince bu konuda fikrimi sormamış olması beni rahatsız etti. Daha birkaç saat önce yaşadığımız tartışmanın da bu rahatsızlıkta payı büyüktü tabii. Şimdi böyle küçük konularda bile ipleri onun eline verirsem ileride ne hale gelirdik biz? Bu yüzden itiraz ederek önce yumuşak bir başlangıç yapmak için kokteylime alkol koymalarını istedim. O an sırf Selim'in şaşkın bakışlarını görmek bile iyi bir karar verdiğimi düşünmeme neden olmuştu. İnsan sırf sevdiğine inat olsun diye sarhoş olur muydu? Demek ki olabiliyordu ama siz sakın olmayın.

Aldığım çılgın karar ve gösterdiğim asi tavırlar Selim'in beni gecenin sonunda zapt edebilmek için alkol tüketmesine engel oldu. İkimiz de sarhoş olursak gecenin felaketle sonuçlanacağını tahmin etmişti herhalde. Ne diyeyim? Okumuş, görmüş geçirmiş adamın hali bir başka oluyordu gerçekten.

Gürültülü ortamları kesinlikle sevmiyordum. Tanımadığım insanlarla dip dibe aynı yerde tepinerek eğlenmek pek benim tarzım olan bir eğlence çeşidi değildi. Belki de ruhum yaşlıdır, bilmiyorum. Fakat nedense bu defa eğlenmeyi kafama koymuştum. Hatta insan eğlenmek için kendini nasıl zorlar sorusuna yanıt arıyor gibiydim. Böyle söylediğime de bakmayın. Bulunduğumuz yer kesinlikle nezih bir yerdi. Üçümüz de kıskanç erkeklerle birlikteydik. Haliyle bizi saçma yerlere götürecek değillerdi. Yani en azından ben sarhoş olana dek düzgün bir yerdi bulunduğumuz mekân.

Gerçi bence tüm suçu bana bulmamak gerek. Sonuç-

ta lakabı deli olan bir kadına âşıkken Selim nasıl bu kadar dilediğim gibi at koşturmama izin verebilmişti? Ben nerede alengirli adı olan bir kokteyl var onları bulup içinde ne olduğunu bile bilmeden üst üste mideye indirirken aklı neredeydi? Tamam, fazla içmemem konusunda beni birkaç defa uyarmış ve ben de karşılığında bana karıştığı için onu güzelce azarlamıştım. Ama tüm bunlar öncesinde kızların gazına geldiğim için olmuştu. Sanki normal şartlar altında her sözümü dinliyormuş, ne desem ciddiye alıyormuş gibi paşa o gece modern bir salon erkeğine dönüşüvermişti. Tahmin edeceğiniz üzere içtiklerim kokteyllerle de sınırlı kalmadı. Şu an düşünüyorum da hemen oraya kusmadığım için gerçekten şanslıymışım. İçkinin hiçbir türünün tadını sevmeyen ben, kendime işkence çektirerek içmeye devam ettim ve içtiklerimi midemde karıştırdıktan sonra tamamen kontrolden çıktım. Elbette o an bunun farkında değildim. Selim'in kolundan tutup koskoca adamla onu çekiştirerek zorla dans etmeye çalışmak mı dersiniz, yoksa aniden DJ olmak istemem mi! Bunca yıllık ömrümde bir kere merak etmediğim mesleği sanki bunun için yaratılmışım gibi sahiplenmem ömrümün sonuna dek bizimkiler tarafından kahkahalarla anlatılacak bir eğlenceye dönüşmüştü ne yazık ki. Sarhoş olan taraf ben olduğumdan tam olarak hatırlamıyorum diye sevinecektim ama ayıldıktan sonra unutmama başta Selim olmak üzere hiç kimse izin vermedi. Hatırlamadığım kısımlardan biri de masaya çıkıp dans etmek istemiş olmam ve Selim'in beni bu noktada kollarımdan tutarak belki biraz ayılırım umuduyla dışarıya çıkarması oldu. Ben bu kısmın gerçekliğine inanmayı şiddetle reddediyordum. Bu kadarını ben bile yapmış olamazdım ama

aksini ispat edecek bir delilim olmadığından ağzımı açıp tek laf edemiyordum. Neticede çevremdekilerin benimle dalga geçme konusundaki potansiyelleri göz ardı edilemezdi. Ancak hatırladığım kadarı da bana yetiyordu. Zavallı Selim'in – evet, yanlış duymadınız, sonunda ona zavallı da dedim – beni zapt etmenin yanında içimdeki Nuri Alço'yla da tanıştığı bir geceydi.

Size sadece bir kısmını anlatmanın gerekli fikre kapılmanız için yeterli olacağını düşünüyorum. Tam olarak kaçıncı kadehimdi bilmiyorum ama Selim elimden almak için hamle yaptığı sırada sarhoş kafayla onun kollarına, dev cüssesine kafa tutmaya çalıştım. Gürültü yüzünden birbirimize sesimizi duyurmak için iyice dip dibe oturuyorduk. Boşta kalan elimi onu ittirebilme umuduyla karnına koydum ve hissettiğim sertlik üzerine kaşlarımı çattım.

"Of be Selim ya gerçekten yeter artık yani. Mermerden mi yontuldun nedir Allah aşkına? Haksızlık resmen bu, fiziksel üstünlüğünle bana istediğini yaptırıyorsun!"

"Duyan da canını acıtıyorum sanacak Bahar, hadi aşkım ver şu kadehi de iyice kötü olma."

Fiziksel üstünlük deyince gücünü kastettiğimi mi sanmıştı yani? *Ah safım benim, ah...* Derdim onun çikolatadan yapılmaymış gibi karşımda duruşuydu ama onun haberi yoktu. "Ne vardı azıcık göbekli olsaydın? Ortalama Türk erkeğinin standardını yükseltiyorsun utanmadan. Sanki anlamıyorum niyetini."

Halimle eğlendiğini belli eden bir yüz ifadesiyle beni bana şikâyet etti Selim. "Gördüm ama senin kadar delisini görmedim Bahar. Millet sevgilisi göbeğini eritsin diye kavga eder, sen göbek yapayım istiyorsun."

"O vücutla amacın kaleyi içten fethetmek. Hormonlarımı coşturup bana istediğini öyle yaptırıyorsun. Hilekârsın işte." Arsızlıkla gülüyordu dibimde, güldüğünde içimi erittiğini bilmiyor muydu? "Tek başına ordu gibisin. Ağır silahlarla saldırmayı keser misin? Gülme dedim Selim. Vuracağım şimdi ağzının ortasına ya, zalimin oğlu!"

"Tamam hayatım. Sen evlenince bana güzel yemekler yapıp kilo aldırırsın, ben de kocaman göbek yaparım. Anlaştık mı?" Küçük çocuk vardı sanki karşısında da teselli ediyordu. Hallere bak...

"O iç hoplatan gülümsemeyi ne yapacağız? Bu yaşa kadar aklımdan geçirmediğim ne varsa düşündürttün yani bana maşallah."

İmalı bir şekilde yüzüme bakarak kendince verdi hak ettiğim cevabı. "Giydiğin kırmızı elbiselere sayarsın artık. Sen sanki sütten çıkmış ak kaşıksın da."

Süt deyince aklıma gelmişti, uzun süredir aklımdan geçirip dile getirme fırsatını bulamadığım şeyi sarhoşluğun verdiği cesaretle sordum. "Selim, ilaç içilmeden vücut yapılmaz diyorlar, doğru mu o? Bak ölümü öp doğruyu söyle."

"Tövbe tövbe. Nereden çıkarıyorsun bunları anlamıyorum ki. Ergenlikten beri spor yaparsan sağlıklı olursun. Ayrıca vücut geliştirmeci değilim, abartma. Yani takviyeye gerek kalmadan da bu vücut yapılabilir."

Oturduğumuz deri koltukta kollarımı boynuna dolayarak az önce onu ittiren ben değilmişim gibi kulağının dibine girdim kimse bizi duymasın diye. "Bir de estetik ameliyatla kas yaptıranlar varmış. Bir tarafından silikon çıkmaz değil mi? Bak karı koca arasında sır olmaz, küserim şimdiden söyle."

Kaşlarını çatarak başını geri çekmeye çalıştı. Yüzünü niye buruşturmuştu? "Bahar'ım, yalnız biraz daha dibime girersen nefesindeki alkol kokusundan ben de kafayı bulacağım. İlk defa böyle bir sarhoş muhabbeti dinliyorum. Senin de gerçekten ne pis muhabbetin varmış."

"Sen benim muhabbetime kurban ol. Ayrıca sarhoş değilim ki ben, bir kere sarhoş olsam şu an kendimde olmazdım. Ama ben benimleyim."

Saçlarımı okşayarak yeniden masadaki kadehi uzaklaştırma çabasına girdi fakat ben ne yaptığını anlayacak kadar zeki olduğum için koluna yapıştım.

"Çok sıkıcısın ama Selim, valla sıkıcısın. Gerçi sıkıcılığın tatlı olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Gel hadi, bir kere öpeyim de barışalım."

Selim baş başa olmadığımız için utandığından mı geri çekilmeye çalışıyordu yoksa izin verirse sarhoşluğumdan faydalanmış olacağına mı inanıyordu bilmiyorum ama başını çevirerek öpücüğümün yönünü ustalıkla yanağına kaydırdı. Ben de başım omzuna yaslı halde bir süre çevremi izledikten sonra ne yazık ki yeniden kıpırdanıp ayağa kalkmaya çalıştım. Ayağım masanın kenarına takılınca da sendeledim ve her zamanki gibi kollarımdan kavrayan Selim sayesinde dengemi korudum.

"Adam resmen kahraman ya! Pelerinsiz kahraman hem de. Hiç kızamıyorum ki sana ben. Ayrıca çok yakışıklısın, biliyorsun değil mi?"

Yeniden yapışmıştım ahtapot gibi. Selim gülerek, kalktığım yere oturtmaya çalıştı beni ama başımı şiddetle iki yana sallayıp itiraz ettim. "Bırak beni ya, gideceğim."

"Nereye gideceksin Bahar? Ayakta duramıyorsun işte, en iyisi eve götüreyim seni."

"Olmaz, gidemem eve."

"Niye gidemezmişsin?"

"Çişim geldi çünkü Selim. O kadar içtik, nereye gitti sanıyorsun? Eve kadar tutamam."

Kızlar ayaklanışım üzerine ihtiyacımı tahmin ederek benimle tuvalete gelmek için hamle yaptılar ama Selim eliyle "gerek yok" der gibi işaret ederek herkesi durdurdu.

"Tamam, o zaman önce tuvalete sonra da eve gideceğiz. Anlaştık mı?"

"Olmaz."

"Başlayacağım şimdi olmazına da çişine de Bahar. Gel hadi."

Belime sarılarak beni yürütmeye çalıştı ama utançla söylüyorum ki ben ona mümkün olduğunca direndim.

"Seni içeriye almazlar ki, nereye geliyorsun? Ayrıca çişimi seninle yapamam. Bu benim için bile çok utanç verici olur. Kendim yapmayı biliyorum. Tuvalet terbiyem var yani. Sarhoş muamelesi de yapma bana."

Açık sözlü, daha doğrusu patavatsız tavrım karşısında iç geçirerek cevapladı beni. "Ben de tek başına becerebileceğini umuyorum hayatım ama kapının önünde bekleyeceğim. Şu an seni gözümün önünden ayırma riskini göze alacak kadar vurdumduymaz olamam. Sen nereye, ben oraya anlayacağın..."

Onun her zamanki fazla korumacı, sahiplenici tavrı karşısında gözlerimi devirerek kendisiyle alay ettim, sanki buna yüzü olan bir haldeymişim gibi.

"Yürü be Selim'im, kim tutar seni! Haşin yârim benim, sahiplenen erkek tutuşunu sevdiğim."

"Ben ayılınca göstereceğim sana haşini, sen merak etme."

Tuvaletin kapısına geldik ama onu bırakmayı yine de istemedim. Sanki ayrılırsak beni bırakıp gidecekmiş gibi geldi nedense. Durduk yere bir hüzün çöktü içime. Onun sıcaklığını hissetme ihtiyacıyla doldum. Bu yüzden bir yavru kedi gibi sırnaşıp Selim'in göğsüne sokuldum. Kalbimden gelen kelimeler dudaklarımdan tüm çıplaklığıyla döküldü.

"Ben senin için ölürüm, biliyorsun değil mi? Allah benim ömrümden alıp sana versin de yeter ki seni başımdan eksik etmesin. Seni çok seviyorum."

Bir şey söylemeden önce ılık, güven verici ellerini sırtıma koydu ve sıvazlayarak beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Biliyorum sarhoş Juliet, hadi altına yapmadan seni tuvalete yetiştirelim. Bir daha da böyle şeyler söyleme. Ne sen benim başımdan gideceksin ne de ben seninkinden. Biz yüz yaşımıza geldiğimizde el ele öleceğiz. Kimse erkenden gitmeyecek."

Sesinde öyle büyük bir şefkat vardı ki sanki huzur akıyordu dilinden gönlüme. Dolan gözlerimi kırpıştırarak geri çekilip Selim'in yüzüne baktım. Sakallı çenesini okşayıp başımı tamamen kaldırdım ve onun dudaklarını öptüm. Belki de ilk defa ona dokunurken bu kadar cesurdum. Her zaman benimle olan utanç duygum sarhoşluğun etkisiyle kaybolmuştu. Bir elimi boynundan aşağı kaydırarak önce avuç içimde kalp atışlarını hissettim. Sonra öpücüğü derinleştirerek tuvaletlerin yanındaki duvara sırtını yaslamasını sağladım. Sanırım bu defa o da beni uzaklaştıracak gücü kendisinde bulamadı. En azından kalbinin üstündeki soğuk elim karnına inip gömleğinin altındaki tenine değene kadar bana izin verdi diyelim. Ancak dokunuşum ona zarar veriyormuş gibi irkilişinin ardından hemen toparlanarak kollarım-

dan tutup bedenlerimizi birbirinden uzaklaştırdı. Kaşlarını çatarak yüzüme baktı ve beni azarladı.

"Ne yapıyorsun Bahar? Beni böyle öpmek için sarhoş olmayı beklediğine inanamıyorum!"

Biraz mahcup, epeyce de yaramaz bir gülümseme peyda oldu dudaklarımda ve masum bir şekilde gözlerimi kırpıştırarak aklıma ilk geleni söyledim. "Karnına bakıyordum gerçekten kas mı diye."

"Yok artık!"

Beni kızgın bir şekilde tuvaletin kapısına doğru ittirirken bir taraftan da söylenmeye devam etti. "Fen deneyiyim sanki ben burada. Hayır, yani benimki de can. Erkek adamın da üstüne bu kadar gidilmez ki deli kadın. Cidden ayarsızsın."

Tam olarak neye bu kadar sinirlendiğini anlamadım ama tuvalette güç bela işimi halledip çıktığımda az önce benimle öpüştüğü duvar dibinde Selim'i bir çakma sarışınla dip dibe görünce sinirlenen taraf haliyle ben oldum. İş bana gelince iffet timsali oluyordu da elin kadınlarıyla muhabbeti koyultmaya utanmıyor muydu? *Çıkmış bu dünyanın çivisi a dostlar, parmağında alyans olan adama yürümek kadınlığın kitabında yazar mı, sorarım size?* İç sesim görüldüğü üzere benden de sarhoştu ve aklıselim hiçbir tarafım kalmamıştı. Tahmin edildiği gibi üstlerine atladım ancak bir panter gibi kadının saçlarına yapışmam gerektiğini bilmeme rağmen ben Selim'e yöneldim. Çok şaşıracaksınız biliyorum fakat tüm öfkemle saldırmak yerine ahtapot gibi Selim'e yapışıp kulağının dibinde arsızca ciyakladım.

"Canım nişanlım benim ya, centilmen sevgilim! Tuvalet kapılarında müstakbel karısı için ağaç da olurmuş. Bu devirde senin gibisi yok, gel bir öpeyim."

Kadını usta bir kalça darbesiyle ittirip Selim'le aralarındaki yarım metrelik mesafeyi iki metreye çıkardım. Hemen ardından da Selim'in yüzünün her noktasını arsız öpücüklere boğdum. Bölgesini işaretleyen köpeklerin bunun için çiş yaptıklarını duymuştum. O an beni köpekten ayıran şeyse çiş yerine öpücük kullanmak oldu. Zaten rujumun büyük bir kısmını dudaklarına bulaştırmıştım, bir de üstüne yanaklarına imzamı atıp tüm dişilere bu adamın sahibi resmen benim mesajımı gönderdim. Tabii sonradan kadının Selim'in eski bir müvekkilinin kızı olduğunu ve tesadüfen karşılaştıkları için selam verip ailesinin hatırını sorduğunu öğrendim, o ayrı mesele. Haliyle yaşanan sarışın şovundan sonra zaten beni eve götürmeye karar vermiş olan Selim'i durdurmak mümkün olmadı. Bizimkilerin duyamadığım öğütleri eşliğinde dışarıya çıktık. Ayakkabılarımı çıkarıp dar Alsancak sokaklarında gecenin ikisinde çıplak ayakla yürümek kesinlikle sıra dışı bir deneyimdi. Selim sahile çıkmamı sağladığında arabasına doğru gitmekte olduğumuzu idrak edecek kadar ayık değildim. Ayaklarıma bir şey batmasın diye beni çimlerde yürütmeye çalıştı. Bu sırada akşamdan beri bulutlarla kaplı olan gökyüzünden de yağmur damlaları düşmeye başladı. Yüzümdeki ıslaklığı hissettiğimde Selim'in kollarından kurtularak kıkırdamaya başladım. Yağmurdan sonraki toprak kokusuna bayılırdım. Kollarımı açıp kendi etrafımda döndüm ve çimlerin üzerinde zıpladım. Halime şaşkınlıkla bakan sevgilime de ellerimi uzatarak bana katılmasını sağlamak istedim ama o yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle beni izlemeyi seçti. Ancak bir yandan da endişelenmeyi ihmal etmedi.

"Bahar, üşüyeceksin!"

Bu kısacık cümledeki üstüme titreyişe, kalbime dolan sıcaklığa ve bana hissettirdiklerine dair ne söylesem yeterli olur bilmiyorum.

"Sen ısıtmak için yanımda olursan böyle, ben hiç üşümem ki."

Etrafta müzik yoktu ama dalga sesleri, rüzgâr ve yağmurun sesi yetmez miydi bize? Üstelik kalbimin çarpıntısı Selim'e her bakışımda tüm sesleri bastıracak kadar güçleniyordu zaten. Kendi kendime hem güldüm hem dans ettim. Kollarımı kaldırıp etrafımda dönmek, zıplayıp gülmek ve Hintli ile Kızılderili karışımı figürler uygulamak hangi dansa dâhildi bilmiyorum ama çok eğlenceliydi. Selim de aynı fikirde olmalıydı çünkü ellerini ceplerine sokmuş, kahkahaları eşliğinde beni izliyordu. Fakat ben onu da keyfime ortak etmeye kararlıydım. Omuzlarına tutunup onu da benimle beraber döndürdüm. Kurtuluşu olmadığına ikna olduğu için mi yoksa sonunda benim gibi delirdiği için mi bana katıldı bilmiyorum. Yağmur şiddetini artırdıkça kaçışan az sayıdaki insanın yerine çimlerin üstünde inadına güldük ve beraber dans ettik. Sanki yeryüzünde bizden başka kimse yokmuş gibi, ıslanmayı umursamadan birbirimize sıkıca sarıldık. Ertesi sabah beni bekleyen utançtan, baş ağrısından habersiz hiçbir şeyi dert etmeden eğlendim. Bunların düğün çılgınlığından önce aldığımız son nefesler olduğunun farkındaydık. Belki de en çok bu yüzden tadını çıkarmak istedik.

Ayyaş Panda

Başımda korkunç bir ağrıyla uyandığımda gözlerimi açmadan önce burnuma başımın altındaki yastığın mis gibi yumuşatıcı kokusu doldu. Göz kapaklarımın etrafı çapaklarla kaplıydı ve boğazımda rahatsız edici bir kuruluk vardı. Oldukça rahatsız hissederek gözlerimi ışığa alıştırmak için kısarak tavana baktım. Ancak bu benim evimin tavanı değildi. Neredeyim ben? Daha da önemlisi ben buraya nasıl gelmiştim? Kafama dolan soruların beraberinde getirdiği panikle yattığım yerde doğruldum ve üstümdeki erkek kıyafetlerini fark ettim. Haki rengi, pahalı bir markanın ürünü olan bu gömlek de nereden çıkmıştı böyle? Bunu üstüme hangi şartlar altında giymiştim? Benim elbiselerim neredeydi? Örtündüğüm çarşafı tekmeleyerek yatağın her noktasını bir ipucu bulma umuduyla incelemeye aldım. Yanımdaki yastıkta baş izi de yoktu.

Birbirine girmiş saçlarımı elimle düzeltmem mümkün olmasa da bir kısmını kulağımın arkasına atıp geceyi düşünmeye çalıştım. Tüm anılar bir rüyanın birbirinden bağımsız parçalarını andırıyordu. En son hatırladığım şey de Selim'le Kordon'da yağmur altında dans edişimizdi. Anının tatlılığı yüzümde bir tebessüm oluşturdu. Bu durumda Selim'i öldürmeden kimse beni

ondan ayıramayacağına göre onun evinde olmalıydım. İçimi kaplayan rahatlığın eşliğinde başımı kaldırıp etrafı incelemeye başladım. Komodinin üzerinde bir fotoğraf çerçevesi vardı ve içinde söz törenimizden kalma, Selim'le dans ederken çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. Bana kalsa etrafı incelemeye devam edecektim ama yatağın karşısındaki çalışma masasının üzerinde asılı duran duvar saatinden, saatin çoktan on bir olduğunu görünce panikle yataktan çıktım.

Odanın kapısından başımı uzatıp Selim'in evde olup olmadığını kontrol ettim. Zaten tek odalı bir ev olduğu için araştırmam fazlasıyla kısa sürdü. Salonda ya da mutfakta değildi Selim. Banyoya girip ihtiyaç giderdikten sonra beni bekleyen aynadaki gerçekle yüzleştim. *Joker*'e benziyorum. Makyajım gerçekten birbirine girmişti. Gözlerimin altı simsiyah olduğu için boyayı yıkayarak silmeye çalıştım ama iyice yaymaktan başka işe yaramadı çabam. İhtiyacım olan şeyin makyaj temizleme mendili ya da en azından losyonu olduğunu düşündüm. Çaresizlikle dolabı karıştırdım ve tabii ki Selim'in tıraş takımı dışında bir şey bulamadım. Tam evin her yerini karıştırıp telefonumu bulmayı ve Selim'i aramayı planlıyordum ki kapının açıldığını duydum. Gelenin Selim olduğunu tahmin ettiğim için de büyük bir coşkuyla ona doğru koştum.

"Neredesin sen Selim?"

Onu azarlayan üslubum karşısında manidar şekilde gözleri üzerimde gezindi ve tatlı bir haylazlıkla cevap verdi. "Sana da günaydın ayyaş panda. Kahvaltılık bir şeyler almaya çıkmıştım. Bir de senin için bir şeyler aldım. Çıkmadan önce top patlasa uyanmayacak gibi uyuyordun. Haber vermek için seslendim ama uyandıramadım."

Ayyaş panda ne demekti şimdi? İnsan âşık olduğu kadına böyle isim takar mıydı? Hiç mi makyajı akmış, akşamdan kalma bir kadın görmedi yani? Selim aldığı şeyleri poşetiyle birlikte masanın üzerine bırakırken onu dalgın gözlerle izledim ve o an en son endişelenmem gereken konunun dış görünüşüm olduğunu düşündüm.

"Selim..."

"Efendim aşkım?"

"Dün gece ne oldu? Ben hiçbir şey hatırlamıyorum."

Derin bir nefes alıp yüzüme baktı Selim. Aldıklarını poşetlerden çıkarma işini bırakıp masaya yaslandı ve sakin bir şekilde anlatmaya başladı. "Tam olarak hangi kısmını öğrenmek istiyorsun? Burnunun ucunu göremeyecek kadar sarhoş oldun. Saçmalayıp durdun ve beni herkesin içinde taciz ettin. DJ olacağım diye tutturdun. Karın kaslarımın silikon olabileceğiyle ilgili düşüncelerin olduğunu söyleyip beni muayene etmeye çalıştın. Çılgın dans figürlerinle herkesi etkiledin. Kıskançlık krizine girdin. Bir de beni tuvaletin yanındaki duvara sıkıştırıp..."

"Bu kadarı yeterli!"

Hatırladığım kadarı anlattıklarını destekler nitelikteydi ama bu kadar ileri gitmiş olmamayı dilemiştim yine de. Utançla gözlerimi kaçırdım ancak Selim'in açıklaması aklımdaki tüm soru işaretlerini silmeye yetmedi. Yani gece biz eve geldikten sonra neler olmuştu? Beynimi oyan baş ağrım dışında ben gayet normal hissediyorum. Ama kıyafetlerim ortada yoktu ve üzerimde Selim'in gömleğiyle onun yatağında uyanmıştım. Sizce de bu fazlasıyla klişe bir romantik film sahnesi gibi değil miydi? Oldu olacak kapı çalsın birazdan da ben açıp

gözü yaşlı genç bir kadına yüzümde fettan bir gülümsemeyle, "Selim duşta," diye açıklama yapayım.

Asıl konumuza dönecek olursak, gece aramızda bir şey yaşanmış olsaydı bir şekilde hissederdim ya da hatırlardım, değil mi? Vücudumda da hiçbir belirti yoktu. Ancak Selim'in boynunun yan tarafında, gömleğinin yakasının altında kalan kısımda bir pembelik fark ettim. Acaba ruj izi miydi o? Rengi benim dün gece sürdüğüm rujla aynı tondaydı üstelik.

"Selim, senin o boynundaki ne öyle?"

Soruyu artık nasıl bir ses tonuyla sorduysam, Selim irkilerek elini boynuna götürdü ve hafif bir panikle sorumu kendince yorumlayarak yineledi. "Böcek falan mı var, ne olmuş? Sen niye öyle bakıyorsun Bahar?"

O temkinli bir şekilde boynundaki elini ensesine kaydırırken ben gözlerimi ruj lekesinden ayıramadan, "Ruj lekesi mi o? Benim rujum mu yoksa?" diye sordum.

"O kadar duş aldım ama nasıl kalmış o? Çıkmayan ruj dedikleri bu herhalde..."

Sorumu öyle ciddiye almadı ki karşımda umursamaz bir şekilde boş muhabbet yapmaya başladı. Bu da haliyle beni asabileştirdi. "Selim, cevap verir misin? Bir şey sordum."

Dikkatini sonunda üstüme çekmeyi başardım ama o yine de alaycı bir üslup takındı. "Yoldan geçen kadınlara boynumu öptürecek halim yok ya Bahar. Tabii ki senin ruj izin, cevap vermeye gerek bile duymadım."

İyi de ben öyle bir şey yapmam ki, yapmam yani. Yapmış olamam. Ama belli ki yapmıştım. Yapmayaydım iyiydi. Selim'in üstümdeki kıyafetlerine baktım yeniden mahcubiyetle, tüm geceyi öpücüklerimden korunmaya çalışarak geçirdiğini hayal meyal hatırlıyordum zavallının ama daha ileri gitmemişimdir, değil mi?

"Yaptım mı? Yok ya, yapmamışımdır. O kadar da değil yani, insan sarhoş olsa da nasıl o derece kendini kaybetsin? Yapmadın de! Yapmadım değil mi?"

Yüzünde ciddi bir ifadeyle bana bakmaya devam etti ve beni utançtan yerin dibine geçirecek sözleri söyledi. "Valla yaptın. Bu gözler dün gece her şeye şahit oldu."

Selim ne yapıyordu peki o sırada? Gözyaşları içinde kaderine razı mı geliyordu?

"Sen de öylece izledin mi yani beni? Yazıklar olsun. Engel olamadın mı Selim? Kalıbından utan."

Tecavüzcü mü oldu*m yoksa ben bu yaştan sonra? Bir daha içersem karaciğerim iflas etsin. Nasıl bakacağım insanların yüzüne ben şimdi?*

"Ben masumum Bahar. Durdurmaya çalıştım seni ama kontrolden çıkmıştın. Zaten hiç müdahale edemedim o saatten sonra."

Dehşet içinde baktım yüzüne, gerçekten ciddi şekilde konuşmuştu bu defa benimle. "O zaman müsaadenle ben gidip kafamı klozete sokacağım. Bir taraftan sifonu çekebilirsem boğularak ölebilirim belki."

"İşe yarayacağını sanmıyorum. Bir şey olsaydı dün gece olurdu."

"Kaçıncı kat burası? Camdan atlayayım da şöyle bir güzel kafa üstü..."

Yüksekliği kontrol etmek için salon camına yöneldim ama Selim beni belimden kavrayarak geri çekti.

"Bırak lütfen, sözlüsüne tecavüz eden kadın olarak hatırlanmak istemiyorum ben."

Sözlerimin ortasında yüzündeki ciddiyeti daha fazla koruyamadı ve tüm bedeni kahkahalarının etkisiyle sarsılmaya başladı Selim'in. İki ihtimal vardı. Ya ona yaşattığım travma yüzünden delirmişti ya da benimle dal-

ga geçiyordu. İkinci ihtimal gözüme çok daha mantıklı görününce sinirle kaşlarımı çattım.

"Selim seni gebertirim!"

Sarsılan omuzlarına yumruklarımı indirdim ama o hiç etkilenmiş gibi durmuyordu. Kollarına vurup bedenimi ondan kurtarmaya çalıştım ve sonunda canını acıtmayı başardım sanırım çünkü beni bırakıp kollarını ovalamaya başladı ama yine de gülmeye devam etti.

"Ne tecavüzü Bahar? Ben dün gece ortalığa kusmandan bahsediyorsun sandım. Epeyce bir zamanı kafan klozette geçirdin."

Bir de kustum mu yani diğer rezilliklerim yetmezmiş gibi? Ve buna rağmen terk edilmemişim. Gerçi hemen sevinmesem iyi olur, Selim belki de ayılmamı beklemiştir ayrılık konuşması yapmak için.

"Çok mu kötüydü?"

Mahcup bir halde sorduğum soruya gülen gözleriyle verdi yanıtını. "Epeyce... Ama benim midem sağlamdır. Temizleyip hallettim. Üstünü de değiştirdik."

Ne? Nasıl yani değiştirdik? "Oradaki çoğul ekinin kullanım amacı ne ola ki?"

Sanki aklına komik bir fıkra gelmiş gibi gülmeye başladı Selim ve gülücüklerinin arasından konuştu. "Banyoda giymen için sana kendi kıyafetlerimden vermiştim. Zaten elbisen yağmurda ıslanmıştı. Banyodayken tişörtümden kafanı sokamadığını iddia edip bağırdın. İçeriye girip bir de baktım ki kol kısmına başını sokmaya çalışıyordun. Boğuluyorum deyip yardımımı isteyince mecburen seni kurtardım. Tişörtü giydirmeyi başaramayınca da onun yerine gömlek giydirmek zorunda kaldım. Yani seni ben giydirmiş oldum."

Yani Selim beni sutyenimle mi gördü? Harika. İşte böyle

çıtçıtlı badi giymezsem olacağı buydu. Annem de o kadar belimi tutsun diye atlet ya da çıtçıtlı badi giymemi öğütleyip duruyor ama ben hâlâ ana sözü dinlememekte ısrarcıyım. Bari sütyenim yeni olsaydı ya...

"Böyle de eve sevgilin gelecekmiş ama kapıyı ben açıp Selim duşta diyecekmişim gibi hissediyorum. Yuva yıkan yılan bakışlı dizi karakterlerine benziyorum."

Sözlerim Selim'de yeni bir kahkaha krizine neden oldu. Neyse ki bu defa önceki kadar şiddetli değildi.

"Ama yine de iffetimi zor kurtardığımı söylemek zorundayım Bahar Hanım. Dün gece yaşananlardan sonra kendimi kullanılmış, kirletilmiş hissediyorum. Cidden benimle bir an evvel evlenip namusumu temizlemek zorundasın."

Bu adam benden de meraklı cidden evliliğe. Bana varamadı diye ne hallere düşüyor böyle? "Ağlama karşımda tamam, alacağım seni. Evimin erkeği, çocuklarımın babası yapacağım."

Yanından geçip utancımla baş başa kalmak için banyoya saklanmak istedim ama Selim kolumdan tutarak gitmeme engel oldu. Alışveriş poşetleriyle dolu masaya kalçamı güzelce yaslayıp kollarını etrafıma doladı.

"Utanmıyor musun sen benimle alay etmeye?"

Şu konuşana bakın hele. "Kim kiminle alay ediyor tartışmayalım istersen Selim. Bırak beni, banyoya gideceğim."

Ağzımın içine düşecek utanmasa, bademciklerimi mi muayene etmek istiyor nedir? İçim de kımıl kımıl oldu yine. Midemde bir kıpırtı, tenimde tatlı bir karıncalanma...

"Nereye gitti dün geceki o deli cesaretin de kaçmaya çalışıyorsun şimdi benden?"

Keşke sadece sarhoş olanın değil çevresinin de anıları si-

lik olsaydı. On yıl yetecek malzeme verdim bir gecede resmen Selim'e.

"Sarhoştum ben hayatım sarhoş, kendimde değilken yaptıklarım için hesap mı vereceğim?"

"Sarhoşluğunun içinde bulunduğumuz durumda hafifletici bir sebep olduğunu sanmıyorum sevgilim."

Benimle böyle sakin, özgüvenli bir şekilde, sesi titremeden konuşunca iyice bir haller oluyordu bana. Benim içimde fırtınalar kopuyor, adamda yaprak kıpırdamıyordu, iyi mi? Bu düşünceyle sinirlenerek bedenini ittirebilme umuduyla sert göğsüne ellerimi koyup Selim'i kendimden uzaklaştırmayı denedim ama o yerinden bile kıpırdamadı.

"Kaya gibisin, çekil şuradan."

"Yalnız bir karar ver istersen Bahar. Mermerden mi yapıldım yoksa kayadan mı?"

Asabiyetim bile geri adım attırmıyordu ona, üstüme gelmeye doyamıyordu. "Ne fark eder? Hepsi taş sonuçta!"

Selim yüzündeki ukala sırıtışı sileceğine iyice genişletti. "Böyle konuşup utandırma beni sevgilim, demek taş gibi bir vücudum olduğuna inanıyorsun, öyle mi?"

Şimdi de o mu sarhoş? Özgüven fazlasından öleceğiz burada. "Daha çok taş kafalı olduğuna inanıyorum ama sen kendini böyle iyi hissedeceksen kandırmaya devam edebilirsin."

Manalı gülüşü eşliğinde gözlerini benimkilere sabitledi. Öyle yaklaştı ki beni öpeceğini sandım ama o yanağıma minik bir öpücük bırakıp sakallarıyla cildimi tahriş etmekle yetindi. Kulağıma doğru eğilip o içimi titreten sesiyle fısıldadı. "Barda müvekkilimin kızından beni kıskandığın sırada öpücüklerinle sana ait olduğu-

mu göstermeye çalışırken heyecandan kendini kaptırıp boynuma ruj izi bulaştırmış olmalısın. Aramızda utanmanı gerektirecek hiçbir şey olmadı yani. Sonrasında hatırlamayacağın bir şey yaşamamıza izin vermem. Merak etme."

Aniden geri çekildi ve yokluğuyla ürpermeme neden oldu. Anlaşılan dün gecenin intikamını alıyordu benimle böyle oynayarak.

"Sana şampuan, duş jeli, tarak, diş fırçası falan aldım. Makyaj temizleme ürünleri de aldım, marketteki görevli kızdan yardım istedim, umarım işine yarar. Sen banyo yaparken ben de kahvaltı hazırlayayım."

Poşetlere şaşkın gözlerle bakıp onun kahvaltılıkları mutfağa götürüşünü izledim.

"Ne gerek vardı bu kadar masrafa Selim? Ben seninkilerle idare ederdim. Gerçi makyaj temizleme mendiline ihtiyacım vardı ama..."

"Benim çatım altında da sana ait eşyalar olsun istedim. Sanki sürekli birlikte yaşıyormuşuz gibi evimde izin kalsın. Hem bana da prova olur. Bakalım evimde bir kadının izleriyle, istilasıyla yaşamak nasıl bir his."

Bir de elbise ve ayakkabı almıştı bana. Selim'in beden ölçülerimi, kullandığım şampuanı biliyor oluşu sanki yıllardır aynı hayatı paylaşıyormuşuz gibi hissetmeme neden olmuştu.

"Teşekkür ederim ama sen nasıl..."

Elimdeki şampuan şişesine bakıp güldü ve yumurtaları buzdolabına yerleştirme işine geri döndü. "Seni istemeye geldiğimiz gün banyoda bu şampuan vardı. Aklımda kalmış, yanlış bir şey almak istemedim. Tutturabildiğime sevindim. Elbise bedenini de dünkü elbisenin etiketine bakarak öğrendim. İçinde rahat değil gibiydin o yüzden bir beden büyük aldım."

"Sahi dünkü kıyafetlerim nerede?"

"Attım."

"Ne?" *O kadar mı pislettim üstümü yani?*

"Kuru temizlemeyle kurtarılabilecek gibi değildi. Çıkartırken de sökmüşsün fermuar yerini zaten. O yüzden atmak zorunda kaldım."

Benim rahatsız elbise sonunda kendini imha etmiş demek ki.

"İyi yapmışsın, yenisi için de sağ ol."

Arkadan Selim'in beline sarılıp omzuna bir öpücük bıraktım ve tatlı sırnaşıklığım üzerine şaşıran çöl ayımı ardımda bırakıp uzun bir banyo keyfi yaptım. Üstüme yeni elbisemi giyerek çıplak ayaklarımla yanına döndüğümde o da kahvaltıyı hazırlamıştı. Ama öyle böyle değil, resmen sofrayı donatmıştı yine.

"Bugün pek marifetlisiniz avukat bey. Hazırladığınız bu güzel kahvaltıyı neye borçluyuz?"

"Sen bu evde misafirsin, sana hizmet ettirecek halim yok ya. Hem sözlüme ilk defa kahvaltı hazırlıyorum madem, özenli olsun istedim."

"Ne demek *misafirsin*? Ben bu evin hanımı değil miyim? Ayrıca bu ilk kahvaltımız değil, annenlerin evinde de böyle güzel bir kahvaltı hazırlamıştın bana. Asıl ilk kahvaltımız o zamandı."

O zaman hazırladığı kahvaltıyı hatırlamış olmama keyiflenerek bardaklara çay doldurdu Selim ve ben de masadaki yerime yerleştim.

"O zaman saatlerce vakit geçirdikten sonra gecenin kalanını odamda kıvranarak geçirmeme neden olan, uykularımı çalan kadındın. Seni düşünmekten uyuyamadığım için mutfağa indiğimde karşımda görmüştüm gece yarısı. Ama şimdi evleneceğim kadınsın. Ömrü-

mün kalanı olduğunu bilmiyordum o sabah. Büyük bir şeyin içine düştüğümü bilsem de bugünün geleceğini bilmiyordum."

Bir gecede birbirimizin kalbine girip kaçmaya çalıştıkça bütünleşmiştik. Gerçekten kaderin önüne geçilemiyordu galiba. Boşuna dememişler ilk nikâh gökte kıyılır diye. Duygusallaşmamak adına konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Evin güzelmiş. Küçük ama sevimli bir yer."

"Kendini fazla alıştırma, önümüzdeki ay boşaltacağım. Düğüne kadar annemlerin yanına yerleşeyim diyorum. Artık yalnız yaşamak istemiyorum."

Yılların yalnız kovboyu Selim yalnız yaşamak istemiyor, öyle mi? Daha on sekiz yaşında ailesinin evinden ayrılıp onların onayı olmadan Ankara'ya okumaya giden, askerden döndüğünde atlattığı tüm olaylara rağmen yine de ayrı eve yerleşmek konusunda direten, yıllarca ebeveynleriyle arasına mesafe koyan adam, karşımda şimdi gelecek planları yapan bu evcimen adamla aynı kişi mi? Daha nelere şahitlik edeceğim acaba? Onu bu kadar değiştiren şey bana olan aşkı mıydı yoksa nihayet yerleşik hayat ve aile kurma düşüncesi mi cezbetmeye başladı kendisini? Galiba bir şekilde yeniden hayal kurmayı öğretip gelecek için umut vermiştim ona. Nasıl becerdim bilmiyordum ama bana âşık olduktan sonra aile kurma hevesiyle hareket etmeye, bize bir hayat inşa etmeye başlamıştı. Az önce gözlerimi doldurmamak için konuyu değiştiren ben değilmişim gibi yanağıma damlayan bir damla yaşı kuruladım.

"Yanlış bir şey mi söyledim Bahar'ım? Ne oldu şimdi?"

Selim'in endişeli gözlerine aşkla bakıp öne eğilerek elini tuttum. "Çoğul konuşup planlar yapıyorsun ya

böyle, çok hoşuma gidiyor. Kırk yıllık evli çiftlere benziyoruz bazen, ben de gelecek için umutla doluyorum. Mutluluktan duygulandım yani."

"Birlikte kahvaltı yapıp aynı evde uyanınca ben de aynı şeyi hissettim. İnsan evlilik için iyice hevesleniyor, değil mi?"

"Endişelerim silinip yerini heyecan ve sabırsızlığa bırakıyor. Her şeyin iyi olacağına dair inancım güçleniyor."

"İyi olacak zaten, güven bana."

Ona güveniyordum güvenmesine fakat Selim'le birbirimize güvenirken annemlerin güvenini kaybetmek şu noktada bir kriz yaratabilirdi. Bu yüzden gözüm Selim'in kolundaki saate takıldı ve oyalanmadan karnımızı doyurmanın romantizm yaşamaktan daha önemli olduğuna karar verdim. Ailem akşam evde yoktu ama bu, bugün eve erken dönmeyecekleri anlamına gelmiyordu. Geceyi Selim'in yanında geçirdiğim öğrenildiği takdirde, kalp krizi geçirmeseler bile benim başımın etini yiyecekleri kesindi.

Mutfağı toparlayıp çıkmaya hazırlanırken beni arayan Hazal, tahminimde ne kadar haklı olduğumun ispatı gibi sinirliydi. Nazlı'yı gelin hamamına götüreceğimizi unutmuştum. Tüm aile büyükleri bir araya gelmişti ve gelinin ablası olarak ben ortalıkta yoktum. Üstelik sadece kız tarafı değil aynı zamanda damat tarafının da müstakbel geliniydim. Yani bu durumda yokluğum iki katı dikkat çekiyordu. Yanlarına yeni gelen annemi bin türlü yalanla oyalamışlardı bizim kızlar fakat Nazlı da dâhil olmak üzere herkes beni ve Selim'i merak edip Hazal'ı sorguya çekmişti. Hadi ben avareydim ama Selim nasıl unutmuştu gelin hamamına gidileceğini? O

noktada sabah erkenden Selim'le buluştuğumu ve bir işimiz olduğu için onlara sonradan katılacağımızı söylemekten başka çaresi kalmamıştı Hazal'ın. Kendi nişanımın yapılacağı yere başkasıyla anlaşmasınlar diye kaparo bırakmak zorunda olduğumuzu söyleyip annem de dâhil olmak üzere herkesi arayarak bu açıklamayı yaptım. Sonrasında da düğünde giyeceğim elbiseyi ve Nazlı'nın bindallısını hazır halde beklediği mağazadan alıp telaş içinde yola koyulduk. Akşam kız evinde kına gecesi yapılacağından ve ben hamamı çoktan kaçırdığım için yazlığa gidelim dedik. Trafikte ilerlerken biraz sakinleşince Selim'in yüzündeki mutsuzluğu da fark ettim.

"Hayırdır Selim? Herhalde hamama gidemediğim için bu kadar üzülmüyorsun, değil mi?" Gözlerini yoldan ayırmadan bir şey olmadığını söyleyerek beni geçiştirmeye çalıştı Selim ama ben onun kaşlarını çatışından anlamıştım bir şey olduğunu. "Apar topar döndük, seni de peşimden koşturdum diye mi kızdın yoksa?"

"Koşturmak mesele değil de ne kadar sürecek bu böyle Bahar? Sevdiğim kadınla vakit geçirmek için fırsat yaratıp çevremizdekilere yalan söylemek zorunda mı kalacağım her zaman? Yanlış bir şeyler yapıyormuşuz gibi saklanmak canımı sıkıyor."

Ben çok mu memnunum canım sanki ailelerimize ayaküstü kırk yalan söylemekten? Düğüne kadar biraz az görüşeceğiz işte böyle, hepsi bu. Sonra ömrünün sonuna dek benim yüzümü görüp bıkacak zaten.

"Ailelerimizi tanımıyormuş gibi konuşma Selim. İkimizin ailesi de böyle şeyleri kafasına takan insanlar."

"Birlikte kahvaltı yaptık Bahar sadece."

"Alnımızda mı yazıyor sadece kahvaltı yaptılar diye?

Evlenmeden senin evine girip çıkmamın uygun olduğunu düşünmezler. Oturduğun apartmandaki insanların dikkatini çekse, insanlara bir sürü dedikodu malzemesi vermiş olacağız. Ben bir de dün gece sende kaldım, senin yatağında uyudum. Bu insanların kafası böyle çalışıyor, biliyorsun. Anlattırma şimdi bana zaten bildiğin zihniyeti uzun uzun..."

"Biz kendini bilmeyen insanlar değiliz ki. Kötü bir amacımız yokken yalan söylemek zorunda kalmak zoruma gidiyor."

"Ben de bu duruma bayılmıyorum ama başka bir ülkeden, hatta gezegenden gelmiş bir yabancıymışsın gibi konuşup sinirlerimi bozma lütfen. Çevremizi, yaşadığımız hayatı en az benim kadar iyi biliyorsun. Arada kuşak farkı var, yetiştirilme tarzlarımız farklı. Bu yaştan sonra kimsenin kafa yapısını biz değiştiremeyiz. Bu yüzden onları da incitmemek adına ayak uydurmak zorundayız."

"Nişanı boş verip o tarihte evlenelim mi biz? Restoranda direkt düğün yaparız. Daha fazla ayrı kalmak için hiçbir sebebimiz yokken ayrı evlerde uyanıp birbirimize niye işkence çektiriyoruz?"

Bir akıllı oydu çünkü, değil mi? Her şeyi aceleye getirerek özendiğim hiçbir şeyi yaşamadan evlenemezdim ben. Ailemin hayalleri vardı, benim hayallerim vardı. Selim bizimkilere yalan söyledi diye kendini kötü hissediyordu da ben öyle apar topar evlenince kötü hissetmeyecek miydim?

"Çocukluğumdan beri bu düğünü planlıyorum ben, kaçar gibi evlenemem. Her şey sırasıyla, olması gerektiği gibi olacak. Ailemi bu şekilde üzemem, ben onların tek evladıyım. Hem yangından mal mı kaçırıyoruz biz Selim? Bu ne acele?"

"El birliğiyle hazırlıkları tamamlarız Bahar. Biz birbirimizden emin olduktan sonra düğünü ertelemenin mantığı ne?"

"İki buçuk haftada nişan bile yetişmeyebilir, sen düğünden bahsediyorsun. Kimsesiz gibi, arkamızdan kovalayan var gibi evlenemem Selim ben, lütfen uzatma."

Tartışma sırasında arabayı iyice hızlandırmıştı. Nazlı'nın evinin sokağına girince yavaşladı ve kapının önüne geldiğimizde durdurarak başını benden tarafa çevirip konuştu.

"Ne yapmak, nasıl yapmak istiyorsan öyle yap o zaman. Ama sonra bu çılgınlığa katılmıyorum diye beni suçlama. Sonuçta benim değil senin ve ailenin hayallerinden bahsediyoruz, değil mi? Anladığım kadarıyla damadın pek önemi yok. İstediğim tarihte bile evlenemedikten sonra nasıl evleneceğimle ilgilenmemi de bekleyemezsin."

Dedi evlilik meraklısı çöl ayısı. Bu sözler üzerine bilin bakalım günün tükeneni kim oldu yine?

İşkence

Kına gecesi için arabalara doluşup konvoy halinde kuaföre gittiklerini öğrendiğim kızların peşine düşmek için harekete geçeceğim sırada arabamın geceden beri Alsancak'ta kaldığını hatırlayıp paniğe kapıldım. Selim'le her vakit geçirişimde, o etrafımda oldukça aynı şey oluyordu. İki gram aklım vardı zaten, onu da başımdan alıveriyordu. Neyse ki yine benden önce akıl etmiş, ayrıntıcı düşünmüştü. Kuaför için taksi çağırmayı düşündüğüm sırada arabamı evin önüne Sinan abinin park ettiğini gördüm.

Her zamanki neşeli üslubuyla benimle uğraşacağını düşünerek kocaman sırıttım ona ve arabamdan inerken yanına giderek selam verdim.

"Selim rica etti sanırım, kusura bakma abi, sana da çok zahmet verdim. Nasılsın?"

İri bedeni *Vosvos*'umun içinde fazlasıyla garip bir görüntü oluşturduğu için hızla indi ve anahtarı avucuma bıraktı Sinan.

"Onu sana sormalı Bahar, bizim hayatımız fazlasıyla sakin. Bildiğin gibiyiz yani yenge."

Sinan'ın yüzünden bariz bir şekilde okunan yorgunluk gergin hissetmeme neden oldu ve onu dikkatle inceledim. Gömleği ütüsüzdü bugün, genelde sinekkaydı

tıraşlı gezerdi ama şimdi iki günlük sakalı açıkça görünüyordu.

"Her şey yolunda mı? Biraz yorgun gibisin." Dağılmış haldesin diyemeyeceğim için usturuplu sormaya çalışmıştım tabii. O da bunu fark etmiş gibi güldü.

"Her zaman kusursuz görünürsem diğer erkeklere haksızlık olur diye düşündüm. Ailede iki damat var. Muhteşem karizmamla onlardan rol çalmamaya karar verdim."

Sarsılmaz egosu karşısında gülerek onu bahçeye davet ettim. Tabii kuaföre zamanında gitmezsem yaşanacak krizi göze alamayacağını söyleyip beni reddetmeye çalıştı ama istediğim zaman ısrarcılığımla insanı hayattan soğutabiliyordum. Haliyle bu küçük inatlaşmayı da ben kazandım. Beş dakika sonra elimde kahve fincanlarıyla yanına döndüm ve verandada karşısındaki sandalyeye oturdum. Sinan bazen gerçekten Selim'e çok benziyordu. Espri anlayışları, kadınlara karşı tutumları ve Okan meselesinden hatırladığım kadarıyla öfkeleri bile fazlasıyla birbirine yakındı.

"İtalyan yenge kızlarla kuaföre gitti mi?"

Neden konuyu karısına getirdiğimi bilmiyordum, belki de kadınsal bir içgüdüydü bu. Gerçi Sinan'ın bu halinin ardındaki sebebin o olduğunu tahmin etmek pek de zor değildi.

"O kına gecesine gelmeyecek. Biraz yorgunmuş, ağrım var dedi."

Gözlerim isteğim dışında irileşti ve kaşlarım ilgiyle havaya kalktı. Adamın bakışları açıkça "Özelime bulaşma deli kız" derken neyi zorladığımı bilmiyordum ama yine de kendimi tutamayarak sordum.

"Hamilelikle ilgili bir sıkıntı yok, değil mi?"

"Elisa'nın her zamanki hali bu, zamanla sen de alışırsın. Endişelenecek bir durum yok."

Sinan'ın ağzından bugün lafı kerpetenle çektiğimi düşünecek olursak gerçekten morali bozuktu demek ki.

"Senin için yapabileceğim herhangi bir şey var mı abi? Burnumu sokmak istemiyorum ama gerçekten durgun görünüyorsun. Elisa'yla her şey yolunda mı? Hamilelikte kadınların hormonları tarafından yönetildiğini biliyorsun, bazen isteğimiz dışında sabrınızı zorlayabiliyoruz. O da memleketinden uzakta olduğu için hassaslaşmış olabilir. İstersen onunla ilgilenip arkadaş olmaya çalışabilirim. Sonuçta biz eltiyiz, koşturmaca arasında pek sohbet etmeye vakit bulamamış olsak da..."

Kahve bardağını masaya bırakıp bedenini benimkine yaklaştırabilmek için masaya doğru eğildi Sinan. "Galiba seninle konuşma vaktimiz geldi yenge. Yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum ama biraz fazla hayalcisin sen. O okuduğun aşk kitapları ya da izlediğin filmlerdeki gibi gelişmiyor olaylar gerçek dünyada. Biz böyle iyiyiz, teşekkürler."

İyi falan olmadığı açıkça görünüyordu halinden. Yıllardır Hazal'la Arda'yı, Toprak ve Nazlı'yı, Ömer'le Gonca'yı bir arada görüyordum. Aralarındaki çekimi, uyumu, kimyayı ya da her neyse işte, adına ne derseniz deyin o şeyi fark etmemek mümkün değildi. Ancak Sinan abi ve İtalyan yenge onlar gibi değildi, bunu onlara bakan herkes çok net bir şekilde görebiliyordu. İkisinin birbirlerine dokunuşları bile sadece zorunluluk anlarında oluyordu. Elisa'nın yüzü gülmüyordu ve Sinan ondan tarafa bakmadığında bambaşka, keyif dolu bir adama dönüşüyordu. Kadın yapısı gereği güler yüzlü

olmayabilirdi elbette ama sanki Sinan'la gözleri birbirini bulduğunda ikisinin de yüzü iki katı asılıyor gibiydi.

"Kötü niyetle ya da dedikodu olsun diye sormuyorum. Amacım merakımı gidermek değil. Ancak canın sıkkın ve ben bunu görürken umursamaz davranamıyorum. Biz başımız sıkıştığında sana gelebiliyorken senin de bizi kendine yakın hissedip derdini bizimle paylaşmanı isterim. Sorun işle ilgiliyse yine dinlemek isterim. Öyle görünmediğimi biliyorum ama gerçekten iyi bir dinleyiciyim, burada konuşulan burada kalır."

Zihnimin en çirkin tarafından "Niye Bahar, burası Vegas mı? Adamı seninle konuşmaya ne saçma cümlelerle ikna etmeye çalışıyorsun?" diyen bir ses yükselirken kahvemden büyük bir yudum aldım. Gerçekten hiç derdim yokmuş gibi neden bu konuya yöneldiğimi bilmiyordum. *Lanet olsun içimdeki insan sevgisine.*

"Biliyorum, Selim sağ olsun İtalya'dayken sadece senin hakkında konuştuğu için kimlik numarana kadar sayacağım utanmasam senin. Bakma öyle konuştuğuma, uğraştığıma seninle. Gözümde Derya'dan hiçbir farkın yok. Sen de benim bir kardeşimsin. Ama sorduğun konunun konuşulacak bir yanı yok be kardeşim. Karımı tüm ailemin katıldığı bir kına gecesine gitmeye bile ikna edemiyorum. Sizin nişanınıza kadar burada kalmak istemiyor. Türkiye'ye her geldiğimizde olduğu gibi üç gün içinde Roma'ya dönmenin hayalini kurmaya başladı. Öyle böyle değil anlayacağın. Çok yoruldum artık."

Sesindeki bezginlik ve sevgi yoksunluğu içimi parçaladı. Her evlilikte benzer sorunlar vardır. Kadınlar genelde kocalarının aileleriyle vakit geçirmeyi sevmezler. O an aklıma gelen en zekice cevap bu olduğu için ona

da aynı şeyi söyledim ama o, mavi gözlerinde fazlasıyla alaycı bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Bunu yüzyılın en iyi gelini mi söylüyor? Düğün zımbırtıları için deliriyorsun sen ve Selim'le henüz evlenmediğin halde bizimkilerin resmen nüfusuna geçtin."

"Ben istisnayım, gerçekten."

Sonuçta lakabım bile deliydi benim. Karısını bu anlamda benimle kıyaslamamalıydı. Kahvenin kalanını fondip yaparak kalkmak için ellerini sandalyenin iki yanına koydu Sinan ama bu sırada kulaklarımda benim olduğuna inanamadığım bir ses yankılandı.

"Onu olması gerektiği gibi sevmediğin için mutsuzsun değil mi?"

Önce şaşkınlıkla yüzüme baktı sonra doğrulduğu yere yavaşça yeniden yerleşti. Ben de bu sırada dilimi ameliyatla aldırmanın hayallerini kurdum. Karısı hamileydi adamın, öyle ya da böyle bir şekilde evlenmişlerdi. Şimdi de bu ilişkiyi sürdürmek zorundaydılar o çocuk için. Yani olay sevme meselesini geçeli çok oluyordu.

"Bak yenge, gerçekten böyle bir sohbete girecek enerjim hiç yok. Ergen miyim de liseli kızlar gibi seninle aşk meşk muhabbeti yapacağım? Allah razı olsun, ilgileniyorsun da benim derdimin dermanı yok. Konuşmak da çare değil yani."

Ah şu Sinan ve onun değişmez zihniyeti...

"Bunun ergenlikle ne alakası var? Selim sana beni anlatırken ergen mi oluyor yani? Belki konuştukça rahatlarsın, senin göremediğin orta yolu ben bulurum dedim, ne bileyim."

Konunun girdiği ciddi yön onu fazlasıyla rahatsız etmiş olacaktı ki işi dalgaya vurarak dikkatimi dağıtmaya

çalıştı. "Bizim oğlanı sevgi yumağına çevirdiğin ortada, bir de soruyor musun?"

"Biz ona aşk diyoruz. İnsana feleğini şaşırtan ve bulutların üstüne çıkaran bir mucizedir kendisi."

"Gören de aşk profesörü sanacak sizi, parmağa yüzüğü takana kadar bile bin defa kavga ettiniz. İki gün önce Selim diye ağlayan kız şimdi aşk dersi vermeye kalkıyor."

Selim'le olan durumumuzda muazzam bir ilerleme olduğunu hâlâ iddia edemezdim ama ben en azından âşık olduğum adamla sevgi fazlasından didişiyordum.

"Tamam, aldım ağzımın payını. Bir şey söylemiyorum ben. Ne halin varsa gör abi."

"Allah razı olsun yengeciğim, sağ ol. Dediğim gibi herkesin hayatı klişe bir romantik film gibi ilerlemiyor. Etrafına bir bak, bugünlerde kimse karısına âşık değil. Hevesini kaçırmak gibi olmasın ama Selim, sen ve o aşk böceği arkadaşlarınız bu konuda istisna. Elbette binlerce yıldır konuşulup uğruna yazılıp çizilen bir duygunun gerçekte var olmadığını iddia etmeyeceğim. Sadece insan her gün birilerine âşık olmuyor ya da hormonlarının etkisi geçtiğinde karşısındaki insan gözüne o kadar da kusursuz gelmemeye başlıyor. Yani büyü bir noktadan sonra bozuluyor."

Belki de Selim'in Sinan'la görüşmesini yasaklamalıydım. Bu ne büyük umutsuzluktu böyle! Evlendiğinden beri ailesini bu kadar az ziyaret etmesinin sebebi şimdi anlaşılmıştı. Karısıyla olan sorunlarını yansıtmamak, kültür çatışması yaşatmamak için iki tarafı da birbirinden uzak tuttuğu iyice ortaya çıkmıştı.

"Kısa bir süre sonra baba olacağını düşünecek olursak yine de bebeğinin annesini kusurlarıyla sevmeyi öğ-

renmen gerekiyormuş gibi geliyor bana."

Yine yanlış zamanda yanlış kişiye en olmadık cümleyi kurmuştum. Sinan abi de bakışlarıyla bana "Bu kadar yeter!" dedikten sonra ayağa kalktı ve kahve için teşekkür edip onu daha fazla boğmamam için bahçemden kaçtı.

* * *

Kızlarla Nazlı'nın odasında aynanın karşısında son hazırlıkları yaparken bir taraftan Selim'le geçirdiğim geceyi ve bu sabahtan itibaren yaşadıklarımızı anlatmak zorunda kaldım çünkü geç kaldığım için açıkça sorguya çekildim. Selim'in düğünle ilgili çılgın teklifini ve tartışmamızı anlattığım sırada Hazal daha fazla sessiz kalamadı ve bizimle ilgili mükemmel teşhisini yüksek sesle dile getirdi.

"Adam senden ayrı kalamıyor tatlım. Bir an evvel evlenin de vuslata erin istiyor, ne yapsın? Bulmuş lokum gibi kızı, bir an evvel nüfusuna geçirmenin peşinde."

O işler söylediği kadar kolay olmuyordu. Sıkıntıyla iç geçirip şifon, bordo elbisemin vücudumdaki duruşunu inceledim. İnce askılarını düzeltip yere kadar inen dökümlü eteği okşayarak, "Ne yapalım yani, madem gülü sevdi bir zahmet dikenine de katlanıversin beyzade," dedim. Bildiğim kadarıyla bu gece erkekler Mehmet amcanın evinde erkek erkeğe vakit geçirip yine çilingir sofrası kuracaklar. Babam bile orada olacakmış.

"Çok güzel görünüyorsun Bahar abla maşallah, ne yapsak ki? Bu defalık kına gecesine erkekleri alsak mı?"

Elbette birçok kına gecesine erkekler de dâhil ediliyordu – en azından damatlar – ama bizim ailede kına gecesine erkek giremezdi.

"Senin canın Toprak çekiyor herhalde ama sıkacaksın dişini bir gece daha artık. Bir de beni alet etme istersen Nazlıcığım."

Süslemesi neredeyse tamamlanan bahçeye inip müzik sistemiyle uğraşan genç çocuğa talimat veren Koray amcaya el salladım. Misafirler gelmeden önce bir şeyler atıştırmaya vaktim kalmadığı için tüm gece kuruyemişle idare etmem gerekecekti ne yazık ki. Bu yüzden ben de ikramlıkları denetleyen anneme yardıma gittim. Sinan abi ışıklandırmayla ilgili çıkan elektrik sorununu çözmeye çalışıyordu ve Toprak uzaktan gelecek akrabalara şoförlük yapmakla görevlendirilmişti. Peki, benim kayıplara karışan kaprisli yârim neredeydi acaba? Kına gecesi başlamadan, misafirlerimiz gelmeden önce şöyle gözünün önünde salınsam fena mı olurdu? Tam elimde telefon, onu arayıp aramamayı düşünürken Hazal tarafından Ece Naz'ın altını değiştirirken Emre'ye göz kulak olmak için yukarı çağırıldım. Bu sıkıntılı aktivite sırasında da Arda'yla Selim'in Toprakların evindeki eğlence için hazırlıklarla ilgilendiklerini öğrendim ve kaderime bir kere daha küstüm.

* * *

Kına gecesi sırasında tanıdık tanımadık birçok akrabanın arasında kurtlarımızı döküp dans ederken Selim'in sadece bir kez yaşanacak bu heyecanları benim heyecanımın yarısıyla bile beklemiyor oluşuna üzülmemeye çalıştım. Zaten surat asmama imkân yoktu çünkü ailenin diğer gelini olarak insanlara takdim edilmiştim. Şimdi gözler Nazlı'nın olduğu kadar benim de üzerimdeydi.

Çiftetelliyle başladığımız serüvene roman havasıyla

devam ederken gecenin ilerleyen saatlerinde ayaklarımın çekeceği işkenceye aldırmadan hunharca dans ettim. Nazlı'nın bindallısını giymesine yardım edip kına tepsisini oynaya oynaya tutarken, *Benim bir gün kına gecem olacak mı acaba?* diye hayıflandığım günlerin artık geride kaldığını bilmenin mutluluğuyla doldum. Zeynep anne başarılı bir ağlatma girişiminin ardından Nazlı'ya kınasını yaktığında biz de Hazal'la fırsat bu fırsat deyip kınalandık. Güldük, eğlendik, ağlaştık fakat tüm bunlar olurken benim aklım hep Selim'deydi. Düğün meselesi yüzünden aramızda kırgınlık olmayacağını umdum. Anlaması gerekiyordu, ben hayatımı bu düğünün hayalini kurarak geçirmiştim. Her şey kusursuz olmalıydı. İçimde hiçbir şeyin eksikliğini yaşamak istemiyordum.

Kına gecesinin sonlarına doğru misafirler azalmaya başladığında kınalı avucuma çerez doldurarak açlığımı bastırmak için kalabalıktan uzağa gittim. Fakat bu sırada çakırkeyif olduğu her halinden belli olan Toprak'la burun buruna geldim. Bizim şapşal damat kınayı basıp sevdiğini görmek istemişti. Tüm tatlılığıyla, kendisini ayıplayan annesini yok sayarak soluğu Nazlı'nın yanında aldı ve çifte kumrular sanki yıllardır ayrı kalmışlar gibi hasretle kucaklaştı. İşte tam bu sırada, *Adaletin bu mu ey yalan dünya!* diye kendi kendime isyan ederek ağzıma leblebi attım ve çamların yanında, kuytuda kalmış salıncağa oturmak için adım atıp Selim'in omzuna kafa attım. Kafanız karıştı değil mi? Ben ciğerci önündeki kedi gibi sıskayla sümüklüyü izlerken kınaya giren bir başka kaçak, yani Selim de beni izliyormuş. Kendisi tam bir sinsi olduğu için arkamdan gizlice yaklaşıp ona doğru döndüğümde aklımı başımdan aldı. Haliyle leblebi

boğazımda kaldı ve ciğerlerimi ağzımdan çıkaracakmış gibi öksürmeye başladım. Başta sırtıma vurarak yardım etmeye çalıştı Selim ama yüzündeki sıkıntılı ifade öyle komikti ki öksürüklerimin arasında güleceğim derken iyice kötü oldum. Gözlerim yaşarmaya başladı ve yaklaşık iki saniye kadar cenazemi planladım. *Ölümüm ucuz bir leblebinin elinden olabilir miydi? Madem çerez yerken ölecektim bari fındık, ceviz ya da bademden olsaydı ölümüm. En azından daha saygın olurdu.*

Selim de benimle aynı fikirdeydi sanırım. Çünkü ölümümü engellemek için arkama geçmiş ve bana *Heimlich Manevrası* yapmıştı. İleride çocuklarım boğulma tehlikesi atlatırsa onları kurtarma görevini babalarına bırakmayı aklımın hâlâ oksijene sahip olduğunu umduğum bir köşesine yazdım. Selim'in göbek deliğimin üstündeki yumruğunun baskısıyla son kez öksürdüm ve leblebi sonunda ağzımdan çıkarak gecenin karanlığına karıştı. İçinde bulunduğum vaziyette durum değerlendirmesi yaptığımda, her şeyden önce dileğimin gerçekleştiğini ve Selim'i görebildiğimi söylemekten mutluluk duyardım. Ancak hayatlarındaki erkekleri etkilemeye çalışan kadınların gecenin bir yarısı çiğnenmiş, salyalı leblebi kusmadıklarından neredeyse emindim. Dolayısıyla Selim'i görmüş olsam da planımın amacına hizmet ettiğini söylemek pek mümkün değildi.

Selim arkamdan çekilip yüzümü ona dönmemi sağladığında karizmayı toparlayabilirmişim gibi ellerimi saçlarıma götürdüm. Neyse ki kimse bizi görmedi ya da benim çıkardığım iğrenç sesleri duymadı. Hâlâ çılgınlar gibi dans ettiklerini, ağaçlığın diğer tarafından gelen seslerden anlayabiliyorum.

"İyi misin?" diye sordu Selim.

Başımı sallayarak ona gülümsedim. Kahramanlar her zaman pelerin takmıyorlar işte, Selim'im bunun en büyük ispatıydı.

"Gerçekten merak ediyorum, bu yaşına kadar bensiz nasıl hayatta kalmayı başardın?"

Sesindeki o tanıdık benimle uğraşma hevesi yüzümde kocaman bir gülümsemeye neden oldu. "Hikmetinden sual olunmaz, seninle karşılaşayım diye hayatta tutmuştur belki?"

Başımı yukarıya kaldırarak konuştuğum için Selim'in yüzünü göremedim ama güldüğünü duyabiliyorum. Bundan cesaret alarak aklımdakini dile getirdim. "Seni göremeyince bana küstüğünü sandım. Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"O kadar da değil ya, sana darılıp kendime ceza vermem ben."

"İyi madem, görüşmeyeli nasılsın?"

Selim iki adımda aramızdaki mesafeyi kapattı ve bana dikkatimi dağıtacak kadar yaklaşarak cevap verdi.

"Az önce çok güzel bir kadının hayatını kurtarıp kahraman oldum. Bu yüzden fazlasıyla gururluyum. Sen?"

"Kahramanların o aptal kostümleri giymeden çok daha yakışıklı göründüklerini keşfettim. Bir de boğulmaktan kurtuldum. Bunun için keyfim yerinde."

Selim'in yakınımda olmasının beraberinde getirdiği mutluluk kelimelerle ifade edilemezdi. Bu yüzden benden uzaklaşmasını önlemek amacıyla ellerimi kollarına koymak istedim fakat hâlâ sol avucumun içinde çerez tutmakta olduğumu fark ettim. Nimeti yere atmak olmazdı şimdi, doğal olarak avucumu açıp Selim'in gözlerinin önünde tutarak, "İster misin?" diye sordum.

Önce kısa bir an şaşkınlıkla elimdekilere baktı sonra

kahkahası geceye karıştı. Hatta sarsılan omuzlarını geri çekip salıncağa oturarak gülmeye başladı.

"Bu kadar güzel bir kadın nasıl romantizm katili olabiliyor ya, gerçekten anlamıyorum. Bazen sana âşık olma sebeplerim kafamı karıştırıyor."

Yanına oturup gülerken bir taraftan benimle konuşan sevgilimin yakışıklı profilini inceledim. Bahçenin ışıklandırması gerçekten başarılı olmuştu. Selim bu ışığın altında çok güzel görünüyordu.

"Seni güldürdüğüm için olabilir mi? Belki de erkekler de onları güldüren kadınlardan hoşlanıyorlardır, tıpkı kadınlar gibi."

Önüme gelen bir bukleyi kulağımın arkasına atarak gülmeyi bıraktı Selim. Bu defa yüzünde daha önce birkaç kez tanık olduğum o niyeti bozmuş ifadeyi yakaladım.

"Evlen benimle."

"Biz bu konuşmayı daha önce yapmıştık ve ben seninle evleneceğimi..."

"Bu hayatını kurtarmadan önceydi. Bana bir can borcun var, bence hemen evlenmeliyiz."

"Selim..."

Yüzüme böyle ciddi ciddi bakarken ve gözlerinde o kararlı, tutkulu ifade varken ona hayır demekte zorlanıyordum. Kim olduğumu bile unutuyordum hatta. Haksızlık değil de neydi bu?

"Seni ikna edebileceğime inanıyorum."

Kesinlikle ikna edebilir beni, bu yüzden onunla iddialaşmayacağım.

"Selim lütfen."

Selim'in aklından ne geçtiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Beni nişan tarihimizde evlenmeye

ikna etmek için her türlü işkenceyi uygulamaya hazır gibi duruyordu karşımda. Adil bir savaşçı olmayacağını anlamam içinse gecenin başından beri her işe koşturup dans etmekten mahvolmuş ayaklarımı topuklulardan kurtarıp serin çimlere bastığımda gösterdiği tepki yeterli oldu.

Yüzümden okunan yorgunluğu ukala bir gülümsemeyle inceledi. Tüm saflığımla bu gece için yeterince yorulduğumu düşünüp kısa bir an bana merhamet edeceğini sandım. En azından saldırılarını şu düğün telaşından sonraya, önümüzdeki iki günün sonrasına bırakacağını düşündüm. Birkaç saniye sonra oturduğum salıncakta yan dönmüş, Selim'in kucağındaki ayaklarıma bakarken gerçekten deli olmasam bile saf olduğuma ikna oldum.

Bu adam bu kadar iyi ayak masajı yapmayı nereden öğrendi? Acaba bir kursu mu var, varsa ben de gitmeliyim. Hamileliğimde kim bilir nasıl ilgilenir benimle, kesinlikle mükemmel bir koca olacak Selim. Hayal dünyamda üçüncü çocuğuma beş aylık hamileyken bana masaj yapan bir adet acayip yakışıklı Selim varken zihnimin gerçekliğe tutunan kısmı insan vücudundaki tüm sinirlerin ayak altında birleşmiş olma ihtimali üzerinde duruyor. Anatomi konusunda bilgili olduğum söylenemez ama ayaklarımdan yukarıya, karnıma kadar çıkan tatlı karıncalanmanın başka bir bilimsel açıklaması olabilir mi?

Selim'in aklımdan geçenleri anlamaması için yutkundum ve gözlerimi ondan uzağa kaçırdım. Galiba Selim sadist, ben de mazoşisttim. Sonunda gözlerim kapanmış, başım salıncağın minderine yaslı halde bu tatlı işkencenin tadını çıkarıyordum ki Selim ellerini üzerimden çekti. Bacaklarımı nazikçe çimlerin üzerine

bırakıp tüm sakinliğiyle bana hitaben konuştu. "Benimle evlenirsen sana her istediğinde masaj yaparım. Seçim senin."

"Ne yani, benim istediğim tarihte evlenirsek masaj olmayacak mı? Hiç mi? Hamileyken bile mi olmayacak?"

Kaşları alayla havaya kalktı. Hamilelikle ilgili düşüncem mi hoşuna gitmişti yoksa soruyu sorarken ki paniğim mi bilmiyordum.

"Sana söyledim, seçim senin. Pazarlığa açık değilim."

"Çünkü pisliksin."

"Hayat müşterektir sevgilim. Sen bana istediğin işkenceyi çektirirken bir köşede oturup uslu bir çocuk olmaya devam etmeyeceğim."

Hatalar ve Sonuçları

Kocaman karnıma rağmen iki bebeğin bakımıyla uğraştığım, televizyon karşısında beyaz atletiyle göbeğini kaşıyarak yatan Selim'in ne ara gerçek bir çöl ayısına dönüştüğünü anlamadığım kâbustan sabahın köründe kan ter içinde uyandım. Gördüklerimin etkisinde somurtarak yatağın ortasında oturdum. İçimden bir ses bunun sadece bir kâbus olduğunu söylese de bildiğim tüm küfürleri çöl ayıma sıralayarak kendimi yatıştırmak için banyo yaptım.

Sonunda Nazlı için büyük gün gelip çatmıştı. Şehir dışından gelen akrabaların bir kısmı bizim evde misafir edildiği için her şey birbirine girmiş vaziyetteydi. Kahvaltı için mutfağa girip çeşit çeşit şey hazırladıktan sonra annemle birlikte kocaman bir sofra kurduk. Bir taraftan da iki hafta sonra benim nişanım yapılacağı için akrabaların Selim hakkında sordukları soruları cevapladık. Ayten Sultan damadına toz kondurmayıp öyle çok övdü ki bir ara aynı adamdan bahsedip bahsetmediğimizi merak ettim. Sonunda bana merhamet ettiler de kız tarafıyla beraber kuaföre gidip Nazlı'yla ilgilenmeme izin verdiler.

Tabii beni kuaföre götürecek isim tahmin edildiği üzere Selim oldu. Evden çıkıp onu karşımda görünce

bana uyuzluk olsun diye geldiğini anladım. Arabanın kaportasına yaslanmış, gözündeki güneş gözlükleriyle bana poz kesiyordu. Meraklı akrabalarsa başlarını bahçeye uzatıp bizi izlediler. Selim elbisemin olduğu askılığı bagaja koymak için elimden alırken tişörtünün gerilen kollarına odaklanmamaya çalıştım. Kol saati epeyce pahalı duruyordu mesela, kaça aldı acaba? Yüzüklü sağ eli de çok tatlı görünüyordu. Başını kaldırıp ona gönderdiğim arsız bakışları yakalayarak sırıttı. Resmen dikkatimi çekmek için atıyordu her adımını.

"Gitmemiz gerekmiyor mu Baharcığım?"

Bilmiş ses tonuyla sorduğu soru asabımı iyice bozdu ve aklım tekrar rüyama takıldı. Haliyle ona cevap vermeden arabaya binip surat asmayı tercih ettim. Aslında konuşmayacaktım ama o görüntü gözlerimin önünden bir türlü gitmeyince aklımdakini soruverdim.

"Beyaz atlet konusunda ne düşünüyorsun?"

Arabayı yeni çalıştırmıştı, bu yüzden başta yanlış duyduğunu sanıp kaşlarını çattı. Sonra ciddi olduğumu fark edip güldü.

"Tekstil mühendisi olan sensin. Hangi anlamda sorduğunu öğrenebilir miyim?"

"Televizyon karşısında atletle oturup akşamları televizyon mu seyredeceksin sen?"

İyice keyiflendi. Gülüşünü öksürüğünün arkasına saklayarak gözlerini yoldan ayırmamaya çalıştı. "Ne zaman?"

"Evlendiğimizde işte."

"Ben o kadar uzun soluklu planlar yapmıyorum."

Yine mi mevzu düğün tarihine geldi? Selim vurdu gol oldu. *Yine.*

"Atlet ve masajsızlık bir yere kadar ama ben senin

üçüncü çocuğunu taşırken bir file dönüşeceksem sen de diğer ikisinin bakımını üstlenmek zorundasın. Televizyon karşısında yatmayı unut."

Bu defa kırmızı ışık sebebiyle duran araçta başını benden tarafa çevirerek yüzüme baktı Selim. "Sen ciddi misin?"

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

"Peki, sana benim o tip bir kocaya dönüşeceğimi düşündürten nedir mühendis hanım?"

Gerçekten şaşkın bir şekilde sordu. Ben de bilinçaltımı ortaya sermiş olmanın gerginliğiyle yanıt verdim. "Dün gece rüyamda gördüm."

"Rüyanda beni mi gördün? Beyaz atletle?"

Pekâlâ, konu atlet değildi. Masaj ve yardımlaşma yoksunluğu canımı sıkmıştı daha çok aslında. "Bebeklerle baş edemiyordum çünkü karnım kocamandı ve üçüncüye hamileydim. Ama senin umurunda değildi bu durum. Kendini kaptırmış, televizyondaki maçı izliyordun."

Sorunum neydi bilmiyordum ama resmen gözlerim dolu halde anlattım rüyamı Selim'e. O ise halimi umursamadan arabanın içinde kahkaha atmaya başladı.

"Yani sen... Sen beni başrolüne koyabileceğin bin tane rüya arasından bunu seçtin, öyle mi?"

"Bilinçaltıma bunları dayatanlar utansın! Gülme lütfen. Bende kabahat ki çöl ayısından üç tane çocuk yapıyorum. Baktın ilk ikisinde yardım etmiyor, üçüncüye niye hamile kalıyorsun? Aile planlaması diye bir şey var sonuçta."

Sonra ciddi ciddi bir rüya üzerinden kendimi üzdüğümü ve tek taraflı bir tartışmaya neden olduğumu fark ettim. Gerçekten aklımı başımdan alıyor bu adam. Za-

ten mantıklı biri değilim, iyice delirdim sayesinde. Doğal olarak karşımda gülen Selim'e de daha fazla söylenemedim ve Derya'yı evden alıp kuaföre gidene kadar susmayı tercih ettim.

* * *

Kuaförde geçen uzun saatlerin ardından Nazlı duvağını sonunda istediği gibi taktırmayı başardı. Sonra fotoğraf çekimleri için Sinan'ın şoförlüğünde Toprak'la beraber yanımızdan ayrılmak zorunda kaldı. Derya büyük bir hevesle çekimler sırasında yaşanabilecek gerginliklerden habersiz onlarla gitmek istediğini söylediğinde tecrübeli nedime olarak ben geri çekildim. Kırmızı, uzun elbisemin eteğini kirletmemeye özen göstererek Hazal'la birlikte Arda'nın arabasına bindim ve annemlerin yanına, Nazlıların evine doğru yola çıktık. Selim de davulcu ve zurnacıyı alıp gelecekti. Ancak yolda planlar değişti. Zehra teyze aradı ve Zeynep annelerin evine gitmem gerektiğini söyledi. Arda da yolu değiştirerek beni oraya bıraktı. Meğer anneanne erken gelmiş. İtalyan yengeyle gerginlik çıkmasın diye de beni tampon olarak kullanmaya karar vermişler. Evden içeriye girdiğimde ortamdaki gerilimi hemen hissetsem de bozuntuya vermeden anneannenin elini öpüp onunla sohbet ettim ve görünüşüme edilen iltifatları mahcubiyetle karşıladım. Ama Zeynep annede bir sıkıntı vardı. İtalyan yenge de ortalıkta görünmüyordu. Yardım ister gibi Faruk babaya baktım. Neyse ki o ne demek istediğimi anladı da anneannenin karşısına oturarak dikkatini dağıtmak için köydeki ahbapları hakkında sorular sormaya başladı.

Mutfağa girdiğimde Zeynep anneyi mutfak tezgâ-

hına yaslanmış halde ağlarken buldum. Panikle yanına gidip ne olduğunu sordum. Tabii beni görünce toparlanmaya çalıştı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Bana elbise diktirdiğimiz yerden Elisa'ya da bir şeyler almak istemişler düğünde giymesi için fakat Sinan abinin yanında sorun çıkarmayan İtalyan yenge bugün o elbiseyi giymeyeceğini söyleyip başka bir şey giymiş. Belki kocasının yanında itiraz etmeye çekinmiş olabileceğini, bir elbise için ağlamanın yersiz olduğunu söylemeye çalıştım ama Elisa'nın üzerine giymek için diret-tiği şeyi gördüğümde ben bile onu savunacak bir şey bulamadım. Rengi solmuş, siyah, pamuklu kumaştan diz hizasında bir elbise giymek için mi dünyanın parasını verdikleri o güzel elbiseyi reddetmişti yani gelin hanım? Hadi anneanneyle olan geçmişleri yüzünden yaşlı başlı kadınla konuşmayıp yanına çıkmadı tamam ama bu kıyafetle yapacağı tek şey hepimizi rezil etmek olacaktı. Neden ilgi çekmeye çalışıyordu? Ona soruyu bu şekilde soramayacağım için eğer alınan elbiseyi beğenmediyse kızlara haber verip onların dolaplarından bir şeyler bulabileceğimi söyledim ama Elisa sanki annesine küfretmişim gibi bana bakarak onun işine karışmamamı söyledi. Tamam, hamileydi, kocasıyla sorunları vardı ama bunu aileye nasıl yansıtabiliyordu bu kadar? Üstelik giymeyi sonradan reddettiği elbiseyi de kendisine sunulan seçenekler arasından o beğenip seçmişti. Zeynep anne meselenin Sinan'ın kulağına gitmemesi konusunda titiz davrandı yine de. "Hamile kızın üstüne gitmesin, yazıktır Bahar, ne yap et ikna et Elisa'yı," deyince ben de ne yapacağımı şaşırdım.

Türkçe zaten yok hatunda, İngilizcesi de işine gelmeyince bozuluveriyor sevgili eltimin. Gerilimden kaçmak

için fotoğraf çekimine gitmeyip aile krizinin ortasında kalmam da kısmetsizliğimin ispatı bence. Gene yağmurdan kaçarken doluya tutuldum. Sinan'dan da ketum hatun, neden böyle davrandığını, inat ettiğini sormak mümkün değil. Sonunda korktuğumuz başımıza geldi ve Elisa çocuk gibi ayağını yere vurup beni odadan kovmak isterken anneanne sesimizi duydu. Önce Elisa'nın elbisesine bakıp neden hâlâ giyinmediğini sorma gafletinde bulundu. Kendimi ortaya atıp elbisenin fermuarının bozulduğu yalanını söylemeyi akıl ettim ama savunduğum sanki o değilmiş gibi Elisa bu defa elbisenin hiçbir sıkıntısı olmadığını, onu giymeyip kendi seçtiği elbiseyle kalacağını çat pat Türkçesiyle söyledi. *Eh, madem az biraz da olsa Türkçesi var niye onu ilk gördüğümden beri tek kelime konuştuğunu görmedim ben bunun? Şakımak için bu anı mı seçti?*

Zeynep annenin çıkan tansiyonuyla ilgilenmeye çalışan Faruk babaya bakıp bir çözüm bulmasını istedim ama zavallı adamın da aklı durmuştu. Haliyle anneanne tüm yalvarmalarıma rağmen Sinan'ı aradı. Fotoğraf çekiminde ne olmuştu bilmiyordum ama yirmi dakika sonra Sinan abi şimdiye dek hiç görmediğim bir öfkeyle eve daldı. Bir ara Zeynep anneyle öne atılıp hızını kesmeye, aklını başına getirmeye çalıştığımızı hatırlıyorum ama damarlarımdaki adrenalinin zihnimi bulandırdığını inkâr edemezdim. Gerçi Elisa'yla odada karşı karşıya geldiğinde bizim korktuğumuz gibi bir şey gerçekleşmedi. Sakince koltuğa oturup müzakere yapan bir diplomat gibi karısının yüzüne baktı Sinan. Giymeyi reddettiği elbiseyle üzerindeki arasında gözlerini gezdirip derin bir nefes aldı ve Elisa'nın bir yetişkin olduğunu, düğüne istediği kıyafetle gelebileceğini, istemediği tak-

dirde düğüne gelmek zorunda da olmadığını söyledi. Zaten o noktadan sonra hepimiz gelmemesinin daha hayırlı olacağı konusunda hemfikir olduk. Ama en sinir bozucu olan anneannenin Sinan'a, *Ben sana söylemiştim,* diyen bakışlarıydı. Sinan hepimizi odadan çıkarıp Elisa'yı içeride yalnız bıraktı ve onun adına bizden özür diledi.

Hamilelik cidden zor bir süreçti ama anladığım kadarıyla en çok böyle arada kalan babalar için sıkıntılıydı. Zeynep anneyle anneanneye limon suyu verip tansiyonlarını düşürdükten sonra bahçeye, Sinan'ın yanına çıktım. "İyi misin abi?" diye sordum ona.

"Asıl sen iyi misin gelin hanım? En çok seni hırpalamışlar içeride."

"Aile içinde olur böyle şeyler, büyütmemek gerek."

"Düğün evinde bir elbise için herkesi birbirine katmak mı her ailede olur?"

Sinan'ın yanına otururken Selim'in burada olmasına ne kadar çok ihtiyaç duyduğumu düşünmeden edemedim.

"O hamile, hamileler böyle konuları büyütebilirler. Başta ayıp olmasın diye elbiseyi kabul etti sanırım, şimdi de beğenmedi."

"Düğüne gelmek istemediği için yaptı bunu, asıl sorun benim sizin nişana kadar burada kalmak istemem. Daha da dürüst olmak gerekirse ben bebeğimin kendi topraklarımda doğmasını istiyorum ve Elisa buna şiddetle karşı çıkıyor."

Böyle küçük oyunlarla mı yıldıracak yani Sinan gibi bir adamı? İstediğini yaptırmak için her fırsatta huzursuzluk çıkararak bezdirmek mi çözüm? Gerçi şu an fazlasıyla bezgin duruyor zaten adamcağız.

"İsterseniz bugünden sonra gidip nişandan önce bir daha gelin. İkinize de değişiklik olur ve baş başa kalmış olursunuz."

"Hamile olmasaydı nereye istiyorsa defolup gitmesini söyleyecektim ona, bunu biliyor ve bebeği kullanıyor."

Benim tanıdığım Sinan hiçbir kadın hakkında böyle bir cümle kurabilecek bir adam değildi. Daha doğrusu bir insan hakkında böyle konuşmazdı. Ben de tavrını öfkesine vererek sustum.

"Bence ikinizin de sinirleri bozulmuş."

"Benimle daha önce bebeği kullanarak evlenmiş bir kadından böyle bir davranış beklenmez mi sanıyorsun?"

"Şu an çocuğunu taşıyan, hamile bıraktığın kadın hakkında kurduğun cümlelerin çirkinliğiyle ilgileniyorum daha çok."

Madem bu kadar kötüydü bu kadın, ne halt yemeye hamile bıraktın onu, hem de iki defa?

"Bilmediğin şeyler var."

"Aydınlat o zaman beni."

Sıkıntıyla başını arkaya atıp yüzünü buruşturdu Sinan. "Boşanmak için avukata gittiğim gün bana tekrar hamile olduğunu söyledi."

"Boşanmak üzere olduğun kadını nasıl hamile bıraktın?"

Biraz acımasız mı yaklaşıyorum? Ancak içimdeki kadın hakları savunucusu serbest kaldı bir kere.

"Ahmak gibi burnumun ucunu göremeyecek kadar sarhoş oldum. İnan bana nasıl başardım ben bile bilmiyorum. Bana göre tuvaletin yolunu bulamayacak vaziyetteydim ama anlaşılan..."

"Anlamıyorum yani sizin durumunuz bu kadar mı kötüydü?"

"Roma'dayken tanışıp kısa süreliğine takıldığım kız bir gün ofise gelip bana hamile olduğunu söylediğinden beri hayatımın içine edildi. O zaman anneannem bebeği nüfusuma geçirmemin yeterli olacağını, bu kızla evlenirsem mutsuzluğa mahkûm olacağımı söyledi ama onu dinlemedim. Bizimkiler daha iyimserdi. On gün içinde evlendik ve bebek balayındayken düştü. Bir süre bu ilişkiyi devam ettirmeye, aramızda bir bağ kurmaya çalıştım. Sonuçta herkes aşk evliliği yapmıyor. Ama mantığımız da uyuşmadı, anlaşamadık. Aslında Elisa benden çok kredi kartımla evli sayılır. Biz çok sık ayrı evlerde yaşadık. Altı ay önce de tamamen bitirmiştik bu işi. Ona istediği nafakaya, mal paylaşımına razı olduğumu söyledim ve o da dostça bir akşam geçirip vedalaşmak istediğini söyledi. Ne halt yemeye o kadar sarhoş oldum gerçekten bilmiyorum, anlamıyorum. Ertesi sabah evden ayrıldım ama olan olmuş artık. Şimdi asla ayrılamayacağız."

Meseleyi neresinden tutup toparlayacağımı bilmeden yüzüne baktım Sinan'ın. Sanki ne söylersem söyleyeyim onda küfür etkisi yaratacakmış gibi hissettim. Hayatta bazı hataların telafisi olmuyordu. O da suskunluğumu yüzünde buruk bir gülümsemeyle karşıladı ve cevabı yapıştırdı. "Sana gerçek dünyanın okuduğun kitaplara benzemediğini söylemiştim, değil mi? Gördüğün gibi yengeciğim, bu mesele seni aşıyor. Zavallı Selim zaten yeterince battı, hayatım adamın beynini ütülemekle geçiyor."

Bir savunma cümlesi üzerine umut verecek herhangi bir söz aradım ama bulamadım. En sonunda mantıklı

olduğunu umduğum bir ihtimale tutundum.

"Belki de bu bir işarettir. Ayrılmamanız içindir her şey, bebek evliliğinizi kurtarır ve siz birbirinize bağlanırsınız, olamaz mı?"

"Küçücük bir bebeğin omzuna böyle bir yük yükleyip ondan mı medet umacağız Bahar?"

Sinan haklıydı ama ben de çözüm üretmeye çalışıyordum.

"En azından iki yetişkin gibi ebeveyn olmayı becerebilmelisiniz."

"Ben de bunun için çabalıyorum zaten. Aslında şimdiye kadar gayet iyi idare ediyordum. Sorunu size bu kadar yansıtmamamız gerekirdi. Bir daha olmayacak."

"Ortada bir sorun varsa hepimizin sorunu olmalı. Tek başınıza sırtlanmayın zaten. Bizden saklamak çözüm getirmez. Bebek kısmetiyle gelirmiş, ben her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum."

Sorunları maddi olsaydı haklı olabilirdim ama ortada ciddi bir sıkıntı vardı. Tüm çeteyi bir araya getirip bu evlilik için neler yapabileceğimizi düşünmeliydik belki de. Selim'le konuşmak zorundaydım, hem de en kısa zamanda. Sinan abi iyi niyetten kaynaklı saçma teselli girişimimi gülümseyerek karşılayıp bana teşekkür etti ve birbirimize sarıldık. İnsanın kendi kendisine yaptığını düşmanı bile yapamıyor bazen. Böyle iyi bir adamın yaşaması gereken hayat bu değildi. Fakat şu an için mevcut durumu kabullenmekten başka çaremiz de yoktu.

Bahar Gelini

Ayağımdaki topuklulara rağmen koşturdum ve Nazlı ailesinin evinden çıkarılmadan eğlenceye yetiştim. Zavallı Faruk baba da çatlak gelininin arabadan neredeyse atlayarak inip eve koşmasını izlemek zorunda kaldı. Eylül ayında olmamıza rağmen evin önündeki akraba kalabalığına karıştığımda beni bunaltıcı bir hava karşıladı. Neyse ki saçlarımı ensemde toplatmıştım, dağınık topuz böyle anlarda hayat kurtarabiliyordu. Elbisemin eteği sokağın tozunu süpürmesin diye bileklerime kadar kaldırmam gerekti. Davul zurna sesi kulaklarıma dolarken etrafımdakilerin mutluluğu bana da yansıdı. Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşti ve Sinan meselesi aklımdan uçup gitti.

İçeri girdiğimde salonda gözyaşlarını saklamaya çalışan Ayşe yenge ve onu teselli eden annemle karşılaştım. Nazlı'nın, odasında Koray amcayla konuştuğunu söylediler. Kendi başına da aynı şeyin yakında geleceğini düşünen babam yanına oturmamı işaret ederek beni kolları arasına aldı.

"Çok güzel olmuşsun, fazla güzelsin. Farkındasın değil mi?"

"Baba lütfen..."

Bir kıskançlık krizine ya da duygu yüklü bir konuş-

maya maruz kalmak istemiyordum. Orada öylece ağlamaya başlamak en son isteyeceğim şeydi.

"O Selim bir laf söylemeye, kıskanmaya falan kalkarsa seni, 'Babam bile karışmıyor, sana ne!' diye yapıştır cevabını."

İçten içe *Selim'e kin mi beslemeye başladı babam? Beter olsun der gibi konuşuyor. Sanırım damadını, kızını ondan çalmakla suçluyor.* Bu konu hakkında bir şeyler söylemek için ağzımı açacaktım ama Nazlı ve Koray amca odadan çıktıkları için dikkatimi onlara yöneltmeyi tercih ettim. Nazlı'nın beline kırmızı kuşağı bağlanmıştı, kız tarafı olarak ağlaşarak kucaklaştık ve kapıda bekleyen damat tarafına sonunda kızımızı teslim ettik. Davul zurna eşliğinde arabalara binmek için bahçeye çıktığımda nemli gözlerimi kimseye göstermeme telaşındaydım. Ancak Selim'i takım elbisesi içinde kalabalığın arasında gördüğümde kesilen nefesim beynime giden oksijenin yolunu tıkadı. Çok yakışıklı görünüyordu. Bu kadarı insafsızlık değildi de neydi? Kravat takmamıştı fakat siyah takım elbisesi ve beyaz gömleğinin altındaki bronz teni ona İtalyanvari bir hava katmış. Birbirimize bakıp kocaman sırıttık. Birkaç saniye içinde herkesi unutup birbirimize doğru yürümeye başladık. Etrafımızdaki koşturmayı yok sayarak aramızdaki mesafeyi kapattık ve karşı karşıya geldik.

"Selam..."

Bu boğuk, heyecanlı ses benden mi çıkmıştı? Selim'in bakışları bedenimde gezip gözlerime geri döndü ve kaşları ilgiyle havaya kalktı.

"Atağa geçmişsin."

"Anlamadım?"

"O derece diyorsun yani, kırmızının bana ne yaptığı-

nı bilmene rağmen hem de."

Selim'in, önceki akşam yaşadığımız masaj macerasıyla bana meydan okumuş olduğunu hatırladım. Acımasızca saldıracağını söyleyen kendisiydi ama ben elbiseyi yaşananlardan önce diktirdiğim için bugünkü halimin akşamki inatlaşmamızla bir ilgisi yoktu. Selim'le savaşacak kadar delirmemiştim henüz.

"Ben bu elbisenin modeline ve rengine haftalar önce karar verdim. Amacım seni kışkırtmak değildi."

"Kışkırtmak mı? Bende yarattığı etki bambaşka üstündekinin ya, neyse."

Yakıcı bakışları yeniden elbiseye yöneldi ve ben de onunla birlikte sanki ilk kez görüyormuşum gibi incelemeye başladım. Bence biraz abartılıyor durumum, gerçi ben de çok beğenmiştim ama... Sonuçta normal, kalp yakalı ve askılı bir elbise vardı üzerimde. En azından arkasını görene kadar Selim'in herhangi bir tepki göstermeyeceğini düşünüyordum. Acaba sırtımı görmesini engellemek için yengeç gibi yan yan mı yürüsem, diye düşündüm bir an. Ancak kollarını belime dolayan Selim beni kendisine doğru çekti ve elleri çıplak tenime değdi.

Aynı anda irileşen gözleri benimkileri yakıp geçti, ağzını bir şey söylemek ister gibi açtı ve vazgeçip kapadı. Yutkundu, gözlerini birkaç saniye kapayıp derin nefes aldı. Bu sırada elleri hâlâ üzerimdeydi.

"Yapmadım de, yapmadın değil mi? Sen bile o kadar acımasız olamazsın."

"Bence abartıyorsun."

Homurdanmaya başladı yine, ne yapsam ki şimdi? Kimlere sığınsam karşı ataktan korunmak için?

"Arkanı dön Bahar."

"Gerek yok, böyle ne güzel yüz yüze konuşuyoruz."

"Hissettiğim şeyi yapacak özgüvenin varsa göstermekten de utanmaman gerekiyor, hadi Bahar'ım. Görmek istiyorum."

Siz onun *Bahar'ım* dediğine aldanmayın. Sesinin tonunu duysaydınız dizlerinizin bağı çözülürdü benimki gibi heyecandan. Pekâlâ, aslında haklı bir yanı olduğunu kabul ediyordum. Ayrıca ruhumda barındırdığım küçük şeytan, Selim'in tepkisinden arsızca keyif alıyordu. Çünkü Selim beni arzuluyordu. Harika ayak masajıyla aklımı başımdan alıyor olabilirdi ama ben de dekolteli bir kırmızı elbiseyle ona aynı şeyi yapabiliyordum.

İki adım geri çekilip etrafımda dönerek poz verdim. Elbiseye olan hayranlığımın asıl nedeni arkası olduğu için kendim göremesem de nasıl göründüğünü çok iyi biliyordum. En şirin gülümsememle Selim'in yüzüne bakıp, "Nasıl, beğendin mi?" diye sordum.

Biz elbisem hakkında konuşurken insanlar arabalara binmişlerdi. Bu yüzden bana cevap vermek yerine Selim de ağzının içinde homurdanmayı seçerek arabaya bindi. Yanına oturup kemerimi taktım ve yalnızlığımıza hayret ederek arabayı çalıştırmasını izledim. Ben birkaç akrabayı daha beraberimizde götürürüz diye tahmin ediyordum.

"Bir şey söylemeyecek misin Selim? Gerçekten eğer kıskandıysan falan kıskanmanı gerektirecek bir şey yok. Annenlerle birlikte seçtik zaten..."

"Elbiseyi uygunsuz bulmuyorum. Ki bunun söz söyleme hakkım olan bir konu olduğunu da sanmıyorum. Tam olarak senin beğenebileceğin türde, fazlasıyla zarif bir elbise ve gözlerimi senden alamamama neden olu-

yor. Her zamanki gibi nefesimi kestin, başka ne söylememi istersin?"

Sözleri tek solukta sıralayışının keyfimi yerine getirmediğini fark ettim. Bunda en büyük etken ses tonundaki soğukluktu.

"Kadınlar iltifat almayı sever hayatım. Böyle şeyleri daha sık ve mümkünse çok daha tatlı bir ses tonuyla dile getirmelisin."

Sitemim karşısında gülerek başını iki yana salladı. Bir dakika kadar sessiz kaldı ve tam ben artık konuşmayacağını düşünürken arabanın içinde yeniden sesi duyuldu.

"Bir şey soracağım Bahar. Aklındaki düğün tarihi ne zaman? Kaç ay sonra seni görmek için bahane üretmemem ya da ailenden izin almamam gerekecek? Sabahları tek başıma uyanıp acaba bugün Bahar'ı görecek miyim diye düşünmeyi ne zaman bırakacağım diye merak ediyorum. Geceleri seni düşünerek uyumak yerine seni kollarımda uyutacağım gün gelecek mi? Hiç korkmuyor musun bir aksilik çıkmasından, keyfimizin kaçmasından? Böyle hayırlı işlerin fazla oyalanmadan yapılması gerektiğini söyler büyükler. Aileleri işin içine katıp ayrıntılarda boğuldukça yıpranacakmışız gibi geliyor bana artık."

Selim böyle doğrudan konuya girince benim de içim sıkıldı. Biraz ona hak verdiğimi fark ettim. Belki de bahar gelini olmak o kadar da iyi bir fikir değildi. Düğünü kışa çekmek için bizimkilerle tartışsam çok mu aceleci davranmış olurduk? Böyle konularda iş ciddiye binince de insan bir tuhaf hissediyordu.

"Tamam, bir orta yol bulmaya çalışırız. Haklısın."

Fakat verdiğim cevap Selim'in asık suratını düzelt-

mek için yeterli olmadı. Yüzüme bakmadan arabayı kullanmaya devam etti. Ciddiyetini dışarıdan izleyen biri atomu parçaladığını düşünebilirdi.

"Selim lütfen, surat asma artık. Ne zaman istiyorsan o zaman evlenelim, tamam. Daha ne söylememi istiyorsun?"

"Canlı canlı derini soymayacağım ya da gözlerini oymayacağım. Sen işkenceye maruz kalıyormuşsun gibi konuşurken sana gülmemi mi istiyorsun? Benim zorumla gerçekleşecek bir düğünden memnun olacak bir adam değilim. En iyisi kapatalım konuyu, hiç konuşmadığımızı düşün."

Düşün demekle olmuyor işte, aramızda bir tartışma ya da soğukluk olduğunda kendimi berbat hissediyorum ben. Konvoyun coşkusuna, yol boyunca kulaklarımızı inleten korna seslerine inat ikimiz de surat asıp birbirimizin yüzüne bakmadık.

* * *

Gelin odasında bekleyen kuaför, Nazlı'nın makyajını tazelerken benimkine de el atması gerekti çünkü yavrusunu kartal kapmış Fatma Girik gibi elim böğrümde somurturken birkaç damla gözyaşı akıtmayı ihmal etmedim yine. Tüm akşam boyunca misafirlerin arasında salınıp damat tarafının kalanına takdim edilmem gerekecekti. Zaten gelinlerinden biri düğüne katılmadığı için Zeynep anne yeterince stres altındaydı. Benim daha fazla dedikoduya neden olup onu zor durumda bırakmaya hakkım yoktu. Bu yüzden mümkün olduğunca toparlanıp bizimkilerin yanına döndüm. Gelin ve damat düğün marşı eşliğinde nikâh masasına yürürken havuz kenarında, açık havada gerçekleşecek bir düğü-

nün yağmurlu bir günde gerçekleşecek kış düğününe göre ne kadar iç açıcı olduğunu düşündüm. Gerçi ben havuz başı düğünlerini sevmezdim. Beş yıldızlı otellere dökülen paranın da görgüsüzce bir müsriflik olduğuna inanıyordum ama burada odaklandığım nokta açık havada oluşumuzdu sanırım. Yani ben tam bir kır düğünü ya da sahil düğünü insanıyım.

Ne diyeyim? Düğünde oynayacağım derken terden takım elbisen üstüne yapışsın inşallah Selim, oturduğun sandalye kırılsın da sen yere yapışırken herkes sana bakıp kahkaha atsın. Düğün için acele edeyim derken kiralayacak salon bulama da elin benimki gibi bağrında kalsın Selim. Yangından mal kaçırır gibi evleneceğim diye her şeyin yanlışlıkla en pahalısını al da balayına çıkacak paran kalmasın. Sanki bu sonuncusu olmadı ya, ucu bana da dokunuyor. Nikâhta evet derken sesin kısılsın da ergenlik dönemindeki oğlanlar gibi çatallansın inşallah. Üçüncü göz gibi sivilcen çıksın ve herkes böyle güzel geline bu damat olmuş mu desin. Komplekslere gir tez vakitte, e mi Selim!

Ben kendimi kaptırmış beddua ederken nikâh kıyıldı ve dünürler olarak aynı masada oturan ailelerimiz coşkuyla alkış tuttu. Selim'le yuvarlak masanın karşılıklı noktalarından çaktırmadan birbirimize bakarken biz de ortama uyum sağladık. İlk dans için sıskayla sümüklü piste çıktı, gözlerindeki mutlu, gururlu ifadeyle birbirlerine baktılar. Ben çılgın kavgalar sonucu gittikleri dans kursundan öğrendikleri figürleri uygulayacaklarını, vals yapacaklarını düşünürken Toprak ellerini Nazlı'nın beline koydu ve Nazlı kollarını onun boynuna dolayarak kısa süre sonra başını sevdiğinin göğsüne yasladı. Bu görüntü gözüme çok daha samimi, gösterişten uzak geldi. Yanağımdan süzülen gözyaşına

engel olamadan gülümsedim. Gerçekten mutluydular ve bunu görmek benim kalbimi de ısıttı. Müzik değişip ikinci şarkıda diğer çiftler de piste davet edildiğinde Selim tabii ki yanımda belirdi. Sözleşmiş gibi sessizliğimizi koruduk ve dünyanın en huzurlu yerinde, sevdiğim adamın kollarında olmanın tadını müzik bitene dek çıkardım. Bu birkaç dakika aramızdaki gerginliği de en azından bu akşamlık dağıtmış oldu.

Masaya döndükten sonra getirilen yemeklerden biraz atıştırdık. Ancak sülaledeki herkesi düğün coşkusu sardı ve herkes ayağa kalkıp oynamaya başladı. Haliyle kendimi düğünün ilk yarım saati geride kaldığında dans pistinin ortasında kızlarla birlikte kurtlarımı dökerken buldum. Nazlı'nın da benim de kardeşimiz olmadığından gelinin ablası sıfatına sahiptim, gece boyunca onun hizmetine koşacak isim bendim. Kız tarafının tamamı Selanik göçmeni olduğu için damat halayını duyduğumuzda yerimizde durmamız mümkün olmadı. Bu noktada halay için gözlerim Selim'i aradı ama bakışlarımız birbirini o arka taraftaki masalardan birinde Sinan abiyle konuşurken buldu. Başka bir iletişime gerek duymadan birbirimize bakıp gülümsedik ve ben onları baş başa bırakarak halaydaki yerimi aldım. Pasta kesilmeden önce Nazlı'yı tuvalete götürüp gelinliğinin tarlatanını tutma görevini de gerçekleştirdim. Sonunda masaya yeniden döndüğümde bitmiş haldeydim ama anneanneyi görünce yüzümde yeniden koca bir gülümseme belirdi. Zorla olan bir durum değil, çok seviyordum onu. Üstelik hislerimiz karşılıklıydı. Yan yana oturup iki hafta sonraki nişanım hakkında sohbet ettiğimiz sırada Selim'in bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim yeniden. Acaba düğündeyken doğal or-

tamındaki bir hayvan kadar coşkulu olmam onu dehşete mi düşürmüştü? Bunu sorgulayacak vaktim yoktu çünkü düğünün herhangi bir aksilik olmadan ilerlemesi için bir gözüm sürekli gelinin üzerinde olmak zorundaydı.

Klasik pasta kesme seremonisinin ardından damadın arkadaşları zeybek oynamak için piste çağırıldığında Ece Naz'ın uyuması için yatırıldığı bebek arabasıyla ilgilendiğim için ayaktaydım. Ailenin genç erkekleri piste doğru yürürken içimi değişik bir gururun kapladığını hissettim. Özellikle Selim yanımdan geçerken ceketini çıkarıp bana verdiğinde karnımdaki tanıdık kıpırtı eşliğinde yerimden kıpırdayamadım. Sinan, Arda, Toprak ve Selim kulaklarımıza dolan Harmandalı Zeybeği eşliğinde oynamaya başladılar. Onlar kollarını açıp döndüklerinde ya da dizlerinin üzerine çöküp selam verdiklerinde tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Kelimenin tam anlamıyla hayranlık uyandırıcıydılar. Etrafa yaydıkları güç onları bambaşka bir gözle görmemi sağladı. Sevdikleri kadınları, ailelerini güçlerinin yettiği her kötülükten korumaya çalışan, yüzlerimizi güldürmek için yaşayan dört adam... Kalabalığın içinden yükselen ses istemsizce gözlerimi doldurdu ve göğsümü gururla şişirdi.

"Hayda bre efeler!"

Selim'in ceketine sarılmış, ellerimle ritim tutarken gözlerimi ondan alamadım ve o da sanki ne hissettiğimi anlamış gibi gözlerimin içine, ruhuma baktı. Bu adam gerçekten benimdi... Dört yaşımdan beri düğünümü hayal ediyordum ama en uçuk fantezilerimde bile böyle bir damat yoktu. Peki, hayallerimin ötesinde bir damada sahipken hayallerimdeki düğünün gerçekten bir önemi

var mıydı? Ya da bu kadar âşıkken düğünün tarihi önce olsa ne olurdu? Cidden girilecek tüm strese ve gönül yorgunluğuna değecek miydi? Pastamın neyli olduğu, kaç katlı olduğu ya da düğün yemeğinde ne ikram edileceği fark eder miydi? Davetiye, masaların düzeni, süslemesi, mekânı... Gelinliğimin tonu veya detayı benim âşık olduğum adamla evleniyor oluşumu ve o günün benim hayatımın en mutlu günü olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Evleneceği kişiden emin olamayanlar, yeterince tanıyamayanlar için geçerli olan bir durum olmalıydı uzun nişanlılık süresi. Önemli olan Selim'le birbirimize baktığımızda gördüklerimiz, hissettiklerimizdi. Ne olursa olsun sevdiğim adamın gözlerinde kusursuz bir gelin olacaktım ben. Başka insanların, dedikoducu akrabaların cehenneme kadar yolları vardı.

Dansları sona erdiğinde tüm davetliler elleri acıyana dek alkışladı. Selim ise gözlerini üzerimden ayırmadan doğruca yanıma geldi. Ceketini elimden alırken birbirimize aynı anda fısıldadık. "Konuşmamız lazım."

Elimi tutarak hızlıca beni kalabalıktan uzağa, mümkün olan en sessiz noktaya, bir ağaç altına götürdü. Elbisemin kirlenmemesi için ceketini yere serdi ve beni çimlerin üstüne oturtup yanıma yerleşti.

"Selim ben..."

"Özür dilerim."

Cümleleri nasıl bir araya getireceğimi zaten çok iyi bilmiyordum ama Selim'in aniden dilediği özür aklımı tamamen karıştırdı.

"Ne?"

Kınalı ellerimi bahçe ışığı altında bir süre inceledikten sonra avuç içlerimi öperek gülümsedi.

"Bu akşam seni izledim, düğünün her anında yaşa-

dığın heyecanı, mutluluğu, coşkuyu... Yani geçirdiğin duygu değişimlerini tek tek inceledim. Bugüne dek olaylara senin bakış açınla bakamadığım için özür dilerim. Çocukluğundan beri değer verdiğin gelenekler, seremoniler... Tüm bunları bir gün âşık olduğun adamla yaşamanın hayalini kurdun ve ben senin tadını çıkararak yaşamak istediğin bu süreci aceleye getirmek istedim. Evliliğin kendisine ve 'sonsuza dek mutlu yaşadılar' kısmına odaklandım. Her şeyin senin için bir anlamı, değeri var. Eksiksiz yaşamanı istiyorum. Daha doğrusu eksiksiz yaşamayı... Çünkü biz bunu hak ediyoruz."

Gözlerimin içine aşk ve anlayışla bakan sevgilime bir cevap verebilmek umuduyla ağzımı açtım. Ama bunun yerine ellerimi geri çekip Selim'in saçlarına dokundum. İhtiyacımı anlayarak yüzünü benimkine yaklaştırdı ve dudaklarımız buluştu. Her zamanki gibi bedenimde bir festival havası oluştu. Hormonlarım bizden uzakta devam eden düğüne katılmak ister gibi halay çekmeye başladılar. Tenim sıcacık oldu. Selim'in geri çekilmesine izin vermeden alınlarımızı birbirine yasladım.

"Biz ayrı geçecek tek bir dakikayı bile hak etmiyoruz. Bu yüzden nişanı atlatır atlatmaz bugüne dek insanların gördüğü en güzel düğünü mümkün olan en kısa sürede organize edeceğiz. Haberiniz olsun avukat bey, ben bahar gelini olmakta hâlâ kararlıyım, sonbahar bitmeden bu düğün olacak."

Acemi Kahraman

Ekimin ilk günü benim için birçok açıdan fazlasıyla önemli bir gündü. Haziran ayının başında İstanbul'daki işimden istifa ettikten sonra aylarca çalışmadım ve uzun bir aradan sonra yeni bir yerde yeni insanlarla beraber çalışma hayatına dönmek biraz tuhaf bir deneyim oldu. Mühendis kadrosuyla tanışıp kısa süreli oryantasyonumun ilk gününü atlattıktan sonra herkes büyük patronun küçük oğluyla nişanlı olduğumu öğrendi. Çünkü sevgili nişanlım ben daha masama yerleşmeye fırsat bulamadan koca bir buket çiçek gönderince haliyle büyük bir şov yapmış oldu.

Selim'in çiçek gösterisi dışında her zamanki garipliklerden fazlasını yaşamadığım ilk iş günümün çıkışında *Vosvos*'uma atlayıp nişan fotoğraflarımızı ve videoyu alabilmek için fotoğrafçıya gitmem gerekti. Sağ elimde, anneannenin yadigârı yüzüğümün üstünde duran alyansımı deli gibi izlerken kaza yapmadığım için şanslıydım aslında. Fotoğrafları aldıktan hemen sonra akşam için planlarımı gerçekleştirmek amacıyla yola koyuldum. Selim'in evini boşaltma işi nişan telaşı yüzünden ertelenmek zorunda kaldı. Ancak sevgilimin eşyalarını tek başına kolilere yerleştirmesine, toparlanmasına izin verecek değildim. Tabii Selim'in haberi yoktu

bu planımdan, iş çıkışı yorgun olduğum için hemen eve gideceğimi söyledim ona. Hep o mu bana sürpriz yapacaktı? Yol üzerinde ev yemekleri yapan bir restorandan Selim'in sevdiği şeyleri alıp paket yaptırdıktan sonra sabırsız davranıp fotoğraf albümümüze göz gezdirmeden edemedim. Dış mekân çekimleri sırasında çiseleyen yağmura rağmen fotoğrafçı iyi iş çıkarmıştı. Gerçi belki de fotoğrafları güzel kılan yüzlerimizden okunan mutluluktu, çünkü hiçbir ışığın gözlerimizdeki parıltı için yeterli olacağını sanmıyordum.

Tüm ailenin bir arada olduğu pozlardan birini açtığımdaysa ne yazık ki keyfim kaçtı. Nazlı'yla Toprak'ın düğününden iki gün sonra Sinan ve Elisa apar topar İtalya'ya döndüler ve nişan için yapılan tüm ısrarlara rağmen gelmediler. Selim meseleyi büyütmememiz gerektiğini söylese de en çok o üzüldü. Selim hayatının bir kısmını ailesinden kopuk olarak geçirmiş olabilirdi ama hiçbir zaman Sinan'la bağlantısını koparmamıştı. İtalya'yı sık sık ziyaret etmiş, başını hangi belaya bulaştırmış olursa olsun ağabeyine anlatmaktan çekinmemişti. Aralarındaki bir yaş onların ikiz gibi büyümelerini sağlamıştı. Tüm bunları bana anlatan Selim'ken Sinan'ın, nişanımıza gelmemiş olmasına üzülmediğine inanmam mümkün değildi.

Sinan bizi telefonla arayıp tebrik ettiğinde hamile karısını tek başına bırakamayacağı için gelemeyeceğini söyleyip özür diledi, bana da oldukça cömert bir nişan hediyesi gönderdi. İtalyan yenge belli ki Türkiye'yi sevmiyordu, burada olmayı istemediği için de evliliklerini kurtarmak için herhangi bir plan yapmam mümkün olmadı. Zaten bu saatten sonra istediğim de söylenemezdi. O kadının, Sinan'ı nişanımıza göndermemek için

çıkardığı zorlukları hoş görmem mümkün değildi. İtalyan yenge bizzat kendi isteğiyle kan davası başlatmıştı aramızda. Hiç çekinmeden eltimden nefret ettiğimi söyleyebilirdim sanırım, özellikle de Selim'imi ve ailesini üzdüğü için. Sinan'la ya da ailesiyle bu kadar sorunu vardı madem, ne diye ondan iki kez hamile kalmıştı?

Arabamı apartmanın arkasındaki sokağa park ettikten sonra ellerimde poşetlerle aralık olan apartman kapısından içeri girdim. Asansör bulunmadığı için merdivenleri elimdekilerle soluk soluğa çıkmak zorunda kaldım. Önce insaniyet namına kapıyı çaldım. Sonuçta adamı don atlet basmanın anlamı yoktu. Hem duştan yeni çıkmış Selim'le karşılaşmanın hormonlarıma iyi geleceğini sanmıyordum. Fakat elimdekilerin ağırlığıyla yaklaşık iki dakika kapıyı çaldım ve içeriden ses gelmedi. Hani akşam boyunca evde olacaktı? *Neyse canım, belki de markete gitti, hemen kafamdaki tilkilerle senaristleri harekete geçirmemekte fayda var.* Çantamdaki anahtarı çıkarıp kapısını açtım, bu evin anahtarını Selim bana verirken bir gün kullanacağımı hiç düşünmemiştim.

Arkamdan kapıyı kapatmadan önce mutfağa poşetleri bıraktım ve salona girip kafamı kaldırdığımda irkilerek geri çekildim. Neyse ki çığlık atmadım. Kalçalarına kadar gelen siyah saçları, zeytin gözleriyle karşımda ufak tefek bir genç kız vardı. Kızın üstünde Selim'in eşofmanlarını görünce istemsizce kaşlarım çatıldı ve kendimden beklemediğim bir soğukkanlılıkla konuştum.

"Kim olduğunuzu öğrenebilir miyim? Sizi tanımıyorum ve evde kimse olmadığını sandığım için kapıyı anahtarla açtım. Ben ev sahibinin nişanlısıyım."

Ne diye gözüne far tutulmuş tavşan gibi yüzüme ba-

kıvordu bu kız? Sağır ve dilsiz miydi? Yoksa dilimizi mi bilmiyordu? Tokalaşmak için elimi uzattım ama o öylece yüzüme bakmaya devam etti.

"Yine ne işler çeviriyorsun sen Selim ya?"

Kendi kendime bir cevap alamayacağımı bilerek söylendim ve çantamdan telefonumu çıkarmak için az önce eşyalarımı bıraktığım masaya doğru adım attım ama benimle tek söz konuşmamış bir kıza arkamı dönecek ya da onunla evde yalnız kalacak kadar güvenmek doğru muydu? Onun sapık bir katil olmadığından nasıl emin olabilirdim? Hırsız olma ihtimalini eledim çünkü ev sahibinin giysilerini giyen bir hırsız daha çok sapık olurdu ve eve hırsızlık için değil sapıklık için girmesi gerekirdi. Zihnimdeki küçük şeytan kıskançlık çanlarını çalmaya çalıştı ama mantığım onu susturabilecek kadar devredeydi. Çantamın içinde gerçekleştirdiğim kazı çalışmasının ardından telefonumu elime aldığım sırada hâlâ kapatmadığım daire kapısının önünde bir hareketlilik hissettim. İçgüdüsel olarak elim masanın üstündeki uzun bibloya gitti. Evin içinde dilsiz bir kız varsa kapıda da ruh hastası bir katil olabilirdi. Şu saatten sonra hiçbir şeye şaşırmazdım. Silahımı havaya kaldırmış, gelmekte olan her kimse kafatasını çatlatma planı yaparken kapının yanında gördüğüm gölge yan taraftaki sopayı kavrayıp iri cüssesiyle karşıma dikildi, daha doğrusu sopayı üstüme doğru savurdu ama ben çığlık atarak eğilmiş ve bibloyu üstüne fırlatmıştım. Omzunun üstünden geçen biblo duvara çarpıp dağılınca geriye doğru sendeleyerek yeni bir silah bulma umuduyla etrafıma baktım. Ancak düşman benden zekiydi sanırım çünkü yüzüme bakmayı akıl etmiş ve şaşkınlıkla ismimi dile getirmişti.

"Bahar!"

"Selim? Allah seni bildiği gibi yapsın. Ne yapıyorsun sen burada?"

Hissettiğim anlık rahatlamayla salondaki koltuklardan birine kendimi bıraktım. Kızsa hâlâ ayakta dikilmeye devam ediyordu. Selim bir bana bir de kendi kıyafetleri içindeki kıza baktı ve ne söyleyeceğini bilemeden kaşlarını çattı. "Burası benim evim Bahar."

Yapabileceği milyon tane açıklama içinden bunu seçtiği için kendisini tebrik etmek isteyerek yüzüne baktım. O da aklımdan geçeni anlamış olmalıydı ki gözlerini kaçırıp yutkundu.

"O zaman salonunun ortasındaki kızı açıklayacak olan da sensin. Dilsiz olduğundan şüpheleniyorum. Hâlâ burada durduğuna göre tanışıyor olmalısınız."

"Bahar... Bu kız şey... Benim misafirim."

"O kadarını anladım da neden öylece dikiliyor, niye senin giysilerini giyiyor ve benim neden misafirin olduğundan haberim olmuyor?"

Akrabası olsaydı Zeynep anne asla bekâr evinde kalmasına izin vermez, bizzat kendisi ağırlamak isterdi kızı. Ayrıca Selim nişanlı da olsa elin kızının onun evinde bir başına ne işi vardı? Ailesinin bu misafiri tanımadığından emindim.

"Ayşe, otur istersen abicim. Korkmana gerek yok, Bahar benim nişanlım, birbirimizi hırsız sandık sadece."

Kıza oturması için koltuğu gösterdiğinde ismini öğrenme onuruna sonunda eriştiğim Ayşe hareket ederek karşıma oturdu. Selim de eşikte bıraktığı poşetleri içeri taşıyıp kapıyı kapadı.

"Ben de yemek almıştım, seninkileri dolaba koy da bozulmasınlar bari."

Arkasından mutfağa girdiğimi duymamıştı, bu yüzden irkilerek yüzüme baktı. Sessizliğini umursamadan konuşmaya devam ettim. "Bugün eşyalarını toplamana yardım etmek için gelip sürpriz yapacaktım sana. Ama her zamanki gibi sen bana sürpriz yaptın."

"Bahar, bak yemin ederim..."

Soğuk sakinliğimden açıkça korktu ve sırtımı yasladığım tezgâhta duran bıçaklara gözü takıldı Selim'in. Korkusunun tadını çıkararak yüzüme sadist bir gülümseme yerleştirdim. Arkamdan iş çevirmek neymiş görecekti.

"Senden yemin etmeni değil açıklama yapmanı istedim. Dolabındaki giysileri kızlarla paylaşmakla ilgili bir çeşit fantezin falan mı var?"

"Giyecek temiz giysisi yoktu ve alışverişe gidecek durumda da değil. O yüzden..."

"Bedenine uygun bir şeyler alıp gelseydin. Hatırladığım kadarıyla bu konuda gayet başarılısın."

"Ben nereden bileyim kızın bedenini Bahar? Ona giysi alışverişi yapacak bir zamanım yoktu ayrıca."

Gözlerimi devirerek onu küçümser bir tonda verdim cevabımı. "Kadın anatomisi hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi bakma yüzüme istersen Selim. Nereden bilecekmiş kızın bedenini. Ayşe'nin neden gidecek bir yeri ya da giyecek giysisi yok?"

Selim daha fazla kaçacak yeri kalmadığını anlayıp derin bir nefes aldı ve yanıma gelerek o da tezgâha yaslandı. "Öncelikle bu kızla aramda sandığın gibi bir şey olmadığını bilmen gerek."

"Yani beni öldür diyorsun, öyle mi?"

"Cidden seni aldattığımı mı düşünüyorsun?"

"Aldattığını düşünseydim seni hayatta bırakacağıma

mı inanıyorsun? Beni aldatma ihtimalin dışındaki diğer her seçeneği düşünüyordum az önce."

"O zaman bana neden öldürecekmiş gibi bakıyorsun?"

Kafasını karıştırdım ama beter de olabilir, umurumda değil. "Arkamdan iş çevirirken sana madalya takmamı mı bekliyorsun?"

Uzun zaman sonra yeniden soruya soruyla karşılık vererek konuşmak kendimi daha fazla tutamadan gülmeye başlamama neden oldu. Sanırım sinirlerim bozulmuştu. Halimdeki değişim Selim'i de gevşetti ve üstlendiği son davada bana bahsettiği evden kaçan çocuk gelinin bu kız olduğunu söyledi. İki gün sonra davası görülecekmiş ama birkaç gün önce on sekizini doldurmuş ve gidebileceği güvenli bir yer yokmuş. Selim bana tahmin etmediğim bir şey anlatmadığı için pek şaşırmadım. Ona arkamı dönerek yemekleri mikrodalgada ısıttım. Sessizliğim üzerine yeniden tedirginleşti.

"Çok mu kızdın?"

"Kendini benim yerime koy ve cevap ver."

Onda hiç tanık olmadığım bir çekingenlikle arkadan belime sarılıp çenesini omzuma dayadı. "Yerden göğe kadar haklısın. Son anda gelişti olaylar inan, seninle konuştuktan sonra olduğu için haber veremedim."

Yanağına şaka yollu bir fiske vurup kollarından ayrılmadan yüzümü ondan tarafa döndüm. "Kızın manyak kocası avukatı takip etmeyi akıl edemez mi peki? Madem bir iş yapıyorsun bari düzgün yap. Burada kalamaz. Bu gece neyse ama yarın ifşa olmayacağınızın garantisi yok."

"Bu işe karışmanı istemiyorum."

Tabii ki istemezdi. Kendisi başını her türlü derde

sokmakta özgürdü ama ben ondan izinsiz mümkünse tuvalete bile gitmemeliydim. Sonuçta ayağım kayıp düşebilir ya da kafamı klozete sokup boğulabilirdim, değil mi?

"Sadece senin bir süper kahraman olduğunu unutmuşum affedersin. Biz zavallı insanların kimseye iyilik yapmaya ve sevaplara ortak olmaya hakkımız yok. Selim Bey her şeyin en iyisini bilir. Hiç film de mi seyretmiyorsun? Çoğu süper kahramanın ona yardımcı olan birileri olur arkasında, en basiti FBI ajanlarının bile ortakları var. Ben niye senin ortağın olamıyorum?"

Yani ne bu kahramanların sevgililerinden kimliklerini saklama hevesi? Şahsen ben kahraman olsam hatunu bu özelliğimle tavlamaya çalışırdım. Sonuçta kahraman olmuşum, canımı tehlikeye atıp insanları kurtarmışım bana da bir faydası olsa fena mı olur? Ayrıca o kaprisli kızlar da benimle neden buluşmaya gelmedin, yok efendim niye ilgi göstermiyorsun diye şikâyet edemezlerdi o zaman. Koskoca kahraman sizin nazınızı mı çeksin ama yani? Konu buraya nasıl geldi bu arada?

"Film çevirmiyoruz burada Bahar."

Hadi canım, yemin et?

"Sence ben bunun farkına varamayacak bir kadın mıyım? Kusura bakma canım ama öyle her şey senin istediğin gibi olamıyor maalesef. Başını dertten kurtaramıyorsan ve buna rağmen benimle evleniyorsan patronluk taslayamazsın bana. Bornova'da tadilatı yapılacak bir ev var. Babam ilgilenecekti birkaç gün sonra, evde eşya yok ama müsait. Bir yatak atarız, mahkemeye kadar evden çıkmadan orada kalır Ayşe."

İtiraz etmek isteyerek ağzını açtı ama verecek bir cevap bulamadı Selim. Haklıydım çünkü. Kızın sapık

kocası madem peşindeydi, avukatıyla görüştüğünü görmüş ya da görecek olabilirdi ama beni tanıdığını sanmıyordum. Ayrıca tanısa bile karısıyla bir bağlantım olduğunu düşünmesi için sebep yoktu. Mahkemeye kadar Selim'le birlikte görünmezdim ve Ayşe de onu götürdüğüm evden dışarı çıkmazdı, işte bu kadar.

"Demek ki neymiş, her zaman en dâhiyane çözümler siz erkeklerden çıkmıyormuş. Bizim de kafatasımızın içinde bir beyin varmış ve bazen sizinkinden iyi çalışabiliyormuş."

Zafer kazanmış gibi gülümseyerek şapşal nişanlımın yanağını sıktım. *Bu arada nişanlının harika bir kelime olduğunu söylemiştim, değil mi?*

"Baban öğrenirse ne olacak Einstein?"

"Öğrenmeyecek çünkü ben meseleye müdahale edeceğim. Henüz neler yapabileceğimi tam anlamadınız sanırım Selim Bey."

Babamı oyalamak kolaydı, bu yüzden korkmuyordum ama Selim'in endişesini de anlıyordum. Neticede ailem onun askerlikte yaşadığı travmayı, nasıl terhis olduğunu ve sonrasında geçirdiği psikolojik süreci bilmiyordu. Doğal olarak başını derde sokacak davalara olan özel ilgisinden de habersizdiler. Öğrendikleri anda neler yaşanırdı Allah bilir.

Neyse ki Selim beni, aklıma koyduğumu yapacak biri olduğumu bilecek kadar iyi tanıyordu. Bu yüzden uslu bir çocuk olup sözümü dinledi. Ayrıca ona verdiğim cezaya katlanmak zorunda kaldı. Yemek yedikten sonra ben Ayşe'yi konuşturmaya çalışırken mutfağı tek başına topladı ve sonrasında uzandığım koltukta yanıma yerleşerek benimle birlikte Hint filmi seyredip *Bollywood* erkeklerine ilanı aşk edişimi dinledi. Onların

dans edip sevdikleri kızlarla saçlarını nereden geldiği belli olmayan rüzgâr savururken dakikalarca bakışmalarını eleştirmeye tabii ki cesaret edemedi. Bunun benden habersiz girdiği maceranın ve eve geldiğimde yaşadığım şokun bedeli olduğunun farkındaydı. Bu adamların neresini yakışıklı bulduğumla ilgili bir şeyler söyleyip sahip olduğum zevksizlikle onu beğenmemin bir mucize olduğunu savunduğunda ise onu Hint konseptli bir düğünle tehdit etmem susması için yeterli oldu. Ertesi sabah ele geçireceğim ev anahtarlarıyla birlikte Ayşe'yi güvenli bölgeye götüreceğimi söyledim. Sabah erkenden buluşmak için anlaştık ve ben kendimi *Batman* filminde kedi kız rolündeki Anne Hathaway gibi hissettim. En sevdiğim *Batman* Christian Bale ve Selim'le birlikte hareket ediyor olmak bana onların arasındaki uyumu hatırlattı. Yapmam gereken, babama evlendikten sonra yaşayacak bir ev bulamadığımız için yardımını istediğimizi söylemek olacaktı. Önümüzdeki günlerde kendisini sadece bu işe adayıp Ayşe'yi götüreceğim evi unutacağından emindim. Sonra babamı içine düşeceği mimari çılgınlıktan nasıl kurtaracaktık, işte orasını şimdilik düşünmek istemiyordum. Sonuçta ben kahramanlık işlerinde henüz acemiydim. Fakat kahramanlık konusundaki acemiliğim Selim'in gözünde en az *Kedi Kız* kadar çekici olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Bunu da ayrılmadan önceki veda öpücüğüyle ispat etti.

Birtakım Aksiyonlar

Üç ekim günü saat altıda sabah uykumun tatlı kollarında huzur içinde yatarken çalan telefonum yüzünden irkilerek uyanmak zorunda kaldım. Önce nerede olduğumu anlayamadım, bir an zihnim yazlık evde uyanmamanın şaşkınlığını yaşadı fakat hemen toparlanıp yaz tatilinin bittiğini kendime hatırlattım. Başucumda duran telefonu elime alarak Selim'in beni bu saatte arama sebepleri üzerine düşünmek için vakit harcamadan açıp cevap verdim.

"Rüyanda beni mi gördün Selim? Hayırdır?"

"Evet, apartmanın önündeyim. Hazırlanıp inebilir misin?"

Sesi fazlasıyla keyifsizdi. "Bir şey mi oldu? Daha hava bile aydınlanmadı. Bari kahvaltı yapsaydım."

"Birlikte yaparız, ben seni fabrikaya bırakırım sonra."

Bugün saat onda Ayşe'nin mahkemesi vardı. Kızcağızı alıp adliyeye ben götürecektim. İki gündür sözleştiğimiz gibi Selim'in takip edilme ihtimaline karşı görüşmüyorduk. Günde bir kere Ayşe'ye yemek götürüyordum ve evde uyuması için koyduğum yatak dışında eşyası yoktu zavallının. Babam da vaktinin tamamını evlendikten sonra yaşayacağım evi bulmaya çalışarak

geçiriyordu. Selim'in içgüveysi olma konusunda katı kuralları olmasıyla ilgili şikâyetlerini sıralamayı da ihmal etmiyordu. Tapusu babamın ya da benim üzerime olan bir evde yaşarsa beyefendinin vücudundan testosteron yerine östrojen salgılanmaya başlamazmış. Yirmi birinci yüzyılda yaşıyormuşuz, kızına damat kaprisi yüzünden varlık içinde yokluk yaşatamazmış babam. Anlayacağınız Ayşe'nin iyiliği için yaptığım fedakârlık baba dırdırıyla sonuçlandı. Üstelik mahkemeden önce kapıma dayanan çöl ayım her ne kadar şafak vaktinde gelmiş olsa da planımızı tehlikeye atmış bulunuyordu şu an.

Apar topar giyinip hazırlandıktan sonra merdivenleri koşarak indim ve arabanın içinde beni bekleyen nişanlımın yorgun yüzünü memnuniyetsizlikle süzdüm. Binmeden önce camı tıklatarak açması için işaret ettim.

"Niye binmiyorsun Bahar?"

"Bunun için kendimi fazla seviyorum. Hiç uyumadın mı sen? Anahtarları ver de gencecik yaşımda bir trafik kazasına kurban gitmeyeyim."

Beni fazlasıyla şaşırtan bir şey yaparak sözümü dinledi Selim. Yan koltuğa kaydı ve kıymetli arabasının direksiyonunu ellerime emanet etti. Cidden bir şey olmuştu bu adama.

"Annenler bir şey dedi mi?"

"Uyanmış olsalardı diyebilirlerdi Selim. Şimdi mi anlatacaksın olağanüstü halimizin nedenini yoksa bir yerlere gidince mi?"

"Daha vaktimiz var, önce karnımızı doyuralım."

Zihnimin içindeki tehlike çanlarını susturarak Selim'in tarifine göre arabayı kullandım. Küçükpark'ın girişinde uygun bir park yeri bulduktan sonra gevrek

evine girip çalışanların, *Sabahın altı buçuğunda burada ne işiniz var?* diye soran bakışları eşliğinde oturup birer çay söyledik. Ben de konuşması için psikolojik baskı yapmak amacıyla gözlerimi Selim'in üzerine diktim. O ise şekeri erimiş çayı karıştırmaya devam ederek küçük çaplı bir hortum çıkarmaya çalışıyordu karşımda.

"Kaşık üretildiği günden beri bu kadar hoyratça kullanılmamıştır herhalde, bu saatte burada olduğumuza göre konuşmak zorunda olduğunun farkındasın değil mi hayatım?"

"Galiba Roma'ya gitmem gerek."

Pat diye söylediği şey kafamı karıştırdı ve kaşlarımı çatarak tahminimi dile getirdim. "İşle ilgili bir sorun mu var?"

"Sinan, onu bulup toparlamak zorundayım."

Bulmak derken? Koskoca adamı ne için bulup toparlayacaktı? Cevap zihnimde neon harflerle yanıp sönse de dile getirmek istemedim. İtalyan *yenge*.

"Nedenini de söyleyecek misin?"

"Böyle bir şey nasıl dile getirilir bilmiyorum. Resmen rezillik, başka açıklaması yok."

Sıkıntı içindeydi ve gözlerini benden özellikle kaçırıyordu. Ne yani benden mi utanıyordu? Hâlâ çay bardağını tutmakta olan eline dokunarak Selim'in dikkatini üzerime çekmeye çalıştım. "Aşkım, ben senin bu dünyada utanmaman gereken belki de tek insanım. Ortada bir rezillik varsa birlikte üstlenip çözüm buluruz. Nasıl anlatacağım diye düşünme, bir yerinden başla, ben illaki anlarım."

Selim sonunda gözlerini benimkilerle buluşturup konuşmak için az da olsa cesaretlendi. "Bizimkilerin haberi yok, Sinan sadece bana anlattı. Ben de şimdi se-

ninle paylaşıyorum. O izin verene dek kimsenin bilmemesi gerek. Ortaya çıktığında kıyamet kopacak zaten."

Siparişlerimizi getiren garson işini bitirinceye kadar konuşmasına ara verip gözlerini masadaki yiyeceklere dikti. Yeniden baş başa kaldığımızdaysa boyozdan böldüğü parçayı yemem için bana uzatarak anlatmaya devam etti. "Yaklaşık iki hafta önce Elisa'nın doktor kontrolü varmış. Bir terslik olduğunu söylemişler. Bebekte bazı sorunlar bulunmuş. Bunun için amniyosentez yapılmış."

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak yutkundum. Yaşanan şey çok zor bir durumdu. Ancak bunun rezillikle ne ilgisi vardı? "Çok üzüldüm gerçekten ama..."

"Bu konu da çok üzücü fakat asıl mesele farklı. Testin sonucuna göre bebeğin yüksek ihtimalle sağlıklı doğmayacağı, bu yüzden gebeliğin sonlandırılmasının uygun olacağı söylenmiş. Sinan itiraz etmiş ve bebeğin ne olursa olsun doğması gerektiğini, Allah'tan gelene razı olacaklarını söylemiş. Elisa ise aldırma taraftarıymış. Birbirlerine girmişler yine..."

Başta karışmayıp sessizliğimi korumayı düşündüm ama gönlüm hamile bir kadının yargılanmasına razı olmadı. "Hormonları altüst haldeki bir kadıncağıza, karnında taşıdığı bebeğin özel bir çocuk olarak dünyaya geleceğini söylemek onu nasıl bir psikolojiye sokar, hiçbirimiz bilemeyiz. Kim bilir anne olacağını öğrendiğinden beri ne hayalleri vardı. Şimdiyse yaşadığı süre boyunca bebeğinin normale yakın bir hayat sürmesi için özel eğitimler alması, toplumdan dışlanmaması, hiçbir şeyin eksikliğini yaşamaması için çabalaması gerektiğini öğrendi. Bu çok ciddi bir mesele, baskı uygulamak yerine cesaretlendirmek, her zaman yükünü paylaşa-

cağını söylemek gerekir. Sinan Elisa'nın korkularını giderdi mi ki bebeğinin hayatı için kavga ediyor?"

"Benim Elisa'yı bunun için yargıladığım falan yok. Bir anne için bebeğinin ölüm kararını vermek elbette çok zordur. Özel bir bebeğin sorumluluğunu alamayacağını düşünmüş olabilir. Başına gelmeden kimse böyle hassas bir konuda kimseyi yargılayamaz. Zaten anlatmaya çalıştığım mesele bu da değil. Sinan istemiyorsa bebeği doğurduktan sonra gidebileceğini, babası olarak her zaman çocuğunun yanında olup tek başına büyütebileceğini söylemiş. Olaylar da bu noktada kontrolden çıkmış."

Belki de tüm çocuklardan daha çok sevgi ve ilgiye ihtiyacı olacak bir bebeğin sorumluluğunu tek başına almak... Hayatın boyunca ona kol kanat gerip geleceğini garantiye almaya çalışmak ve ölüp onu geride bıraktığında emanet edebilecek bir yetişkin aramak... Çocuk sahibi olmak başlı başına büyük bir sorumlulukken özel bir çocuğun ebeveyni olmak binlerce kat daha büyük bir sorumluluktu. Bazılarımızın bu dünyadaki sınavı birçoklarınınkinden daha zor oluyordu. Cennetten gelmiş bir meleğe, özel bir çocuğa anne baba olmak hakkında hiçbir fikri olmayan ben bile kalbimin ezildiğini hissedebiliyordum. Ancak hâlâ Selim'in bana bile anlatmaya utandığı rezilliğin ne olduğunu çözememiştim.

"Elisa delirmiştir tabii, sonuçta bebeği babasının izni olmadan aldıramaz. İtalya'da işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama..."

"Eğer babası o olsaydı izin vermeyebilirdi."

"Ne?"

Yanlış duydum herhalde, çayıma bir şey mi kattılar Allah korusun sabah sabah? Çünkü duyduğum şey gerçek olamaz, olmamalı.

"Evlilikleri boyunca birlikte geçirdikleri zamanın az-

lığı düşünülecek olursa aslında buna şaşırmamak gerek. Sinan evden ayrıldıktan sonra hemen erkek arkadaşıyla yaşamaya başlamış Elisa. Bebeğin ondan olduğunu iddia ediyor."

Bir kadın, aralarında ne geçerse geçsin nasıl kocasını aldatabilir? Daha doğrusu bir insan nasıl eşim dediği kişiye bunu yapabilir? Ben Selim'den başka bir adamın bana dokunma düşüncesine bile katlanamıyordum ve bunun ömrümün sonuna dek böyle devam edeceğini biliyordum. Aramızda ne geçerse geçsin aldatamazdım onu. Üstelik bir de bebeğimin babası hakkında şüpheye düşmek? Gerçi şu durumda Elisa Sinan'ın baba olmadığı konusunda kararlı gibiydi.

"Belki de bebeği doğurmak istemediği için yalan söylüyordur."

"Bu yüzden DNA testi yaptırdı Sinan, henüz sonucu çıkmadı. Ama aldatıldığından emin, onları bir arada görenler olmuş. Aynı evde yaşadıklarını biliyor en azından."

"Zaten sorunlu ve bitmeye mahkûm bir evlilik değil miydi?"

Bardağa dolu tarafından bakmaya çalışıyordum ama bu bardağın bakılacak tarafı kalmamıştı. Selim de aynı şeyi düşünmüş olacaktı ki teselli için kurduğum cümlenin saçmalığı karşısında tepki gösterdi.

"Hâlâ onunla evliyken ve Sinan'ın parasıyla yaşayıp onun adını taşırken onu aldatmasını hazmetmesini beklemiyorsun herhalde, değil mi? Dağıldı adam, bu evliliğe sadece bebek için devam etmeye hazırken yediği kazık kaldırılacak bir şey değil. Duyulursa rezil oluruz. Gidip onu toplamak zorundayım."

* * *

Aile içinde yaşadığı sorunlar yüzünden Ayşe'yi, hatta mahkemeyi unutan Selim'e iki buçuk saat sonra hâkim karşısına çıkacağını hatırlatarak, heveslisi olmasam da insanlık vazifemi yerine getirdim. Açıkçası duyduklarım beni çok sarsmıştı. Aklım ve kalbim de Selim'deyken işe gitmek istemedim. Bu yüzden onunla beraber mahkemeye gideceğimi söyledim. Selim aksi için ısrar etse de inatçılığımla baş edemedi. Ayşe'yi evden aldırdık ve Selim'i üstünü değiştirip takım elbise giyebilsin diye bürosuna götürdüm. Bahaneyle Avukat yârimin çalıştığı yeri de görmüş oldum. Sakal tıraşı olup koyu gri takım elbisesiyle karşıma geçtiğindeyse midemin yerinden hopladığını hissettim. Selim de bakışlarımdaki beğeniyi hissederek sabahtan beri ilk kez gülümsedi.

"İtiraf et, mahkemeye gelmeyi sadece beni cübbeyle görmek için istiyorsun."

"Tabii ki bunun için istiyorum. Ayrıca mahkemeden sonra beni anneannenin yanına götürmen gerek. Birlikte gelinlik provasına gideceğiz, kadıncağız benim yüzümden dün gece annenlerde kaldı, bekletmek olmaz."

Gelinliğimin modelini seçerken anneannenin yıllar öncesinden kalma düğün fotoğrafından ilham alarak bir gelinlik diktirmeye karar vermiştim. O da bu yüzden, yardımcı olmak adına bana eşlik etmeyi kabul etmişti. Selim'in zaten düzgün olan kravatını elimle düzelterek ellerimi omuzlarına koydum. O da ortamın gerilimini azaltmak için bana sataşma fırsatını kaçırmadı.

"Sanırım seni işe alırken hata yaptık. Patronunla konuşup onu uyarmam gerekebilir."

"Saçmalama, canım istediğinde işe gidebilmek için patronun oğlunu ayarttım ben. Kovulamayacak kadar torpilliyim."

"Seni seviyorum Bahar'ım."

Aniden gelen bu itiraf yüzümü gülümsetti ve ben de ona sataştım. "Başka seçeneğiniz de yok zaten Selim Bey."

* * *

Hayatımda ilk defa bir mahkeme salonuna giriyor olmam bir yana adliyeye de ilk defa adım atmış bulundum Selim sayesinde. Ayrıca Selim'i cübbeyle görmenin gerçekten işi ekmek için başlı başına bir sebep olduğunu da keşfettim. Elbette evleneceğim adamın mesleğinin ne olduğunu biliyor ve fazlasıyla etkileyici buluyordum ama onu karşımda canlı halde görmek... İnsanın bazı anlarda gerçekten susması ve huşu içinde manzarayı seyretmesi gerektiğine inanıyorum. Bu yüzden hiç boşuna heveslenmeyin, size enişteniz anlatmayacağım.

Selim'in kendinden emin, karizmatik duruşu ya da etkileyici sesini bir tarafa bırakırsak mahkemenin sıkıcı detaylarından da bahsetmek istemiyorum. Ayşe'nin on sekiz yaşından küçükken zorla evlendirildiği ve kendisinden yirmi yaş büyük bir adam tarafından tam üç yıl cinsel, fiziksel şiddete maruz kaldığı yönündeki savunmamız mahkeme tarafından değerlendirildi. Karşılığında aldığımız sonuç Ayşe'nin özgürlüğü oldu. Diğer suçlamalar için mahkeme ileri bir tarihe ertelendi. Bu yüzden mahkeme çıkışında adliyenin önüne çıktığımızda aklı başında olan bir ben vardım. Selim'in üstünden sıkıntıyla çıkardığı cübbesi kollarımın arasında katlı halde duruyordu. Hava bulutluydu, her an yağmur yağmaya başlayabilirdi. Oyalanmadan arabaya binmemiz en sağlıklısıydı.

Hani bazen kalbinize bir sıkıntı çöker, gözsünüz daralır ve içinizden bir ses çok kötü bir şey olacağını söyler ya, gözlerimi kısmış arabaya olan uzaklığımızı hesaplarken tam olarak o hissin göğüs kafesimden içeri sızmakta olduğunu hissettim. Hayatımın hiçbir anında altıncı hissimin kuvvetli olduğunu, ya da medyum olduğumu düşünmedim, lütfen yanlış anlamayın. Sadece bir şekilde hissettim işte bu defa...

"Avukat!"

Birkaç adım ötemizdeki merdivenlerin yanından gelen ses, saniyesinde ciğerimi yaktı. Ayşe'den hatta Selim'den önce başımı çevirerek üstümüze doğrultulmuş namluyu fark ettim. Selim'in yaptığı ilk şey Ayşe'yi içeriye doğru ittirip kaba bir hareketle yere eğilmesini sağlamak oldu. Ben dokunamayacağı kadar uzağındaydım. Kendimi eski bir aksiyon filminin en can alıcı sahnesinde ağır çekimde hareket eden bir kadın kahraman gibi hissettim. Tamam, kahraman kısmını unutun. Daha çok araba çarpmak üzereyken kaçmayı akıl edemeyen ya da asla girmemesi gereken yerlere girip arkasından gelen katili fark edemeyen bir kurbana benziyordum. Ancak yine de namlunun beni değil Selim'i hedef aldığını idrak edecek kadar kafam yerindeydi, yani düşünme yetim henüz vücudumu terk etmemişti. Bunu neden yaptın diye soracak olursanız açıkçası size verecek mantıklı bir cevap bulabileceğimi sanmıyorum. O an vücudum bu kararı verdi ve bana da yapılabilecek tek doğru hareket buymuş gibi geldi. Yani oturup sakin kafayla karar verilen bir davranış değildi benimkisi, tek bildiğim Selim'in zarar görmesine, canının yanmasına asla dayanamayacağımdı.

Sevdiğim adamın gözleri sadece benim üzerimdey-

di, sanki ona doğrultulmuş bir silah yokmuş gibi bir tek beni görüyordu. Bu bakışlardan cesaret aldım ve üstüne atlayıp kollarına düştüğümde patlayan silah sesi Selim'in ismimi haykıran sesine karıştı. Doğrusu dışarıdan bakan biri için fazlasıyla dramatik bir sahneydi. *Başardım mı? Hangimiz vurulduk?* Sonraki birkaç saniye kaşlarım merakla çatılı halde bu sorunun yanıtını öğrenmek istedim. Sağ kolumda bir sıcaklık hissettim, çok sevdiğim haki rengi elbisem kanla ıslandı. Kolumun üst kısmı yanıyordu ve zihnim etrafımdaki sesleri algılamayı sanki reddediyordu. Adliye polisinin saldırganı etkisiz hale getirdiğini düşündüm. Yanaklarımın ıslandığını fark edince canım acıdığı için ağladığımı fark ettim. Selim de beni sıkıca sardığı kollarını gevşetmeden başımda panik içinde söylenmeye başladı. Cübbesini kolumun üstüne bastırıp kanamayı durdurmayı amaçladığını anladım ama ona, "Kurşun sadece sıyırıp geçti sanırım, bir şey yok" demek için ağzımı açamadım şoktan. Sanki konuşmayı unutmuş gibiydim. Birileri ambulansı aradı. Başımda kalabalık toplandı. *Abartmayın,* demek istedim onlara, *kimse kolundan vurulduğu için ölmez. Yoksa ölür mü? Elbiseme de gerçekten yazık oldu.*

"Bunu neden yaptın ki? Bahar, özür dilerim gerçekten çok özür dilerim. Nerede kaldı bu ambulans? Kızın canı acıyor!"

Ambulansı sorduğu kişinin polis olduğunu düşünecek olursak, *Üslubuna dikkat etmesi gerek Selim'in,* dedim kendi kendime. Gerçekten bu kadar endişelenmesine gerek yoktu. Canım acıyordu ama Selim'in etrafa bağırması acıyı azaltmıyordu. Midemin bulandığını hissederek ambulansın sirenleri duyulana dek gözlerimi sıkıca kapadım. *Keşke kanayan kısma başımı çevirip bakmasaydım,*

diye düşündüm. Kahramanlar acemi olsa bile bir kurşun yarasıyla yere serilmezdiler. Belki de ben şatosunda oturup kurtarılmayı bekleyen bir prenses olmak için yaratılmıştım. Yeni öğrendiğim bilgiyi sindirmek kolay olmayacaktı ama kabul etmek zorundaydım, aksiyon filmleri benim gibi kızlar için uygun değildi.

Aileler

Hastane odasında dikişleri yeni atılmış kurşun yaramın üstünü sargıyla kapatan hemşirenin kuaförden çıkmış gibi duran saçlarına kıskançlıkla bakarken acile giriş yaptığım andan kısa süre sonra ortadan kaybolan Selim'in nerede olduğunu düşündüm. Kol kısmı kesilmiş kanlı elbisemle eve nasıl geri dönecektim? Annemle babamın karşısına böyle çıkamazdım. Yeni kıyafet almam ve banyo yapmam gerekiyordu. Kolumu ıslatmadan tek başıma nasıl yıkanacaktım ayrıca? Tam ben bu olayı gizli tutarak işin içinden nasıl sıyrılacağım diye fikir yürütmeye başlayacaktım ki Özdemir Ailesi, diğer hastaları yataklarında doğrultacak bir telaşla Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi acil servisine giriş yaptı. Kendilerinden önce sesleri gelmişti her zamanki gibi bizimkilerin. Müdahale odasında oturduğum yatakta yüzümü buruşturarak sanki bana yardım edebilirmiş gibi hemşireye baktım. Ama o tüm bencilliğiyle birazdan doktorun gelip beni kontrol edeceğini ve çıkışımın yapılacağını söyleyip kaçarcasına yanımdan ayrıldı. Sevgili annemse sanki kızını ölmeden mezara koymuşlar, açık kalp ameliyatı yapmışlar da dikmeyi unutmuşlar gibi dramatik bir giriş yapıp ağlamaya başladı.

"Bahar'ım, kuzum! Ne yaptılar sana annem?"

"Anneciğim sakin ol lütfen, ben iyiyim."

Annemi sakinleştirmek mümkünmüş gibi gülümseyerek sağlam kolumu ona doğru uzattım. O da kemiklerimi kırma hevesiyle bana sıkıca sarılıp gözyaşlarını boynuma akıttı.

"Boyu posu devrilsin. Elleri kırılsın, anasından emdiği süt burnundan gelsin. Sebep olanları Allah bildiği gibi yapsın. Gül gibi kızımın sebebi oldular!"

Birilerinin canım anama, güzel anama kızının ölmediğini söylemesi gerekiyor sanırım. Zira şu an zihni benim söylediklerimi algılayamıyor. Ruhumla konuştuğuna mı inanıyor ki?

"Bugüne dek hep evlatlık olabileceğimle ilgili şüphelerim vardı ama artık eminim, ben kesinlikle senin kızınım ya, canım anam. Şu beddualara bak, helal olsun sana Ayten Sultan."

"Ah ah, ben seni doğuracağım diye ne acılar çektim! Besleyip büyüttüm, gözümden sakındım, şu başıma gelene bak. Tövbeler olsun, başımızda bir uğursuzluk var. Kimseler için kötülük düşünmeyiz, kendi halinde yaşayıp giden insanlardık biz."

*Annemin a*ğlamasını dur*durmanın bir yolu yok mu? Hemşire de çekip gitti, gitmeseydi bir sakinleştirici falan yapardı bari.*

"Anne, ölmediğimin farkındasın değil mi? İyiyim ben ya domuz gibiyim hatta."

"Tövbe de kız! Ağzını hayra aç, delibaş."

Annem ölümü ağzıma almam doğrultusunda sağlam koluma uyarı niteliğinde vurup geri çekildiğine göre normale dönmüştü herhalde. Ben de derin bir nefes alarak, "Babam nerede anne? Size kim haber verdi?" diye sordum.

Gözlerini kurulayarak beni birkaç saniye cevapsız

bıraktı annem. Sonrasında asık suratıyla cevap verdi. "Halledilmesi gereken işlemlerle ilgileniyor dışarıda."

"Peki, sizi kim aradı? Selim mi?"

Nerede kaldı benim tatlı çöl ayım? Tamam, iyiyim ama insan bir kolonyasını çiçeğini alıp geçmiş olsun demeye gelir. Burnuma neden pis kokular geliyor?

"Telefonunu aradık, vurulduğun yerde bırakmışsın. Polisler açtı, hastaneye götürüldüğünü öğrenince nasıl geldiğimizi bilemedik. Anlaşılan aramasak haberimiz olmayacaktı."

"Yok annem, telaşlanmayın diye aramadık biz sizi. Selim nerede?"

"Ben ne bileyim onun nerede olduğunu? Oğlanın bir taraflarına çip mi taktım? Belki başını yeni dertlere sokuyordur. Senin vurulmana neden olduğu yetmemiştir."

Selim bildiğim kadarıyla annemin eski sevgilisi değil ve annem de on beş yaşında değil. O zaman ne diye damadından bahsederken surat asıyor? Ailemin yaşananlardan Selim'i suçlamayacağını ummak benim gibi bir hayalperestten bile beklenmeyecek bir performans olurdu zaten.

"Anneciğim beni Selim vurmuş gibi konuşma lütfen, kazaydı."

"Ben şimdi pencereyi açıp kendimi aşağı atayım, ölünce arkamdan kazaydı dersiniz."

"Giriş katındayız, ölmezsin."

"Bahar!"

Tam Selim'i savunacak bir şeyler söyleyip meselenin ne kadarını bildiklerini öğrenmeye çalışacaktım ki doktor yanımıza gelerek kocaman gülümsedi. Normal bir ruh halinde olsaydım sempatik halini takdir ederdim ama koluma kurşun girdiği ve annemin hayallerin-

deki damattan nefret etmeye başladığı gün bunun için uygun zaman değildi. Taburcu olabileceğimi ama önce polise ifade vermem gerektiğini söyledi doktor. Bir bu eksikti... Çöl ayısı gerçekten neredeydi? Ayrıca ailemin karşısında beni bir başıma nasıl bırakabiliyordu? Bu tavsiyeme kulak verin kızlar, âşık olduğunuz adamların mesleklerine bakarak zekâlarına karar vermeyin. Acayip yakışıklı avukatlar da salakça şeyler yapabiliyor.

* * *

Korkunç görüntümle hastaneden çıkış yapmaya hazırlanırken babam da nihayet yanımıza geldi. Annem gibi onun da panikle benimle ilgilendiğini söylemeyi çok isterdim ama babamın üzerinde bir katilin soğukkanlılığı vardı. Tek yaptığı yardımcı olmak için sağlam koluma girmek oldu, ona sorunun ayaklarımda değil kolumda olduğunu söylemek istediysem de cesaret edemeyerek sessizliğimi korudum. Bu sırada gözlerim sağ elinin üstündeki zedelenmiş bölgeye takıldı. Kızarmış, tahriş olmuştu. Tıpkı şey gibi... Şey... Selim Ali ve Okan'la kavga ettiğinde elinin üstünün aldığı şekil gibi.

"Senin eline ne oldu baba?"

"Bilmem, telefon çaldığında nasıl çıkıp geldik hatırlamıyorum. Bir yere çarpmışımdır."

Biraz sonra hastane bahçesine çıktık ve ağlayan insanların, uykusuz yüzlerin arasına karıştık. Ailem ona ne kadar kızgın olsa da Selim'in şimdiye dek karşımıza çıkmış olması gerekiyordu.

"Baba, çantamı verin de ben bir Selim'i arayayım."

"Şimdi sırası değil Bahar. Eve gidince konuşuruz."

"Eve geçtiğimizi söyleyeceğim sadece babam, çok kısa konuşurum. Eve gecikmeyiz, söz."

Ayrıca yaralı olan benim ve iyi hissediyorum.

"Sırası değil dedim Bahar."

"Çantamı alabilir miyim baba?"

"Bundan sonra Selim'le görüşmeyeceksin. Ne telefonda ne de yüz yüze."

"Ne?"

Görüşmeden nasıl evleneceğim ben Selim'le? Ne zamana dek görüşmemekten bahsediliyor şu an?

"Duydun beni, sözümü ikiletme. Bir taksi çevirelim şuradan, hadi kızım."

"Hayır duymadım. En azından doğru duyduğumu sanmıyorum. Ne diyorsun sen baba?"

"Seninle yol ortasında bunu tartışacak değilim Bahar."

Ne demek oluyor bu ya? Bu yaştan sonra kimle görüşeceğime ya da evleneceğime babam mı karar verecek? Emrederek bana sözünü dinleteceğine mi inanıyor?

"Kavga edecek bir şey yok zaten. Korktunuz, anlıyorum ama bir kaza oldu diye Selim'e kızmak..."

"Ne kazası kızım? Kafa mı buluyorsun sen bizimle? Oğlanın yemediği nane, burnunu sokmadığı pislik kalmamış, benim saf kızım kaza diyor. Biz de enayi gibi damadımız normal adam sanıyoruz. Sen bu adamın geçmişini, ne işler yaptığını biliyor muydun en başından?"

Bu bir kâbus olabilir mi? Belki de kolumdan değil de beynimden vurulmuşumdur. Şimdi komada kâbus görüyor olabilirim. Öldüm de cehenneme mi düştüm?

"Siz bunları nereden öğrendiniz?"

"Ölene dek saklamayı mı düşünüyordun sen Bahar?"

Hastane bahçesinde tartışmaya başladığımız için in-

sanlar bize baktı doğal olarak ve ben de ağlamamak için derin nefesler almaya başladım. Beynime korkunç bir ağrı saplandı. Kolum için verilen ağrı kesici de sanki bir anda etkisini kaybetti.

"Baba..."

"Kapatıyoruz bu konuyu Bahar, eve gidiyoruz dedim kızım, hadi."

İnsanlara daha fazla maskara olmamak adına mecburen itaat ettim ve babam yolun karşısından bir taksi çevirdiğinde arka koltuğa, annemin yanına oturdum. Normalde her taksi yolculuğunda şoförle yedi ceddini öğrenecek kadar sohbet eden babam eve varıncaya dek adresi tarif etmek dışında tek kelime etmedi. İçinde bulunduğumuz ölüm sessizliğinde kendi kendime akıttığım gözyaşlarım eşliğinde ne yapacağımı düşündüm. Fakat beni bekleyen asıl kâbus evdeymiş meğer. Apartmandan girip dairemize çıktığımız an arkamızdan kapı çaldı. Selim'in anne ve babası gelmişti. Gözlerim doğrudan babamı buldu. Kendimce sözsüz bir uyarıda bulunmak istedim. *Allah'ım ne olur bu gazla bir olay çıkarmasınlar.*

Annem daire kapısını açtığında yüzlerindeki endişeli ifadelerle içeriye girdi Zeynep anne ve Faruk baba.

"Kızım, güzelim, nasılsın?"

Zeynep anne doğrudan beni kucakladı tabii. Ben de gösterdiği şefkat karşısında yeniden duygulandım. Dolan gözlerimi kırpıştırarak cevap verdim. "İyiyim anne, merak etmeyin."

"Kıyamam sana ben güzel gelinim, canımın içi."

Sağlam elimle elini tutup gülümsedim ona ama babamdan tarafa bakmaya bile korkarak yaptım bunu. Faruk baba da hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapa-

tıp endişeli gözlerini üzerime dikti.

"Bahar, çok korkuttun bizi kızım. Geçmiş olsun."

"Teşekkürler baba, eksik olmayın."

Tabii geçmiş olsun dilekleri bizimkilere de sunulmak istendi. Zaten heykel misali evin salonunda durmaları hafif bir gerginlik yaratmıştı. Nihayet herkes koltuklara yerleştiğinde babam asık suratıyla korktuğumu başıma getirdi.

"Geldiğiniz iyi oldu, bizim de sizinle sıcağı sıcağına konuşmak istediklerimiz vardı."

"Baba..."

"Sen bize bir müsaade et kızım. İstersen içeri gidip dinlen. Üstünü değiştirsin annen."

Hayır ya... Lütfen şu an bu yaşanıyor olmasın.

"Hayır olsun Ahmet. Tatsız bir şey mi söyleyeceksiniz?"

Zavallı Faruk babam... Bir bilsen neler diyecek.

"Olanlar ortada Faruk. Onca tatsızlığın ortasında ne konuşacağımız belli değil mi? Biz kızımızı oğlunuza verirken ona gözü gibi bakacağına söz vermişti Selim. Benim bu hayatta bir tane evladım var. Tek servetim Bahar'ım. Kızımı sokakta bulmadım ben."

"Hiçbirimiz böyle olsun istemedik. Selim'le daha konuşmadık ama onun ne kadar üzgün olduğunu tahmin edebiliyorum şu an. Oğlumuz kızınıza çok âşık. Bahar Selim'in de bizim de kıymetlimiz. O artık bizim de kızımız."

"O zaman sen söyle. Kızını, başına böyle bir şey gelmesine sebep olan adama emanet eder miydin?"

Faruk babanın duydukları üzerine suratı asıldı haliyle ve kontrollü tutmaya özen gösterdiği sesiyle konuştu. "Selim eline silahı alıp Bahar'ı vurmadı Ahmet. Adliye

önünde saldırmışlar. Bizim oğlumuz da o adliyede suçlu olarak değil avukat olarak bulunuyordu herhalde. İşini yapıyor çocuk. Gençler birbirini çok seviyor. Yakında düğünlerini yapacağız biz bu çocukların."

"O dediğiniz bunlar yaşanmadan önceydi. Ben evladımın can güvenliğini düşünerek yaşayamam. Selim kelle koltukta yaşamaktan keyif alıyor olabilir ama aynı şeyi Bahar'a yaşatamaz."

Baktım işler geri dönüşü olmayan bir yola giriyor, sonunda ben de müdahale edebildim. "Baba, babacığım yapma Allah aşkına. Bak ben iyiyim, gerçekten abartıyorsunuz. Selim beni gözünden sakınır. Bugün adliyeye gittiysem, bu olaya dâhil olduysam sebebi benim. Selim o kızın hayatını kurtardı."

"Sen insan değil misin kızım? Bugün sen zarar görmedin mi? Seni şimdiden koruyamayan, hayatını tehlikeye atan biriyle evlenmene nasıl izin vereyim bir baba olarak?"

"Ahmet, bu çocuklar iki yetişkin. Zaten bizden izin alacak değiller."

Şimdi bayılacağım şuracığa, Faruk baba da sakinliğini koruyamadı işte daha fazla. *Biraz iyileşmemi bekleseler-di ya birbirlerine girmek için...*

"Benim kızım bu yaşına dek babasını ezmedi, lafımı çiğneyip sözümden çıkmadı. Bu saatten sonra da yapmaz. Annelerle babalar çocukları için en iyisini ister."

"Baba yeter. Allah aşkına, lütfen..."

Sinirlerim bozulunca konuşurken sesim titredi. Bakışlarım yardım dilenir gibi annemi buldu ancak bakışından onun da babamla hemfikir olduğunu anladım.

"Anne, bir şey söyle lütfen. Nasıl arada kaldığımı görmüyor musun?"

"Şu hayatta bir tane evladım var. Ben seni sokakta bulmadım Bahar. Baban haklı kızım."

Tam bir mucize dilenerek gözlerimi salonun tavanına çevirmiştim ki kapı şiddetle çalmaya başladı. Selim'in geldiğini düşünerek heveslenip ayağa kalktığım sırada annem benden önce açtı kapıyı ve Selim hızla salona girdi. *Ama olamaz böyle bir giriş. Sanki gelmekte olan felaketi durdurmak, kendini bana siper etmek için girdi içeri.*

"Selim!"

Selim'in sağ gözünün altı morarmıştı. Babamın gençlik kavgalarını anlattığı zamanları hatırladım hemen. Sonra bugün hastanede elinde fark ettiğim iz de eklenince üstüne Selim'e bunu yapanın babam olduğunu anladım tabii. Her zaman iyi dövüşmesiyle övünürdü ama bunu Selim'e yapabilmiş olmasına yine de inanmak istemedim. Üstelik bunun karşılıklı bir kavga olmadığını anlamak için kâhin olmaya da gerek yoktu. *Eh be baba, ben sana ne diyeyim?* Anlaşılan Selim de buraya ailesinden önce ulaşmak, yaşanabilecek tartışmaya engel olmak isteyerek gelmiş ancak ne yazık ki yetişememişti.

"Gerçekten tanıyamıyorum seni, inanamıyorum artık baba. Ne yapıyorsun sen?"

"Bir gün bir çocuğun olduğunda anlayacaksın beni kızım. Girdiğin yol yanlış, bir ebeveyn olarak bunu söylemeye, engel olmaya hakkım yok mu benim?"

Bu sözler üzerine Faruk baba da artık sabrının sınırına geldi ve isyan etti haklı olarak. "Kardeşim, bu kızla oğlan küçük çocuk mu da doğruyu yanlışı göremesin? Kaç yaşına gelmiş iki koca insan artık. Gönülleri kaydıysa, sevdilerse sana da bana da susup oturmak düşer."

"Sana söylemesi kolay tabii. Benim kızım saftır, iyi niyetlidir. Bu yaşına dek yaşamadı, görmedi böyle şey-

ler. O yüzden kapıldı, güvendi Selim'e. Ama artık bitti. Senin oğlun kızımı da bizi de kandırdı. Bahar da anlar yakında bizim haklı olduğumuzu. Mantığını kullanır."

Duydukları karşısında yüzü renkten renge girerken konuştu Faruk baba. "Bir inat uğruna kendi evladının başını yakacaksın; onu sevdiğine vereceğine, yuvasını kurmasına destek olacağına karşı çıkacaksın, öyle mi? Sonra da ben babayım mı diyeceksin? Allah katında nasıl vereceksin bunun hesabını Ahmet? İnsan öz evladını göz göre göre mutsuz eder mi böyle?"

"Size sormayacağım, senden öğrenmeyeceğim babalığı. İleride kendi kızın evlenmek isterse ona yaparsın kendi babalığını Faruk. Evladımla arama girmeyin. Bu iş bozuldu, o kadar."

Babam ayağa fırlayarak yanıma gelip elimi tuttu ve yüzüklerimi kaşla göz arasında parmağımdan zorla söküp aldı. Bu noktada Selim hemen bizden tarafa gelmek istedi ama Zeynep anne kollarını tutarak oğlunun önüne geçti. "Şimdi sırası değil oğlum, iki taraf da sakinleşsin, öyle. Hadi annem, gidelim kuzum. Bahar iyi olsun, yine geliriz."

Selim'le yine o sözsüz iletişime geçtiğimiz anlardan birini yaşadık ve birkaç saniye kadar göz göze kaldık. Yüzüklerim ona teslim edilirken, *Sen üzülme, ben düzelteceğim,* der gibi baktı yüzüme. Ben de onu onaylayarak başımı hafifçe salladım. Şu an doğru olan Zeynep anneyi dinlemekti. Tartışma daha da çirkinleşmeden gitmek için ayaklandılar ve ben de içgüdüsel olarak ayağa kalktım onlarla beraber. *Şimdi tutsa elimden, çekse götürse beni buradan,* diye geçirdim içimden. *Bir daha hiç bırakmasa elimi... Biz olsak, iki kişilik bir dünya kursak hemen, kimseyi dinlemesek, mutluluğumuzla utandırsak mesela...* Onların

gidişini izlemeye, yaşadığım strese bedenim daha fazla karşı gelemedi ne yazık ki. Dizlerimin bağı çözüldü, aynı anda gözlerim karardı ve boş bir çuval gibi kimse tutmaya yetişemeden, hayatımda ilk defa olarak bayıldım.

Ceza

Yüzüksüz bırakılmış parmağımı günlerdir sürekli yaptığım gibi izleyip odamda oturmaya devam ettim. Ailemin bu şekilde bir yere varamayacaklarını anlamalarını ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Sabırla sakinleşmelerini bekliyordum. Elbette kapıyı çarpıp çıkabilirdim, karşıma dağ çıksa geçebilecek kadar kararlıydım ama öfkeyle kalkıp zararla oturmak istemiyordum. Annem de babam da yaşlı ve hasta insanlardı. Onları da kırmadan, yıkmadan bir orta yol bulabilmeyi diledim. Anlayışla yaklaşıp onları yumuşatmanın bir formülü olmalıydı. Ancak onlar tüm gemileri yaktıktan sonra benim yapabileceğim ne kalmıştı bilmiyordum.

Annem elinde çorba tabağının bulunduğu tepsiyle odamın kapısını çaldığında günlerdir sürdürdüğüm sessizliğimi devam ettirdim. Hayatımda ilk defa ebeveynlerime böyle katı bir şekilde ve bu kadar uzun süreli olarak küsüyordum. Benden ses gelmeyeceğini anladığında kendisi girdi içeri ve ben yüzüne bakmazken yanıma oturdu.

"İlaçlarını içmen lazım Bahar, hadi üzme beni de çorbanı iç. Bak sen seversin diye yoğurt çorbası yaptım."

Günlerdir onların elinden bir şey yememek konusunda ısrarcıyım. Hâlâ anlamamışlar mıydı asıl derdi-

min ne olduğunu? İlk günlerde bir de babam üstüme gitmemesi için anneme kızdı. Aç kalınca inadı bırakacağımı düşündü herhalde ama ben ikisinin kızıyım. Yeri geldiğinde inatta herkesi sollayabileceğimi tahmin etmeleri gerekiyordu.

"Karnımı ne zaman doyurmam gerektiğini bilecek yaştayım anne. Ben istersem yerim, teşekkür ederim. Zahmet etmişsin ama içmeyeceğim."

"Annenim ben senin, nasıl üzüldüğümü görmüyor musun? Değer mi kızım bizi böyle çiğnediğine, ezip geçtiğine?"

"Siz beni üzerken ben bir şey yapabildim mi? Karnım doyunca iyi olmayacağım. Size göre, istekleriniz doğrultusunda yaşayayım da gerekirse dünyanın en mutsuz insanı ben olayım, değil mi? El birliğiyle siz beni ezip geçtiniz. İncinen biri varsa o da benim. Hayatım hakkında bu kadar önemli bir kararı siz veremezsiniz."

"Biz senin iyiliğini istedik. Bu kadar mı huyun değişti, gözün kör oldu senin aşktan? Yahu kim bu çocuk? Birkaç ay öncesine kadar adını bile bilmiyordun. O kurşun koluna değil de başka tarafına isabet etseydi, Allah korusun sana bir şey olsaydı biz ne yapardık? Bu kadar mı ucuz senin canın? Sen bizim tek evladımızsın. Senden başka kimsemiz yok. İleride sana, evlatlarına bir şey olsa o zaman gözün koca görecek mi bakalım? Hevesin de geçecek, doyacaksın zamanla. O gün gelince annem demişti dersin."

Derin bir nefes alıp tüm yorgunluğumla iç geçirdim. "Ben sizinle iletişim kuramıyorum. Size göre siz haklısınız, bana göre ben. Anlamıyorsunuz, dinlemiyorsunuz. Anlamak istemiyorsunuz çünkü. Boşuna karşılıklı nefes tüketmeyelim en iyisi."

Benim geçmişte tüm bunları düşünmediğimi mi sanıyorlardı? Ben Selim'i her şeyiyle istiyordum.

"İnan bana geçer Bahar, unutursun, hatta yeniden seversin. Daha çok gençsin. Bir erkek uğruna aileni karşına aldığına değmez."

"Geçmeyecek anne, ben Selim'e âşığım. Ondan başkasının gözüne bile bakamam, öyle çok seviyorum ben onu. Siz benim ailem olabilirsiniz. Ama o da ailem. Yarın siz gözünüzü kapadığınızda ben onunla kök salacağım. Kendi ailemizi kuracağız biz. Onaylayın ya da onaylamayın. Bunun için sizin izninizi almayacağım. Eğer evladınızı yanınızda istiyorsanız kararlarıma saygı duymayı öğreneceksiniz. Kendinizi bu fikre alıştırsanız iyi edersiniz. Ben Selim'den ayrılmayacağım."

Geriye söyleyecek pek bir şey kalmadığını kabullenerek küskün bir yüz ifadesiyle beni bir kere daha odamda yalnız bıraktı annem. Ben de omzumun kontrolü için hastaneye gitme saatinin geldiğini fark ederek mecburen babamın peşine takıldım. Trafikte bulunduğumuz süre boyunca da aramızda kulakları sağır edici bir sessizlik hüküm sürdü. Karşılıklı olarak küs kalma konusunda kararlılığımızı elbette koruduk.

Hastaneye ulaşıp doktorun kapısına geldiğimizde keşke Selim bir yerlerden çıksa, beni sıkıca sarsa da sakinleştirse, teselli etse, diye düşündüm. Öyle çok ihtiyacım vardı ki onun tarafından kucaklanmaya, kokusunu içime çekip sıcaklığında sakinleşmeye... Babamı muayene odasının dışında bırakıp doktorla beraber içeriye girdiğimde belki de Selim'i aramak için ondan yardım isteyip telefonunu kullanmalıyım dedim kendi kendime. Fakat kapıyı arkamdan kapatıp içeriye baktığımda muayene için odada duran yatağın yanındaki parava-

nın arkasında beni bekleyeni görünce birilerinin çoktan doktordan ihtiyacımız olan yardımı istediğini anladım. Doktor bana gülümseyip ikimizi baş başa bırakmak için koltuğuna geçince ayaklarım benden izin istemeden harekete geçti ve bir an bile beklemeden koşarak Selim'in boynuna sarıldım. Henüz iyileşmeyen kolumun acısını dahi duymadım bunu yaparken. Kalbim sanki bir anda yeniden kan pompalamaya başladı. Zor da olsa bedenimi kendisininkinden yüzümü görebileceği kadar uzaklaştırıp çenemden kavrayarak gözlerime baktı Selim.

"İyi misin?"

"Şimdi iyiyim."

"Seni çok merak ettim, günlerdir evinin etrafındayım ama dışarı çıkmadın. Ben de sana gelemedim."

Açıklaması karşısında *bir önemi yok* dercesine gülümsedim. "Önemli değil, şu an yanımdasın ya o yeter."

"Çok özür dilerim Bahar, yaşamak zorunda kaldığın, sebep olduğum her şey için çok özür dilerim."

Yüzünde belli belirsiz görünen morluğa dokunarak somurttum. "Asıl ben özür dilerim, çok utanıyorum. Babamı hiç affetmeyeceğim. Sana nasıl el kaldırır hâlâ aklım almıyor."

İtiraz ederek tepkimi geçiştirmek istercesine elimi yüzünden çekti. "Sakın öyle söyleme. Baban bana hak etmediğim bir şey yapmadı. Senin canın benim yüzümden, seni koruyamadığım için yandı. Eğer benim kızımın başına aynı şey gelseydi ben de benzer bir tepki gösterirdim. Baban yerden göğe kadar haklı..."

Benim canım yandı diye kendisini cezalandırmak istemişti Selim, kendi kendisini dövemeyeceği için bu görevi üstlenen babama da içten içe minnettardı bu sebeple.

"Ayrılmamız gerektiğini söyledi babam, farkında mısın?"

"Bunun için de kızamıyorum ki ona. Kızını düşünüp endişelendi adam."

"Ben iyiyim, görmüyor musun?"

"Şu an iyi olman, kolunda bir delik açıldığı gerçeğini değiştirmez."

"Kazaydı Selim. Adliyenin önünden tesadüf eseri de geçiyor olabilirdim. Lütfen kapatalım artık şu konuyu."

Selim iki adım geri çekilerek sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. "Allah aşkına Bahar ya... Gittin kendini bana siper ettin resmen, düşündükçe sinir oluyorum. Nasıl kendini tehlikeye atarsın benim için?"

Çıkardı işte ağzındaki asıl baklayı. Pek çabuk giderdi hasretini.

"Sen şu an beni terk etmeye falan mı çalışıyorsun? Çünkü öyle bir şey yaparsan seni ibret için gebertirim. Ben sana canım diyorum, elbette canım için her şeyi yaparım. Sen sanki bana aynı değeri vermiyorsun."

"Senin saçının teli için dünyayı yakarım ben. Yüzündeki gülümsemeye, güldüğünde dudağının kenarında oluşan çizgiye ölürüm."

"İlla bir şeylere öleceğim diyorsun yani."

Sonunda Selim'in yüzünde bir gülümseme oluşmasına sebep oldum ve beni yeniden kolları arasına alarak cevap verdi.

"Bir şeylere değil, sana ölürüm diyorum ben."

"Bu kurşun bizi çok bozdu yalnız. İyice arabeskleştik. Çekemem seni böyle, haberin olsun."

Sanki nefes almasını sağlayan yanındaki varlığımmış gibi baktı, tekrar güldü ve iç geçirerek, "Evde durumlar hâlâ aynı, değil mi?" diye sordu.

"Maalesef..."

"Ne yapacağız? Sizinkiler sakinleşmiyor. Telefonlarımızı açmıyorlar. Kapına dayanıp seni yeni bir kavganın daha ortasında bırakmak istemedim ama..."

"Her şeyi öğrenmeleri çok kötü oldu. Yani eğer saklayabilseydik..."

Bana yeniden itiraz etti ve yüzünde mahcup bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Asıl en başından babanın karşısına geçtiğim ilk gün anlatmamam çok kötü oldu. O bana güvenip samimiyetime inandı ve kızını bana emanet etti. Ben adamın gözünün içine bakarak kendimle ilgili bir sürü şey sakladım. Şimdi kandırılmış hissetmesi çok normal. Ama beni sana yakıştırmayacaklar diye korktum."

Selim sadece ailemden değil, benim de onu istememden korkmuştu demek. İkimiz de birbirimizi kaybetmeye dair korkular besleyip yanlış yollara sapmıştık.

"Böyle söyleme, insan her şeyi öyle kolayca anlatamıyor işte karşısındakine. Hem ben inanıyorum, bizi anlayacaklar. Bugün olmasa da yarın... Seni bir kez olsun bana bakarken gören birinde zaten bize dair hiçbir korku kalmaz. Yumuşamazlarsa da ne yapalım? Ben gelirim sana."

Saçlarımı okşayarak beni anladığını hissettirmek istercesine başını salladı Selim.

"Seni ailenle benim aramda bırakmak istemiyorum. Zıtlaşıp benim yüzümden ters düşmenizi..."

"Beni arada bırakan sen değilsin ki şu an. Benden istedikleri şeyi yapmam imkânsız. Bunun seçim yapılabilecek bir konu olmadığını onlar da anlayacaklar."

* * *

Doktor, Selim'in ricası ve dil dökmeleri üzerine görüşmemize izin vermişti. Biz kontrole gitmeden önce adamla konuşup ayarlamıştı Selim. Ama onun da bize sağlayabileceği mahremiyet bir yere kadardı elbette. Doktor bandajımı çıkarıp yaranın iltihap kapmadan kapandığını müjdelediğinde ben değil Selim rahatladı. Benim burnumun kanamasına bile dayanamıyordu ve her zaman üzerime titremesinin, bazen aşırıya kaçan koruma duygusunun sebebi kaybetme korkusuydu. Artık anlıyordum ve onu üzmemek adına bundan sonra daha uslu durmam gerektiğini de kabullenmek durumundaydım.

Vedalaşma anı geldiğinde Selim saçlarımdan öperek sıkıca sarıldı bana yine. Onu bir daha ne zaman görebileceğimi düşündüm içim sızlayarak.

"Hiç ayrılmak istemiyorum ben senden."

"Sen bir de onu bana sor. Ama biraz sabredeceğiz, sen iyice toparlanmaya bak şimdi. Sonra zamanı geldiğinde ben zaten seni bulurum, merak etme sevgilim."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum. Başımıza da ne geliyorsa bundan geliyor zaten. Kendini hiçbir şey için üzme, zayıflamışsın iyice, böyle olmaz. Canını sıkıp kendini cezalandırma."

Gülümsedim. Şu durumda bile benim yediğimi, içtiğimi düşünüyordu. "Bunu kendisini cezalandırmak için babamdan dayak yiyip ona günah çıkaran adam mı söylüyor?"

O da güldü ve canlı tutmaya özen gösterdiği sesiyle cevap verdi. "İştahsızlık çene kaslarınızda bir gerilemeye neden olmamış gördüğüm kadarıyla mühendis hanım."

"Zamanında yeni tanıştığım bir adam, sahip olduğum çeneyle avukat olmayarak kendime yazık ettiğimi söylemişti. Dırdırımla avukatları bile bezdirdiğim doğrudur."

Toprak

Hayatım bir cam fanusun içinde, toplumdan tamamen izole halde geçmeye devam ediyordu. Herhalde benim yerime bir başkası olsaydı bu kadar düşünerek âlim olmuştu. Ben de hayatın anlamını sorgulamadığımı söyleyemem. Geçip giden günler mevcut durumda hiçbir değişikliğe neden olmazken durumun düzelmesi için zamandan fazlası gerektiğini kabullenmek zorunda kaldım. Bir şeyler yapmak gerekiyordu. Hani ben sonbahar gelini olacaktım? Hayallerim, umutlarım, hazırlıklarım... Son yaşananlar olmasaydı kim bilir şu an ne tatlı bir koşturmacanın ortasında olacaktım.

Sonunda beni ayağa kaldırıp bu yaşayan ölü halimden sıyıran ne oldu bilmiyorum. Önce uzun bir banyo yaptım, sonra üstüme pijama dışında bir şeyler giymenin vakti geldiğine karar vererek kot pantolon ve uzun kollu bir bluz giydim. Üstümde ince bir hırka, hızlıca taradığım ancak kurutmaya üşendiğim saçlarım ve haftalardır herhangi bir makyaj malzemesi sürmediğim solgun cildimle beraber aynanın karşısına geçtiğimde daha fazla Selim'i bekleyerek hayatımın yönetilmesine izin vermek istemediğimi keşfettim. Babam konuşmuyor olsak da uzun zaman sonra gösterdiğim yaşam belirtisini fark etti ve göz ucuyla da olsa beni incelemeye

aldı. Odama gidip çantamı aldım, cüzdanımı açarak babamın zaten kullanmadığım kredi kartını içinden çıkardım. Onu ve zamanında alırken yarısının parasını verdiği *Vosvos*'umun, canım kızımın anahtarlarını karşısındaki sehpaya yavaşça bıraktım. Sakin, kararlı bir sesle önceden düşünülmemiş kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim.

"Bu yaşıma kadar beni büyüttünüz, besleyip sevdiniz. Gözünüzden sakındınız. Hatta bazen şımarttınız. Hayatım boyunca sizin çocuğunuz olmakla hep gurur duydum. Şanslı bir evlat olduğumun farkında olarak büyüdüm. Bunca zaman bir fiske dahi vurmadınız, beni kanatlarınız altında koruyup kolladınız. Ben de karşılığında sizi hayal kırıklığına uğratmamaya çalıştım. Başınızı önünüze eğdirecek bir şey yapmadım. Ama bu çok farklı bir şey..."

Kaşları çatık bir halde neyi söylemeye çalıştığımın farkında olsa da rahatsız bir şekilde kıpırdandı babam. "Ne bu şimdi? Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Sesindeki aksi ton beni sindirmedi. Tam tersine cesaretlendiğimi hissettim.

"Bugün benden istediğinizi yapmam mümkün değil. Selim'i bırakamam çünkü onu seviyorum. Sizi de seviyorum ama siz benden iki kolumdan birini kesip atmamı istiyorsunuz."

"Bizi onunla aynı kefeye koyuyorsun yani, öyle mi?"

Doğru kelimeleri bulmak, kendini düzgünce ifade edebilmek meğer bazen ne zormuş.

"Neden bir tarafı diğerinden fazla sevmem gerekiyor benim? Sevginin bir sürü çeşidi var, biliyorsunuz. Selim'in de sizin de yeriniz kalbimin farklı tarafında ama eşitsiniz artık evet. Ben bir sabah uyandım ve onun

kolum, bacağım gibi ayrılmaz bir parçam olduğunu fark ettim. Hep derdiniz ya hani bize bir şey olduğunda tek başına kalmandan korkuyoruz diye, işte benim de kendi yuvamı kurma vaktim geldi. Ben Selim'le aile olmak istiyorum ve bu aileyi kurarken mevcut ailemi yıkmak zorunda bırakılmak istemiyorum."

Sinirle gülümsedi babam. Oturuşunu dikleştirerek konuştu. Annemse o ağzını açmadan önce sakinleştirmek istercesine göz göze geldi kocasıyla.

"Geçmişte psikolojik tedavi görmüş bu çocuk. Nereden belli temelli iyileştiği? Ya bir gün delirip sana bir şey yaparsa? Onu geçtim, bu adam senin vurulmana sebep olmadı mı? Hadi canının kıymeti yok da bizi de mi düşünmüyorsun sen Bahar? Dünyada erkek mi kalmadı kızım? Daha iyisine layıkken niye Selim diye diretiyorsun? Sen kendine bela mı arıyorsun?"

Bu daha iyisini bulma meselesi değil ki, ne zaman anlayacaklar beni?

"Gelecekteki çocuklarıma baba olarak ben onu seçtim ve sizin aksinize ben Selim'in harika bir seçim olduğunu düşünüyorum. Selim'e âşığım. Yapacağınız hiçbir şey ya da söyleyeceğiniz hiçbir söz bu durumu değiştirmeyecek. Bu konuda artık yapılacak bir şey yok. Ben sizin çocuğunuzum ve bana dair her şeyi nasıl kabul edip seviyorsanız, sevdiğim adamı da kabul etmek zorundasınız. O benim bir parçam, onu reddedemezsiniz."

Babam soğukkanlılıkla başını salladı ve ben onun en azından şimdilik yumuşamayacağına ikna oldum. Artık iş inada binmişti, gurur meselesi olmuştu galiba onun için.

"Ya Selim'i kabullenirsiniz ya da beni reddedersiniz diye rest çekiyorsun yani kızım, doğru mu anladım?"

Pes etmiş bir şekilde yutkundum. Ağlamamak için kendimi zorlayarak baktım babama. "Ben senin evladınım, kızınım baba. Beni bu evden böyle gönderme."

"Seni gönderen yok, gideceğim diyen sensin."

Babamın lafı kestirip atan katı cevabı üzerine annem daha fazla dayanamadı. "Ahmet yeter artık. Ne yani, kızımızdan mı vazgeçeceğiz?"

Bunun üzerine babam, masanın üstüne koyduklarımı göstererek beni oturduğum yerde titretecek şekilde anneme bağırdı. "O bizden vazgeçiyor Ayten! Görmüyor musun? Ailesinden, evinden, canından vazgeçip bir Selim sevdasıdır tutturuyor! Onu korumaktan aciz bir herif için üstüne titreyen ailesini bir kalemde siliyor! Senin kızın yapıyor bunu!"

Bugüne dek hiç duymadığım bir laftı bu. Babam hep *benim* kızım derdi bana. Yaramazlık da yapsam, annemi kızdıracak bir suç da işlesem babam hep göğsünü gererek *benim* kızım derdi. Babasının kızıydım ben.

"Eğer sizi hayal kırıklığına uğrattıysam ve utandırdıysam özür dilerim. Bu dünyada en son isteyeceğim şey sizi üzmek, affedin ama anlamıyorsunuz. Selim'in beni nasıl sevdiğini, onun için önemimi, üstüme titreyişini, bizim nasıl biz olduğumuzu... Sanki siz hiç sevmemişsiniz gibi benim sevgimi küçümsüyorsunuz. Ben bir seçim yapmıyorum şu an. Beni olduğum gibi sevemiyorsunuz diye gidiyorum."

"Sen yarın üzülme diye bugün üzdüm seni ben. Ama ille bugün de yarın da üzüleceğim diyorsan söyleyecek lafım kalmadı sana. Uğurlar olsun. Allah gittiğin yerde mesut etsin."

Annem, babam başka bir şey söylesin diye ayağa kalkarak yalvardı, babamsa kalkıp sakince, ağır adım-

larla yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Canlarının yandığını biliyordum ama onlar günlerdir benim üzülmemi seyredip inatlarından vazgeçmedikleri için benim de yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Çaresiz kalmıştım. Annem bir uzlaşma sağlanır umuduyla elimi tuttu, babamdan ümidi keserek bana yalvardı. "Baban zamanla yumuşar," dedi, "sakinleşmeden böyle gitme," dedi. Haliyle içim iyice acıdı. Baba evimden bir tek eşya almadan, üstümdeki kıyafetler ve çantamla kapıyı çekip çıkmak bana da ağır geldi. Ancak bu kırılma ânını eninde sonunda yaşayacaktık zaten.

Arkamda kırgın haldeki ailemi bırakıp sokağa çıktığımda nereye gitmem, ne yapmam gerektiğini bir süre bilmeden yürüdüm. Cep telefonum kaza gününden sonra hiç elime geçmediği için kimseye ulaşabilmem mümkün olmadı. Dalgın şekilde yürürken ayaklarım beni taksi durağına götürdü. Bir robot gibi boş araçlardan birine binerek gideceğim adresi tarif ettim. Selim'e gittiğimi düşündüğünüzü biliyorum fakat yanılıyorsunuz. Onun karşısına o halde çıkarsam üzülürdü. Beni böyle üzgün görmek canını yakmaktan başka işe yaramazdı. Toparlanmadan onu görmemeliydim. Toparlanmak, içimdeki karanlığı dağıtmak ve kendi kendimi teselli edebilmek için Bayraklı tarafına, sahile gittim. Kordon'da yürüdüm, ince hırkama sarınıp bir bankta dakikalarca oturarak denizi izledim. Gelip geçen vapurlara, martılara baktım. Kuş olup uçmak istedim. Hayat ne garip, tam kocaman bir aileye sahip olduğumu düşünürken kimsesiz kalmıştım. Artık ne annemin delibaşı ne de babamın evinin bereketi, neşesiydim.

Gözyaşlarım yüzümü ıslatırken soğuktan korunmak için kollarımla bedenimi sardım. Tam olarak bu sırada

omuzlarımın üstüne bırakılan ceketle irkilerek başımı çevirdim ve yanıma oturan Selim'le göz göze geldim.

"Saçların nemli, şampuan kokuyorsun. İncecik giyinmişsin, üşüteceksin."

Sesi sakindi, tavrı rahattı. Yanaklarımdaki ıslaklığı umursamadan şaşkın bakışlarımı Selim'in yüzünden çekmedim. "Burada ne işin var?" diye sordum ona.

"Kamuya açık alan değil mi?"

Bunu kastetmiyordum herhalde. Gerçi o da ne anlamda sorduğumu bilmesine rağmen kelime oyunu yapmayı seçmişti.

"Beni nasıl buldun?"

Bu defa içten bakışlarını benimkilere sabitleyerek gerçek cevabını verdi. Her kelimesiyle de içimi ısıttı. "Gerçekten gözümü üzerinden bir an bile ayırabileceğimi düşündün mü? Seni bulmadım çünkü bulabilmem için önce kaybetmem gerekiyordu. Sadece biraz yalnız kal diye yanına gelmedim, zaman tanıdım sana."

Hiçbir şey söylemeden boynuna sarıldım Selim'in ve bedeninden yayılan sıcaklıkla beni rahatlatmasına izin verdim. Sırtımı okşayan elleri güvenliydi, huzurluydu, sakinleştirici etkisi bağımlılık yapıyordu. O da bu halim karşısında açıklamasına devam etti.

"Günlerdir sokağının başında mesai yapıyorum. Her günüm seni göreceğim ânı bekleyerek geçiyor. Bu yüzden evden çıktığından beri peşindeyim."

Başımı hiç istemesem de geriye çekerek yüzüne bakmaya çalıştım Selim'in. "Ya çıkmasaydım evden?"

"Hazır olduğunda çıkacağını biliyordum, beklemeye devam ederdim seni."

"Sen nasıl bir adamsın böyle ya..."

"Sevdiğin adamım işte. Boş yere çalmadım ben senin gönlünü."

Yanaklarımı sabırla kurulayarak göz kapaklarımdan öptü. İçim dokunuşuyla sıcacık oldu. Birkaç saniye öncesine kadar titreyen bedenim ısındı ve ben bir bakışıyla iklimimi değiştirebilen bu adama minnetle baktım.

"Herhalde şu hayatta başıma gelen en güzel şey sana âşık olmaktı, iyi ki karşıma çıkmışsın çöl ayısı."

"İyi ki o alanda bavulumu çalmışsın havaalanı cadısı."

* * *

Selim'le el ele üzerimde onun ceketiyle yürürken hayatımın dönüm noktalarından birinde olduğumu biliyordum. Bu yüzden bunu o da bilsin istedim. "Selim, bilmen gereken bir şey var. Bankada kendime ait beş bin lira param kaldı ve şu an cüzdanımda üç yüz lira var. Bunun dışında üstümdeki kıyafetlerimleyim. Gidecek bir evim, giyecek giysim, hatta beraberimde getirebileceğim bir çeyizim yok."

Yüzüne bakmadan, yürüyüşümüzü duraksatmadan konuşmuştum. Cevap verirken ses tonundan Selim'in gülümsediğini anladım.

"Bunu konuştuğumuz iyi oldu, benim de evi boşalttığım düşünülecek olursa an itibariyle evsiz kaldık. Savcılık sınavlarına gireceğim diye davaları devretmekten işsiz kaldım. Artık sığınacak bir yer buluruz kendimize. Allah büyüktür."

"Geleceğe dair bir planın vardır inşallah, vardır değil mi? Çünkü benim yok."

Yani ilk günden beri evlenmekten bahseden adam herhalde beni nikâhına alır, almalı, almak zorunda zaten çünkü resmen ona kaçtım.

"Ne gibi?"

"Bu tutumu biraz daha sürdürürsen kafanı, gözünü kıracağım. Az kaldı." Selim gülerek kolunu omzuma attı ve beni yeniden kendisine doğru çekti. "Bak ya şunun gülüşüne... Bugün de animatörlüğünü yaptım çok şükür."

"Buraya gel çocuk kalpli sevgilim, Bahar'ım benim."

Surat assam da sözünü dinleyip tamamen kollarının arasına yerleştim. Başımı göğsüne yaslayıp Selim'in kalbini dinledim. Bu sırada kulağıma boğuk gelen sesiyle konuştu.

"Kimliğin yanında, değil mi?"

"Bu soruyu zekâma yapılmış bir hakaret olarak algılamamak için kendimle mücadele ediyorum, bil istedim. Herhalde aldım yanıma. Kocaya kaçıyorum sonuçta."

"O zaman malum soruyu bir kere daha sormam gerek. Benimle peş parasız, işsiz, kimsesiz olsak bile evlenir misin?"

Böyle söyleyince kulağa pek cazip gelmese de söyleyenin ağzından döküldüğünde yine de fazlasıyla cezbedici geldi bana. "Bir dahaki sefere bu soruyu nikâh memurundan duymamı sağlayacak kadar hızlı davranacaksan, evet."

Yarınımızı bilmeden ona gözüm kapalı evet diyebildiğim için mi aşka geldi bilmiyorum ama başımı göğsünden kaldırarak beni dudaklarımdan, ciğerlerimde hava kalmayıncaya dek öptü.

"Bugünü, benim için bu yaptığını ömrümün sonuna dek unutmayacağım Bahar. Çok teşekkür ederim sevgilim ve seni bu duruma soktuğum için özür dilerim." Selim geri çekilerek konuşmaya devam ederken ben de ellerimi omuzlarına koyup gülümsemeye çalıştım."

Geçtiğimiz hafta Bornova'da bizimkilere yakın, müstakil, iki katlı, bahçeli bir ev buldum. Sana sorma imkânım olmadığı için kendim almak durumunda kaldım. Evsiz kalmaktan iyidir diye düşündüm. Ayrı geçirdiğimiz zamanı da düğünümüzü planlayarak geçirdim."

Selim? Düğün planlamak? Kelimeler zihnimde belli bir mantığa oturmayı reddederken o beni yeniden yürütmeye başladı. Bir yandan da konuşmaya, beni şaşırtmaya devam etti.

"Şimdi hastaneye gidip kan vereceğiz, belediyede de evrak işlerimizi halledersek iki gün sonra evlenebiliyoruz. Sinan da birkaç gün önce İtalya'dan döndü. Birazdan görünce şaşırma diye söylüyorum. DNA testinin sonucu negatif çıkmış. Boşanma işiyle de ben ilgileniyorum. Evraklar imzalandı. Bu konuda konuşmak isteyeceğini sanmıyorum, bu yüzden bence ona bir şey sorma."

Bilgilendirmenin seriliği ile sersemleşmiş halde Selim'in yol kenarında duran arabasına yönlendirilirken herhangi bir şey söyleyemedim. Şoför koltuğunda oturan Sinan araladığı camdan başını uzatıp gülümsedi. Açıkçası yüz ifadesi her zamankinden pek farklı değildi.

"Hoş geldin yenge, çabuk binin de oylanmadan evrak işlerini bitirelim."

Arka koltuğa oturup Selim'in yanıma yerleşmesini izlediğimde olayların gelişme hızı iyice başımı döndürdü. Özellikle ön koltuktaki tableti kucağıma koyup yolculuk sırasında evin mobilyalarını seçmemi istediklerinde iradem bedenimi terk etti ve ben bir robot gibi benden istenenleri yerine getirmeye başladım. Vesikalık fotoğraf çektirip kan vermeye hastaneye gittik. Her

verde tanıdık birileri aranıp ayarlanmıştı. Bu sayede prosedürlerle ilgili hiçbir aksaklık yaşanmadı. Sonunda belediyeden çıktığımızda biraz da olsa kendime gelmeye başladım. Sadece iki gün sonra Bahar Özdemir Erbaş olacaktım. Sinan ikimizi de tebrik ederken heyecandan ona bile doğru dürüst cevap veremedim. Hayatım boyunca bu kadar çılgınca bir şey yapmamıştım ve bu çılgınlık hayatımın en mantıklı, en doğru çılgınlığıymış gibi geliyordu bana. Kendimi tamamen Selim'e teslim ettiğim için nereye gittiğimizi bile sormuyordum. Her şeyi düşünmüşlerdi madem, benim arkama yaslanıp yaşadığım duygu karmaşasını sindirmem gerekiyordu, değil mi? Birkaç saat içinde önce ailemi kaybetmiş, ardından kendi ailemi inşa etmeye başlamıştım. Bugüne dek herkes Selim'in hayatına baharı getirdiğimi söylemişti ama sanırım içinde bulunduğumuz durumda onun köklerime toprak olduğunu söylemek çok daha doğru olurdu.

Mehir

Araba köy yoluna girdiğinde güneş yeni batmıştı, Selim'in omzunda uyuyakaldığım için başta nerede olduğumuzu idrak edemedim. Sonrasındaysa ne söylemem gerektiğini bilemeden Selim'in yüzüne baktım.

"Biz neden buraya geldik? Yani nasıl? Niye?"

Anneanne benim torununa kaçtığımdan haberdar mıydı? Gerçekten yeni bir akraba krizini kaldıracak gücümün olmadığını hissettim. Gelin tacımın bir kere daha ayaklar altında ezilmesine dayanamazdım.

"Şule Hanım'ın kanatları altına alındınız Bahar Hanım. Anneannem seni kendi elleriyle gelin edecekmiş, öyle buyurdular."

Nedense bir başımıza kimsesizler gibi apar topar nikâhlanıp Selim ne kadar düğünümüzü planladım dese de gerçek bir düğün yapmayacağımızı düşünmüştüm. Bu yüzden duyduğum şey beni fazlasıyla mutlu etti ve Selim'in boynuna minnetle sarıldım. Haliyle bu sevgi kelebeği halimiz Sinan'ın sinirlerine pek iyi gelmedi. Arabayı durdurarak kısa bir an başını çevirip arkaya baktı ve söylenmeye başladı.

"Ben ki hayatında bir tane romantik film seyretme-

miş adamım, sabahtan beri uzun metrajlı film, hatta beş sezonluk dizi çektiniz be kardeşim, yeter artık. Evlenin de kurtulayım. Bu neymiş böyle ya?"

Her şeyle alay etmeyi başarabilen Sinan'ın bu odun görüntüsünün altında dünyanın en yumuşak kalbini barındırdığını çoktan keşfettiğimiz için sözlerine alınmadık, hatta güldük ve ben sessizce onun da karşısına sevgisini hak edebilecek, birlikte mutlu olabileceği bir kadın çıkması için dua ettim. Kapıları açıp arabadan indiğimizde de buraya ilk geldiğim gün olduğu gibi dizlerimin titremesine engel olamadım. Sol elim Selim'in avucundaydı, ondan aldığım cesaretle derin bir nefes alarak biz daha zile basmadan açılan bahçe kapısına baktım. Anneanne karanlıkta tam olarak rengini seçemediğim fakat koyu renk olduğunu tahmin ettiğim uzun elbisesi ve namaz örtüsüyle karşımızdaydı. Bizi görür görmez yaptığı ilk şey kollarını açarak beni kucaklamak oldu. Kulağıma fısıldadığı sözler ise daha sonra her hatırladığımda gözlerimi dolduracak kadar içime işledi.

"Evine hoş geldin Bahar'ım, güzel kızım."

Ağlamamak için yutkunarak zor da olsa ona cevap verebildim. "Hoş buldum anneanne, bana evinizi, kalbinizi açtığınız için teşekkür ederim."

"O nasıl söz deli kız, kendi evine gelirken izin mi alacaktın? Geçin içeri, kapıda kalmayın hadi."

Anneannenin diğerlerini de kucaklayışının ardından hayranı olduğum bahçesine girdik hep beraber. Çardaktaki masanın etrafına baktığımda yalnız olmadığımızı anladım ve gülümsemem genişledi. Tüm ailesi burada bizi bekliyordu. Önce Derya yanımıza geldi, kollarını boynuma doladı.

"Hoş geldiniz yengeciğim, bir saattir kulağımız kapıda, yolunuzu gözlüyoruz. Biraz daha gelmeseydiniz arayacaktık valla."

Dünya tatlısı görümceme gülümseyip teşekkür ettikten sonra dikkatimizi çekmek için hafifçe öksüren Faruk babaya mahcup gözlerle baktım. Burada olduklarına göre babamla yaşanan tartışmayı unutmaya hazır olmalıydılar. Bundan cesaret alarak gülümsedim ve elimi ona doğru uzatıp ürkek çıkmadığını umduğum sesimle konuştum. "Öpeyim baba..."

Elini öpüp alnıma koyduktan sonra tıpkı anneanne gibi onun tarafından da kucaklandım.

"Hoş geldin evine, ailene güzel kızım benim."

"Hoş bulduk babam..."

Geri çekilir çekilmez Zeynep anne tarafından sarmalandım. Tıpkı annem gibi saçlarımı okşayıp öperek sırtımı sıvazladı. "Sen bizim gelinimiz değil kızımızsın. Biz de artık senin annen, babanız kızım. Unutma bunu, olur mu?"

Bana bugün iyi gelecek olanın onlardan göreceğim ilgi ve sevgi olduğunu tahmin etmiş olmalıydılar. Minnetimi ifade edecek bir şeyler söylemek istedim ama bahçe kapısı tekrardan açıldı ve içeri gelenler aklımı karıştırdı.

"Hoş geldiniz hocam, buyurun, kusura bakmayın akşam vakti sizi de rahatsız ettik."

Herkesin saygıyla oturması için başköşeyi gösterdiği hoca tüm mütevazılığıyla otururken ben de elimden tutan anneanne tarafından hazırlanmam için içeriye götürüldüm. Neye hazırlanmam gerektiğini ise abdest almak için banyoya girdiğimde açıkladı.

"Selim nikâh en erken iki gün sonra oluyor diye

imam nikâhınızı bu geceden kıydırmak istedi. Düğüne kadar benim çatım altında yaşayacaksın, kulağımıza bizi üzecek şeyler çalınsın istemiyor. Bence de doğrusu bu. kendisi zaten düğüne kadar muhtarın evinde kalacak. Biz anneanne torun baş başa olacağız burada..."

İnsan bir gün içinde kaç kez ağlayabilirdi? Galiba hormonlarım bana bugün bu sorunun cevabını buldurmaya çalışıyordu. Beni aklının erdiği her şeyden korumaya çalışan bir adamla evleniyordum ve ailesinin kanatları altına alınmıştım. Keşke ailem de korkularının, şüphelerinin ne kadar yersiz olduğunu anlayabilseydi.

Ağlamaktan konuşmaya fırsat bulamadan abdest aldım. Anneanne giymem için uzun, beyaz bir elbise getirdi. Kolları ve yakası kapalıydı ama inci işlemeleriyle çok zarif bir elbiseydi. Üstüme tam olduğunu fark edince benim için diktirilip bugüne hazır edildiğini anladım. Beni dizlerinin önüne, yere oturtup saçlarımı ördü ve ensemde topladı. Saçlarımın üstüne daha önceden ütüleyip hazır ettiği kenarları oyalı uzun, beyaz, gül kokulu bir namaz örtüsü örttü. Aynanın karşısında kendime bakmadan önce makyajsız olduğum için çirkin görüneceğimden emindim. Ne de olsa sabahtan beri bulduğum her fırsatta ağlıyordum. Muhtemelen gözlerim kızarıp şişmiş olmalıydı. Ama kendime baktığımda gördüğüm manzara hayal ettiğimin tam tersiydi. Sanki kalbimin mutluluğu gözlerime vurmuştu. Göz bebeklerimin daha önce bu kadar ışıldadığını hatırlamıyordum. Yanaklarımda heyecanımın beraberinde getirdiği tatlı bir pembelik vardı. Neredeyse on sekiz yaşındaki Derya kadar genç görünüyordum. Anneanne yatak odasındaki aynalı dolabın çekmecesinden çıkardığı sürmeyi gözlerime çektikten sonra koluma girerek benimle

beraber salona geçti. Diğerleri de gelişimizi beklediklerini belli edercesine bizi görür görmez gülümsediler. Selim de benim gibi içeride hazırlanıp temiz kıyafetler giymişti. Temiz beyaz gömleğiyle her zamanki gibi çok yakışıklıydı ama onu asıl yakışıklı kılan benimkilerden ayırmadığı âşık gözleriydi. İmamın karşısındaki yerini benden önce almıştı. Anneannenin yönlendirmesiyle ben de dizlerimin üstüne çöküp Selim'in yanına oturdum.

Derya elinde fotoğraf makinesiyle her ânı fotoğraflama telaşındaydı. Köyün ihtiyar heyetinden iki kişi de şahit olarak yerlerini almışlardı. Kalbimde tatlı bir heyecan vardı ama yine de söylenenleri anlayabilecek kadar kendimdeydim. İmam, Allah'ın sıfatlarını sayıp imanın ve İslam'ın şartlarını da söyledikten sonra mehiri sordu. Selim'in verdiği cevap ise böyle ciddi bir ortamda bile gözlerimin yuvalarından fırlayacak kadar büyümesine neden oldu. Zira layık görülen mehir bir beşi bir yerdenin yanında Selim'in dedesinden kalma koca konak oldu. Hoca eline kalem kâğıt alıp söylenenleri yazıya döktü ve dualar okudu. Sonra bana dönüp malum soruyu sordu.

"Allahü Teâlâ'nın emri, Peygamber efendimizin sünneti, amelde mezhebimizin imamı olan İmam-ı a'zam Ebu Hanife hazretlerinin içtihadı ve hazır olan Müslümanların şahitlikleriyle Faruk oğlu Selim'i kocalığa kabul ettin mi?"

Üç kez tekrarlanan soruya üçünde de aynı mutlulukla cevap verdim. Selim'in de sıra kendisine geldiğinde sesinde hissedilen mutluluktan benzer duyguları paylaştığımız belliydi. Nikâhın kalanında Zeynep anne ve anneanne benim yerime de duygusallaştı. İmamı evden

uğurladığımızda heyecanım biraz yatışabildi. Tebrikleşmeler eşliğinde hep birlikte yemek yiyip sohbet ettik. Selim'le bire bir hiç konuşmadım çünkü kalabalıkta buna fırsatımız olmadı. Ayrıca adamın kocam olduğunu hayal etmek ayrı bir şey, gerçekten kocam olması ise bambaşka bir şeydi. İnsan kocasıyla nasıl konuşur, ne konuşurdu? Sanki yeryüzünde evlenen ilk insanlar bizmişiz gibi hissediyordum.

Misafirlerimizin kalanı ertesi gün tekrar gelmek üzere arabalarına binip evlerine dağıldıklarında hâlâ üstümde nikâh elbisem vardı. Üşümemek için omuzlarıma sardığım şala kabuğuna çekilen kaplumbağa gibi sokulurken iki adım ötemdeki Selim'i varlığımın her zerresinde hissettim.

"Zamane kızları da iyice değişik oldu. Eşyanıza bile sahip çıkmaktan acizsiniz. Sence de bir şey unutmadın mı Bahar? Bir eksiklik yok mu üstünde?"

Kaşlarımı çatarak söylediklerini anlamlandırmayı denedim ama nafile. "Anlamadım Selim. Neyimiz eksik kaldı ki şimdi?"

"Yüzüklerin nerede Bahar?"

Babamın vurulduğum gün Selim'e verdiği alyansımı ve anneannenin yüzüğünü hatırlayarak orada olmadığını bilmeme rağmen boş yüzük parmağıma dokundum. Sonra avucumu açıp Selim'in yüzüklerimi vermesini bekledim. O ise yanımdan geçip arkamdaki sandalyeye oturdu. Görmezden gelindiğim için peşinden giderek başına dikildim.

"Selim, verir misin yüzüklerimi, ne yapıyorsun sevgilim?"

Kaşlarını muzip bir tavırla kaldırıp yüzüğü vermesi için uzattığım elimi kavradı ve beni doğruca kucağına

çekti Selim. Dudaklarımdan dökülen minik çığlık eşliğinde geri kalkmak için debelendim ama başarmak mümkün değildi.

"Selim, anneannem görecek, delirdin mi?"

"Görsün canım, ne olacak?"

"Ay sen gerçekten iyice delirdin!"

"Başka türlü olmuyor seninle, utanıp duruyorsun. Ben ne yapayım?"

Selim cebinden çıkardığı yüzükleri parmağıma takarken onu izledim. Gülümseyerek örgümden kurtulan bir tutam saçı kulağımın arkasına attı ve konuşmaya devam etti.

"Merak ediyorum, sana her dokunduğumda, hatta baktığımda hep böyle kızaracak mısın?"

"Denemeden, yaşamadan bilemeyiz."

"Diyorsun?"

Yüzündeki pis gülümseme söylediğim şeyin ne anlama geldiğini idrak etmeme neden oldu. Cidden dilimin kemiği olmuyordu bazen.

"Selim..."

"Söyle Bahar'ım."

"Sen... Şey..."

Ne diyecektim ki ben? Selim böyle ağzımın içine bakınca da konuşmayı unutuyorum. *Rüzgâr mı durdu? Fazla sıcak oldu yine.* Sakallı yanağına uzanan elim konuşmak yerine onu sevmeyi tercih etti. Cidden anneanneye yakalanırsak ne olurdu bilmiyordum.

"Daha fazla geç olmadan gitmem gerek, muhtar beni bekliyordur Bahar."

Yakalanmaktan bu kadar korkarken gitmesini istememek ve zamanı şu anda durdurmayı hayal etmek mantıklı değildi ama bin duyguyu aynı anda yaşadığım

bir günün ardından kalbim zihnimin kontrolünden çıkmıştı işte.

"Gitmeni istemiyorum."

Buruk bir ses tonuyla dile getirdim bu gerçeği ve o da beni teselli etti haliyle. "Az kaldı sevgilim, bir daha hiç ayrılmak zorunda kalmayacağız. Hem muhtarın evi buraya çok yakın, gözüm de üzerinizde olacak."

"Peki kocacığım."

Ben onun için sihirli sözcüğü söylediğimden habersiz, hazır yüzüne bakmazken dilimi bu kelimeye alıştırmaya çalıştırıyordum. Ancak Selim kollarımı boynundan çözerek oturduğum yerde beni doğrulttu ve yüzüme baktı. "Ne dedin sen az önce?"

"Peki, dedim."

Utançla yandı yüzüm. Gerçekten az önce bunu niye söylemiştim ki ben? Çok mu gerekliydi şimdi Selim'e böyle hitap etmek? Koca kadın olmuştum ama hâlâ sevgilisini telefonuna kızımın babası diye kaydeden ergen kafasındaydım demek ki. Doğrusu bu durum epeyce üzdü beni.

"Oynama benimle Bahar, bir daha söylesene."

"Ne söyleyeyim Selim? Utandırma işte."

Selim de aynı kafadaymış demek. Sinan'ın dediği kadar olmuştuk. Selim gözlerimi kaçıran, onun dışında her yere bakan halim karşısında gülümseyerek yanağımdan öptü ve beni kucağından kaldırmadan elini cebine sokup kadife bir kese çıkardı. İçinde ne olduğunu sormama gerek kalmadan keseyi açıp takmak için boynuma uzandı.

"Bunu takmana gerçekten gerek var mı? Boşuna masraf etmişsin Selim, hem şimdi mi takman gerekiyor ki?" Boynumda beşi bir yerde ile gezecek değildim so-

nuçta, ayrıca düğün de henüz yapılmamıştı.

"Karıma nikâh hediyesini takacağım zamana kimse karışamaz. Anneannem nikâh hediyesi olarak yakışanın beşi bir yerde olduğunu söyledi."

Karım deyince içimde takla atan güvercinleri yok sayarak anneannenin Selim'i altın almaya gönderdiği anki halini hayal edip gülümsedim. Boynuma bağladığı kurdeleye ve altınlara dokunup istemeden de olsa Selim'in kucağından kalktım. Son kez kucaklaşarak ağır adımlarla bahçeden çıkmasını izledim. Yaşananların gerçekliğinden şüphe ederek yağmur çiselemeye başlayana dek alyansımı okşayıp tek başıma bahçede oturdum. Kalbimin bir köşesi mutluluğumu paylaşmak için yanımda olmayan ailemin burukluğunu hissederken Selim'e ait tarafları bayram yerine döndü. Belki bizi neyin beklediğini bilmiyordum ama en azından biz olabildiğimiz sürece iyi olacağımızı biliyorum.

Babasının Kızı

Sabahın ilk ışıkları odama dolarken hayatımda ilk defa horoz sesleriyle uyandım. Hazır kalkmışken de yataktan çıkıp anneanneye ve Selim'e kahvaltı hazırlamak için mutfağa gittim ama anneanneyi çoktan kalkmış ve masanın üstünü tepsiler dolusu börek ve poğaçayla doldurmuş halde buldum.

"Günaydın kızım."

Beni görünce gülümseyen kadına, verdiği ziyafete yardım etmek yerine uyuduğum için saklamadığım bir mahcubiyetle baktım.

"Bu kadar şeyi kim yiyecek anneanne? Keşke beni de uyandırsaydınız, yardım ederdim."

"Onlar gelin hamamı için, burada yenmeleri yasakmış."

Mutfağın girişindeki sesin sahibi olan Selim'e döndüğümde buharlaşma ihtiyacıyla doldum. Çünkü üstümde anneannenin verdiği pazen gecelikle pek güzel bir görüntü sergilemediğimden emindim. Üstünde küçük çiçek desenleri olan mavi kumaş yere kadar uzanıyor ve bana biraz bol geliyordu. Komik görünüyor olmalıydım.

"Selim..."

"Günaydın sevgilim, üstündeki yakışmış."

Allah'tan anneanne halden anlayan kadındı da Selim'i duymazlıktan gelerek fırından çıkardığı son tepsiyle ilgilenmeye başladı. Ben de bu fırsattan faydalanıp azarlayabilmek için pek sevgili Selim'ime yaklaştım ve anneannenin duymayacağını umduğum bir sesle fısıldadım.

"İyice şaşırdın kendini, sensin sevgilim. Azıcık usturuplu ol büyüklerinin yanında ya."

"Benim tabii, yok başka kim olacaktı sevgilin?"

Baktım arsız tarafından uyanmış yine, gülümsememek için kendimi zorladım ve Selim'i ardımda bırakarak banyoya girmek istedim ama o da peşimde dolanmaya başladı evin içinde.

"Selim, anladım sen yine enerjik uyanmışsın da uğraşma benimle. Valla uyuz oluyorum böyle yapınca ya."

"Ben de seni seviyorum hayatım."

Pekâlâ, benden tüm genç kızlara bir tavsiye daha; kocaya kaçarken adamın egosunu Everest'in tepesine ulaştıracağınızı bilerek hareket edin. Toplum içinde ya da baş başayken arsızlığı iyice ele alabiliyorlar. Hele ki yürüyen ego bir çöl ayısıyla evleniyorsanız durum iyice rahatsız edici bir hale gelebiliyor.

Nihayet banyoya ulaşıp işimi bitirdiğimde Selim'in hâlâ beni beklediğini fark edip şaşırdım. *Bir tek kız lisesi çıkışına gitmiş meslek liseli ergen gibi banyo kapılarında beni beklemesi eksikti yani.*

"Hacetin geldiyse kapıyı çalsaydın ya, acele ederdim. Tuvalet kapılarında kalmasaydın."

Bilerek anlamazdan gelmeyi ve sanki tuvalete girme derdindeymiş gibi onunla uğraşmayı seçtim fakat o çok başka yerden vurdu beni. "Ben seni göreceğim geldiği için kapında kaldım."

Önce kapısı aralık tuvalete, sonra Selim'in yüzüne baktım ve romantizm yaşamak için seçtiği mekân halimize gülmeme neden oldu.

"Tövbe tövbe... Çocuk gibi oluyorsun bazen. Zaten sevmeye mi yoksa kızdırmaya mı çalışıyorsun beni belli olmuyor."

"Bana sinirlenince çok güzel oluyorsun, elimde değil, ne yapayım? İzlemeye doyamıyorum o halini."

Vay anasını sayın seyirciler. Selim bana değil yürümek, uçuyor şu an. Kayıtlara böyle geçsin lütfen.

"Üstümde pazen gecelik varken bile mi doyamıyorsun yani izlemeye beni?"

"Anla işte nasıl meftunum sana."

Gülümseyerek burnuma minik bir öpücük bıraktı ve geri çekildi. Anlaşılan dağılmış görüntüm, şapşal âşıklara özgü yüz ifadem hoşuna gitmişti. Bana yapabildikleriyle gurur duyuyordu, içinden geliyordu resmen.

"Eğleniyorsunuz bakıyorum avukat bey?"

"Ben sizinleyken hep eğleniyorum zaten mühendis hanım." Yanağımdan bir makas alarak sırıtmaya devam etti ve sanki cilveleştiğimiz yer tuvalet önü değilmiş gibi ikimiz de kıkırdamaya başladık. *Ey aşk! Allah aşkına sen nasıl bir beyin hücresi katilisin böyle?* "Bana kahvaltıda ne pişireceksin?"

Hayda... Ne güzel oynaşıyorduk şurada, nereden çıktı şimdi bu Selim? Anlaşılan aç ayı gerçekten oynamıyormuş.

"Anneannem o kadar şey yapmış, onlardan ye Selim, daha ne istiyorsun?"

"Onları hamamda siz yiyecekmişsiniz. Aç kaldım şu an resmen."

Adam bana nazlanmayı seviyor, işi gücü ben oldum ye-

minle. "Tamam koca bebek, giyindikten sonra ne yapabileceğime bir bakarım."

Arkamı dönüp odaya girecektim ama arkamdan seslenerek bir kere daha durdurdu beni. "Bahar'ım..."

"Buyurun paşam?"

Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi uzun uzun yüzüme baktı. Sonrasında çenesiyle odayı işaret edip konuştu. "Yatağın üstünde senin için elbise bıraktım. Onu giyersin."

"Gerek yoktu."

"Vardı. Hadi acele et, çok açım ben."

Tabii ki gerek vardı. Dünkü giysilerimden başka kıyafetim mi vardı sanki giyilecek? Evden kaçtım, kocaya geldim, malum. Bu yüzden sessizce teşekkür ederek Selim'in sözünü dinledim.

* * *

Selim'e omletini pişirip onu doyurduktan sonra masada karşısına geçtim ve ne zaman sıkıntıya düşse yaptığı gibi yine çayını karıştırırken çay kaşığıyla küçük bir hortum oluşturmasını izledim. Yine bir şeylere üzülüp sıkıldığı belli oluyordu. Koluna dokunarak dikkatini üstüme çektim ve aynı zamanda çaya yaptığı işkenceyi de sonlandırmış oldum.

"Ne oldu, kim sıktı senin güzel canını? Bir şey mi oldu?"

Halinden anlayan, ona şefkatle yaklaşan tavrım üzerine gülümsedi ve kolunun üstündeki elimin üzerine diğer elini koydu. "Bir şey olmadı da benim sana söylemek istediğim bir şey var. Onu nasıl söylesem uygun olur da beni yanlış anlamazsın diye düşünüyordum."

Gülümseyerek kalbimdekileri dile getirdim. "Se-

lim'im, sevgilim, kalbini sevdiğim. Sen konuşacaksın da ben seni anlamayacağım, öyle mi?" Boştaki elimi kalbimin üstüne koydum ve konuşmaya devam ettim. "Ben seni burayla dinliyorum. O yüzden direkt söyle."

"Benim böyle içime sinmiyor Bahar. Gel bugün annenle babana gidelim. Ellerini öpüp rızalarını, gönüllerini alalım. Böyle sen eksik kalacaksın. Senin eksik olduğun yerde ben zaten tamam olamam."

Dünden beri beni üzen, içimi sızlatan şeyi ondan duymak gözlerimi doldurdu. Aynı şeyleri ben de defalarca düşünmüştüm. Ancak dünden bugüne ne değişecekti ki?

"Ya kovulursak? O kapıdan dönmeyi ben kaldıramam."

Elimin üstündeki ılık elinin baskısı arttı ve bana cesaret veren sözleri söyledi. "Evlat olarak bizim içimiz rahat olur en azından. Vazifemizi yapmış oluruz. İleride bugünü hatırladığımızda keşkeler karartmaz anılarımızı. Hatalı olan benim Bahar. Babanın karşısına geçip sana olan aşkımı anlattığım gün geçmişimi de anlatmalıydım. Sonradan duyunca annen de baban da haklı olarak şüpheye düştüler. Güvenlerini kaybettim. Benim cesaretsizliğim yüzünden arada kalıp üzülen sen oldun."

Onu teselli etme ihtiyacıyla gözlerine baktım. "Öyle söyleme. Sen benim hayatımdaki tüm güzelliklerin sebebisin. Ben inanıyorum, sonunda her şey çok güzel olacak."

"İzin ver, hatamı telafi edeyim. Seni ailenden nasıl ayrı düşürdüysem öyle geri götüreyim. Telinle, duvağınla, davul zurna eşliğinde baba ocağından gelin çıkarayım."

Bir adam bir kadını kaç defa kendisine âşık edebilir? Bir insan karşısındakini ne kadar çok sevebilir? Elimi

geri çekerek Selim'in sözleri üzerine ıslanan yanaklarımı kuruladım ve ona minnetimi ifade etmek istedim.

"Bunu her seferinde nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama iyi ki yapıyorsun. Teşekkür ederim."

* * *

Araba doğup büyüdüğüm evin sokağına girerken oturduğum koltukta bacaklarım öyle çok titriyordu ki beyaz elbisemin eteğini dalgalandırıyordu. Herhalde Selim yanımda olmasaydı o kapıyı çalacak cesareti kendimde bulamazdım. Ancak zile bastıktan kısa bir süre sonra otomata basıldı ve merdivenleri çıkar çıkmaz annem bizi kapıda karşılayıp doğrudan beni kolları arasına aldı.

"Bahar'ım, delibaşım... Hoş geldin annem."

Annemin kolay olan taraf olduğunu biliyordum zaten ama beni böyle beklediğini bilmek yüreğimi ferahlattı, bana cesaret verdi. Kapıdan içeriye baktığımda girişte duran büyük çeyiz sandığımı ve bohçalarımın bir kısmını gördüm. Haliyle heyecanlandım.

"Bunlar neden burada anne?"

"Kız evlendiriyoruz diye olabilir mi acaba? O kadar çeyizi ben boşuna mı yaptım? Öyle evlatlar ana babaya karşı gelince silinip atılamıyorlar hemen. İnsan doğurup büyüttüğünden, onca emek verdiğinden vazgeçemiyor."

Annemin sesinde herhangi bir kırgınlık olmadığını fark etsem de ona tekrardan sarıldım. "Özür dilerim. Ama ne yapayım? Kaç gündür dinlemediniz, anlamadınız siz de beni."

"İnadını kırarız sandık ama unutmuşuz iki inattan nasıl bir keçi çıktığını işte."

Yanımda dikilen Selim halimiz karşısında rahatlayarak gülümsedi ve ben de annemin kolları arasında biraz geri çekilerek yüzüne baktım. "İnat olsaydı sebebi, bir inat uğruna ben sizi üzmezdim annem. Sonunda mutsuz olup sizi de mutsuz etmemek, bunun vebalini üstünüze yıkmamak için direttim. Babam nerede? O yok mu evde?"

Annem omuz silkerek gülümsemeye çalıştı ve her zamanki gibi kendine has üslubuyla yanıtladı sorumu. "Nerede olabilir senin baban? Her zamanki gibi küsünce kendini odaya kapadı. Malum, kıymetlisiyle, iki gözünün çiçeğiyle arası açıldı. Dört duvarı yıkık halde anlayacağın."

"Sana da darılmıştır şimdi onu dinlemeyip çeyizlerimi çıkardın diye."

Annemin bakışları son söylediğim şey üzerine Selim'e döndü ve bakışları ikimizin arasında gezinirken verdi cevabını. "Yok, aslında dün gece önce Selim, sonra ailesi gelince yumuşamıştı ama sen bu saate kadar gelmeyince o koydu biraz. Bir de dün öyle çıkıp gidince boşalıverdi evin içi. İkimize de epeyce koydu o hareketin. Ciddi ciddi gelin gideceğin dank etti kafamıza."

Şaşkın bir halde önce Selim'e sonra anneme baktım ve haklı olarak sordum. "Sen dün gece buraya mı geldin Selim?"

Soruyu Selim'e sormuştum ama annem ona fırsat vermeden konuştu. "Siz daha böyle kapıda mı duracaksınız el gibi? İçeriye geçelim de rahat rahat konuşalım kızım."

Ancak Selim bu daveti kibarca reddederek ben babamla konuşup barışmadan içeriye girmesinin münasip olmayacağını düşünmüş olacaktı ki arabada bekleyece-

ğini söyledi. Ben de babamın onu görünce ne tepki vereceğini bilemediğimden aksi için ısrar etmedim. Onu kapıdan uğurlayıp annemle birlikte salona geçtiğimde de odayı kaplayan çeyizlerimle karşılaştım. *Vallahi pes, bu kadın bunca şeyi nasıl biriktirmiş de bunca zaman bu evin içinde saklamış? Matruşka gibi resmen, çeyiz içinden çeyiz çıkıyor. Gidişimle beraber hakikaten boşalacak bu ev.*

"Anne sen bu kadar şeyi bu evin neresinde tuttun bunca yıldır?"

Şaşkın halde sorduğum soru üzerine gülümsedi ve koltuğun üstündeki bohçalardan ikisini kaldırıp yere koyarak bize oturmamız için yer açtı.

"Olacak o kadar, bir evin bir kızını evlendiriyoruz nihayetinde. Doğurdum, büyüttük, bu yaşa getirdik. Anaların gücü evlatlarının bahtını yapmaya yetmiyor madem ben de kızımın tahtını en güzel şekilde yapayım istedim. Kız evladı yerine düşerse gül olur, yerine düşmezse kül olur derdi eskiler. Bizim tek derdimiz gülümüzü kül etmemekti."

"Annem..."

Onun endişelerini gidermek, Selim'i, bizi savunmak istedim ama elimi tutarak henüz oturduğumuz koltukta iyice benden tarafa döndü.

"Merak etme, artık içimiz, yani en azından benim içim rahat Selim'den yana. Değil mi ki dün buraya kadar sırf sen mutlu ol diye geldi, burada terslenmeyi, kovulmayı bile göze aldı sırf senin için. İşte o zaman benim içim rahat etti. Nihayetinde sen zaten onunla evlenmek için çıkıp gittin bu evden. Bizim gönlümüzü alma, rızamızı isteme mecburiyeti yoktu. Şu son günlerde sen gitmeden önce de çok denedi Allah için konuşmayı, kendini anlatmayı."

"Yani artık evlenmeme razısın, rızan var, gönlün bana kırgın değil, öyle mi?"

Hâlâ onaylanmak istiyordu bir tarafım. Küçük bir çocuk gibi ailemin iznini istiyordu yüreğim.

"Allah için ağzı iyi laf yapıyor bu çocuğun. Seni nasıl kendine bağladığı ortada, eh yakışıklı da malum, hali vakti yerinde..."

"Anne ya..." Onu ciddiyete davet etmek adına sözünü kesince karşılıklı olarak güldük.

"Baksana senin için onca gündür ayrı olmanıza rağmen, bizimle yaşananlara rağmen düğün hazırlığı yapmış. Ev bark kurmuş. Her şeyi düşünmüş. Bu saatten sonra kim ne diyebilir Selim'e? Seni ne kadar düşünüp sevdiği, üzerine titrediği belli. Sen bizim için ne kadar değerliysen Selim için de o kadar değerlisin. Ben ikna oldum. Çok şükür Rabbim kalbine göre verdi. Şu son yaşanan dışında bir yaramazlığı da olmadı bu çocuğun. Ama en önemlisi sen onu gerçekten seviyorsun. Geçer demiştim de insan gerçekten sevince geçmiyor. Kim seni mutlu ederse o bizim başımızın tacıdır, evladımızdır artık."

* * *

Annemle aramızı düzeltmiştik fakat asıl fethedilmesi gereken kale içeride duruyordu hâlâ. Kapıyı usulca tıklattım ve içeriden ses gelmese de annemle babamın yatak odasına girdim. Yatağın ucuna oturmuş halde gömleklerinden birinin kopuk düğmesini dikmeye çalışan babamı gördüm. Yakın gözlükleri burnunun üstüne düşmüştü ve yüzündeki aksi ifade istemsizce gülümsememe neden oldu. Bazen gerçekten hiç büyümeyen, huysuz bir çocuk gibi davranıyordu.

"Baba, ben geldim."

Baktım yüzüme bakmayı reddediyor, yatağa doğru yaklaşarak konuşmayı seçtim ancak o küskün bir çocuk gibi başını kaldırıp sitem etti. "Demek gelebildiniz Bahar Hanım? Dünden beri bir ordu insan geldi bu kapıya, bir sen gelmedin. Sen ne zamandır evine gelmek için araya aracı katar oldun?"

"Baba..." Çocukluğumdan beri ne zaman babama nazlansam kullandığım o tatlı ses tonuyla "baba" deyince yüz ifadesi yumuşayıverdi ve ben de bundan cesaret alarak yatakta yanına oturup konuşmaya devam ettim. "Sen dün gönderdin ya beni, ben o yüzden çekindim senden. Anlamazsın yine beni diye korktum, özür dilerim."

"Sen benim derdim sana eziyet etmek, üzmek mi sandın da çekip gittin? Ben anlayışsız, kalpsiz bir baba değilim. Sevgiden de anlarım çok şükür. Benim derdim senin zarar görmemendi, yalansız, doğru bir adamla ol istedim."

Elimi dizine koyarak babamın gözlerine baktım ve gerçeği söyledim. "Ben de Selim öyle bir adam olduğu için onu sevdim. Benim kahramanım, bu hayatta en çok hayranı olduğum adam sensin baba. Sen hep doğruydun, merhametliydin, güçlüydün. Beni sen büyüttün, nasıl daha azını sevip razı gelebileceğimi düşünebilirsin ki? Ben senin gibi olmayan bir adamı ne sayabilirim ne de sevebilirim. Senin kızınım çünkü."

Dolan gözlerini benden saklamak için yeniden gömlek ve kopuk düğmeyle ilgilenmeye başlayınca elimi uzatarak gömleği ondan almak istedim. "Sana mı kaldı bu iş? Bırak da yardım edeyim."

"Sen gittin, anan da çeyizlerini hazır edecek diye iş

başa düştü işte. İstemez bırak, bugün olmasa iki gün sonra yine bana kalacak bu iş."

Üzüntüsünü aksi tavrının ardına sakladığını çok iyi bildiğimden gülümsedim. "Sen iste yeter ki, ben gene dikerim, hep dikerim."

"İki gün sonra temelli gitmeyecek misin sanki bu evden?"

Sanki evlenmiyormuşum da babamı terk ediyormuşum gibi bir üslupla kurduğu bu cümle, elindekileri ondan alarak babamı doğrudan bana bakmak zorunda bırakmama neden oldu. "O nasıl söz baba? İnsan hiç baba evinden temelli gider mi?"

Sorduğum bu soru babamın tamamen çözülmesi için yeterli oldu. Bana sıkıca sarılarak saçlarımdan öptü. "Gitmez tabii, senin arkanda dağ gibi baban var. Bunu sakın unutma. Bana söz ver, kimsenin canını yakmasına izin vermeyeceksin. Gücünün yetmediği yerde bana geleceksin. Son nefesimi verene dek ne olursa olsun ben yanında olacağım. Seni üzen kocan dahi olsa taviz vermeyeceksin. Kendini kimseye ezdirmeyeceksin."

"Allah korusun baba, Allah seni başımızdan eksik etmesin. Söyleme öyle şeyler..."

"Ölümsüz değilim ya, o gün de gelecek illaki. Ama babanın evi her zaman senin evin, bunu bil. Bu evin kapısı sana her zaman açık olacak. Benim çatımın altı hep senin yuvan olarak kalacak. Sen kimsesiz değilsin Bahar, soyadının değişmesi benim kızım olduğun gerçeğini değiştirmez. Bu dediklerimi unutursan işte o zaman sana hakkımı helal etmem."

Burnumu çekerek gülümsemeye, bu duygusal anı dağıtmaya çalıştım.

"Kızgın değilsin bana artık, barıştık değil mi?"

"Sana bu dünyada en son kızabilecek adam benim. İnadını benden almışsın. Zamanında annenle evlenebilmek için babaannenin karşısına geçen, öz annemi çiğneyip ortalığı birbirine katan bendim. Annen hep burnumun dikine gitmemden şikâyet eder, sana da babasının kızı der, unuttun mu? Gerçi bunu inattan yapmadın, biliyorum. Bana benzemeyen huylarını da âşık olduğum kadından almışsın. Annene benzediğinde de kızamıyorum sana. Evlat sahibi olduğunda anlayacaksın Bahar, dünyadaki tüm sevgilerden üstün bir sevgi bu. Ben anneni öyle çok seviyorum ki hep derdim, hiç kimseyi ondan çok sevemem, diye. Seni kucağıma aldığım gün bu sözü yuttum. Bu yüzden üstüne titreyişim, seni gözümden sakınıp senin için hep en iyisini isteyişim..."

Babamı hayatım boyunca bir kere böyle apaçık ağlarken gördüm. O da babaannem vefat ettiğinde onu defnedip eve döndüğümüz geceydi. Şimdi onu ağlatan kişi olmak tuhaf hissettiriyordu. Bu hali içime dokundu. Babam yanağımı kurulamak için elini kaldırdığında ağladığımı fark ettim.

"Ağlama ne olur baba..."

"Sen ağlamazsan ben de ağlamam. Senin canın yanmazsa benimki de yanmaz. Ben senin için her şeyi yaparım Bahar. Biliyorum Selim'i seviyorsun, o da seni seviyor ama seni üzerse onu üzerim. Karşıma geçtiği ilk gün de ben ona aynısını söyledim. Bugün de lafımın arkasındayım."

"O da çok üzüldü ama..."

İstemsizce Selim'i savunmak istedim yine. Ama babam da buna gerek olmadığını göstermek istercesine tuttu elimi. "Farkındayım. Senin canın yanınca o, onunki yandığında da sen üzülüyorsun. Zaten bu yüzden ka-

bullenmek durumunda kaldım. Bu çocuk senin üstüne titriyor, seni gözünden sakınıyor. Başta bize karşı dürüst olmadı diye çok kızdım ona ama artık anlıyorum. Ondan sana zarar gelmeyecek. Birken iki evlat sahibi oldum senin yüzünden. Madem siz bu kadar âşıksınız, o zaman bana düşen kızımın sevdiğini sevmek. Onda sevilmeye layık bir şeyler gördüysen vardır bir bildiğin. Biz de sevelim bakalım. Karşıma geçip, ben de kızınız için her şeyi yaparım, derken müttefikim olmaması mümkün değil Selim'in, yapacak bir şey yok."

Sevinçle, kocaman gülümseyerek sarıldım bu defa babamın boynuna. İçimde eksik olan ne varsa bir anda tamam oldu.

"Bu akşam kına gecem var, yarın da düğünüm. Beni yalnız bırakmayacaksın, kendin gelin edeceksin o zaman, değil mi baba?"

Babam yanağımı okşayarak beni nemli gözlerimden öptü ve sonunda o da gülümsedi. "Dur bakalım, önce çeyizini çıkaralım da şu evden. Adım atacak yer açılsın. Tıkılıp kaldım bu odaya, baksana. Sonra Allah'ın izniyle hepsi olur tek tek."

Oğlan Bizim Kız Bizim

Ailemin yanına gelirken her şeyin tatlıya bağlanacağını, Selim'in ve ailesinin bizimkilere doğru adım atacağım yoldaki tüm engelleri kaldıracaklarını bilmiyordum. Tıpkı konvoy halinde çeyiz almak için geleceklerini bilmediğim gibi.

Annemle bohçaları, sandıkları biraz daha düzenli durmaları umuduyla oradan oraya taşırken sokağın başından yaklaşan korna seslerini duyduk ve hemen pencereye doğru koştuk. Dışarıda arabaların arka arkaya dizildiğini ve herkesin bize doğru geldiğini gördüm. Ancak beni tamamen şaşırtan ve kahkahalarımı koyuvermeme neden olan manzara bambaşka oldu. Kırmızı bir kamyonet arabaların arkasından çeyizlerimin yüklenmesi için geliyordu gelmesine de, kasasında karşılıklı olarak davul ve zurnacı eşliğinde oynayan iki adama ne demeliydi?

"Selim!"

Pencereden sarkmış bir halde kahkahalarımın arasından beni duyar mı bilmeden, Sinan'la karşılıklı oynayan Selim'e seslendim ve nasıl yaptı bilmiyorum ama anında gözleri yukarıya çevrilip beni buldu. Kısa bir an gülümsedi, sağ elini dudaklarına götürerek beni bir kere daha şaşırtacak şekilde bana öpücük gönderdi. An-

nem de beni kolumdan tutarak içeriye çekti ve daha ben ne olduğunu anlamadan saçlarıma yapma papatyalardan bir taç yerleştirdi.

"Bu ne anne?"

"Unutuyordum az daha, gelin olduğun belli olsun diye işte."

Bugünden çok daha önce alındığından emindim bu tacın. Tıpkı çeyiz bohçalarımın, paketlerimin sarıldıkları tül ve kurdelelerin çok daha önceden alındığından emin olduğum gibi. Neyse ki dünürlerine hazırlıksız yakalanıp sunumsuz kalmamıştı annem. Bu arada bu sabah neden Selim'in giymem için beyaz bir elbise alıp yatağımın üstüne bıraktığını da anlamış oldum. Gün içinde yaşanacak seremoniyi o da önceden düşünmüş olmalıydı. Ben de ben babamla konuştuktan sonra nereye gitti de yukarıya gelmedi diye düşünüyordum. Demek ki kamyoneti ve davulcuyla zurnacıyı almaya, ailesini toparlamaya gitmişti.

Tüm mahalleli merakla camlara çıkarken kapımıza ilk dayanan kızlar çetesi oldu. Derya, Nazlı, kucağında Ece Naz'la beraber Hazal beni ittirme pahasına içeriye daldılar.

"Ne oluyorsunuz be? Kovalayan mı var?"

Aniden çeyizlere bakıp çokluğu karşısında acaba kapıları mı tutsak yoksa sandıkların üstüne mi otursak da para koparsak diye hararetli bir tartışmaya girdiler. Tahmin edileceği üzere bana selam verme ya da sorumu cevaplama konusunda herhangi bir teşebbüste bulunmadılar. Size şu kadarını söyleyeyim, en son Ece Naz bile boyuna uygun minik bir sandığın üstünde oturuyordu ve Selim onun küçük avucuna para sıkıştırmaya çalışıyordu. Gerisini siz düşünün artık. En çok bahşişi

de Derya kopardı. Hatta anneannenin içi gitti de açgözlülüğü karşısında, "Sen oğlan tarafısın edepsiz!" diye herkesin içinde azarlayıp gülüşmelere neden oldu. Eh zaten Selim'de para suyunu çekince Farukbank'a başvurdu. Çeyizlerin aşağıya indirilip kamyonete sığdırılmaya çalışılması ise bambaşka bir eziyete dönüştü. Sonunda Sinan abi yeni hamallarla anlaşıp bir kamyonet daha getirtmek durumunda kaldı. Bu noktada annemin kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu tahmin edebilirsiniz diye düşünüyorum. Zaten Zeynep anne de, "Maşallah kızı okumuş anası dokumuş," diyerek sevgili annemin kayınvalidelik tacını parlattı.

Çeyizler kamyonetlere zar zor sığdırılırken direktif vermekte olan babamın arkasından annem taşımacılar yeterince eziyet çekmemiş gibi "Aman kurdeleler bozulmasın," derken bir yandan onların bu haline güldüm diğer yandan kızlarla birlikte göbek atmayı ihmal etmedim. Ancak Selim kalabalığın arasına yeniden karışıp dikkat çekmemek adına benimle karşılıklı iki tur döne döne oynadıktan sonra usulca bizi kalabalığın ortasından uzaklaştırdı. Ben de nihayet yarım saattir yaptığım kaş göz işareti sonunda işe yaradı diye düşündüm. Tabii ben konuşmaya başlamadan benimle ilk uğraşan taraf Selim oldu ve tacımı başımdan çekerek gülüp, "Bu ne? Annen seni de mi paketledi?" diye sordu.

"Sen dua et, tülden bohça yapıp tepemde kurdeleyle bağlamadı."

Kısa bir süre halimize gülmeye devam ettik ve ben kapattığımız sokağa bakarak merak ettiklerimden ilkini sordum. "Bunca şeyi biz nereye götüreceğiz?"

"Evimize götüreceğiz elbette."

Henüz görme şerefine nail olamadığım evimizi dü-

şünerek iç geçirdim. "Kaç günde yerleşirler Allah bilir. Mobilyalar gelene kadar ne yapacağız?"

Omuz silkerek umursamaz bir görüntü çizmeye çalıştı Selim ama ben gülmemek için kendini zor tuttuğunu ve bir şeyler sakladığını anladım.

"Pardon ama sana ne oluyor acaba? Böyle bir gizemli haller, uzaklara bakıp susmalar falan. Zaten annemleri yumuşatıp pamuğa çevirmişsiniz. Ben de dün gece üzüntüden zor uyudum. İnsan bir söyler, ben hallederim ya da hallettim der."

Selim tacımı yeniden başımın üzerine dikkatlice yerleştirdi ve sırıtarak iki yanağımı birden sıktı. "Vaktinden önce konuşup seni umutlandırmak istemedim diyelim. Ayrıca her şeyi önceden anlatırsam ben sana nasıl sürpriz yapacağım?"

Yani şimdi bundan evin de hazır olduğu, eşyaların döşendiği sonucunu mu çıkarmalıydım? "İyi ama nasıl?" Selim ne söylemeye çalıştığımı anlamadığını belli eden bir ifadeyle yüzüme bakınca cümlenin yarısını içeride unuttuğumu fark ettim. Neyse ki sorumun yanıtını almam uzun sürmedi. Çünkü yeni evimiz Selim'in ailesine de benimkilere de yakın olduğundan arabalar arka arkaya yola koyulduğunda kısa sürede tıpkı Selim'in anlattığı gibi müstakil, iki katlı, bahçeli güzel bir evin önüne dizildik. Ne tuhaf şeymiş insanın ilk kez gördüğü bir binaya bakıp evim diyebilmesi.

Evin önünde öylece el ele dikilirken en sevdiğim anahtarlığıma geçirilmiş evimizin anahtarlarını avucuma bırakan Selim'e ne diyeceğimi bilemedim. Besmele çekerek sağ ayakla herkesten önce biz girdik içeriye. Tüm mobilyaların hazır edildiğini, evin temizlenip çeyizler henüz yerleşmediği halde şimdiden bizim evimiz

gibi göründüğünü fark ederek kocaman gülümsedim. Taze mobilya kokusu burnuma doldu ve gülerek içeriye taşınmaya başlanan çeyizlerin arasından küçük bir kutuyu açıp oda parfümünü sehpanın üstüne bıraktım. Bu da zaten evimin yerleşimi için yaptığım ilk ve son şey oldu. Zeynep annenin yardımcısı Hacer abla ve beraberinde getirdiği ekibi tüm çeyizleri yerleştireceklerini, bizim yorulmamızı gerektirecek bir durum olmadığını söylediler. Selim de arkadan belime sarıldı, oda kokumuzun karşısında dikilmiş halim onu güldürdü. Başımın üstünden çenesiyle kokuyu işaret ederek konuştu. "Ne kokusu bu?"

"Bahar kokusu, sevmedin mi?"

Yüzünü görmek isteyerek başımı ondan tarafa çevirmeye çalıştım ama bana izin vermeyerek burnunu saçlarıma gömdü. "Hımm... Enfes bir koku... Ki bence zaten bayıldığımı biliyorsun."

Kesinlikle Selim'in neye bayıldığını çok iyi biliyordum. Bu yüzden kelime oyunu karşısında gülümseyerek arkamdaki bedenine yaslandım ve sıcaklığıyla her zamanki gibi yüreğimi, tüm hücrelerimi ısıtmasına izin verdim.

* * *

Müsaade ederseniz gelin hamamıyla ilgili travmalarımdan ve korkularımdan bahsetmeden önce başka konulara değinmek istiyorum. Erkekler başımızda daha fazla kalabalık yapmamaları için evden gönderildiler. Gerçi yoklukları nüfusta pek azalmaya neden olmadı ya neyse. Dünür çetesi ve kızlar çetesi tam kadro evin her yerini doldurup bir insan seline sebep olurken evimizin kapısı ilk defa çaldı. Beni bugün kaçıncı defa oldu-

ğunu sayamasam da şaşırtan bir şey yaşandı ve Gonca geldi. Doğal olarak onu gördüğüm an çığlığı basıverip arkadaşımın kollarına atladım. Nişanımdan beri görüşmemiştik. Haftalardır kendi derdime düştüğümden konuşamamıştık da. Meğer Selim arayıp düğünü haber vermişti ve o da apar topar uçak biletini alıp gelmişti. Doğrudan da buraya getirtilmiş havaalanından. Ömer de işten izin alıp düğüne katılacaktı. Tabii Gonca başta biraz son anda düğüne dâhil edildiği için unutulduğunu sanıp gönül koymuştu ama sonra düğünün hangi şartlar altında yapıldığı kendisine bizzat Selim tarafından açıklanınca yelkenleri suya indirmişti neyse ki. *Ah be yavrum... Geliniyken benim bile o düğünden yeni haberim oldu ve düğünün yapılacağı yeri bile bilmiyorum, seni nasıl çağırsaydım*?

Gonca ve ben saatler sürecek bir gıybet girdabına kendimizi kaptırabilirdik. Bu yüzden aile büyükleri Derya'yı arabanın bagajından, içinde ne olduğunu bilmediğim kutuyu almaya gönderdiklerinde susmak zorunda hissettik. Kalabalık kendi halinde bir curcunanın ortasındayken yeniden dikkatler üzerime çevrildi. Ben de Derya kucağında koca kutuyla gelene dek sessizce bekledim. Doğrusu bu kutu da kurdeleyle bağlanmıştı ve içinde epeyce kaliteli bir şeyler olduğunu belli eder nitelikteydi. Ancak anneminkilerle tarzı, sunumu tamamen farklıydı fakat aklımda ne olduğuyla ilgili bazı tahminler de vardı.

Kutuyu görümcemin kucağından alan anneanne, oturduğum koltuğa yaklaştı. Hediyemi kucağıma bırakırken kendince açıklama yapmayı da ihmal etmedi.

"Kazanın olduğu gün gelinlik randevun için birlikte gelinlikçiye gidecektik. Sonra yaşananlar malum, gi-

demedik. Kafanda nasıl bir şey olduğunu bildiğim için ben benim gelinlik fotoğrafımı alıp gittim. Provalar sensiz devam etti. Nişan elbiseni dikmek için ölçülerini almışlardı zaten. Üç aşağı beş yukarı ona göre hazırlatıldı elbisen. Dünkü nikâh elbisenle birlikte gelinliğini, kınada giyeceğin bindallıyla elbiseni de diktirdik. Umarım beğenirsin kızım, vaktimiz olmayacağını tahmin ettiğimizden sana fikrini soramadık. İçine sinmeyen bir şey olursa ne olur söyle. Bir çaresine bakarız."

Burnumu çekerek görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımı dağıtmak için gözlerimi ovaladım. Titreyen ellerimle önce kutunun kaliteli yüzeyini okşayıp inceledim. Kurdelesini çözüp kutuyu açtığımdaysa bembeyaz kumaşla karşılaşmak hayranlıkla iç geçirmeme neden oldu. Duvağı, gelinliğin kendisi anneanneninkinin modern bir uyarlaması gibi olmuştu. En gizli hayallerimden bile daha güzel. Üstüme olup olmayacağından emin olmak için gelinliği giymem istendiğinde heyecandan dizlerim titredi ve beni gelinliğin içinde gördüklerinde bir ev dolusu kadın aynı anda ağlamaya başladı. Sabaha kadar kendimi seyredip dans etmek istesem de kıymetlimin başına bir şey gelmesinden korkarak üstümden dikkatlice çıkardım. Bir tanecik aşkımı düzgünce asıp onunla vedalaştıktan sonra salondaki kadınların hepsiyle tek tek kucaklaştım. Yine salya sümük birbirine girmişti, düğünüyle ilgili her şeye ağlayan mızmız bir geline dönüştüğüme inanamıyordum.

* * *

Kadınlar neden bir araya gelip üzerlerinde sadece peştamalla göbek atarak çılgınlar gibi yer içer? Yani o kadar insanın yarı çıplak ve ıslak vaziyette aynı yerde

durmasının bir amacı olmalı, değil mi? Yıkanmayı severim, evet ama tek başımayken. Ayrıca göbek atmayı da severim fakat tercihen giyinikken. O peştamal da hiç güvenli değil ki zaten. Tam kendimi müziğe kaptırmış kurtlarımı dökerken öylece açılıverse ne olacak? Eskiden evlenilecek kızın vücudunda kusur var mı diye anneler bakarmış hamamda, o yüzden bu âdet diyeceksiniz biliyorum. Ama şimdi bacaklarımın yamuk olduğunu görseler almayacaklar mı beni oğullarına? Hem Selim şikâyet etmedikten sonra onlara ne oluyor? Bu arada bacaklarım yamuk değil, sütun gibidir, bunu belirtmeyi bir borç bilirim. Ve bizim durumumuzda gelin hamamı âdetleri yerine getirmek için yapılan bir eğlence, prosedür sadece, bunun da farkındayım. Geçmiş yıllardaki amacının saçmalığını ve hâlâ devam edişinin tuhaflığını vurgulamaya çalıştım sadece. Yüksek nem altında göbek atıp keselendikten, tüm kirlerimden arındırıldıktan sonra resmen hoşafım çıkmış halde hamamdan ayrıldım. Bu noktada evlilik hakkında eskisi kadar hevesli olmadığımı üzülerek belirtmek istiyorum.

Hamamdan doğruca arabalara doluşup Kemalpaşa'ya, anneannenin evine gitmek üzere yola çıktık. Kendisi organizasyonun kına gecesinin onun bahçesinde yapılacağı şekilde hazırlandığını söyledi. Beni bizzat gelin etme konusunda hâlâ kararlıydı. Hem nihayetinde oğlan da bizimdi kız da öyle. Bu düğünde iki aile, tek taraf vardı.

Derken kızların coşkusu eşliğinde kuaförün güvenli ellerine teslim edildim. Bahçe gece için hazırlandı ve benim dışımda herkes bir yerlere koşturdu. Organize ettiğim onca düğünün, yıllar süren kadrolu nedimeliğimin ekmeğini yiyeceğim gün nihayet gelmişti sanırım.

Saçımla makyajımı tamamlayan kuaföre teşekkür edip giymem için gösterilen elbiseyi görene kadar yüzüme yapışmış gülümsememle hareket ettim. Fakat elbisemi gördüğümde pek de genç bir kadına, özellikle de bir geline yakışmayacak bir tepki göstermiş olabilirim.

"Hazal, bu elbiseyi kim seçti? Selim'in bir ilgisi var mı?"

"Elbette, bizzat kendisi seçti."

Kırmızı şifon elbisenin kabarık eteğini okşarken kaşlarım ilgiyle kalktı. Selim? Kırmızı elbise? Aslında çok güzel, kendim seçsem ancak bu kadarını beğenebilirdim. Belki de bu sebeple Selim'in bu kadar zevkli olması karşısında şaşırdım. Hazal saçımı, makyajımı bozmadan giyinmem için yardım etti ve aynanın karşısında kendime baktığımda memnuniyetle sırıtmadan edemedim. Askıları omuzlarımı açıkta bırakacak şekildeydi, düşük kolluydu ama hareketimi hiçbir şekilde kısıtlamıyordu. Belime tam oturuyordu ve kat kat inen şifon eteği kabarık bir görüntü sağlıyordu. Resmen prenseslere benzemiştim.

"Allah bahtını da senin gibi güzel etsin canım arkadaşım."

Görüntüme zarar vermekten korkarak beni uzaktan seven Hazal'a gülümsedim ve birden annem arkamda biterek popomu kaşımaya çalışınca ikimizi de bir gülme aldı. Annemin en büyük nazar kovma silahının bu olduğunu unutmuştum.

Hazırlandığım odanın kapısı tıklatıldı ve önde Zeynep anne, arkada Selim olmak üzere içeri girdiler. Zeynep annenin elindeki kadife takı kutularını görünce mahcup bir merak sardı içimi.

"Emanetlerini getirdim kızım, kabul ederse gelinime birkaç küçük hediye vermek istiyorum."

Küçük mü? Kutu kutu takı getirmişsin Zeynep annem, o nasıl küçük hediyeymiş öyle? "Neden zahmet ettiniz anne, zaten dünya kadar masraf ettiniz, hiç gerek yoktu."

"Sinan'ın düğününde hiçbir şey içimize sinmemişti, izin ver de bu defa tadını çıkarayım."

Zavallıların yüzü bir türlü gülmüyordu gelinden yana. Benimle bile yaşadıkları aksiyonları düşünecek olursak direkten dönmüştük resmen. Yükte hafif, pahada ağır dediğimiz türden zarif bir takı setiyle karşılaşacağımı daha kutuyu açmadan tahmin etmiştim ama yine de gözlerim beğeniyle irileşti. Bir sürü teşekkür sözcüğü sıralamak istedim, bunun yerine kekeledim. İltifatlar eşliğinde takmama yardım edilirken Selim'le göz göze geldim. Elimin, ayağımın birbirine karışması konusunda katkısı tahmin edersiniz ki beni zor durumda bırakacak yöndeydi. *Yine de seviyorum seni be zalimin oğlu, beni sersemleştirmene, sakarlaştırmana bile âşığım.*

Annemler odadan çıkıp bizi Selim'le baş başa bıraktığında aramızdaki güvenli mesafeyi koruyarak gülümsedi Selim.

"Çok güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim, Hazal elbiseyi senin seçtiğini söyledi. Umarım beklentini karşılayabilmişimdir."

"Hayalim bu manzaranın yanında fazlasıyla sönük, yetersiz kaldı. Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun."

Karşısına çuvalla çıksam yine benzer cümleler kurar biliyorum. Bunun için iltifatlarına gülerek karşılık verdim Selim'in. "Bunu beni kendi kıyafetleri içinde bile çekici bulan adamdan duyduğumu hatırlayacak olursak objektifliğine inanmak pek mümkün değil. Neyse ki beni güzel bulmasını istediğim, umursadığım tek insan sensin."

"Benim için süslendiğini biliyorum ya, iki kat seviyorum o zaman seni."

Elbisemin bir yerini yırtmaktan ya da kırıştırmaktan korkarak dikkatle kollarını belime doladı Selim. Parfüm kokumu içine çekip tüm ciddiyetiyle yüzüme baktı.

"Sen hep güzelsin ama böyle benimken büyüleyicisin, kör edicisin."

İnsanın kalbi erir mi? *Erirse yaşamaya nasıl devam eder? Bence bilim adamlarının bu konuda araştırma yapmasının vakti geldi. Beni kobay olarak kullanabilirler, izin veriyorum.*

"Sen çok özel bir adamsın ve ben sana sahip olduğum için dünyanın en mutlu kadınıyım."

"Beni özel kılan sensin, seninleyken iyi bir adamım ben."

* * *

Benim için özenle süslenen bahçeyi gördüğümde şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. Doğrusu çok iyi bir iş çıkarılmıştı. Bu kadarını kesinlikle beklemiyordum. Çetemin başardığı harika iş karşısında gururlandım. Selim de mutluluğumla mutlu olarak bana bahçeyi gezdirdi. Ancak ben bunun, girmesinin yasak olduğu kına gecesi başlayınca buradan kovulacağını bildiğinden son dakikaları uzatmak adına sığındığı bir bahane olduğundan şüpheleniyordum.

Derken tüm konuklarımız teşrif ettiler. Mahallemizden ahbaplarımız gelebilsinler diye otobüs kaldırılmıştı. Anneannenin kocaman bahçesi bugünü bekleyen kalabalık bir insan güruhuyla doldu. Ben de yirmi sekiz yıldır bugünü beklediğimi kına geceme gelmiş tüm kadınlara ispat etmek istercesine gece boyunca hiç oturmadan dans ettim. Her şeyin nihayet tatlıya bağlanmış olması da içimi epeyce rahatlatmıştı.

Ancak her güzel şey gibi bu eğlencenin de bir sonu vardı. Kızlar tarafından evin içine, bindallımı giymek üzere misafir odasına götürüldüğümde kına yakmanın, daha doğrusu ağlamanın vaktinin geldiğini anlamış oldum. *Ne var bunda, zaten tüm gün hislendin, ota boka* ağladın, diyebilirsiniz ama demeyin. Çünkü anladım ki ben birileri ağlamamı istediğinde, beni buna şartlandırdığında ağlayamıyormuşum.

En duygusal ses tonuyla söylenen türküler, etrafımda kına tepsisiyle dolaşan kızlar hiçbir işe yaramadı. Hatta Afrika'daki aç çocukları, küresel ısınmayı, nesli tükenmekte olan hayvanları düşünmek bile yeterli olmadı. Aksine, ağlıyor muyum diye örtümü kaldırıp kontrol ettiklerinde gülme ihtiyacıyla doluyordum. Öyle ki yaklaşık on dakika geçtikten sonra kendimi daha fazla tutamadım ve nasılsa yüzümü göremiyorlar diye kıkırdayarak gülmeye başladım. Aslında kahkaha atsam belki kendi seslerinden onu da duymazlardı ama o kadar riske girmeye gerek yoktu şimdi. Fakat bendeki tüm akrabalar şeytana pabucunu ters giydirecek cinstendi. Bu ayrıntıyı unutmuştum. Anneanne örtüyü aniden kaldırıp gülmekten kızarmış yüzümle karşılaşınca bir an kaba etlerimi morartana kadar beni pataklayacak sandım. Fakat o beni azarlamayı seçti.

"Bana bak deli kız, onca yıllık âdetleri senin için mi değiştireceğiz biz? Bu kadar insan ağlamanı bekliyor, ağla artık."

"Ağladım saysak olmaz mı anneanne ya?"

Tatlı tutmaya çalıştığım sesimle dile getirdiğim şey onu sadece daha da sinirlendirmeme neden oldu.

"Evcilik mi oynuyoruz kızım biz burada da şakacıktan ağlayacaksın? Bu kadar insanın boğazı acıdı, başları

döndü seni ağlatacaklar diye döne döne."

Haklıydı aslında, arkamdan kocaya gidiyor diye zil takıp oynuyor derler miydi ki? Derlerdi tabii, haksız da sayılmazlardı. Ama çaktırmadan avuç içlerime tırnaklarımı geçirdiğim halde göz pınarlarımda hiçbir hareketlenme olmadı.

"Anlaşıldı, Ayten Hanım'ı yanına oturtun. Ana kız birbirlerini görürse ancak ağlaşır bunlar."

Pek umudum olmasa da annemi yanı başıma oturtup elimi tutturdukları ilk an içimin bir hoş olduğunu hissettim. Bu gecenin evli bir kadın olmadan önceki son gecem olduğunu hatırladım. Kendi evimin annesi olma vaktim geldi diye düşündüm. Bu işin şakası yoktu, resmen yuvadan uçuyordum. Yaşadığım aydınlanmanın beraberinde getirdiği duygusallıkla da gözyaşlarına boğuldum demeyi inanın çok isterdim ama öyle bir şey olmadı. Annem bana sıkıca sarıldığında anne kucağı dediğimiz her derde deva şefkat ırmağından kana kana içtim. Ancak yine ağlamak mümkün olmayınca utançtan sinirlerim boşaldı. Kendimi hiç durduramadım. Yüzüm kızardıkça güldüm, güldükçe daha beter olup renkten renge girdim. Saçma bir kısır döngünün ortasında kaldım anlayacağınız. Beni ağlatmaya uğraşanlar bir anda daha beter rezil olmamam için susturmaya uğraşır hale geldiler. Anlaşılan artık kabul etmek zorundaydım. Selim'in her fırsatta dile getirdiği gibi benim gerçekten ayarım yoktu. Rezil olmaya başladığım için kendimi frenleme isteğiyle verdikleri mendillerle yanaklarımı kurulama telaşına girdim. Çünkü gülmekten ağlamaya başlamıştım. *Allah aşkına kına gecesinde gülme krizine girmek ne demek ama gerçekten ya?* Çocukken de böyleydim ben. Ne zaman cenaze evine gitsek yerli yer-

siz gülerdim veya ortalığa patavatsızca bir laf salıverirdim. Annem de arkamdan benim devirdiğim çamları toparlamak için helak olurdu.

Kendimi duygusal buhranıma kaptırdığım için kalabalığa sesleninceye kadar Selim'in kına geceme izinsiz giriş yaparak geldiğini fark etmedim.

"Müsaade eder misiniz hanımlar?"

Onun otoriter sesini duyup itaat etmemek mümkün olmadığından herkes yana çekildi ve Selim kalabalığı yararak yanıma kadar geldi. Yüzümü gördükten sonra da ne tepki vereceğini bilemedi. Galiba o da ağlarken bulacağını sanmıştı beni. Haliyle yüzümdeki kocaman gülümseme ona da bulaştı. Sırıtır bir halde önümde diz çöktü. Ben de vaziyetimi izah etmek istercesine oturduğum tahtta annelerimizi ve avuçlarıma yakılmak üzere bekleyen kına tepsisini işaret ettim. (Evet, bir tahtta oturuyordum. Siz de herhalde daha azıyla yetinebileceğimizi düşünmemiştiniz, değil mi? Hatta şu Osmanlı dizilerinin ardından ülkede moda olan ihtişamlı taçlardan bile vardı kafamda. Eh, ben size gelinlerin kraliçesiyim derken ciddiydim.)

"Ağlatmaya çalışmak yok demiştiniz." Başka bir şey söylemedi Selim ailemizin kadınlarına ve ben de bu akşam herkesi beni ağlatmamaları için bizzat tembihlediğini anlamış oldum. *Gelin gülme krizine girdi, damat kınayı bastı. Ne tür bir kına gecesi bu böyle?* Selim ellerimden tuttu ve avuç içlerimden öptü. Ne yapmaya çalıştığını anlamadığım için oturduğum yerde mahcup bir merakla yüzüne baktım. Heyecan gülüşümü durdurdu. Selim kına tepsisini tutan Derya'ya yaklaşması için işaret edince, anneanne duruma müdahale etme ihtiyacı hissetti.

"Şaşırdın mı oğlum sen kendini? Sustukça iyice azıttın. Nerede görülmüş damadın geline kına yaktığı? Sana mı düşer bunca kadının arasında?"

"Gelin benim gelinim madem, kınasını da ben yakacağım herhalde."

Anneanneye verdi cevabını ama gözleri benim üzerimdeydi. Gerçekten de damadın geline kına yaktığı nerede görülmüştü? Başka zaman olsa ve biz bize olsak muhtemelen gülerek "Ah be Selim'im, sen çok yanlış gelmişsin," diye verirdim cevabımı yârime. Fakat içinde bulunduğumuz ortam buna hiç müsait değildi ve nedense bu davranışı fazlasıyla hoşuma gitmişti. Ne diyebilirdim ki? Biz de böyle sıra dışı bir çifttik işte, neyimiz normaldi ki kınamız öyle olsun? Zehra teyze de hem annesini yatıştırmak hem de ortamı yumuşatmak için yeğenini savunurcasına karıştı söze.

"Aman canım, oğlan bizim kız bizim. Tarafı mı kalmış artık bu düğünün?"

Yine de içine böyle sinmemiş olacak ki Zeynep anne aceleyle altın kesesini çıkararak bize yaklaştı. "Oğlum, bari kızın avucuna altınları koyayım, bir şeyi düzgün yapmış olalım en azından," diyerek avuç içlerime altınları bıraktı. Selim de sanki koca bahçede sadece ikimiz varmışız gibi gözlerimin içine bakmaya devam ederek elini kına tepsisine daldırdı. Parmaklarındaki kınayı tenimi okşar gibi yavaşça iki avucuma da sürdü. Böylece ben de onun için onun tarafından kınalanmış oldum. Öyle güzel sarmaladı ki beni, dört bir yanım Selim'le kaplandı sanki. İşte ben kınamı yakmak için bile başkasının bana yaklaşmasına izin vermeyen bu adamın her şeyi olacağıma o an karar verdim. Sadece karısı olmanın yetmeyeceğini anladım. Onunlayken bir ömür hep güleceğimden emin oldum.

Avuçlarımın etrafına sarılan bezin üstüne tülden keseler geçirilmeden önce itiraz ederek Selim'in temizlediği ellerini benimkilerle kavradım. Bu defa meraklı bakışların hedefi olma sırası bendeydi.

"Damat benim damadım madem, elbette ona kınasını ben yakacağım."

Gülümseyerek Selim'in sağ elinin serçe parmağına kınayı sürdüm. Normalde bizim ailelerde kına gecesinde damada kına yakmak âdetten değildi ama Selim'e kına yakmak benim içimden geldi. O da hiç itiraz etmedi, hatta tam aksine memnun oldu. Karşılıklı olarak gülüşerek yüzlerimizi birbirine yaklaştırdık. Davetliler arasında bizi kınayan olmuş mudur bilmem ama ailelerimiz bu halimiz karşısında bizimle beraber gülüşmeyi seçtiler. Selim de sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla teyzesinin sözlerini tekrarladı.

"Oğlan bizim kız bizim diyorsunuz yani, öyle mi mühendis hanım?"

"Bu düğün hepimizin diyorum avukat bey, hepimizin."

Düğün

Yeryüzünün en rahat yeri sevgilinin göğsü müdür yoksa anne kucağı mı? Yeni güne uyanırken aklıma ilk düşen bu soru oldu. Annemle evdeki son gecemi babamı benim yatağıma postalayarak koyun koyuna geçirmiştik çünkü. Öyle yazdan kalma, mis gibi çiçek kokularıyla dolu bir gündü ki düğün günüm, sanki bizim için bahar gelmişti. Kahvaltıyı oturduğumuz apartmanın bahçesine, geniş çardağa kurduk. Aileler tüm telaşa rağmen bizim evde toplandı ve Selim'i görünce kalbim bugünün düğün günüm olduğunu hatırladı. Kocaman sofranın başında sanki tüm sevdiklerimiz yokmuş da sadece ikimiz varmışız gibi birbirimize sıcacık gülümsedik Selim'le. Çevremdeki herkes kuaför, fotoğrafçı randevuları hakkında konuşurken ben paralel evrende gibi hissettim kendimi. Bir yanım rüyada sandı kendini, olayın gerçekliğini kabul etmeye çalışan kısmımsa heyecandan bayılmak üzereydi zaten. Tüm gün aç kalmamdan korkarak etrafımdaki herkes beni beslemeye çalıştı ve kahvaltı masasında midem düğümlendi stresten. Yediğim lokmalar ağzımda büyüdü. Dikkatimi Selim'e çevirdiğimde onun da benim gibi yiyemediğini gördüm.

Sonunda tüm baskılara rağmen masadan kalktım ve onu da kaldırarak kısa bir yürüyüşe çıkmak istediği-

mi söyledim. Dünür çetesi, *Düğün günü ne gezmesiymiş yapılacak bunca iş varken,* diye itiraz etse de müstakbel kocam isteğimi ikiletmeden peşime düştü. Yanına belki bana yedirebilir umuduyla poğaça ve böreklerden almayı da ihmal etmedi.

Hava ne kadar iyi olsa da ikimize de birer hırka aldım. Evden henüz birkaç metre uzaklaşmışken giymesi için hırkasını Selim'e uzattım ve bunun üzerine göz göze geldik.

"Ben üşümüyorum Bahar, teşekkür ederim ama gerek yok."

Şaşırdı bir an ama ilgili halimden keyif aldığını da yüzüne baktığımda anlayabiliyordum. Eh, hep o mu benim üstüme titreyecekti? Ben sevdiğimi düşünemez miyim yani?

"Olsun, bu havalar aldatıcıdır. Üşüttüğünü anlamadan hasta olursun."

Kendimi aramızda gelişen diyalog doğrultusunda Çalıkuşu kitabında Feride'nin Kâmran'la yaşadığı o romantik sahnenin ortasında gibi hissettim. Hani şu Feride'nin Kâmran'ın oturacağı taşa kendi lacivert paltosunu sermek istediği, *Sen naziksin, kuru yere oturma, zannederim ki seni muhafaza etmek bu saatten sonra benim vazifem oluyor,* dediği sahne.

"Sen hep bana böyle seni seviyorum de, olur mu? İnan böylesini dinlemek çok daha keyifli oluyor." İmalı sözleri üzerine ona gülümsedim ve hırkayı giyişinin ardından o da bana elindeki minik tastan poğaça uzattı. Bu sırada evimin yakınındaki parka ulaşmış olduk ve bir banka yan yana oturduk.

"Hadi sen de bundan ye biraz Bahar."

"Heyecandan hiç canım istemiyor."

Evleniyorum diye yemeden içmeden de kesildim ya, demek ki şu hayatta benim bile iştahımı kapatacak büyüklükte heyecanlar varmış.

"Kınadaki şovumuz beni kesmedi, düğünde açlıktan bayılayım da geceye damga vurayım diyorsun yani?"

Tahmin edildiği üzere Selim'in bu sözü üzerine ona gülerek bankta tamamen arkama yaslandım. "Tatlım, ben gelinim zaten, yani her koşulda bu gecenin yıldızı benim. İlgi çekmem için öyle numaralara hiç gerek yok. Asıl sen kendi derdine yan. Fark etmediğimi sanma, sen de doğru dürüst bir şey yemedin. Bu gece beni kucağına alman gerekecek. Yoksa niyetin açlıktan güçsüz kalıp beni düşürmek mi senin?"

"Birlikte yiyelim o zaman. Ne sen bayıl ne de ben güçsüz kalayım."

Poğaçayı ağzıma götürüp ısırmamı söyledikten sonra kendisi de ısırdı. Aynı poğaçayı paylaşmış olduk böylece ve aklıma istemsizce Selim'in elimdeki lokma tasına dadandığı gün geldi. O da aynı şeyi hatırlamış olacak ki beraber gülmeye başladık ve el ele tutuşarak günün koşturması başlamadan önce birkaç dakika daha içinde bulunduğumuz ânın tadını çıkardık.

* * *

Kuaför örgülerle süslü topuzuma sprey sıkarken üstümde gelinliğimle duvağımın takılmasını beklediğime hâlâ inanamadığımı fark ettim. Hayatım bugünün hayalini kurmakla geçmişti bu zamana dek. Tam mutsuzluğu kabullendiğim, yenilgiyi hazmedip babamın evine döndüğüm gün de bilmeden geleceğime, mutluluğuma gelmiştim. Belki de güzel günleri görebilmem için kovalamayı bırakmam gerekiyordu...

Annem kuaförün eserini hayranlıkla izledikten sonra çantasından küçük bir kutu çıkardığında beni de çocukluğuma götürmüş oldu. Aynadaki yansımama doğru görebilmem için gösterdi elindekini ve kuaföre dönerek konuştu. "Gelin hanım da beğenip isterse duvağı takmadan önce saçına bunu yerleştirmeniz daha uygun olur diye düşündüm."

Bu gümüş taraklı saç tokasını metrelerce öteden bile tanıyabilirdim. Çocukken annemin takı kutusunda diğerlerinin yanında her gördüğümde onu saçlarıma taktığımı ve bir prensese dönüştüğümü hayal ederdim. İncilerle süslü çiçek desenlerinin üzerinde elimi gezdirip âşık şekilde izlerdim onu. Annem de her seferinde, "Gelin olduğunda veririm bunu sana ancak," derdi bana. Ben verdiği sözü unutmuştum ama anlaşılan o hatırlıyormuş. Tokayı topuzumun üstüne, örgülerimin arasına yerleştirildi ve duvağım altına tutturuldu. Çocukken evdeki tüllerin altına geçip gelin olduğumu hayal ettiğim tüm o günleri hatırlayıp şimdi bu halime gülümsedim. Beyaz kumaşı, tülleri okşayarak ayağa kalktım ve annemle birlikte durum değerlendirmesi yaparcasına aynaya bakıp beni inceledik.

Kalp şeklindeki yakanın üstü tülle kaplıydı ve bileklerime kadar uzanan tül oradaki inci düğmelerin etrafında zarif işlemelerle, dantellerle süslenmişti. Aynı şey boynuma dek uzanan yaka için de geçerliydi. Belime tam oturan kumaş, tüllerle yere kadar uzanıyordu. Göğüslerimin altındaki işlemelere dokunarak gelin çiçeğimi elime aldım. Canlı çiçekler istememiştim çünkü ellerimde çiçek ölüsü taşımak yerine ömrüm boyunca saklayabileceğim bir gelin çiçeği tercih etmiştim. Selim'den, kızlara fırlatma zamanı geldiğinde atılabilmesi için arabayı süslettikleri yerden basit bir şey yaptırma-

larını söylemiştim. İçinde bulunduğum duygusal durum beni ayrıntıları düşünmekten, organize etmekten alıkoymaya yetmezdi.

Beni almaya gelen davul zurnanın sesini duyduğumuzda gelinliğimin kuyruğunu tutmak için arkama geçen Derya'nın eşliğinde önce salona, elini öpmek için babamın yanına gittim. Babam elinde kırmızı kurdeleyle beni karşıladığında ağlamamak için verdiğim savaş takdire şayandı.

"Ne şanslı bir babayım ki ben, Rabbim bana prensesimin gelin olduğu günü gösterdi."

Kuşağımı bağlayıp alnımdan öptü babam ve duvağım yüzümü örtecek şekilde indirildi. Dış tarafta bekleyen Zeynep anneyle anneanneye baktığımda onların da ağladığını gördüm. Gelinliğime dikkat ederek ikisine de sıkıca sarıldım ve aşağıda diğer erkeklerle birlikte beni bekleyen sevgilimin yanına gitmek istedim. Yine kapımızın önüne davul zurna ekibi kurulmuş, kızlar haraç istemek için çoktan Selim'in önünü kesmişler ve bana çıkan yolları itinayla tıkamışlardı.

Nihayet tüm âdetler yerine getirilip Selim'le karşı karşıya geldiğimizde kulaklarım davul zurna sesine kapandı heyecandan. Ne ara koluma girdiğini bilmediğim babam olmasaydı bağı çözülen dizlerim herhalde beni yarı yolda bırakırdı. *Damatlık bir erkeğe nasıl bu kadar yakışabilir ama ya? Çok yakışıklı olmuş zalimin oğlu yine, insanın evinin vitrinine koyup sabahtan akşama izleyesi geliyor.* Gözlerimiz birbirine sabitlenmiş vaziyette, sanki o birkaç adım hiç bitmeyecekmiş gibi ilerledik. Beni babamın kolundan alıp duvağımın ardındaki yüzümü, beyazlar içindeki bedenimi hiç konuşmadan izledi bir süre Selim. Etrafımızda dört dönen fotoğrafçıyı, kalabalığı umursamadan, hatta gelinliğime bile dikkat etme-

den bedenlerimiz arasında mesafe kalmayacak şekilde sımsıkı sarıldı bana. Sanki birbirimizi yıllardır görmemişiz gibi, onca yılın ardından kavuşmuşuz gibi ayrılamadan öylece kaldık. Sonra Selim'in omzundaki başımı geri çekip duvağımı kaldırdım. Muzip bir ifadeyle onun gözlerine baktım.

"Güzel olmuş muyum damat bey?"

"Çok... Öyle çok güzel olmuşsun ki... Ne desem yetmeyecek."

"Bir şey söylemene gerek yok. Sarıldığımda hissettiğim kalbinin ritmi yeterince açıklama yaptı zaten."

Sözlerim üzerine gülümsememi kendisininkiyle ödüllendirdi Selim. "O zaman benim de damatlık yakışmış mı diye sormama gerek yok gelin hanım. Kalbiniz davulcuyla kapışmaya niyetliydi çünkü."

Tekrardan gülerek Selim'in yanağına bir öpücük bıraktım ve kol kola bahçeden çıkıp arabaya yürüdük. Ben onun ya da Sinan'ın arabasını görmeyi planlıyordum karşımda ama klasik bir arabayla karşılaştım. Bugün için kiralanıp hazırlanmıştı sanırım. Arka koltuğa geçip belimdeki kuşağı çözüşümün ardından Sinan'ın şoförlüğünde yola çıktığımızda kendi düğününe hiçbir emek harcamamış bir gelin olarak günün kalanında başıma geleceklerin heyecanıyla doldum.

* * *

Bizi eğlendiren, Sinan'ı intihara sürükleyen ve Derya'yı evliliğe tövbe ettiren fotoğraf çekimimizin ardından herkes hazırlandı, buluşuldu ve düğün konvoyu eksiksiz halde evleneceğim mekâna doğru yola çıktı. Bekâr bir kadın olarak geçirdiğim son saatlere girdiğimi fark edip iyice keyiflendim. Sevdiğim adamın sıcak eli benimkini sarmış, arabanın arka koltuğunda başım om-

zuna yaslı halde otururken yeryüzünde benden mutlu ve huzurlu başka bir insan olmadığını düşündüm. Arabanın önünü kesip harçlık isteyen çocuklar, arkamızda susmayan, coşkulu, upuzun konvoy ve dünya iyisi, yakışıklısı, romantik bir müstakbel koca... İnsan bu hayattan başka ne isteyebilirdi ki? Aslında güzel bir balayı isteyebilirdi mesela. Ama Selim benim için düğün organize etmişti zaten bu kadar kısa sürede, adamdan bir de balayı organizasyonu beklemek haksızlıkların en büyüğü olurdu. Bu yüzden araba düğünün yapılacağı mekâna ulaştığında acilen tatil işini benim ayarlamam gerektiğine karar verdim.

Sonbaharda olduğumuz için nikâh açık havada kıyılacaktı ama gece serin olabilir diye kapalı kısım da bizim için süslenmişti. Anneannenin evine oldukça yakın, uçsuz bucaksız dağ manzaralı ve ağaçların gölgesinde bir kır düğünü bekliyordu bizi. Sürprizimi gördüğümde, daha fazlası mümkün olmaz zannederken hayalimdeki düğün organizasyonuyla karşılaşmak beni bir kere daha mutlu etti. Gün batımında nikâh kıyılacak şekilde ayarlanmıştı her şey.

Son hazırlıklar sırasında beklemem ve dinlenmem için gelin odasına götürüldüğümde Derya da benimle ilgilenmek için yanıma geldi ve bir ihtiyacım olup olmadığını sordu.

"İyi ki geldin kuzum ya, bana yiyebileceğim bir şeyler bulabilir misin? Kahvaltıdan beri bir şey yemedim. Açlıktan midem sırtıma yapışacak."

"Düğün yemekli ya yengeciğim, nikâhtan sonra karnını doyursan olmaz mı?"

Nikâhtan sonra tüm davetlilerin gözü üzerimdeyken kıtlıktan çıkmış gibi yemek mi yiyeceğim yani? Sonra ne aç gelin diye arkamdan dedikodumu yapar, Selim'e de bu oğlan bu kızı

besleyemez diye acırlar. Hem ben müsameredeki çocuk gibi heyecanlanır, insanların yanında rahat yemek yiyemem.

"Derya, abin beni nikâh masasına kucağında taşısın mı istiyorsun? Gözüm kararıyor, ellerim titriyor. Kan şekerim düştü resmen stresten. O fotoğrafçı da kaç saat işkence çektirdi acımadan bize. Acıktım herhalde."

"İyi de ben şimdi sana nereden yemek bulayım yenge? Mutfakta düğün yemeklerini hazırlıyorlar. Garsonların arasına girip bize bir tabak hazırlayın mı diyeyim?"

Ne var dese yani? Düğünün sahibi biziz zaten, misafir gibi çekinmek niye?

"Yengesinin güzeli, sen nedime değil misin? Alış bunlara, iyi bir nedime her türlü düğün krizini çözebilmeli, gelinin rahatını sağlayabilmelidir. Ben de burada durmuş sana el verdim sanıyorum. Kaç aydır yanımda staj görüyorsun, hiç mi öğrenemedin? Senin bu Bahar yengen kaç gelini tuvalete götürdü, bizzat besledi ya da makyajını tazeleyip yedek ayakkabısına kadar sahip çıktı, haberin var mı?"

Ayrıca gelin ettiğim tüm arkadaşlarımın yanında gelmiş geçmiş en kaprissiz gelin olma unvanını da hak ediyordum bence. Ne var iki lokma yemek bulup getirse bana? Ben onun otuzunu geçmiş, evde kalmak üzere olan ağabeyiyle evleniyorsam benim için bu fedakârlığı yapabilirdi bence karşılığında. Sonunda isteğimi yerine getirmek zorunda olduğunu anlayan sevgili görümcem bu zorlu görev için yanımdan ayrılmadan önce kendisine Sinan'ı bulup bana yollamasını tembihlemeyi de ihmal etmedim. Kafamda balayı projesi çoktan şekillenmeye başlamıştı çünkü.

Odada yeniden yalnız kaldığım birkaç dakikada makyajımı tazeledim ve gelinliğimin altına adını yaza-

bileceğim bir tane bile arkadaşımın kalmadığını fark ettim. Bu bir dram değildi de neydi? Gerçekten tüm arkadaşlarım evlenmiş ve en sona ben kalmıştım. Dudağımı bükmüş elimde kalem, kalbim kadar temiz ayakkabı tabanımı izlerken Sinan kapıyı tıklatıp içeri geldi.

"Hayırdır gelin hanım, beni çağırmışsınız?"

"Buldum!"

Sinan kaşlarını çatarak bir bana, bir de ayakkabıma bakınca yüzümde bilmiş bir gülümsemeyle ayakkabımın en kolay silinebilecek yerine mümkün olan en silik şekilde Sinan'ın ismini yazdım.

"Ne yapıyorsun kızım sen? Bunu göstermeye mi çağırdın beni? Daha boşanma evraklarının imzası kurumamış adamın adını evlensin diye ayakkabının altına yazmak nedir?"

"Ne yapayım senden başka evlenme çağında tanıdığım kimsem yoksa? Herkes evlendi, bir sen varsın."

"Ondan mı astın suratını sen? Sona kaldın, herkes sana fark attı diye üzülüyordun demek."

Bakışlarımla Sinan'ın kafasını ezmeyi isteyerek ona cevap verdim. "Merak ediyorum Sinan abi, sizin ailede senden daha patavatsız biri var mı? Yani çocuklarımın amcalarına çekmemesi için dua edeceğim de başka kime benzemesinler diye dua etmeliyim, onu anlamaya çalışıyorum."

"O zaman geçmiş olsun yengeciğim, bana en çok benzeyen Selim bizim ailede. Gerçi beni geçmesi mümkün değil de... Ayrıca dürüstüm ben, patavatsız değil."

Gelinlerin dokunulmazlığı olması gerekmez miydi? Yani bugünün benim hayatım boyunca en çok şımartılacağım ve bir kraliçe gibi muamele göreceğim gün olması gerekiyordu.

"Gelinim ben gelin, bugün güzel sözlerle kalbimi fet-

hetmeniz gerekiyor. Akraba olduk artık, azıcık iyi davran bana."

"Evlilikten yeni kurtulmuş adamı günlerdir nikâh hazırlığı, düğün telaşı için köle gibi kullandınız, şoförünüz yaptınız. Yetmedi, bir de şimdi şirinlik mi yapayım sana? Romantizme boğup ruhumu zehirlediniz. Sizi dava etsem kazanırım, bence şımartılması gereken benim."

Haklıydı aslında, şimdi bile yardım istemeye çağırmıştım onu sonuçta. Didişmek yerine tatlılıkla yaklaşsam hiç fena olmazdı.

"Şu birkaç günde kazandığın sevap düşünülecek olursa bence senin sırtın artık yere gelmez. Sevenleri kavuşturdun, ötesi var mı? Allah senden razı olsun."

Geliştirdiğim taktik üzerine şüpheyle beni incelemeye aldı Sinan ve aklındakini dile getirdi.

"Bana bak, siz Selim'le kavga mı ettiniz? Nikâhtan önce bir şey yapıp onu delirttin, beni de aramızı düzelt demeye çağırdın değil mi? Kızım bizimki manyak, bilmiyor musun da ayarlarıyla oynuyorsun? Nikâh geçsin istediğini yap, hakkındır da şimdi kabak benim başıma patlayacak."

Adamcağızın da gözünü korkuttuk herhalde, kronik geçimsiz olduğumuzdan bizden her şeyi bekler hale geldi.

"Allah korusun Sinan ya, başka bir şey söyleyeceğim ben sana."

Selim'le daha önce hayalini kurduğumuz Venedik tatiline çıkmamızın vakti gelmişti bence. Bankadaki iki kuruşum masrafı karşılamaya yetmezdi ama kredi kartları da bu günler içindi. Selim'in bir balayı planlamadığından emin olmak için önce Sinan'a sordum ve tahmin ettiğim cevabı aldım. Ailemle aramı düzeltme-

me ihtimalime karşı o moralsizlikle tatile çıkıp işleri iyice zorlaştırmak istemediğinden birkaç gün yazlık evde kalırız diye düşünmüş Selim. Ailemin onayını almadan evlenip bir de üstüne inat yapar gibi balayına çıkmak benim yapacağım bir şey değildi normalde çünkü. Ama şu durumda her şey tatlıya bağlanmışken ben de kocama bir sürpriz yapabilmeliyim dedim. Sinan başta çok itiraz etti. Kendi paramla balayı planlamama izin vermeyeceğini söyledi. Ancak cebinden beş kuruş çıkmadan evlenen biri olarak kocama kendimce bir düğün hediyesi vermek istediğimi söyleyip bu hakkı elimden almasına izin vermeyeceğimi belirttiğimde onun yardımı olmadan tatili planlamamdan korktuğundan itirazlarını sonlandırmak zorunda kaldı. Fakat yine de masrafların büyük kısmında bana arka çıktı.

Üstümde gelinliğimle internetten dört gün sonrasına İstanbul aktarmalı uçak biletlerimizi aldım. Sinan da Roma'daki ofiste çalışan tasarımcılardan birini arayarak Venedik'te bizim için eşyalı bir ev ayarlamasını istedi. Daha önce birlikte iş yaptıkları müşterileri misafir ettikleri birkaç yer olduğundan hemen kalacak yer sorunu çözüldü. Faruk babamların yanında çalışmaya başladığımda pasaportum yenilendiği için vize, evrak konularında da rahattım.

Beş dakikada balayı planlamış olmanın haklı guruyla arkama yaslanıp Derya'nın benim için nereden bulduğunu bilmediğim dürümü afiyetle yemeye başladım. Henüz yarısına gelememişken kapımı çalan damat yüzünden yemeğimle vedalaşmam gerektiğindeyse suratımı asmamak için çabaladım. Aç kalmış olabilirdim ama kutsal bir amaç uğruna olduğu için şikâyet etmeyecektim. Selim nikâha dakikalar kala beslenme hevesine girmiş olmama şaşırsa da akıllı, uslu bir damat olup tek

laf etmedi ve kol kola gelin odasından çıkıp bizim için süslenmiş yolda müzik ve dostlarımızın alkışları eşliğinde yürüdük. O an aklımdan geleceğim, Selim'le aşk hikâyem, evlilik hayalleriyle dolu çocukluğum geçti demeyi inanın çok isterdim. Heyecanlı mıydım? Kesinlikle evet. Belden aşağısını hissetmiyordum ve gelinliğin eteğine takılıp insanların karşısında toprağı öpmekten deli gibi korkuyordum. Yani lütfen, benden bahsediyoruz değil mi? Her zaman olmadık yerlerde olmadık şeyler benim başıma gelirdi. Mesela topuğum kırılabilir ya da kendi gelinliğime takılarak eteğimi yırtabilirdim. Yere kadar uzanan duvağım rüzgâr yüzünden bir ağacın dalına takılıp topuzumdan sökülebilirdi. Onu tutturmak için kullanılan tokaları düşündüğümde böyle bir durumda yanında saçlarımı da götürme ihtimali yüksekti. Gelin çiçeğimi tutan elim korkunç derecede terlemişti, muhtemelen imzayı atmak için kalemi tutamayacaktım çünkü kalem ıslak elimden kayacaktı. Selim'in ayağına basacağıma nikâh memurununkine falan basmazdım inşallah. Veya daha kötüsü endişe girdabında yok olurken *evet* deme sırasının bana geldiğini fark etmezsem ne yapardım? Artık yüzümdeki gülümseme nasıl yapmacık bir hale geldiyse Selim beni cesaretlendirmek için kolunun üstündeki elimi diğer eliyle tuttu.

"İyi misin?"

Nerede ne şekilde rezil olursam olayım, yanımda Selim varken ve o sonsuza dek benimle kalacakmış gibi bana bakarken hakkımda kimin ne düşüneceğinin bir önemi olmadığını fark ettim bir anda, o bana aynı soruyu belki de bininci kez sorarken. Tamam, belki bir daha sokağa çıkmaya yüzüm olmazdı burada rezil olursam ama evde bir tek Selim'in yüzünü görerek ölmek o kadar da kötü bir seçenek değildi. Hatta en iyilerim

arasına bile girebilirdi. Bu yüzden aptal iç sesimi susturarak başımı sessizce salladım ve gülüşümün yeniden samimiyet kazanmasına izin verdim.

Merak ediyorum, memur hayatında hiç bizimkisi kadar kalabalık şahit kadrolu bir nikâh kıymış mıydı acaba? Sinan, Arda, Toprak, Ömer, Hazal, Gonca, Nazlı ve Derya şahitler olarak yanımızda dizilmişlerdi. Batmakta olan akşam güneşi bizim ve misafirlerimizin yüzüne vurdu. Arkamızda dağ manzarası, karşımızda misafirlerimiz vardı ve ben ayakta kıyılan nikâhlardan nefret ediyordum. Tamam, bu kadar şahidi oturtacak bir masa bulamayabilirdik ama benim de heyecandan bacaklarım titriyordu. İçimden bir ses de kesinlikle Selim'in ayağına basmayı beceremeyeceğimi söylüyordu. Tam kazasız belasız anne ve baba adımı söyledim, hata yapmadım diye seviniyordum ki o meşhur, "Kocalığa kabul ediyor musunuz?" sorusunu duyduğumda mümkün olabilecek en detone ve yüksek perdeden, "Evet!" cevabını verdim. Muhtemelen ölene dek düğün videomu izleyemeyecektim ya da bu kısmı atlamam gerekecekti. Gerçi Selim de on beş yaşında ergen bir delikanlı gibi çatallanan sesiyle benden farksız değildi. Şahit kadromuz ise alkışlar ve ıslıklar eşliğinde "Evet" ile uzaktan yakından hiçbir ilgisi olmayan çığlıklar attılar. Açıkçası bir an nikâhın geçersiz sayılmasından bile korktum. Elimde kocaman, süslü bir kalemle imza atarken önce yanlış yere atıyorum sanıp korktum, sonra titreyen elim yüzünden benimkine hiç benzemeyen bir imza attım. Selim ise utanmasa kalemi elimden kapacaktı, göz açıp kapayana dek kendi imzasını attı ve ayağa basma kısmına geldiğimizi anlayıp panikle ayaklarımı gelinliğin güvenli eteğinin altına sakladım. Madem kıyafet avantajım vardı, bunu sonuna dek kullanıp hile yapardım.

Selim'e tehditkâr şekilde parmağımı sallayarak sözsüz uyarımı gönderdim ki ayağıma basmasın. Kalabalığın kahkahaları eşliğinde ayağını öne uzatarak kendisi takdim etti. Bu defa benim kahkaham herkesinkini bastırdı ve kocamın ayağına basarak küçük zaferimle mutlu oldum. Tabii abartılı şekilde yüzünü buruşturup artık topal bir adamla evli olduğumu herkese duyurmayı ihmal etmedi Selim. Karşılığında duvağımı yarısına kadar kaldırıp yanağına minik bir teselli öpücüğü bıraktım ama nikâh memurunun densiz müdahalesiyle herkesin gülüşü şiddetini artırdı.

"Daha nikâh cüzdanınızı verip gelini öpebilirsiniz dememiştim ama bu nikâhta gelin damadı öptü."

Utanmalıydım belki ama kıkırdayarak emanetimi memurdan alıp herkesin görebileceği şekilde havada salladım. Bir ara detaylı şekilde inceleyip gerçek olduğundan emin olmam gerekiyordu cüzdanın. Çünkü rüyada gibiydim ve bu kadar mutlu olmak imkânsızmış gibi geliyordu.

Selim kendisinden rol çalmış olmamdan rahatsız olmadan duvağımı tamamen kaldırdı ve beni alnımdan öpüp bana sıkıca sarıldı.

"Benim canım karım..."

Kulağıma fısıldanan sözlerde öyle bir sahiplenme vardı ki yeryüzündeki her ülkede evlenip konuşulan her dilde evet desem bile bu kadar evli hissedemezdim herhalde. İlk dansımızı yaparken ayaklarım sanki yere değmedi. Gözlerimi ondan bir an bile ayırmamama rağmen hiçbir adımda şaşırmadık. Benimle ilk kez dans ettiği şarkı, "Fikrimin İnce Gülü" eşliğinde dans ettikten sonra o zamanlar kısmet olmayan öpücüğümle ödüllendirildim ve patlayan flaşları umursamadan mutluluğun tadını çıkardık. Yemek yiyemeyecek kadar sarhoş olduk

tek bir damla içki içmeden. Aşk sarhoşluğu, mutluluk sarhoşluğu böyle bir şey oluyordu herhalde. Yağmur çiselemeye başlayana dek açık havada eğlenmeye devam ettik. Ama sonrasında içeriye geçmemiz gerekti. Gerçi Selim ve ben baş başa olsaydık yağmur umurumuzda bile olmazdı ama koşturarak kapalı alana geçen misafirler bize de başka seçenek bırakmadılar.

Bugüne dek sayamayacağım kadar çok düğüne gittim, birçok arkadaşımın mutluluğuna yakından şahit oldum fakat hiçbir düğünde kendiminki kadar eğlenmedim. Tüm gece hiç oturmadan dans etmeme, herkesten çok kahkaha atmama ve tüm gözlerin üzerimde olduğunu bilmeme rağmen hiç olmadığım kadar rahat ve huzurluydum. Sonunda evliydim işte, hem de çöl ayımla evliydim ve beni bu denli mutlu eden şey evli olma hali değil, Selim'le evli olduğum gerçeğiydi. Sabaha kadar hiç sıkılmadan yeni soyadımı ismimin sonuna ekleyip düşlere dalabilecek kadar kararımdan emin ve gururluydum. Yeryüzünde sevdiğiyle evlenen ilk insan olmayabilirdim fakat çöl ayısının deli kadını olarak bence görmezden gelinemeyecek bir başarıya imza atıp şeytanın bacağını kırmayı başarmıştım.

Mutlu Sonsuz

10 Yıl Sonra

Telefonumun alarm sesi zihnimde yankılanırken sadece kısa bir an eski, sorumsuz, sıradan ve telaşsız hayatıma ait sabahlardan birine uyandığımı sandım. Beş dakika daha uyuyabilmek için elimden geleni yaptığım o günler... Ama kocamın belime dolanmış kolu, sırtımı yasladığı sıcak göğsü ve ensemde hissettiğim düzenli nefesleri her sabah olduğu gibi her şeye rağmen şükrederek gözlerimi açmamı sağladı. Alarmı susturup başımı çevirdim ve bir günlük sakalının pürüzlendirdiği yanağını okşadığım adamın yanağına günaydın öpücüğümü bıraktım.

"Günaydın sayın savcım, insanlığa yardım edip adalet dağıtmak için artık uyanmanız gerek."

"Beş dakika daha..."

Erkekler böyle işte, kırk yaşında bile beş yaşında oğlanlar gibi davranıyorlar. Nereden mi biliyorum? Her sabah büyük bir savaş vererek hazırlayıp anaokuluna gönderdiğim çift yumurta ikizi beş yaşında oğullarım var da oradan. Anlayacağınız tecrübeyle sabit, ikisi de babalarına çekmişler.

"Gerçekten mi? Selim sadece iki saat sonra evin altını üstüne getireceğiz. Benim sizi bir an evvel göndermem

lazım. Oğlanlar mı kızlar mı? Seç bir odayı, diğer tarafı ben hallederim."

"Şükran abla halleder, sen gel bakalım kocanın kollarına da bir evlilik yıldönümümüzü kutlayalım."

Tek gözünü açmış o tarazlı yatak odası sesiyle beni kandırmaya çalışıyor kendince ama lütfen, ben sorumluluk sahibi bir eş ve anneyim. İçinde bulunduğumuz durumda en azından birimizin yetişkin gibi davranması gerekiyor.

"Kutlama anlayışını takdir etmekle birlikte teklifini üzülerek reddediyorum. Tamam, Şükran abla her işimize koşturuyor da kadın süper kahraman değil, bil istedim. Evde beş çocuk var, akşamüstü burası daha fazlasıyla ve ailelerimizle dolacak."

"Rüya'yla Bahar'ı sen al, ben ikizlerle Onur'u alıyorum."

Tüm isteksizliğiyle yorganı tekmeleyerek yataktan çıktı ve terliklerini giyerek ters bakışlarını üzerime gönderdi Selim. Bunun üzerine ben de öneride bulundum. "İstersen değişebiliriz."

"Bahar altına yaptıysa yıkamak gerekir. Diğerlerinin en azından tuvalet terbiyesi tam..."

"Duyarlılığınız göz yaşartıcı Selim Bey."

Yatağı toplarken kocama söylenmek evlilik yıldönümümüzde gerçekleştirmek için pek romantik bir aktivite olmayabilir fakat evlilikte on yıl geride kaldığında ve üç çocuk sahibi olunduğunda bu atışmalar bile insanın gözüne yeryüzünün en tatlı flörtü gibi gelebiliyor.

"Sinanlar Amsterdam'da kaç gün daha kalacaklarmış Bahar?"

"İki gün olması lazım yani yeğenlerimiz iki gün daha bizimle birlikteler."

Ebeveyn banyosunun kapısına yaslanmış halde dişlerini fırçalarken dağınık saçları ve pijamasıyla bir adam nasıl böyle seksi görünebilir?

"Annemler de tam Karadeniz turuna gidecek zamanı buldular. Benim için sıkıntı yok da sen bugün beş çocukla nasıl idare edeceksin?"

O da ayrı bir mesele, ailelerimiz toplu halde Faruk babanın tur şirketi sahibi bir arkadaşının oğlu sayesinde Türkiye'nin ve Avrupa'nın tamamını gezmeye karar verdiler bir süre önce. Sürekli turlara katılıyorlar. Sinanlar tekstil fuarı için Amsterdam'a giderken Bahar'la Onur'u, yani yeğenlerimizi Zeynep anneyle Faruk babaya bırakmışlardı. Ancak bizimkiler önceden turun tarihini yanlış hatırladıkları için planda biraz değişiklik yapmak gerekti.

"Merak etme sen. Ben süper anneyim, unuttun mu?"

Ağzını çalkalayan kocamın aynadaki yansımasına göz kırparak ona arkadan sarıldım. O da elbette bu fırsatı kaçırmayıp benden tarafa döndü ve bedenimi kollarının arasına hapsetti.

"Hiç unutur muyum? Gözlerimin gördüğü en mükemmel anne sensin. Hatta bence organizasyon şirketini kapatıp kreş açman gerek. Sıkılmadın mı insanları evlendirmekten?"

Kreş açarsam biliyorum ki menopoza girene dek her yıl bir çocuk doğurtarak kendi çocuklarımdan ya da sülaledekilerden başkasına bakmama fırsat vermeyecek Selim. Bunu sırtımı soğuk fayansa yaslayıp edepsiz şekilde beni öpmesinden bile anlayabiliyorum. Ayrıca o organizasyon şirketini kızlar çetesi ile birlikte açtık ve gayet de başarılıyız. Gerçi emekliye ayrılan babamın bana bıraktığı yüklü sermaye sayesinde en büyük ortak

benim. Kızlar daha çok yardımcılarım konumundalar bu işte.

"Biz Rüyam Organizasyon olarak sadece insanları evlendirmiyoruz sevgilim, özel günler ve kutlamalarla da ilgileniyoruz."

Göreceğiz bugün terzi kendi söküğünü dikebilecek miymiş? Aynı gün hem evlilik yıldönümü hem de ikizlerin doğum günü olmaya başladığından beri tüm kutlamalarımız kaosa dönüştü. Bende öyle bir şans var ki beşinci evlilik yıldönümümü doğumhanede sancılar eşliğinde geçirdim. Verilen tüm o suni sancıya rağmen rahmim yeterince açılmayınca da bir değil tam iki bebeği beni keserek içimden çıkardılar. Neyse şimdi durduk yere dehşet verici doğum hikâyemi sizlere anlatmaya gerek yok sanırım.

"Bilmez olur muyum? Yine de bugün kendini fazla yormanı istemiyorum Bahar. Kutlama hazırlığına kendini kaptırıp yıpratma hayatım."

"Ben de gidip çocukları giydirmeni ve kahvaltı için aşağı indiklerinden emin olmanı istiyorum. Özellikle Onur yerini yadırgar belki, ayılamayıp yeniden uyur, aman Selim, sonra okul servisini bekletirken stres oluyorum biliyorsun."

"Tamam, gittim bile, Şükran abla uyanmıştır zaten. Kahvaltı için istediğin bir şey var mı? Söyleyeyim hazırlasın."

Şükran abla sevgili kocamın bizden uzakta görev yaparken çocuğu olmadığı için üstüne kuma getirip fiziksel ve psikolojik şiddet uygulayan kocasından kurtardığı dünya tatlısı ablamız. İkizlerin doğduğu yıldı ve ben dört yaşında bir kız çocukla henüz kırkı çıkmamış iki bebekle baş etmeye çalışırken Hızır gibi yetişmişti. O

zamandan beri bizimle birlikte kalıyor ve özellikle çocukların bakımında bana çok yardım ediyor. Üstelik ev işlerinde de tam bir kahraman.

İkizlere hamile olduğumu öğrendiğimde Selim'in dedesinden kalma konak hızla restore edildi ve buraya taşındık. O dönemde bu muhitte belediye köklü bir restorasyon çalışması yaptığı için eski konaklar butik otellere, restoranlara ya da bizim gibi maddi durumu iyi ailelerin oturduğu evlere çevrildi. Evimize yakın bir konuma okul ve hastane yapıldı. Eski çarşı turistik bir çarşı haline getirildi. Yani Selim'in babaannesi ve dedesinin burada yaşadığı o güvenli, güzel günlere geri dönüldü, biz de gönül rahatlığıyla yerleşebildik buraya. Şükran abla da artık bu koskoca konağı benimle birlikte çekip çeviriyor. Anlayacağınız büyük evin işi de haliyle fazla olduğu için onun yardımları olmasa perişan olacağımdan kendisine epeyce hayranım.

Yatak odamızın kapısını açan kocam da ben de alt kattan gelen mis gibi kokuları duyduğumuzda keyifle sırıttık. İsteyebileceğim her şeyin çoktan hazır olduğundan eminim sofrada. Sabahlığımın önünü bağlayarak kızların odasına girdim. Benim ismine yaraşır şekilde fazla uykucu dokuz yaşındaki kızım Rüya gece boyunca sayısız kez kalkıp üstünü örtmeme rağmen yine açmayı başarmış halde uyuyor. Dış görünüş olarak benim kopyam gibi. Selim bile bazen mitoz çoğalarak yaptığımı düşünüyor kızımızı, o derece bana benziyor. Zavallı kocamın yayındaki ve yapımdaki emeği hiç belli olmuyor. Kızımız huyu da dâhil olmak üzere her şeyini annesinden almış bir çocuk.

"Rüya'm, hadi kalk canım. Giyinip güzelce kahvaltını et bak servis gelecek sonra."

Rüya tıpkı babası gibi biraz daha uyumak için nazlanınca – tamam ben de eskiden öyleydim kabul ama evlatlar kötü özelliklerini hep diğer ebeveynden alır, biliyorsunuz – annemin bana yıllarca uyguladığı yöntemi evladımın üzerinde denedim. Tüm acımasızlığımla yorganı üstünden çekip sulu anne öpücüklerimle güldürene dek öptüm onu. Yeğenimiz adaşım Bahar ise tüm tatlılığı ve aklı başında maviş bakışlarıyla yatağa oturup bizi izledi o sırada.

"Günaydın civcivim!" diyerek ilgimi bu defa ona yönelttim. Birbirine girmiş sarı buklelerini elimle düzeltip kucakladım bu tatlı civcivi. Kucağımda henüz üç yaşını doldurmamış bir çocuk ve önümde yürümekte olan kızımla banyoya gidip yüzlerini yıkadım. Rüya'nın dişlerini fırçalaması sıkıntılı değil de Bahar suyu gördüğü an lavaboya oturmaya çalışıp onu yıkamam için ağlayınca ortalık biraz karıştı. Sonunda on beş dakikalık bir mücadelenin ardından kızım okul üniformasını giymiş, saçları annesi tarafından örülmüş halde yeryüzünde en hayran olduğu insanı yani babasını görme umuduyla merdivenleri koşarak indi. Ben de temizleyip hazırladığım Bahar'ı hâlâ kucağımda taşıdığım için Rüya'yı koşmaması için ancak arkasından seslenerek uyarabildim. Sofrada Selim tarafından giydirilmiş oğlanların başında Şükran abla vardı ve süt içirme savaşına şimdiden başlamıştı. Bahar'ı ağabeyinin yanına oturtarak bu yıl ikinci sınıfa başlayan, aynı zamanda okuldan nefret eden büyük yeğenimiz Onur'un başak rengi saçlarını elimle düzeltip ona sütü dudaklarıyla süzmeden içmesi gerektiğini söyledim. Gerçi önce kendi oğullarıma birbirlerinin suratına haşlanmış yumurtanın sarısını fırlatmamaları gerektiğini öğretsem iyi olacak.

"Doruk, Deniz! Nimetle oynanmaz anneciğim, yesenize. Bak o tabaktakiler bitecek. Babanız yeni giydirdi üstünüzü, sonra her sabah servisi bekletiyoruz bir daha temizleyeceğiz sizi diye."

Doruk ve Deniz geceyle gündüz kadar birbirlerinden farklı ikizlerim. Babalarına ve Faruk babaya olan fiziksel benzerlikleri yetişkinlik dönemleri için beni umutlandırıyor, kabul etmek zorundayım. Dış görünüş olarak çift yumurta ikizi olmalarına rağmen birbirlerine de ciddi anlamda benziyorlar ama aynı şeyi kişilikleri için söylemek mümkün değil. Doruk elinde tüm gün basketbol topu ya da futbol topuyla hiç sıkılmadan oyun oynayıp yemek yemeden yaşayabilir. Deniz ise şimdiden müzik aleti çalma konusunda yeteneğini ispat etti. Piyano çalıyor ve biraz daha büyüdüğünde saksafon çalmak için de kursa gitmek istediğini daha bu yaşta söylüyor. Galiba ileride konservatuara gidecek. Doruk tarafından kışkırtılıp yaramazlık konusunda teşvik edilmediğinde fazlasıyla olgun ve uysal bir çocuk Deniz. İkisinin de benim karnımda oluşup aynı gece doğduğuna inanmak bu yüzden biraz zor.

Hayatı boyunca süt içmemiş biri olarak sırf çocuklarım içsin diye sabah sabah iki bardak süt içip güne kahveyle başladığım günleri hasretle anarken iki dirhem bir çekirdek giyinmiş kocam merdivenleri inerek salona, yeniden yanımıza geldi. Takım elbisesine mi yansam, eskisi gibi spor yapamadığı için azalsa da hâlâ kıyafetlerinin altındaki varlıklarından emin olduğum, her birini ezbere bildiğim kaslarına mı yoksa kırlaşmaya başlamış olsa da azalmamış saçlarına mı? Onu kadın denen tehlikeli türden korumak için giriştiğim tüm çabalara rağmen hâlâ çok yakışıklı, gen havuzunu sevdiğim. Doğuda savcı olarak görev yaparken beni ço-

cukların küçük olmasını sebep göstererek peşinden sürüklemek istemediği için yaklaşık iki yıl, hafta sonlarını uçak yolculuklarında, havaalanlarında geçirdi. Tabii ben asıl amacının başını belaya soktuğunda bizi beladan uzak tutmak olduğunu biliyorum. Selim çalışmak için bizden uzağa bile isteye gitti çünkü. Orada kaldığı lojmanla İzmir'deki hayatımız arasında göçebe yaşadı ve orada geçirdiği iki yılın ardından yeniden İzmir'e tayini çıktığından beri nihayet her sabah onu işe uğurlama zevkini yaşayabiliyorum.

Sanki üstümde hâlâ pijamalarım yokmuş, saçlarım taranmamış halde değilmiş ya da banyo yapmam gerekmiyormuş gibi kocama bizzat hizmet ederek karnını doyurduğundan emin oldum. İkizler için minik bir pasta üfleyerek okula gitmeden önce kısa bir doğum günü kutlaması yaptık ve Bahar hariç dört çocuğu bahçeye çıkararak servislerine bindirdim.

Sıra kocamı uğurlamaya geldiğinde dağılmış görüntümü aç gözlerle izlemesine gülerek karşılık verdim. Onun için en güzel halimin çocuklarımızla, onunla ilgilendikten sonraki bu pasaklı, yorgun görünüşüm olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum artık onu. Gerçi bir de onun eşofmanlarını, gömleklerini giydiğimde ya da kırmızı bir giysiyi üzerimde gördüğünde gösterdiği aşırı tepkiler var ama konuyu dağıtmayalım biz en iyisi yine.

"Benim canım karım çok mu güzel her zamanki gibi acaba?"

"Senin canın karın bu sabah aile planlamasının yeryüzünün en gerekli şeyi olduğuna inanıyor. Saat daha sekiz buçuk ama şimdiden pilim bitti sanki."

Selim belimi kavradı ve bedenlerimizi birbirine yaslayarak kasten kulağıma doğru eğilip fısıldadı. "Ben seni akşam şarj ederim bebeğim, sen merak etme."

Onca yıldan sonra işten yorgun gelen kocamın geceleri koltukta sızdığını, yatakta bana sırtını dönerek horladığını söyleyeceğimi düşünmüş olabilirsiniz ama tena halde yanılıyorsunuz. Yatakta birbirimize sarılmadan uyumamaya, normal bir karı koca hayatı sürdürmeye ve ne olursa olsun yatağa küs girmemeye evlendiğimiz ilk günden beri özen gösteriyoruz. Bu kuralları bir kere bile bozmamış olmak başarılı evliliğimizin anahtarı belki de, bilmiyorum. Ne birbirimize sataşmaktan, ilişkimizi küçük inatlaşma ve şakalaşmalarla beslemekten ne de sevgi sözcüklerimizi kendimize özgü üslubumuzla dile getirmekten hiçbir zaman sıkılmadık. Fakat en önemlisi ebeveyn olmak bizi bambaşka insanlara dönüştürdü. Artık attığımız her adımda çocuklarımızı düşünüyoruz. Onlara layık olabilmek için daha iyi insanlar olmaya çalışıyoruz. Eskiden kavga ettiğimiz konularda şimdi çok daha anlayışlıyız. Birlikte bu dünya tatlısı çocukları yapabildiğimize, harika aileyi kurabildiğimize göre üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir sorun olmamalı çünkü.

"Çocuklar uyuyana kadar, bugün ikizlerin doğum günü..."

"Ve onlar uyuduktan sonra bizim onuncu evlilik yıldönümümüz."

Otuz sekiz yaşında bir kadın bile kocası ona âşık gözlerle bakarken karşısında ergen bir genç kız gibi kıkırdayıp flörtleşebiliyormuş. İşte bana evliliğin öğrettiği bir başka gerçek daha. Selim'i her zamanki gibi iyi dileklerimle evden uğurlayıp Allah'a kocamı bana ve evlatlarımıza bağışlaması, akşam evine sağ salim dönebilmesi için dua ettim.

Kahvaltı sırası nihayet Şükran ablayla bana da geldi. Karnımı hızla doyurduktan sonra hemen aceleyle ban-

yo yaptım. Islak saçlarımı kurutma fırsatı bulamadan kızlar geldi. Bahar'ı boya kalemleriyle oyalarken birer kahve içmek için bahçeye çıktık. Hazal ve Nazlı bahçe süslemelerine eklenebilecek şeyleri tartışırken ben Şükran ablayla birlikte akşam yemeği menüsünün üstünden geçtim. Bu arada Hazal'dan Emre ile Ece Naz'ın yeni başlayan ergenlik sorunlarını dinlerken bileklerimi boylamasına kesme ihtiyacıyla dolsam da inatla kahvemi bitirdim. Hazal bugünlerimin tadını çıkarmam gerektiğini söylüyor ama ne yapacağım yani, çocukların büyüme hormonunu mu kısacağım? Bir de bende üç tane var ama başa gelen çekiliyor. Ergenlik krizleriyle uğraşacağımız günler de gelecek elbette.

Derken Nazlı'nın ikinci çocuğu düşündüğünü söylemesiyle sohbet yine doğum hikâyelerimize kaydı. Rüya'yı normal doğumla dünyaya getirdim ve ikizler yüzünden bıçak altına yatmam gerekti ama ikizlerde de normal doğum için ısrar ettiğimden sonunda rahmime dikiş atılmıştı. Haftalarca otururken can acısıyla uğraştım. Ben bugüne dek başıma gelen hangi olayı dramatize etmeden, abartmadan anlatmışım ki zaten? Bu sebeple kızlar konuşurken kimsenin psikolojisini bozmamak adına sustum. Yetişkin yaş sınırı olan gerilim filmlerinden farksız benim doğum anılarım bence. Oturamadığım dönemde Selim'e çektirdiğim işkenceler, menopoza kadar yanıma yaklaşmasına izin vermeyeceğimle ilgili savurduğum tehditler ve aynı anda üç çocuğumun ağlamaya başladığı, evde yalnız olduğum bir öğleden sonra rahmimi aldırma kararı bile vermiş olduğum düşünülecek olursa bu masada susması gereken ilk insan benim. Bu arada korkmayın, rahmimi aldırmaktan bu kararı verdikten birkaç gün sonra hemen vazgeçtim.

Biz ne ara birbirine doğum hikâyelerini, çocuklarının okul problemlerini ya da kocalarıyla baş başa kalamama şikâyetlerini anlatan orta yaşlı ev hanımlarına dönüştük? Galiba sonunda büyüdük dostlar, hayatımızın "Bir gün görebilecek miyiz?" dediğimiz o evresine girdik gibi görünüyor.

* * *

Aniden çalan kapıyla ailenin yaşça büyük tüm üyeleri, Karadeniz turundan erken dönmüş halde arka kapıdan bahçeye girdiler ve biz de yer sorunu yaşanmasın diye bahçedeki koltuk takımının etrafına sandalyeler yerleştirmek zorunda kaldık. Neyse ki konak içeride ve dışarıda tüm misafirlerimizi ağırlayabileceğimiz kadar büyüktü. Buraya ilk taşınacağımız zaman restorasyon sırasında Selim'e bakıp koca evde bir başımıza ne yapacağız diye sorduğum ânı hatırlayıp istemsizce güldüm. Eskişehir'den yeni dönmüştük, onun doğuya gideceği belli olmuştu, ikizler karnımdaydı ve ben üç küçük çocukla tek başıma kalmaktan çok korkuyordum. Oysa kocaman bir aileye sahibiz biz, taşındığımız günden beri de tek bir günüm bu evde tek başıma geçmedi.

Annelerimizin yaptıkları nefis börekler, poğaçalar bizim hazırlıklarımızın pabucunu dama attırsa da yardımları sayesinde bu kadar insanı doyurabilmeyi garantileyerek giyinmek için üst kata çıktık. Daha doğrusu çocuklarımızı hazırlayıp bizler de üstümüze bir şeyler geçirdik işte. Ben evlilik yıldönümüm olduğu için hazırlanmak konusunda biraz daha özen gösterdim ve çocuklarımın onlarla ilgilenecek teyzeleri olduğundan biraz rahat davrandım. İkizlerin doğumunun ardından yaptığım tüm spora rağmen tam olarak kurtulamadı-

ğım göbeğimi toparlamak için giydiğim korsenin üzerine zarif, bordo bir elbise geçirip alçak topuklu ayakkabılarımı giydim. Üç küçük çocuğunuz varsa ne yazık ki yüksek topuklulara veda etmeniz gerekiyor. Çünkü çocuklarınızı ne zaman nereye taşımanız gerekeceği hiç belli olmuyor ve taşırken onları düşürmek korkunç anneliğe kusursuz bir örnek olacağından o riske giremiyorsunuz.

Kapının sesini duyduğumda yemekleri ısıtmak için ocağın başındaydım ve üzerimde mutfak önlüğü vardı. Selim'in geldiğini tahmin ederek önlüğü çıkarıp kapıya koşmak istedim fakat bağcığını çözdükten sonra aceleden boynumdan çıkaramadım. Saçlarıma takılmış önlük vücudumun arkasında pelerin gibi dalgalanırken kapıya koşturdum. Çocuklar da annelerinin pelerinli bir süper kahraman taklidi yaptığını düşünerek bana bakıp gülmeye başladılar ama babalarına sarılmak o an kıyafetimden daha önemli geldi bana. Selim'e doyasıya sarıldıktan sonra kahramanım beni mutfak önlüğümden kurtardı ve tüm misafirlerimizle tek tek selamlaştı.

Yemeğin ardından oğullarımız pastalarını üflerken onlara yardım ettik. Ben de o an, ikizlere hamile olduğumu öğrendiğim günü hatırlayıp duygusallaştım. Selim'in bir yaz günü, gecenin üçünde balkonuma sarhoş halde tırmanıp benden üç çocuk yapma hayallerini anlatışı gözümün önünde canlandı. Bahar ve Rüya'yla ilgilenen Babamla Faruk babayı izlerken gülümsedim. Ailemde her zaman kız çocuklarına ayrı bir düşkünlük olmuştur. Babam da Rüya'da belki de benim çocukluğumu gördüğünden özellikle onun üstüne titriyor.

Sıra evlilik yıldönümü pastamızı kesmeye geldiğinde çocukların enerjileri tükenmiş, uyumaları için içeriye

taşınmışlardı. Selim bir iki dakikalığına da olsa telefonu çaldığı için yanımızdan ayrıldı. Ben pastayı kestikten sonra da yanıma dönerek bıçağı elimden aldı ve beni usulca kalabalıktan uzaklaştırarak konuştu.

"Bahar'ım, biliyorum kızacaksın ama benim gitmem gerek."

Demek bu yüzden aldı bıçağı elimden. "Bu saatte mi? Evlilik yıldönümümüzde hem de?"

"Acil olmasa çağırmazlardı. Soruşturmayla ilgili önemli bir gelişme olmuş. Sen benim pastadaki hakkımı ayır, söz veriyorum geldiğimde telafi edeceğiz."

Birlikte geçirilen on yılın ve öncesindeki flört döneminin ardından artık şaşırmamam gerekiyor ama hâlâ ona sanki daha sıkı sarılırsam gitmezmiş gibi geliyor Selim.

"Ne zaman döneceksin? Ben uyumayıp beklerim."

"Olmaz öyle şey, sen tüm gün çok yoruldun, dinlen. Ortalığı da toplama, yarın hafta sonu nasılsa birlikte yaparız."

Surat asmayı bırakıp Selim'e gülümsemeye çalışarak sakalsız yanağını sevip kocamı öptüm. "Çok geç kalma, oyalanmadan dön. Kendine dikkat et, olur mu?"

Adam evden her çıktığında savaşa gidiyormuş gibi uğurlama alışkanlığımdan yıllardır kurtulamıyorum, elimde değil. Selim'in gidişini izledikten sonra ailemle bir süre daha oturduk, sonra teker teker vedalaşıp herkesi uğurladım. Gitmeden evi toplamama da yardım ettiler, sağ olsunlar. Hediyeleri oğullarımı uyandırmamak için misafir odasına bıraktım ve kendime bir keyif kahvesi yapıp bahçemize çıktım. Birkaç dakika sonraysa kapımız iki polis memuru tarafından tıklatıldı.

Benim zavallı kalbim bu adamın hayatıma kattığı ak-

siyonlara daha ne kadar dayanabilecek acaba? İçimden bildiğim tüm duaları okurken karşımdaki adamların yüzlerine dikkatle baktım. Bana bakışları sakindi ama ben tam bir felaket tellalı olduğum için uzun metrajlı aksiyon filmini kafamda çoktan çektim bile.

"Savcı beyin eşi sizsiniz, değil mi? Kusura bakmayın bu saatte rahatsız ettik..."

Duruma göre değişir. O savcı bey başını derde soktuysa kendisini tanıdığımı bile inkâr edebilirim. Üç çocuk annesi bir kadın olarak evlatlarımın herkesten önce geldiğini bir an bile tereddüt etmeden söyleyebilirim.

"Estağfurullah, neden buraya kadar zahmet ettiğinizi öğrenebilir miyim?"

"Sizi eşinizin yanına götürmemiz gerekiyor. Telaş etmeyin, her şey yolunda."

Evlerden ırak olsun, polis kılığındaki kötü adamlar mafya dizilerindeki gibi savcının karısını mı kaçıracaklar acaba? Benim oğullarım daha beşinci yaş günlerini bugün kutladılar. Kızımı gelin etmeden, torun sevmeden hatta menopoza bile girmeden ölecek miyim? Daha ben kırk yaş depresyonuna girmeyi planlıyordum. Bir de utanmadan her şey yolunda diyorlar. Kim gecenin bir yarısı kapısına polisler dayandığında telaş etmez ki? Üstüme ceket giymek için adamlardan izin isteyerek içeri girdim. Koşarak yatak odamıza çıkıp dolabın arkasındaki kasadan Selim'in ne olur ne olmaz diye evde bulundurduğu silahı aldım. Bir taraftan onu aradım ama açmadı canım kocam. Koşmam gerekebileceğini düşünerek rahat bir pantolon giydim ve spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Silahı çantama soktum. Gerçi karakola gidiyorsak oraya silahla girmeye çalışmak pek mantıklı olmaz ve başımı belaya sokabilir. Ama nihayetinde bu kocamın ruhsatlı silahı ve adam da savcı.

O aksiyon meraklısı kişiliğin yerin dibine batsın Selim. Artık sana bilim kurgu filmi seyretmek bile yasak. Her akşam romantik filmler seyredelim de gör. Polisiye kitaplarının hepsini bağışlayacağım. Milleti sorgularken, soruşturmaları yürütürken toplum içinde ayağın takılsın, düşerken takım elbisenin pantolonu yırtılsın Selim. Yedek kıyafet isteme beni ara da telefonum sessizde kalmış olsun, elin böğründe kal öyle, e mi çöl ayısı? Hatta...

Telefonumun sesiyle irkildim ve arayanın Selim olduğunu görünce hemen açtım.

"Neredesin sen?"

"Sakin ol ve hemen o silahı yerine bırak."

Direkt olarak kurduğu cümle kaşlarımı çatarak elimdeki silaha bakmama neden oldu. Nereden bildi ki şimdi bu benim elimde silah olduğunu?

"Boyun posun devrilmesin e mi Selim, Allah cezanı vermesin. Eve kamera mı taktırdın sen? Dava edeceğim seni, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvuracağım. Nerede kaldı özel hayatın gizliliği?"

Telefonun karşısında sabır dileyerek derin bir nefes aldı Selim ve beni azarlamakla açıklama yapmak arası bir konuşma gerçekleştirdi.

"Kamera takmaya ne gerek var, on yıldır seninle yaşıyorum. Bu hayal gücüyle pasaportları alıp yurt dışına kaçmaya kalkmadığına şükretmek gerek."

"Onu da düşündüm de üç tane çocuk var. Onları bırakıp gidemem. Yanıma alsam beni yavaşlatacaklar ayrıca havaalanında sahte pasaport bile çıkartsak enseleniriz hemen. Açık hedefiz direkt."

"Telefonum dinleniyorsa dertsiz başımıza dert açılmıştır emin ol. Hakkımda bir gün soruşturma açılacak senin yüzünden ama bakalım ne zaman."

Uzaylılar tarafından kaçırılsa, *Senin beddualarının yüzünden bu hale geldik,* diye yine beni suçlar bu adam.

"Beni bırak da kapıdaki polisler niye geldi? Gideyim mi onlarla?"

"Yok gitme, Şükran ablayı da uyandır beraber oturup okey oynayın. Ben evde sıkılma diye yolladım onları."

"Mizah yeteneğiniz gözlerimi yaşarttı doğrusu Selim Bey. İnsan gibi beni arayıp yanıma gel desen gelmeyecektim sanki..."

"Oyalanma da aşağı in. Gecenin bu saatinde sokağa tek başına çıkartacak halim yok seni. İti var, uğursuzu var... Hadi görüşürüz."

Allah'ım bana neden herkesinki gibi akıllı, uslu ya da en azından normal bir koca nasip etmedin acaba? Kapıya polis yollayıp nereye götürtecek beni bu adam? Vuruldu mu yoksa suikast mı düzenlediler? Hedef tahtasına mı çevirdiler benim kocamı? Gerçi temiz giysi istemedi ama...

Sorularımın cevabını onu görmeden bulamayacağım için silahı aldığım yere bırakıp kasayı kilitleyerek koşar adım aşağı indim. Polis kardeşlerimle beraber arabaya binmek garip ama rahatsız edici olmayan bir deneyim oldu. Onlar ön koltuklarda ben arkada sohbet ederek yolculuğumuzu gerçekleştirdik. Eşleri, çocukları, polis maaşları... Nereye gittiğimizi boşu boşuna sorarak nefesimi tüketmedim çünkü Selim tarafından tembihlendiklerinin farkındaydım. Adam her girdiği ortamda kendini sevdirip adapte olmak konusunda uzman. Emniyet teşkilatı, adliye... Eskişehir'de görev yaparken de böyleydi bu, Rüya bir gece ateşlenmişti de çocuğu hastaneye yetiştireceğiz diye trafik polisi arkadaşını aramış, çevirmeye takılmadan geçmemizi sağlamıştı. Üstüne arkadaşı da polis aracıyla bizi takip etmişti. O

günden beri Selim'in yapabileceklerinin sınırlarını sorgulamayı bıraktım.

Anladığım kadarıyla polis arkadaşların mesaisi bitmiş ama Selim'in isteği üzerine yengelerine yani bana eşlik ediyorlardı. Seferihisar yoluna girdiğimizi fark edene kadar gayet sakindim. Sonra yine bir panik sardı beni, şehir merkezinden bu kadar uzakta ne işimiz var? Tüm günün yorgunluğunun üstüne adrenalinimi de eksik etmiyor çok şükür kocam. Gerçi nereye gittiğimizi anladığımda ve arabadan inip tek başıma beni bekleyen manzarayla yüzleştiğimde klasikleşmiş şekilde yorgunluğum yerini pop yıldızı görmüş ergen kız tepkisine bıraktı ama olsun. Birlikte ilk akşam yemeğimizi yediğimiz köfteciye getirilmiştim. Selim'e kalbimin ilk kez ısındığı ve ilk maceramızı yaşadığımız yer... Sahile minik bir masa kurulmuş. İki yanında meşaleler var ve benim romantik çöl ayım tüm yakışıklılığıyla beni bekliyor. Sevgilisine kavuşmuş yirmi yaşında bir genç kız gibi koşarak boynuna sarıldım Selim'in. Rastgele öpücüklerimi boynuna, yanaklarına, çenesine ve dudaklarına bırakıp zavallımı öpücük saldırıma maruz bıraktım. Sonra romantizmimize kattığı polis aksiyonunu hatırlayarak geri çekildim. Kollarına vurup ona söylenmeye başladım.

"Ya sen insan gibi karına sürpriz yapmayı neden beceremiyorsun? Bir gün gerçekten yüreğime inecek sonra mezarımın başında ağlayacaksın. Ben seni üç çocukla tek başına kaldığında göreceğim."

"Ölürsen nasıl göreceksin? Ölmeyeceksen nasıl yalnız kalacağım?"

Adam canı yanarken bile laf yetiştiriyor. "Allah korusun karıcığım diyeceğin yerde böyle yanlışımı bul da hemen

cevabı yapıştır. Bende kabahat ki gittim hukuk mezunu adamla evlendim. Bir kere de verecek cevabın olmasın ya."

Şiddetime devam edeceğim sırada ona vuran ellerimi kavrayarak arkamda birleştirdi Selim ve bu bahaneyle bana da sıkıca sarıldı. "Bitti mi? Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun Bahar'ım, sevgilim, dört mevsimim..."

Bitmez olur mu? Dudakları önce boynumla sonra ağzımla kavuştu. Kalbimin değişen ritminin tadını çıkararak ellerimi tutuşundan kurtarıp Selim'in boynuna doladım. Sonra ustanın hazırladığı ekmek arası köftelerimizi yiyip ayranlarımızı içmek için şirin masamıza oturduk. Anılar zihnime üşüşse de köftenin cezbedici kokusu üç gündür bir şey yememişçesine ekmeğime saldırmama neden oldu. Tabii her ne kadar durması için uyarsam da Selim'in arsız öpücükleriyle yemeğim bölünüp durdu. Yeni tanıştığımız zaman beni çok istemesine rağmen öpemediği için şimdi acısını çıkarıyormuş, savunması da bu oldu.

Cebinden yıldönümü hediyesi olarak aldığı küpelerin kadife kutusunu çıkardığında burada yediğimiz baş başa bir yemeğin benim için dünyanın tüm hediyelerinden daha değerli olduğunu düşündüm. Yani küpelerin üstüne atladım yine de ama konumuz bu değil, lütfen.

"Çok teşekkür ederim ama ben sana hediyeni burada veremem, eve gitmemiz gerekecek kocacığım."

Cevabım üzerine Selim parlayan gözlerini üzerime sabitleyip heyecanla elimi tuttu ve öne doğru eğilerek kulağıma doğru konuştu. "Sen arabayı eve nasıl bir süratle sürmemi istiyorsun? Beklentiyi şu an ne kadar yükselttiğinin farkında mısın güzel karıcığım?"

Şaşkınlıkla açılan ağzımı zor da olsa kapatarak kaş-

larımı çatıp geri çekilmeye çalıştım. "Onu kastetmedim herhalde Selim. Hediyen evde kaldı, yanımda değil manasında öyle dedim. Kol düğmesi almıştım sana."

Isınan yüzümü rahatlatmak için boşta kalan elimle kendimi yelpazeledim. Selim de biraz hevesi kaçmış olsa da aç gözlerini üzerimden çekmedi ya da yüzündeki muzip gülümseme silinmedi. İşte bizim bu hayattaki biricik hikâyemiz. Bir zamanlar anlatmaya nereden başlayacağımı bilemediğim ama güzel sonuyla beni mutluluğa kavuşturan hikâyem...

Belki kusursuz, sorunsuz bir hayatımız yok ancak bugüne kadarki tüm hayallerimin ötesinde bir mutlulukla dolu kalbim. Yıllar önce yıldızlara bakarak düşlediğimiz gibi kendi masalımızı yazdık biz Selim'le ve birbirimizin kahramanı olduk. Başkalarının mutlu sonları bizi ilgilendirmiyor artık. Çünkü biz, bize özel ilişkimizle sonsuza dek böyle mutlu yaşayacağız.

SON